

**ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ОЛИЙ ВА
ЎРТА МАХСУС ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ**

**НИЗОМИЙ НОМИДАГИ ТОШКЕНТ ДАВЛАТ
ПЕДАГОГИКА УНИВЕРСИТЕТИ**

“Умумий психология” кафедраси

Н.С.САФАЕВ, Н.А.МИРАШИРОВА, Н.Г.ОДИЛОВА

УМУМИЙ ПСИХОЛОГИЯ НАЗАРИЯСИ ВА АМАЛИЁТИ

(Ўқув қўлланма)

Тошкент-2013

Аннотация

Мазкур ўқув қўлланмада умумий психология назарияси ва амалиёти фанининг предмети, методлари, тамойиллари, шахснинг фаолияти, мулоқоти, психик жараёнлари, ҳиссий иродавий соҳаси ва индивидуал психологик хусусиятлари ҳақида тушунчалар кенг ёритилган. Ўқув қўлланма психология фанидаги сўнгги ютуқларни ҳисобга олган ҳолда ёритилган бўлиб, олий ўқув юр்தларининг барча таълим йўналишлари талабалари, ўқитувчилари ва кенг китобхонлар учун мўлжалланган.

Муалифлар: психология фанлари доктори, профессор Н.С.Сафаев, катта ўқитувчилар Н.А.Мираширова ва Н.Г.Одилова.

Тақризчилар: “Умумий психология” кафедраси доценти А.Х.Убайдуллаев, психология фанлари номзоди, доцент С.М.Тўйчиева

Ўқув қўлланма ТДПУ илмий кенгашининг 2012 йил 20 декабрдаги № 5 сонли йиғилиши қарори билан нашрга тавсия этилган.

**Дунёда турмоқ учун дунёвий фан ва илм лозимдур,
замона илми ва фанидан бебахра
миллат бошқаларга поймол бўлур.
Маҳмудхўжа БЕҲБУДИЙ**

КИРИШ

Мустақилликнинг дастлабки кунларидан комил инсонни тарбиялаш давлат сиёсатининг устувор соҳаси деб эълон қилинди. Чунки шиддат билан ўзгариб бораётган бугунги замонда онги юксак, мустақил фикрлайдиган, хулқ атвори, билими ва маданияти билан алоҳида ажралиб турадиган ёшларга – мутахассис кадрларга бўлган эҳтиёж ошиб бормоқда. “Таълим тўғрисидаги” Қонун ва “Кадрлар тайёрлаш миллий дастури” бу борада дастурул амал бўлди. Бугунги кунда кадрлар тайёрлаш миллий моделини рўёбга чиқариш, ҳар томонлама камол топган, жамиятда турмушга мослашган, таълим ва касб-хунар дастурларини онгли равишда танлаш ва кейинчалик пухта ўзлаштириш учун ижтимоий-сиёсий, ҳуқуқий, психологик-педагогик ва бошқа тарздаги шароитларга мослашган, жамият, давлат ва оила олдидида ўз жавобгарлигини ҳис этадиган фуқароларни тарбиялаш долзарб вазифага айланган. Шу муносабат билан олий таълим тизимида мутахассис кадрларни етиштиришда психология назарияси ва амалиёти билан боғлиқ билим ва кўникмаларни шакллантиришга талаб ортиб бормоқда.

Шу мақсаддан келиб чиқиб ёш авлодга таълим ва тарбия берувчи бўлажак ўқитувчиларни янги билим ва касбий кўникмалар билан қуроллантириш, педагогик технологиялар асосида тайёрланган ўқув қўланма ва дарсликлар билан таъминлаш мақсадга мувофиқдир.

“Жамиятимизнинг энг олий бойлиги бўлган халқ абадий-кадриятларни, қудратли салоҳиятни ўзида жамлаган. Бу салоҳиятни юзага чиқариш жамиятимизни ривожлантириш ва тараққий эттиришнинг жуда кучли омил бўлиб хизмат қилади. Бу омилнинг кучи ва таъсири, энг аввало, юксак маънавият билан, жамиятнинг иқтисодий ва ижтимоий ривожланиш даражаси билан белгиланади”.¹

Мамлакатимизнинг истиқболи ёш авлодни қандай тарбия топишига, қандай маънавий ғазилатлар эгаси бўлиб вояга етишишига, фарзандларимизнинг ҳаётга нечоғли фаол муносабатда бўлишига, қандай олий мақсадларга хизмат қилишига боғлиқ эканини ҳамиша ёдда тутишимиз ва фарзандларимизнинг баркамол руҳий дунёси учун, уларнинг маънавий - ахлоқий жиҳатдан етук, жисмонан соғлом бўлиши учун доимо қайғуришимиз, қурашмоғимиз зарур.

Жамиятда инсон яшаб, тараққий этиш жараёнида, ҳаётини давомийда турли хил ҳолатларга учрайди. Инсон шахсининг психик ривожланиши ва унинг

¹ Каримов И.А. Ўзбекистон XXI аср бўсағасида: ҳафсизликка таҳдид, барқарорлик шартлари ва тараққиёт қаролатлари – Т.Ўзбекистон, 1997 –6.252.

шаклланиши мураккаб жараён бўлиб, унинг соғлом, теран фикрловчи, ҳар томонлама кучли иродали, жамиятда ўз ўрнига эга шахс сифатида вояга етишишида педагогик ва психологик билимлар муҳим аҳамият касб этади.

Ушбу “Умумий психология пазарияси ва амалиёти” ўқув қўлланмасида фаннинг моҳияти, психиканинг ривожланиши, шахс психологияси, билиш жараёнлари, шахснинг ҳиссий-иродавий соҳаси, индивидуал-психологик хусусиятлари, психологик ҳолатлар юзасидан назарий ва амалий билимлар уйғунлашган. Талаба шахсдаги психологик жараён, ҳолатларни юзага келиш механизмлари, қонуниятлари, тузилиши ташқи омиллар таъсирига берилишига доир малакаларига эга бўлишга ўрганадилар.

УМУМИЙ ПСИХОЛОГИЯ НАЗАРЯСИ ВА АМАЛИЁТИ ФАНИНИНГ ПРЕДМЕТИ

РЕЖА:

1. Психология фанининг мақсад ва вазифалари
2. Психологияни фан сифатида шаклланиши
3. Мия ва психика, психиканинг акс эттириш ва бошқарувчанлик вазифалари
4. Онг ҳақида тушунча ва унинг хоссалари, онг ва онгсизлик

Таянч тушунчалар:

Психология сўзининг луғавий маъноси грекча *псюхе* – жон, рух, *логос* – фан, таълимот деган маънони англатади.

Психика олий даражадаги материянинг (миянинг) хусусияти тушунилиб, у объектив борлиқни акс эттирилишида памоён бўлади.

Рефлекс (лотинча *reflexus* акс эттириш) организмнинг ташқи таъсирга қонуний равишдаги жавоб реакцияси сифатида талқин қилиниб, асаб-мушак фаолиятини объектив тарзда билиш воситасига айланди.

Анализаторлар – бу нерв физиологик аппарат бўлиб, перифериядаги нерв учидан (рецептор) сезувчи нервдан (ўтказиш йўли) ва мия қобиғининг тегишли кўзғатувчини қабул қилувчи соҳасидан иборатдир.

Психология фанининг мақсад ва вазифалари

Инсон мавжуд экан, у ўз ҳаётий тажрибасига асосланиб, у ёки бу ҳолда идрок этиш, оламни англаш, нарса ва ҳодисаларни ажратиш каби хусусиятларга эга эканлиги ҳақида ўзига ўзи ҳисоб беради.

Биз кунда қушларнинг шўх навосини, мусиқа асбобларининг хонишини, инсон нутқини, учиб ўтаётган самолёт шовқинини эшитамиз, атрофимизни ўраб турган нарса, дарахт, ҳайвонлар, машиналарни кўрамиз. Уларнинг ранги ва ҳажмини ажрата оламиз. Мазкур жараёнлар инсондаги акс эттириш хусусияти билан чамбарчас боғлиқ.

Психология фанининг предметини таҳлил қилишда асосий эътиборни қуйидагиларга қарағиш лозим. Жумладан, шахс ҳақида фикр юритувчи фанлар сирасига психология ва педагогика фанларини киритиш мумкин. Шунга қўра педагогика шахсни таълим-тарбия жараёнида камол топишини тадқиқ қилса, психология шахсда кечадиган руҳий жараёнларни ўрганади. Шундан хулоса қилишимиз мумкинки, психология фанининг предметини – шахснинг психикаси ва унинг психологик хусусиятлари ташкил қилади.

Психология сўзининг луғавий маъноси грекча *псюхе* – жон, рух, *логос* – фан, таълимот деган маънони англатади. **Психология** фан сифатида психик фактлар, уларнинг қонуниятлари ва механизмларини ўрганади.

Психология асосан психикани кенг доирада тадқиқ қилади. Шунга қўра психиканинг юзга келтирувчи асосий психик фаолиятлари кўрсатилган. Айнан психик фаолиятлар қуйидаги жараёнларни ўз ичига олади:

- *билиш фаолиятлари*: диққат, нутқ, фаолият;
- *билиш жараёнлари*: сезги, идрок, хотира, хаёл, тафаккур;
- *шахснинг, ҳиссий, иродавий соҳаси*: - ҳиссиёт, ирода;
- *шахснинг индивидуал психологик хусусиятлари*: темперамент, характер, қобилият.

Шунга мувофиқ бир қатор олимлар томонидан психикага таърифлар берилиб, унинг мазмун моҳияти очиқ берилган. Жумладан, профессор М.Г.Давлатшин фикрича, **психика** деганда – олий даражадаги материянинг (миянинг) хусусияти тушунилиб, у объектив борлиқни акс эттирилишида намоён бўлади, субъект фаолиятини маълум мақсад асосида йўналтиради ҳамда ҳулқ-атвор негизидида шаклланади, профессор В.М.Каримова фикрича **психика** – инсон руҳиятининг шундай ҳолати, у ташқи оламни (ички руҳий оламни) онгли тарзда акс эттиришимизни, яъни билишимиз, англашимизни таъминлайди.

Жонсиз материя учун акс эттиришнинг механик, кимёвий ва физик турлари ҳосил. Масалан, кўзгунинг акс эттириши, сувдаги таъсир ва бошқалар. Жонли материя учун акс эттиришнинг физиологик, психик акс эттириш турлари ҳос бўлиб, онг ва ўзини-ўзи англаш унинг энг юқори босқичидир. Психик акс эттириш куйидаги хусусиятларга эга:

- 1) объектив борлиқни тўғри акс эттириш имкониятини беради;
- 2) шахснинг фаолияти давомида мукамалликка эришиб боради;
- 3) доимо ривожланиб ва такомиллашиб боради.
- 4) Шахснинг индивидуаллиги орқали намоён бўлади.

Психологиянинг фан сифатида шаклланиши

Инсонда жисмоний танадан ташқари ундан фарқланувчи яна нимадир борлиги ҳақидаги тасаввурлар қадимданок мавжуд бўлган. Энг қадимги даврлардаёқ инсон туш кўриш ҳодисаси орқали айрим одамларнинг ноёб қобилиятлари (масалан, овдаги муваффақиятлар) ўлим ва бошқа ҳодисаларнинг сабабларини тушунтиришга интиланган. Аммо дастлабки қарашлар мифологик характерда эди. Улар фикрлаш орқали эмас, кўр-кўрона ишонч воситасида эгалинларди. Руҳ ҳақидаги қарашлар кўпинча нафас билан боғланарди, руҳни эса учар маҳлук сифатида тасаввур этардилар.

Психология ҳақидаги фикрлар қадим замонлардан бери мавжуддир. Илк даврларда психологик хусусиятларни жоннинг иши деб тушунтирилган. Жоннинг ўзи эса одам танасидаги махсус иккиламчи жисм деб қаралган. Бундай тасаввурлар «анимизм» деб аталади. Анимизм сўзи –анима «жон» деган маънони англатади. Жон ўз моҳиятига кўра оловсимон учкундан иборат эканлиги Гераклит томонидан, ёки оловсимон атомдан иборатлиги Демокрит томонидан таъкидланган.

Платоннинг «идеялар туғма бўлади» деган ғоялари психологик фикр тараққиётига жуда катта ҳисса қўшди. Платон таълимотига кўра «идеялар» моҳияти абадий ва ўзгармас, уларнинг табиий оламдан ташқарида олий олам мавжуд бўлиб, уларни одам кўзи билан кўра олмайди.

Платон психологияда «дуализм» оқимининг асосчиси ҳисобланади. Дуализм сўзи икки ёқламалик ёки икки мустақил фикр деган маънони англатади. Дуализм таълимоти моҳияти моддий ва руҳий олам тана ва психиканинг бир-бирига боғлиқ бўлмаган ҳолда мавжуд бўлиб, азалдан қарама-қарши қарсала деб тушултиради.

Платоннинг дуализм шоғирди Арасту (Аристотель эрампдан олдинги IV аср 384-322 йиллар) томонидан бирмунча муваффақиятли бартараф этилди. Аристотелнинг «Жон ҳақида» асари ўша даврдаёқ психология махсус фан сифатида майдонга кела бошлаганидан далолат беради. Ана шу туфайли психология жон ҳақидаги фан сифатида майдонга келган ва ҳозирги кунда психология фани ўз мазмунини батамом ўзгартирган.

Арасту кишилиқ тафаккури тарихида биринчи бўлиб рух ва жонли тананинг ажралмаслигини исботлаб берди. Унга қўра, жон қисмларга бўлинмайди, лекин у фаолиятимиз давомида озикланиши, ҳис этиши ва ҳаракатга келиши, ақл-идрок каби турларга оид қобилиятларда намоён бўлиши мумкин. Биринчи қобилиятлар ўсимлик учун, иккинчиси ва учинчиси ҳайвонларга, тўртинчиси эса инсонлар учун ҳосилдир. Ўсимликлар, ҳайвонлар руҳи ва ақл идрок одам руҳи таълимоти билан Арасту олий қобилиятлар ва уларнинг негизида пайдо бўлишини билдирадиган ривожланиш тамойилини жорий этди. Арасту организмнинг табиатдан олган қобилиятларни фақат ўзининг хусусий фаоллиги орқали руёбга чиқаришга асосланган ҳолда характернинг фаолиятда шаклланиши тўғрисидаги назарияни илгари сурди.

Гераклит, Демокрит, Афлотун, Арастуларнинг таълимотлари кейинги асрларда психологик ғояларни ривожланишида таянч нуқта бўлиб ҳисобланади.

Мазкур даврларда Шарқда ҳам илк психологик қарашлар юзага келди. Шарқда психологик қарашларнинг пайдо бўлишида буюк Шарқ мутафаккирларининг роли катта бўлган. Улар орасида Ал-Хоразмий, Ал-Форобий, Абу Райҳон Бериий, Абу Али ибн Сино, Мирзо Улуғбек қабилар ўзларининг инсон психикаси ва ёш авлодни тарбиялашга доир бой фикрлар ва қарашларини мерос сифатида қолдирганлар. Улар орасида айниқса Абу Али ибн Синонинг маънавий, метафизика, табиий фанлар, айниқса, тиббиёт ҳақидаги фикрлари ўша давр илмий тараққиётига катта ҳисса қўшди. У махсус психологик муаммолар билан шуғулланган олимлардан биридир. Унинг рух, асаб тизими ҳақидаги қарашлари катта аҳамиятга эга. Айниқса, Абу Али ибн Синонинг темперамент хусусиятларига қараб ёндашиш зарурлиги ҳақидаги фикрлари минг йилдан сўнг ҳам замонавий психологияда ўз қимматини йўқотмаган. Абу Али ибн Сино дунёда биринчи бўлиб психотерапевтик усулларни қўллаб кўрган олимлардан биридир.

Аста-секин рух ҳақидаги тушунча ҳаётнинг барча кўринишларига эмас, фақат ҳозир биз психика деб аталган даражага нисбатан қўллана бошланди. Психика категориясининг негизида идрок ва тафаккурдан ташқари онг тушунчаси юзага келди, бунинг натижасида ихтиёрий ҳаракатлар ва уларни назорат қилиш имконияти туғилди. Масалан, Гален (эрампдан олдинги II аср) физиология ва тиббиёт ютуқларини умумлаштириб, психиканинг физиологик

ассослари тўғрисидаги тасавурларини янада бойитди. Унинг илгари сурган гоялари «онг» тушунчаси талқинига муайян даражада яқинлашади.

XVII аср биология ва психология фанлари учун муҳим давр бўлиб ҳисобланади. Жумладан Франция олими Декарт (1596-1650) томонидан ҳуқ-ағворнинг рефлектор (гайрихитийрий) табиатга эга эканлигини кашф этилиши, юракдаги мушакларнинг ишлаши (фаолияти) қон айланишнинг ички механизми билан бошқарилаётганлигини тушунтирилиши муҳим аҳамият касб этади. Айниқса, **рефлекс** (лотинча *reflexus* акс эттириш) организмнинг ташқи таъсирга қонуний равишдаги жавоб реакцияси сифатида талқин қилиниб, асаб-мушак фаолиятини объектив тарзда билиш воситасига айланди. Сизги, ассоциация, эҳтирос юзага келишини изоҳлашга имкон яратилди.

Психология фанининг илмий асосга қурилишида инглиз олими Гоббс (1588-1679) руҳни мутлақо рад этиб, механик ҳаракатни ягона воқелик деб тан олиб, унинг қонуниятлари психологиянинг ҳам қонуниятлари эканлигини таъкидлади. Унинг негизида – эпифеномализм (юнонча *epi* - ўта, *phainomion* – гайритабиий ҳодиса) вужудга келди, яъни психология танадаги жараён-ларнинг сояси сингари руй берадиган руҳий ҳодисалар тўғрисидаги таълимотга айланди.

Нидерландиялик олим Спиноза (1632-1677) онгни катта қўламга эга материядан сира қолнмайдиган воқелик, яъни яққол нарса деб, тушунтирди. У детерминизм (лотинча *demmerminaga* - белгилайман) тамойилининг, яъни табиат, жамият ҳодисаларининг, шу жумладан психик ҳодисаларнинг объектив сабаблар билан белгиланлиги ҳақидаги таълимот тарғиботчиси эди.

XVII асрдаги йирик немис мутафаккири Лейбниц (1646-1716) нинг таълимоти математика, жумладан, интеграл ва дифференциал ҳисоблар кашф этилишига таъсир этган эди. Психика ҳаёт манзараси арифметик йиғинди тариқасида эмас, балки интеграл тарзда намоён бўлади. Лейбниц тасавурларнинг узлуксиз чегараланиши гоясига таянган ҳолда перцепция (бевосита онгсиз идрок)ни апперцепциялар диққат ва хотирани ўз ичига олган анланган идроклардан фарклаган эди. Лейбниц психологияга психиканинг фаоллиги табиати ва узлуксиз ривожланиши ҳамда психиканинг онглилик ва онгсизлик кўринишлари ўртасидаги мураккаб нисбат ҳақидаги гояни олиб кирди.

XVII асрда эмперизм ва сенсуализмни тажриба ва ҳис этиладиган билимнинг «соф» ақл-идрокдан афзаллиги ҳақидаги таълимотнинг, яъни ақлда ҳеч қандай тўғма гоялар ва тамойиллар бўлиши мумкин эмаслиги ҳақидаги таълимотнинг олдинги маррага кўтарилишига олиб келди. Бу таълимотни инглиз файласуфи ва педагоги Жон Локк (1632-1704) астойдил ҳимоя қилиб чиққан эди. Уни эмпирик психологиянинг асосчиси деб, ҳисоблаш қабул қилинган. Барча билимларнинг тажрибадан келиб чиқиши ҳақидаги таълимоти психология учун муҳим аҳамиятга эга бўлган. Чунки у руҳий ҳаётнинг аниқ фактлари оддий ҳодисалардан мураккаб ҳодисаларга ўтиш йўллари пухта ўрганилишини тақозо этади. Ж. Локкнинг фикрича, тажрибанинг иккита манбаи мавжуд бўлиб, бири ташқи сезги аъзоларининг фаолияти (ташқи тажриба) ва иккинчиси ўзининг хусусий миёни идрок этувчи ақлнинг ички

фаолияти (ички тажриба) дир. Киши ҳеч қандай ғояларга эга бўлмаган ҳолда дунёга келади. Унинг руҳи – «тоза тахта» бўлиб, кейинчалик унга тажриба ёзувлари битилади. Тажриба оддий ва мураккаб ғоялардан таркиб топади. Бу ғоялар ё сезгилардан, ё ички идрок (рефлексия) лардан ҳосил бўлади. Иккинчи ҳолатда онг реал нарсаларга эмас, балки ўз хусусий маҳсулига йўналтирилиб, ўзи билан ўзи бўлиб қолади. Ж.Локкнинг рефлексия таълимоти киши психологик фактларни интероспектив тарзда билиб олади деган тахминга асосланган эди. Бу билан яна дуализм таълимоти илгари сурилади. Онг ва ташқи оламни принципиал жиҳатдан турлича усуллар ёрдамида билиш мумкинлиги жиҳатидан ҳам улар бир-бирига қарама-қарши қўйилар эди.

Ж.Локкнинг ташқи ва ички тажриба тўғрисидаги таълимоти икки хил характерга эга эканлиги ҳам материалистик ҳам идеалистик таълимотларнинг тараққиётига туртки бўлди. Материалистлар Гартли (1705-1784) бош бўлган француз, А.Н.Радищев (1749-1802) бошчилигидаги рус материалистлари оламни билишда ташқи тажрибани асос қилиб, олиб инсон психикасининг ички мазмуни асосида одам атроф-муҳит билан ўзаро муносабати ётади деган эдилар.

XVIII асрга келиб нерв системасини тадқиқ қилишда улкан ютуқларга эришилди (Галлер, Прохазка). Бунинг натижасида психика мия функцияси эканлиги ҳақидаги таълимот вужудга келди. Инглиз тадқиқотчиси Чарльз Белл ва француз Франсуа Мажанди томонидан ёйилувчи ва ҳаракат нервлари ўртасидаги тафовут очиб берилди. Унинг негизида психология фанида рефлектор ёйи деган янги тушунча пайдо бўлди. Буларнинг натижасида ихтиёрий (онгли) ва ихтиёрсиз (онгсиз) рефлектор турлари кашф қилинди.

Юқоридаги илмий кашфиётлар таъсирида рус олими И.М.Сеченовнинг (1892-1905) рефлектор назарияси руёбга чикди ва ушбу назария психология фанининг физиологик асослари, механизмлари бош мия рефлексларининг ўзига хос хусусиятлари табиатини очиб бериш имкониятини яратди.

Мия ва психика, психиканинг акс эттириш ва бошқарувчанлик вазифалари

Психика юксак даражада ташкил топган материянинг алоҳида хоссаси бўлиб, у объектив оламни алоҳида бир тарзда акс эттиради. Юксак даражада ташкил топган материя деганда биз мияни тушунамиз. Демак инсон ва ҳайвонлар психикасининг моддий асосини марказий нерв системасининг энг юксак қисми бўлмиш бош мия ташкил этади. Аммо инсонлар мияси ҳайвонлар миясига қараганда анча мураккаброқ тузилган бўлади. Одам мияси ҳажми жиҳатидан ҳам катта. Агар маймун миясининг оғирлиги 400-500 г бўлса, одам миясининг оғирлиги ўрта ҳисобда 1400 г дир.

Одамнинг бош мияси киши психикасининг ўзига хос тақдорланмас, мураккаб органи ҳисобланиб, у катта ярим шарлар, мияча, оралик мия, ўрта мия ва узунчоқ миядан иборат.

Бош мия орқа мия билан марказий нерв тузилмасини ташкил қилиб, одам организмидаги барча органларнинг ўзаро фаолияти ва бир-бири билан

боғланишини ҳамда унинг таъки муҳит билан бўладиган алоқасини таъминлайди. Психик фаолиятларнинг кўпгина қисми бир неча қатор бўлиб, жойлашган низоҳатда кўп нерв хужайраларидан (15 миллиарддан кўп) таъкил топган, кулранг модда қатламидан иборат бўлган бош мия катта ярим шарлари қўбигининг фаолияти билан боғлиқдир.

Нерв тизими нерв тўқимасидан таъкил топган бўлиб, у ўз навбатида нерв хужайраларидан иборат.

Ҳар бир нерв хужайраси, яъни нейрон ядроси бўлган жуда кўп тармоқланган катта ўсимталар — дендритлар ва битта узун ўсимта - аксондан иборат хужайрадан таъкил топган.

Турли нерв хужайраларининг туташган жойи **синапс** дейилади ва у бир нейрондан бошқасига импульсларни ўтказиш (тўхтатиш ёки ушлаб қолиш) ни таъминлайди.

Нерв хужайралари тўплами миянинг кулранг моддасини, нерв толаларининг тўплами эса миянинг оқ моддасини таъкил этади. Нерв тўқимаси ўзига хос хусусиятларга эга бўлиб, улар кўзгалувчанлик ва ўтказувчанлик асосий хусусиятлар ҳисобланади.

Марказий нерв тизими бош ва орқа миядан иборат. Орқа мия умуртқа поғонасининг қақчада жойланган бўлиб, нерв тўқимасидан иборат. Орқа мия иккита ярим, яъни ўнг ва чап қисмлардан иборат бўлиб, уларни узунасига кетган олдинги ва орқа кесиклар ажратиб туради.

Орқа мияда нерв толаларининг тутамлари жойлашган бўлиб, склет мускуллари, нерв ва шилиқ қаватидаги периферик нерв учларидан кўзгалиш нерв импульслари кўринишида, улар орқали мияга у ердан эса периферияга етказилади.

Орқа мияда онгсиз рефлектор ҳаракатларнинг гавда ва қўл-оёқлар мускулларнинг, шунингдек бир қатор физиологик жараёнларнинг томирларни ҳаракатлантирувчи, тери ажратувчи ва бошқа марказлар жойлашган.

Бош мия қутуда жойлашган бўлиб, орқа миянинг устида жойлашганга ўхшайди. Бош мияда узунчоқ мия, орқа мия, ўрта мия, оралик мия ва олдинги мия фарқланади.

Орқа мия, Варолий кўприги ва миячадан иборат бўлиб, узунчоқ мия билан биргаликда мия соғини таъкил қилади. Мия соғи орқа мияни давомидек туташган.

Узунчоқ мия орқали орқа миядан бош миянинг юқори бўлимларига импульслар ўтади ва орқага кайтади. Узунчоқ миянинг ядролари мураккаб рефлекс актларида иштирок этади; сўриш, чайнаш, сўлак ажратиш ва ҳоказо.

Мияча тана ҳаракатларини мувофиқлаштиришда иштирок этади. Ўрта мия—тўрт тепалик қизил ядро мускул тонусининг меъёрий тақсимланишини, товуш ва ёруғлик кўзгатувчиларини ҳамда оғирлик кучига нисбатан тананинг тўғри жойлашишини идора этади.

Оралик мияда сезувчанликнинг оралик марказлари мужассамлашган. Олдинги мия ва уни қоплаб турган пўстлоқ бош миянинг олий қисмларини таъкил этади.

Олдинги мия бош миянинг энг катта қисмини деярли 80 фоизини

ташқил қилади ва пешона соҳасидан энсагача чўзилган ёриқ билан ажрашган иккита ўнг ва чап ярим шарлардан бир-бири билан қадоқсимон тана ёрдамида бирикади.

Ярим шарларнинг барча юзаси (қарийб 2200 см) мия пўстлоғи дейилади. Мия пўстлоғи кулранг моддадан ташқил тоғнаг. Унинг қалинлиги турлича бўлиб 4-5 мм.гача боради. Бош мия катта ярим шарлари қобигининг юзаси одамда катта соҳага ажратилади, пешона (энг катта), тепа, энса ва чаккадан иборат. Бир хилдаги ҳужайралар қатламидан иборат қисмлар (қобиқ шакли ва фаолиятининг вазифалари турлича бўлган олгита қатлам ҳужайраларидан ташқил тоғнаг) қаватлардан (майдон) иборат. Одамда ҳаммаси бўлиб 52 та майдон мавжуд.

Бош миянинг пўстлоғи остида ётган қисмларини қобиқ ости соҳаси дейилади. Қобиқ ости соҳаси ва қобиқ ости тутамлари умумий сезувчанликнинг дифференцияланган марказлари ҳисобланади. Бу соҳа бизнинг эмоцияларимиз ва инстинктларимиз билан боғланган.

Периферик нерв тизим марказий нерв тизими билан ажралмас яхлитликини ташқил этади. Периферик нерв тизими марказий нерв тизимидан чиқиб, тармоқланиб, шу билан бирга бутун организмни марказий нерв тизими билан боғловчи нервлардан ташқил топади.

Бош миядан 12 жуфт, орқа миядан эса 31 жуфт нервлар чиқади. Периферик нервларнинг икки тури: сезувчи ва ҳаракат нервлари фарқланади. Сезувчи нервлар нерв учларидаги тузилмаларда таъсирловчилар туфайли ҳосил бўлган кўзғалишни марказга, яъни орқа мия ва бош мияга етказиб беради. Ушбу нервлар бошқача қилиб айтганда, кўзғалишни қабул қилувчи марказга интилувчи ёки афферент нервлар дейилади.

Ҳаркатлантирувчи (мотор) нервлар марказдан келаётган импульсларни мускулларга ва безларга етказди. Бу нервларни марказдан қочувчи ёки эфферент нервлар деб ҳам аталади.

Вегетатив нерв тизими – орқа мия бўйлаб ва ундан четда жойлашган нерв тизимлари алоҳида тутамлар ва нерв тугунларининг чигалларидан иборатдир. Вегетатив нерв тизимининг алоҳида тутамлари овқат ҳазм қилиш, қон айланиш, нафас олиш ва бошқа органларида жойлашган бўлиб, ички органларнинг фаолиятини идора қилади.

Вегетатив нерв тизимидан (унинг марказлари гипоталамусда орқа миянинг курак ва юқори бел сегментларида жойлашган) ва парасимпатик нерв тизимидан (унинг марказлари ўрта миядаги турли тепаликда Варолий кўпригида, узунчоқ мияда ва орқа миянинг думгаза қисмида жойлашган) иборат.

Симпатик ва парасимпатик нерв тизими ички аъзолар фаолиятини идора қилишда ўзига хос “антагонистлар” қарама-қарши бўлиб, бир орган фаолиятини қарама-қарши ҳолатга келтиради.

Масалан, симпатик тизим юрак фаолиятини тезлаштира, парасимпатик тизим эса бу фаолиятни сусайтиради. Организмининг меъёрдаги фаолияти симпатик ва парасимпатик вегетатив нерв тизимининг маълум бир “мувозанатида” сақланади. Вегетатив нерв тизими эмоционал кечинмаларда

катта роль ўйнайди.

Одамнинг кўпинча психик жараёнларини, хусусиятларини ва ҳолатларини идора этишда ретикуляр формация алоҳида роль ўйнайди. Ретикуляр формация орқали миёда узунчоқ ва кейинги миёда жойлашган нерв толалари тармоғи билан ўзаро бириккан тўрсимон тузилмадир. У бош миyaning электрик фаолиятига, бош мия қобиғининг функционал ҳолатига, қобиқости марказларига, миёчага ва орқа миёга таъсир қилади.

Илмий психологияда мия психиканинг органи сифатидаги ўрганиш тарихи иккита йўналишда борган организм ва муҳит муносабатларини идрок этиш асосларини ўрганиш ва миyaning алоҳида тузилмаларини морфологияси ва функциясини очишдан иборат.

Р.Декарт томонидан XVII асрда рефлекс тушунчасини фанга киритилиши организм ва муҳит таъсири асослари очилиши борасидаги муҳим назариялардан бири сифатида роль ўйнайди.

Рефлекс – организмнинг ташқи ва ички таъсиротларга марказий нерв тизими орқали берган жавоб реакциясидир. И.М.Сеченов (1829-1905) томонидан амалга оширилган бу тушунчанинг ривожлантирилиши ва бу механизмнинг барча психик жараёнларга тегишли эканлиги шунга олиб келади-ки, илмий психологияда детерменизм тамойили узил-кесил ўз тасдиғини топди.

Инсон ҳаётида рефлексларни юқори баҳолаб, И.М.Сеченов томонидан қуйидагича таъриф берилади: “Онгли ва онгсиз ҳаётнинг барча актлари (ҳаракатлар) келиб чиқиши усулига (моҳиятига) кўра рефлекслардир”.

Рефлектор актда И.М.Сеченов учта бўғимни ажратади; 1. Биринчи бўғимда сезаётган “тўпнинг” таъсирланиши нерв қўзғалишига айланади. 2 қўзғалиш ва тормозланиш жараёнлари асосида ўзига хос равишда ахборотни қайта ишлаш ва қарор қабул қилиш рўй беради. 3.буйруқни амалга оширувчи органларга (мускулларга ва безлар ва ҳоказо) узатиш.

И.П.Павлов (1849-1936) И.М.Сеченовнинг мия рефлектор фаолиятини ўрганиш борасидаги ғоясини ривожлантириб, рефлекс тушунчасига янги мазмун киритди ҳамда шартли рефлексларнинг ҳосил бўлиш асосларини яратди. Рефлексларнинг икки тури фарқланади: шартсиз ва шартли рефлекслар.

Шартсиз рефлекслар туғма бўлиб, ҳаётнинг дастлабки кунларидан ва кейинчалик ҳеч қандай тажрибасиз (малакасиз) намоён бўла бошлайди. Масалан, игна санчилганда қўлни тортиб олиниши, овқатнинг оғиз бўшлиғида тушгандаги сўлакнинг ажрлиши.

Шартсиз рефлексларнинг марказлари турличадир – шартсиз рефлекслар ёйларнинг туташувчи орқа миёдан ва бош миyaning ўсишидан рўй беради. Шартли рефлексларнинг ҳосил бўлиш соҳаси бош мия пўстлоғидир. Шартли таъсирлагич организмнинг ҳаёти учун муҳим бўлган қандайдир ҳодисаларнинг мавжудлиги ҳақида, масалан овқатнинг мавжудлиги, ҳавф- хатарнинг пайдо бўлиши ҳақида хабар беради.

Шунинг учун И.П.Павлов бош мия қобиғи фаолиятини сигнал фаолияти деб номлади. И.П.Павлов шартли рефлекслар методидан фойдаланиб, шуни

аникладики, бош мия катга ярим шарлари фаолияти организмнинг ички муҳитидан ва ташқи муҳитдан нерв тизимига келаётган кўпгина таъсирловчиларнинг анализ ва синтез жараёнларидан иборат экан. Анализ ва синтез И.П.Павлов томонидан анализаторлар деб номланган ўзига хос нерв тизимлари ёрдамида амалга оширилади.

Анализаторлар – бу нерв физиологик аппарат бўлиб, перифериядаги нерв учидан (рецептор) сезувчи нервдан(ўтказиш йўли) ва мия қобигининг тегишли қўзғатувчини қабул қилувчи соҳасидан иборатдир.

И.П.Павловнинг биринчи ва иккинчи сигнал тизимлари тўғрисидаги таълимоти илмий психология учун катта аҳамиятга эгадир.

Хайвонлар учун борлиқ катта ярим шарларидаги таъсирлагичлар ва уларнинг излари билан сигналлашиб улар организмнинг кўриш, эшитиш рецепторларига бевосита келиб туради. Бу биринчи сигналлар тизими бўлиб, одам ва хайвонларда умумийдир. Сўзлар иккинчи, махсус инсоний сигнал тизимини ташкил этади. Сўзлар нарса ва ҳодисалардан келаётган сигналларнинг ўрнини эгаллагани учун И.П.Павлов томонидан “сигналлар сигнали” деб номланган. Иккинчи сигнал тизимининг фаолияти биринчи сигнал тизимидан ажралмаган ҳолда бевосита боғлиқ тарзда боради. Иккинчи сигналлар тизими тафаккур ва нутқнинг физиологик асоси ҳисобланади.

Одам бош мияси, мия катта ярим шарларининг ихтисослашган функцияларининг мавжудлиги ҳақидаги маълумотлар қуйидаги жадвалда келтирилган.

№	Чап ярим шар	Ўнг ярим шар
1.	Хронологик таркиб	Ўтаётган вақт
2.	Харита ва чизмаларни ўқиш	Аниқ макон
3.	Номларни, изларни белгиларни ёдда сақлаб қолиш	Тасаввурлар, аниқ воқеаларни ёдда сақлаб қолиш
4.	Нутқ фаолияти моҳиятини ҳис этиш	Эмоционал ҳолатни идрок этиш
5.	Оламни хурсандчиликда осойишта кўриш	Оламни гамгин ҳолда кўриш
6.	Батафсил идрок қилиш	Яхлит идрок қилиш

Одамнинг ҳар бир психик жараёни ҳолати ва хусусияти бутун марказий нерв тизимининг фаолияти билан боғлиқдир.

Онг ҳақида тушунча ва унинг хоссалари, онг ва онгсизлик

Онг психиканинг энг юксак даражаси бўлиб у фақат инсонгагина хосдир. Онг ижтимоий тарихий шароитда одам меҳнат фаолиятининг таркиб топишида тил ёрдамида бошқа кишилар билан доимий муносабатда бўлиш нагжасидир. Бу маънода онг мутафаккирлар таъкидлаб ўтганларидек, ижтимоий маҳсулотдир.

Онгнинг биринчи хоссаси – бу англаш демакдир. Инсон онги теварак

атрофдаги ташқи оламга доир билимлар йиғиндисидан иборатдир. Англаш ташқи оламдаги нарсаларни тушуниш бўлиб, унинг таркибига муҳим билиш жараёнлари киради.

Онгнинг иккинчи хоссасига биноан, онгда объект билан субъект ўртасидаги аниқ фарқ ўз ифодасини топади, яъни одам «мен» деган тушунчани «мен эмас» тушунчасидан фарқини ажратади. Одам ўзини билиш қobiliятига эга бўлган, яъни психик фаолиятда ўз-ўзини текшира оладиган ягона мавжудотдир.

Онгнинг учинчи хоссасига асосан онг ёрдами билан одамнинг мақсадни қўзлаш фаолияти таъминланади. Фаолият мақсадларини яратиш онгнинг вазифасига киради. Бундай фаолият мотивлари юзага келади ва чамалаб қўрилади, иродавий қарорлар қабул қилинади, ҳаракатларни бажариш йўллари ҳисобга олинади.

Онгнинг тўртинчи хоссасига асосан турли муносабатлардан онгли равишда турли ҳис-туйғулар юзага келади. Онг кишилар муносабатларининг йиғиндисидир.

Онг юзага келишининг асосий шарт, воситаси тилдир. Психиканинг энг қуйи даражаси онгсизликдир. **Онгсизлик** – бу шундай психик жараёнлар ва ҳодисалар йиғиндисики, унда инсон ўз хатти-ҳаракатларига жавоб бермайди, англамайди. Бунга туш қўриш, баъзи патологик ҳодисалар, алаҳлаш, галлюцинация қабилар киради.

Хулоса қилиб айтганда, психология ҳаёт фаолиятининг ўзига хос шакли бўлиб, психик ривожланишнинг қонуният ва механизмларини ўрганувчи фандир. Психология фанининг асосий вазифаси психик ҳодисаларни ўрганиш ва илмий асослашдир. Психик ҳодисалар маълум қонуниятларга бўйсунади. Психология шундай қонуниятларни моҳиятини очишга, уларни таркиб топиши ва ривожланишини ўрганишга қаратилгандир. Ушбу қонуниятларни билиш, уларни бошқариш, ташкил этиш, таълим-тарбия жараёнини тўғри олиб боришга ёрдам беради.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Психология фан сифатида:

- а) рухий ҳодисалар ва ҳолатларни ўрганади;
- б) сезгиларимиз, фикрларимиз, туйғуларимиз, ҳаракатларимизни ўрганади;
- в) психиканинг намоён бўлиш ва ривожланиш фактлари, механизмлари ва қонуниятларини миyanинг ҳоsssаси сифатида ўрганади;
- г) миyдаги жараёнлар ва уларнинг қонуниятларини ўрганади.

2. «Психология» атамасини илмий муомалага киритган олим:

- а) Р. Декарт;
- б) Г. Лейбниц;
- в) Х. Вольф;
- г) Арасту.

3. Психология қуйидаги олим киритган фанлар таснифланишида марказий ўринни эгаллайди:

- а) В.И. Вернадский;
- б) Б.М. Кедров;
- в) М.В. Ломоносов;
- г) Ф. Бэкон.

4. Психика:

- а) юкори тузилган материя (мия)нинг ҳоsssаси бўлиб, объектив ҳақиқатни алоҳида тарзда акс эттиради;
- б) миy маҳсули, асаб тизимининг вазифаси;
- в) инсон руҳияти, унинг рухий ҳодисалари ва ҳолатлари;
- г) сезгиларимиз, фикрларимиз, ҳиссиётларимиз, кечинмаларимиз.

ҲОЗИРГИ ЗАМОН ПСИХОЛОГИЯСИНИНГ ТУЗИЛИШИ ВА ТАДҚИҚОТ МЕТОДЛАРИ

РЕЖА:

- 1. Умий психология назарияси ва амалиёти фанининг бошқа фанлар билан алоқаси.**
- 2. Ҳозирги замон психологиясининг тамойиллари.**
- 3. Ҳозирги замон психологиясининг тузилиши, аниқ фаолиятни ўрганувчи психология соҳалари.**
- 4. Ҳозирги замон психологиясининг илмий тадқиқот методлари.**

Таянч тушунчалар:

Тамойил — маълум фаолиятни бажаришда таяниладиган дастлабки қоидалар тизимидир.

Детерминизм тамойилига кўра, психика яшаш шароити билан белгиланади ва шароит ўзгариши билан ўзгаради.

Сурдопсихология — эшитиш фаолиятида жиддий нуқсонлари бўлган болаларнинг ривожланишини ўрганади.

Тифлопсихология — кўриш қобилияти паст ёки умуман кўрмайдиган киши фаолиятини ўрганади.

Қиёсий психология — ҳаётнинг филогенетик шаклларини ўрганувчи психология соҳаси.

Умий психология назарияси ва амалиёти фанининг бошқа фанлар билан алоқаси.

Психология кўплаб фанлар билан узвий боғлиқ ҳолда ривожланиб бормоқда. Фанлар орасидаги боғлиқликлар психологиянинг фанлар тизимидаги ўрини белгилаб беради. Бизга маълумки, мавжуд фанлар гуманитар, табиий ва фалсафий турларга бўлинади. Бир қатор бир-бири билан ёндош бўлган фанлар мазкур таснифланга киритилади, лекин психология мустақил фан сифатида намоён бўлади. У инсон руҳий фаолиятининг табиий, тарихий ва ижтимоий томонини ўрганади. Психология барча турдаги фанлар орасида муҳим ўринни эгаллайди. Психология фалсафа, тарих, санъатшунослик, техника, педагогика фанлари билан узвий боғлиқ. Шунга мувофиқ психологияни фанлар орасидаги боғлиқлигини таҳлил қилсак.

Психология фалсафа фани билан чамбарчас боғланган. Бу боғлиқлик яккала фаннинг инсон ва унинг ҳаёти моҳиятини тўла англаш ва ривожлантириш анъаналарини белгилашдаги ўрни ва аҳамиятидан келиб чиқади.

Табиат, жамият ва инсон тафаккурини ривожланишига оид бўлган

умумий қонуниятлар ва тамойилларни психология фалсафанинг базасидан олади ва шу билан бирга ўзи ҳам инсон онги ва тафаккури қонуниятлари соҳасидаги ютуқлар билан фалсафани бой маълумотларга эга бўлишга ёрдам беради. Шунини алоҳида таъкидлаш жоизки, мустақиллик мафкураси ва миллий онгини шаклланишига тааллуқли, умумий, илмий қонуниятларни тизимлашда бу иккала фан - фалсафа ва психологиянинг ҳамкорлиги бевосита сезилмоқда. Бу боғлиқлик аввало янгича тафаккур ва дунёқарашни шакллаштириш муаммоси кўндаланг турган тарихий даврда миллий истиқлол ғояларини юртдошларимиз онги ва тафаккурида шакллантириш каби долзарб вазифаларни бажаришга хизмат қилмоқда.

Социология фани ҳам янгича муносабатлар шароитида ўз тараққиётининг муҳим босқичига эришар экан, психология ушбу фан томонидан қўлга киритилган ютуқлардан фойдаланади ҳамда уларнинг қўлланилишига, оммаланишига баҳоли қудрат хизмат қилади. Айниқса, психологиядан мустақил равишда ривожланиб, ажралиб чиққан бугунги тараққиёт давримизда алоҳида аҳамият касб этган ижтимоий психологиянинг социология билан алоқаси узвий бўлиб, улар жамиятда ижтимоий тараққиёт ва ривожланишни таъминлаш ишига хизмат қилади. Қолаверса, ҳуқуқий-демократик давлат қуриш ишини собитқадамлик билан амалга ошираётган Ўзбекистон аҳолисининг ҳуқуқий маданиятини ва демократик ўзгаришларга психологик жиҳатдан тайёрлигини амалда таъминлаш бу соҳада мунтазам тарзда ижтимоий фикр, инсонлар фикр ва қарашларидаги ўзгаришларни ўрганиш, башорат қилиш ва тараққиёт мезонларини ишлаб чиқишда иккала фан методологияси ва методларини бирлаштириш табиқий аҳамият касб этади.

Педагогика билан психологиянинг ўзаро ҳамкорлиги ва алоқаси анъанавий ва азалий бўлиб, уларни ёш авлод тарбиясининг замон талаблари руҳида амалга оширишдаги роли ва нуфузига ҳосдир. Ўз-ўзидан равшанки, бундай алоқа ҳамيشа ҳам мавжуд бўлиб келган ва буни илғор психологлар ва педагоглар тушунтириб беришга ҳаракат қилишган. Рус педагоги ва психологи К.Д.Ушинский педагогика учун ўз аҳамиятига кўра психология барча фанлар ичида биринчи ўринда туради, деб таъкидлаган эди. Кишини ҳар жиҳатдан тарбияламоқ учун, - деб қайд этган эди К.Д.Ушинский, уни ҳар жиҳатдан ўрганмоқ даркор.

Республикамызда амалга оширилаётган янги «Таълим тўғрисида»ги қонун ҳамда «Кадрлар тайёрлаш: Миллий дастури»ни амалга оширилиши ҳам икки фан ҳамкорлиги ва ўзаро алоқасини ҳар қачонгидан ҳам долзарб қилиб қўйди. Миллий дастурда эътироф этилган янгича моделдаги шахсни камол топтириш, уни чуқур билимлар соҳиби бўлиб етиштириш, баркамоллигини кафолатловчи шарт-шароитлар орасида янги педагогик технологияларни таълим ва тарбия жараёнларига тадбиқ этишда педагогиканинг ўз услуб ва қондалари старли бўлмайди. Шунинг учун ҳам психология у билан ҳамкорликда ёш авлод онгининг таълим олин давларидаги ривожланиш анъаналаридан тортиб, токи янгича ўқитиш технологияларини бола томонидан ўзлаштирилиши ва ундаги ақлий қобилиятларга психологик таъсир кўрсатаётганлигини ўрганиш, шу асосда ишни ташкил этиш, психологиядаги

методларни дидактик методлар билан уйғунлаштиришни тақозо этади. Айниқса, маънавий баркамоллик тамойилларини мактабда ва янги типдаги таълим муассасаларида жорий этиш ҳам шахс психологиясини тегиз билган ҳолда ўқитишнинг энг илғор ва замонавий шаклиларини амалиётга тадбиқ этишни назарда тутаяди.

Табиий фанлар – биология, физиология, химия, физика ва бошқалар психик жараёнларнинг табиий физиологик механизмларини тушуниш ва шу орқали уларнинг кечиш қонуниятларини объектив ўрганиш учун материаллар беради. Айниқса, бош миyaning ҳамда марказий асаб тизими-нинг психик фаолиятларини бошқаришда ва уларни мувофиқлаш-тиришдаги ролини эътироф этган ҳолда психология фани табиий фанлар эришган ютуқлар ва улардаги тадқиқот усулларидан амалкорона фойдаланади. Масалан, шахс қобилиятларини диагностика қилиш унинг туғма лаёқатлари ҳамда орттирилган сифатларини бир вақтда билишни тақозо этганлиги сабабли унга табиий лаёқатнинг хусусиятларини аниқлашда психофизиологиянинг қатор усулларидан ўз ўрнида фойдаланади ва биология, анатомия, физиология, нейрофизиология каби фанларнинг шу кунгача эришган ютуқларидан фойдаланади. Шунинг учун табиий фанлар соҳасида эришилган барча ютуқлар психология фанининг предмети мукамалроқ ёритишга ўз ҳиссасини қўшган.

Кибернетика фани соҳасидаги эришилган ютуқлар психология учун ҳам аҳамиятли ва зарур бўлиб, у инсон шахсининг ўз-ўзини бошқариш ва психик жараёнларни такомиллаштириш борасида ахборотлар технологияси ва кибернетика фани томонидан қўлган киртилган ютуқлар ва тадқиқот методлари, махсус дастурлардан ўз ўрнида фойдаланади. Айниқса, маълумотлар асри бўлган XX-асрда ва ҳар бир алоҳида маълумотнинг кадр-қиммати ошиши баълорат қилинган XXI-асрда глобал ахборий жараёнлар ва янги илғор технологияларни моделлаштириш борасида психология ҳамда кибернетика ҳамкорлигининг салоҳияти янада ортади. Масалан, оддий мулоқот жараёнини янада такомиллаштириш, ҳар бир сўзнинг шахслараро муносабатлардаги таъсирчанлигини ошириш мақсадида, ҳамда ана шундай ижтимоий фаолиятли жараёнда шахс тизимини такомиллаштиришда турли кибернетик моделлардан ўринли фойдаланиш замонавий психологиянинг жамиятдаги ўрни ва ролини оширади ва махсус компьютер дастурларининг кенг қўлланилиши, инсон миёси ва руҳий олами сирларини тез ва аниқ ўрганишни кафолатлайди.

Техника фанлари билан психологиянинг ўзаро алоқаси ва ҳамкорлиги айниқса, ҳозирги кунга келиб яққол сезилмоқда. Бир томондан, мураккаб техникани бошқарувчи инсон муаммосини ечишда, иккинчи томондан психик ҳолатни мураккаб қирраларини очишда махсус техник воситалардан фойдаланиш зарурати бу икки йўналишнинг эришган ютуқларини бирлаштиришни назарда тутаяди. Масаланинг яна бир алоҳида томони ҳам борки, у ҳам бўлса, техника тараққиётига бир вақтда мураккаб техника ва машиналар билан мулоқот қилаётган шахс фаолиятини янада такомил-лаштириш ва унинг имкониятларига мослиги масаласи ҳам ана шу ҳамкорликда

қилиниши лозим бўлган масалалардир. Айниқса, мустақил Ўзбекистон учун мураккаб замонавий техника сир-асрорларини биладиган, унинг жамият ва фан равнақиға хизматини таъминлаш қанчалик долзарб бўлса, ана шу техникаға ҳар бир оддий фуқаро оғғи, тафаккури ва қобилиятларини мослаштириш ва одам-машина диалогининг энг самарали йўллариғи излаб тоғиш жуда муҳим. Техника билан бемалол «тиллашадиған» малакали мутахассислар тайёрлаш борасида ҳам техника фани педагогика ва психология фанлари методларидан фойдалана олсағина муваффақиятға эришади.

Иқтисодиёт билан психологиянинг ўзаро алоқаси ва ҳамкорлиғи ХХ асрнинг яғғиликларидан бўлиб, айниқса, бозор муносабатларига босқичма-босқич ўтиш шароғида иқтисодий оғғ ҳам иқтисодий хулқнинг ўзига хос намоён бўлиш қонуғиятларини ўрганишда иккала фанға хизмат қилади.

Президент И.А.Каримов мустақилликнинг дастлабки йиллариданок фуқароларнинг биринчи навбатда оғғларида яғғича иқтисодий тафаккурни шакллантиришнинг жамият иқтисодий таракқийетидағи аҳамиятиға эъғиборни қаратган эдилар. Демак, яғғи давр шахсни тарбиялаш ва унинг жамиятға мослашуви масаласида психология иқтисодиёт фанида қўлга киритилган ютуқлар, яғғилиқлар ва иқтисодий самараға эришиш амалиётларини ҳисобға олса, иқтисодиёт ўз навбатида ислохотларнинг объекти ҳамда субъекти бўлмиш инсон оламидағи барча психологик ўзгартиришларни аниқлаш, таҳлил қилиш ва шу аснода башорат қилиш вазифаларини ечиши керак. Бундан ташқари менежмент, маркетинг бошқаруви соҳасидағи ҳар бир изланиш ҳоҳ у иқтисодчи томонидан амалға ошириладими, ҳоҳ психолоғлар томониданми, барибир ишлаб чиқаришнинг самарадорлиғини оширишда шахснинг индивидуал қобилиятларини инобатға олиш инсонлар ўртасидағи ўзаро муносабатларнинг сирларини мустаҳкамлаш билан инсон ресурслари масаласиға тўғғри, одилона ёндашишни тақозо этади. Бу эса ўз навбатида шахс ва гуруҳлар психологиясини билиш ва ишлаб чиқаришнинг иқтисодий омилларини одам қобилиятиға мувофиқлаштиришни назарда тутати.

Психологиянинг табиатшунослик билан алоқасининг тобора мустаҳкамланишиға қуйидағи омил асосий сабаб бўлган. Бу жараён ХХ асрнинг иккинчи ярмида бошланган эди. Эксперимент методининг Г.Фехнер томонидан фанға жорий этилганлиғи ана шу жумладан бўлиб, бу И. М. Сеченовнинг «Бош мия рефлекслари китоби босмадан чиққанидан кейин айниқса кенг тус олган эди. Бу китобда психик ҳодисалар ҳам худди одам организмнинг бошқа барча функциялари қаби табиий ҳодисалар эканлиғи, улар сабабсиз юз бермасдан, балки нерв системасининг рефлектор акс этиши фаолияти натижаси эканлиғи кўрсатиб берилган эди. И.М.Сеченовнинг рефлектор назарияси психологик билимларнинг табиий-илмий неғизини ташкил этади. Бу назария кейинчалик И.П.Павловнинг шартли рефлекслар ҳақидағи тағлимотида унинг шоғирдлари Л.А.Орбели, П.К.Анохин, К.М.Биков, Н.И.Красногорскийларнинг асарларида, шунингдек, А.А.Ухтомский, Н.А.Бернштейн, И.С.Бериташвили ва бошқаларнинг асарларида янада ривожлантирилади. Ҳозирғи пайтда психология фанининг табиий-илмий жиҳатдан бу ҳилда асосланганлиғи олимлар томонидан мия

фаолиятининг психрофизиологик механизмлари ўрганилаётганлиги ҳисобига гобора кучайтирилмоқда. Шу тариқа психик фаолиятнинг мураккаб физиологик механизмлари тизимини тадқиқ қилиш борасидаги кутуклар психология билан табиатшунослик ўртасидаги алоқаларнинг аниқ натижаси сифатида юз беради.

Ўқоридагилардан шуни хулоса қилиш мумкинки, психология тиббиёт, табиатшунослик фанлари билан ҳамбарчас боғлиқ бўлиб, улар бир-бирини назарий ва амалий билимлар билан бойитиб боради.

Умумий психологияни бу соҳалар билан бир қаторда қўйиш ногўтри чунки, умумий психология инсон руҳиятининг умумий қонуनларини турларини методологик ва назарий тамойиллари асосида ўрганиш билан шугулланади.

Албатта, бугунги кунда психология фани кўплаб фанлар билан узвий боғлиқдир. Буни психофизика, психофизиология, психолингвистика, математик психология ва ҳоказолар мисолида кўриш мумкин. Академик Б.М.Кедровнинг классификацияси бўйича барча фанлар 3 гуруҳга бўлинади: гуманитар, фалсафий ва табиий фанлар. Психология фанига тўхталадиган бўлсак: Б.М.Кедров фикрича, бу катта уч гуруҳдан фанлар тизимида психология мустақил фан сифатида намоён бўлади, ҳамда у инсон психик фаолиятини табиий- тарихий ва ижтимоий томонини ўрганади.

Ҳозирги замон психологиясининг тамойиллари

Психология фанининг ривожланиши қатор босқичларни ўз ичига қамраб олиб, бу даврларда самарали тадқиқот ишлари олиб борилган. Айнан тадқиқот ишларини самарали бўлиши учун фан доирасида тамойилларни ишлаб чиқиш учун зарураат сезила бошлади. Бу борадаги ишлар Америка ва бошқа чет эл психологияси йўналишлари намоёндалари томонидан илгари сурилди. XX аср бошларида бихевиоризм, фрейдизм йўналишлари вужудга келган эди. Бихевиоризм йўналиши хайвонларда ўтказилган кузатишлар натижасига асосланган бўлиб, унинг намоёндалари Э.Торндайк ва Дж.Уотсонлар ҳисобланади. «Бихевиоризм» инглиз тилида “хулқ-атвор” деган маънони билдиради. Бу оқим психика ва онгни инкор қилиб, хулқ билан ташқи муҳит ўртасидаги муносабатларни, қонуниятларни текширишни таклиф қилади. Уларнинг фикрича, психологиянинг вазифаси стимулга (қўзғатувчи), яъни сезги аъзоларига таъсир қилаётган қўзғатувчига ўқ отиш, унга қандай жавоб реакцияси бўлишини, ёки бундай реакцияни қандай стимул туғдиришини олдиндан айтиб бера олишдан иборат. Бихевиористларнинг формуласи «S → R» дир.

Фрейдизм йўналишига веналик психиатр З.Фрейд асос солган. Унинг фикрича, одам моҳиятига кўра хайвонга ўхшайди. Одамнинг хулқ-атвори ва ҳаракатлари иккита тамойилга: роҳатланиш ва реаллик тамойилига бўйсундирилган бўлади. Бу оқим ҳам инсоннинг онгига ишонмайди З. Фрейд ўзининг психологик назариясини одам ҳақидаги, жамият ва маданият ҳақидаги умумий таълимотга айлантириб, гарб мамлакатларида катта эътибор қозонди.

1923 йилда психологларнинг биринчи йиғилишида К.Н.Корнилов психологияни қайта қуриш вазифасини илгари сурди. Психология фанини

ривожлантиришда жудаям катта роль ўйнаган психологлар қуйидагилар: Б.Ананьев, П.П.Блонский, С.Л.Рубинштейн, Л.С.Виготский, Р.С.Немов ва бошқалар, шунингдек кейинчалик Ўзбекистонда ҳам йirik олимлар етишиб чиқди. Улар жумласига М.Г.Давлатшин, Э.Ғ.Ғозиев, М.Воҳидов, В.А.Токарева, Р.З.Гайнутдинов, В.М.Каримова, Ғ.Б.Шоумаров, Р.И.Суннатов, З.Т.Нишанова ва бошқаларни киритиш мумкин. Юқорида номлари тилга олинган олимлар ўзларининг ғоялари ва миллий мафкуралар билан ёштарда тафаккур сифатларидан «мустақиллик», «танқидийлик» кабиларни шакллантиришга эътибор бермоқдалар.

Ҳозирги мустақиллик шароитида психологияга бўлган талаб-эҳтиёж жуда кучайиб кетди. Ёшлар маънавиятини бойитиш учун уларнинг дунёқараши, тафаккури, иродаси, умуман олганда онгини ўстириш зарур. Бунинг учун экспериментал ишларни кучайтириши, таълим жараёнини янги технологиялар асосида қайта қуриши лозим. Ҳозирда Республикамиз университетларининг психология бўлимлари, кафедра, лабораториялари илмий фикрлар марказига айлантирилди.

Мазкур муассасаларда психологик тадқиқотлар ўтказилиб, психик жараёнлар, ҳолатлар, шахснинг индивидуал хусусиятлари, ҳиссий-иродавий соҳасига доир назарий ва амалий билимлар қўлга киритилди. Айниқса, фан соҳасида тадқиқотлар шу даражада қўпайдики, улар маълум қонун қоидага таяниши лозим. Шу боис олиб берилаётган изланишларга асос бўлиши учун тамойиллар ишлаб чиқилди.

Шунга кўра психологиянинг тамойиллари қуйидагича:

1. Детерминизм тамойили;
2. Онг ва фаолият бирлиги тамойили;
3. Психика ва онгнинг фаолиятда ривожланиши тамойили.

Тамойил — маълум фаолиятни бажаришда таяниладиган дастлабки қоидалар тизимидир.

Детерминизм тамойилига кўра, психика янаш шароити билан белгиланади ва шароит ўзгариши билан ўзгаради. Ҳайвонлар психикасининг тараққиёти табиий сараланиш билан, одам психикаси тараққиёти эса ижтимоий тараққиёт қонунлари билан белгиланади.

Онг ва фаолият бирлиги тамойилига кўра, онг ва фаолият бир-бирига қарама-қарши ҳам, айнан бир нарса ҳам эмас. Улар бир бутунлиқни ташкил этади. Онг фаолиятни ички режасини, дастурини ташкил этади. Бу тамойил психологларга инсон ҳулқ-атвори, хатти-ҳаракатлари ва фаолиятларини ўрганиш орқали хатти-ҳаракатлардан кўзланган мақсадларга, муваффақиятларга эришишни таъминловчи ички психологик механизм, яъни психикани объектив қонуниятларини очишга имкон беради.

Психика ва онгнинг фаолиятда тараққий этиш тамойилига кўра, психикага тараққийёт маҳсулотини ва фаолият натижасини деб қаралса, уни тўғри тушуниш ҳамда тушунтириб бериш мумкин. Бу тамойил Л.С.Виготский, С.Л.Рубинштейн, В.М.Теплов каби психологлар ишларида ўз аксини топган.

Л.С.Виготский таълим психикани ривожлантиришга йўналтиришини, П.П.Блонский эса тафаккурнинг кичик мактаб ёшида ўйинлар билан ўспиринлик ёшида ўқиш билан боглиқ тарзда ривожланишини таҳлил қилди. С.Л.Рубинштейн «Онг фаолиятда пайдо бўлиб, фаолиятда шаклланади» деган эди.

Ҳозирги замон психологиясининг тузилиши, аниқ фаолиятни ўрганувчи психология соҳалари

Ҳозирги замон психология соҳалари ҳозирги кунга келиб 300 дан ортиқни ташкил қилади. Бу соҳалар ўзига хос объектга эга бўлиб, бир-биридан фарқ қилади. Шу боис фан соҳаларини ўрганиш қулай бўлиши учун тармоқларни маълум тизимга келтириш мақсадида маълум гуруҳларга таснифлаш жорий қилинган. Бу борада профессор А.В.Петровский психология фан соҳаларини қуйидагича таснифлашни илгари сурди:

- Аниқ фаолият турларини ўрганувчи психология соҳалари.
- Ривожланишнинг ёш хусусиятларини ўрганувчи психология соҳалари.
- Шахс ва жамиятга бўлган муносабатни ўрганувчи психология соҳалари.

Аниқ фаолият турига кўра психологиянинг қуйидаги турлари мавжуд:

- меҳнат психологияси: инсон меҳнат фаолиятининг психологик хусусиятларини, меҳнатни илмий асосда ташкил қилишнинг психологик тамойилларини ўрганади. Меҳнат психологиясининг бир печта бўлимлари мавжуд;

- а) муҳандислик психологияси - инсон билан машина ўртасидаги вазифаларни тақсимлаш масалаларини ҳал қилади ва асосан операторларнинг фаолиятини ўрганади;
- б) авиация психологияси- учишга ўрганиш жараёни ва учиш мосламаларини бошқаришда инсон фаолиятининг психологик қонуниятларини ўрганади;
- в) космик психология - назоратчи ҳолати, фазовий тасаввурлар чалқашиб кетган вақтда ва организмга жуда кўп ортиқча таъсирлар юкланган пайтда асаб ва руҳий зўр бериш билан боглиқ бўлган алоҳида ҳолатлар туғилганда одам фаолиятининг хусусиятларини ўрганади.

Педагогик психология-унинг предмети ўқувчиларга таълим-тарбия беришнинг психологик қонуниятларини ўрганиш, ўқувчилар тафаккурини таракқий топиши, интеллектуал фаолият малакалари ва усулларини ўзлаштириш жараёнини бошқариш масалаларини ўрганади. Педагогик психология бўлимлари қуйидагилардир:

- а) таълим психологияси;
- б) тарбия психологияси;
- в) ўқитувчи психологияси;

Тиббиёт психологияси шифокор фаолиятининг ва бемор хулқ-атворининг психологик жиҳатларини ўрганади. Уни қуйидаги тармоқлари мавжуд:

- а) нейропсихология — психик ҳодисалар билан миёдаги физиологик

тузилишлар ўртасидаги психик ўрганади:

б) психофармакология — доривор моддаларнинг шахс руҳий ҳолатига таъсирини ўрганади;

в) психотерапия — беморни даволаш учун руҳий таъсир воситаларини ўрганади;

Юридик психология-ҳуқуқ тизими билан боғлиқ бўлган психологик масалаларни ўрганади. Унинг қуйидаги тармоқлари мавжуд.

а) суд психологияси - жиноий жараён иштирокчиларининг ҳуқ-атворини, руҳий хусусиятларини таҳлил қилади;

б) криминал психология - жиноятчининг ҳуқ-атвори, шахсининг шаклланишига доир психологик масалалар, жиноятнинг мотивлари билан шуғулланади.

Ҳарбий психология - кишининг ҳарбий ҳаракатлар шароитидаги ҳуқ-атвори билан боғлиқ ҳодисалар ўртасидаги ўзаро муносабатларини, психологик тарғибот методларини, ҳарбий техникани бошқаришнинг психологик муаммоларини ўрганади.

Спорт психологияси - спортчилар шахси ва фаолияти хусусиятларини, уларнинг психологик жиҳатдан тайёрлигининг шарт-шароитлари, мусобақаларни ташкил этиш ва ўтказиш билан боғлиқ психологик омилларни ўрганади.

Савдо психологияси — асосан ривожланган мамлакатларда кенг тараққий этган бўлиб, кишилар руҳиятига тижорат таъсирини психологик шарт-шароитини, харидорларга хизмат кўрсатишнинг психологик омилларини аниқлайди. Модалар психологиясини тадқиқ қилади.

Санъат психологияси — санъат асарларининг яратилишида фаолиятнинг психологик томонларини, инсон томонидан бадний асарларни идрок этилиши, турли ҳодисаларни пайдо бўлиши ва эстетик тарбия муаммолари, мушаккий, бадний, адабий қобилиятларни шакллантириш ва тарбиялаш муаммоларини ўрганади.

Илмий ижодиёт психологияси илмий фаолиятнинг психологик хусусиятлари, ижодиётда интуиция ва илҳомни тадқиқ қилади.

• Ривожланишнинг ёш хусусиятларини ўрганувчи соҳалар.

А) Ёш психологияси - инсон шахсининг психологик хусусиятлари ва билиш жараёнларининг онтогенезда ривожланишини ўрганади. Ёш психологияси болалар психологияси, ўсмирлар психологияси, катталар психологияси, геронтопсихология каби тармоқларга бўлинади.

Б) патопсихология- мия фаолияти бузилишлари натижасида келиб чиқадиган турли шаклдаги руҳий ривожланишдан четланишни ўрганади.

Олигофренопсихология - миянинг туғма камчиликлари туфайли пайдо бўладиган бўлимларни ўрганади.

Сурдопсихология — эшитиш фаолиятида жиддий нуқсонлари бўлган болаларнинг ривожланишини ўрганади.

Тифлопсихология — кўриш қобилияти паст ёки умуман кўрмайдиган киши фаолиятини ўрганади.

Қиёсий психология -ҳаётнинг филогенетик шакллари ўрганувчи

психология соҳаси бўлиб, инсон ва ҳайвонлар психологиясини солиштириш орқали ўхшашлик ва фарқ килувчи томонларини аниқлайди.

Акмеология етуклик даражасига эришган шахс ривожланишининг юқори даражаси уларнинг қонуниятлари ва механизмларини, айниқса ривожланишининг энг юқори чўққига эришиш хусусиятларини ўрганади.

• Инсон ва жамият ўртасидаги муносабатларнинг психологик томонларини ўрганувчи психология соҳалари.

1. Ижтимоий психология – уюшган ва уюлмаган ижтимоий гуруҳлардаги шахслараро ўзаро таъсир жараёнида пайдо бўладиган психологик ҳодисаларни ўрганади.

2. Дифференциал психология – шахс шаклланишининг индивидуал психологик йўналтирилганлиги каби хусусиятларни ўрганади.

3. Дин психологияси – инсон онига диний қарашларнинг таъсири масалаларини ўрганади.

4. Этнопсихология – инсон психологиясининг этник хусусиятлари, миллий характер, миллий туйғу, миллий ғоя, ўз-ўзини англаш, этник стереотип, уларнинг қонуниятлари ва вужудга келиш хусусиятларини ўрганади.

5. Бошқарув психологияси – бу психология фанининг шундай соҳасики, унда инсон томонидан – бошқаришнинг психологик томонларини ўрганади.

6. Маркетинг психологияси – янги маҳсулотларни ишлаб чиқаришда ишлаб чиқариш корхоналари ва фирмаларни бошқаришни ва улар фаолиятини ташкил этишнинг психологик муаммоларини тадқиқ қилади.

Шу билан бирга психологиянинг бир қатор тадбиқий соҳалари ҳам мавжуд.

Экспериментал психология – экспериментал методлар ёрдамида психик ҳодисаларни тадқиқ қилишнинг умумий соҳаси. Психология фан сифатида фалсафадан ажралиб чиқишида, экспериментал тадқиқотлар ўтказишда асосий роль ўйнаган.

Экстремал психология – инсоннинг ўзгарган муҳит шарт-шароитларида психик фаолиятнинг кечиши қонуниятларини ўрганадиган психология соҳаси.

Психофизиология – одамларнинг индивидуал психологик ва психофизио-логик фарқларини тадқиқ қилувчи, психология соҳаси.

Сиёсий психология – жамиятнинг сиёсий ҳаётидаги психологик хусусиятлар, ҳолатлар, қонуниятлар, таъсирчанлик ва таъсир кўрсатиш жараёнлари каби жабҳаларни текширувчи психология соҳаси.

Оила психологияси – оила психологиясини ўрганувчи, фанлараро тадқиқот қилишга йўналган психология соҳаси.

Парапсихология – ҳозирги замон фанининг чегарасидан ташқаридаги, тушунтириш қийин бўлган психик ҳодисаларни ўрганади.

Фан ривожланиб, тараққий этиб бориши жараёнида унинг соҳалари ҳам кенгайиб бормоқда.

Ҳозирги замон психологиясининг илмий тадқиқот методлари

Маълумки, ҳар қандай фан ўз предметиға эга. Психологиянинг предмети психика бўлиб, у объектив оламни психик ҳодисалар асосида акс эттириб, юзага келган ва шаклланган образ субъект фаолиятини, ҳулк-атворини мақсад сари йўналтиради.

Бундан ташқари ҳар қандай фан қандайдир ҳодиса қонуниятларини билиш учун маълум бир методлардан фойдаланади. И.П.Павлов «Методнинг қўлида тадқиқот тақдирини ётади» деган эди. Методлар тизими фаннинг умумий методологиясига бирлашади.

Шуни алоҳида таъкидлаш лозимки, психологик тадқиқотларнинг ташкил этилишига ва ўтказилишига маълум бир талаблар қўйилади. Улар қуйидагилардир:

1. Тадқиқотларни режалаштириш. Метод ва методикаларни танлаш ва уларни синаб кўриш.
2. Тадқиқотни ўтказиш жойи.
3. Тадқиқотни техник жиҳозлаш.
4. Тадқиқ қилинувчиларни танлаш.
5. Тадқиқотчи, шубҳасиз, тадқиқотнинг боришига таъсир этади ва тадқиқотни режалаштиришдан то ҳулоса ва тавсиялар чиқаришга қадар маъсулиятни ҳис қилади ва бу муҳим аҳамиятга эга.
6. Кўрсатма — у аниқ ва қисқа бўлиши лозим.
7. Тадқиқот қондаси баённома тўлиқ ва мақсадга йўналган бўлиши керак.
8. Тадқиқот натижаларини қайта ишлаш.

Тадқиқот мураккаб жараён бўлиб, унинг ўз босқичлари ва поғоналари мавжуд.

Психологик тадқиқот босқичларини қуйидаги схемада кўриш мумкин

IV	Натижаларни шарҳлаш ва ҳулосаларни ифода этиб бериш.
II I	Тадқиқот натижалари сон таҳлили. Ўртача катталиқни, корреляция коэффицентини аниқлаш, ишлаб чиқиш ва бошқалар. Графикларни тузиш
II	Ҳулосаларнинг тўғрилигини исботлаш. Бунинг учун турли методлардан фойдаланилади.
I	Тайёрлов босқичи — илгари сурилган вазифаларни ўрганиш, фарқларни аниқлаш. Тадқиқот вазифалари ва илмий фаразини белгилаш, методикаларини ишлаб чиқиш.

Ҳар бир фан таракқиётининг асосий шароитларидан бири унинг маълум даражада мумкин қадар объектив, аниқ ишончли услубларга эга эканлигидир. Метод — услубнинг маъноси бирор нарсага бориш йўли демакдир. Умуман психологияда инсон психикасини тадқиқ қилишда методларнинг турли таснифи мавжуддир. Тадқиқот методларини илмий жиҳатдан таҳлил қилган рус психологи Б.Г.Ананьев мазкур методларни хусусиятларига қараб

классификация қилган.

Б.Г.Ананьев психикани ўрганиш методларини турли гуруҳга ажратиб, ўрганган:

- А) ташкилий гуруҳга - қиёслаш, лонгитюд, комплекс методлари киради;
- Б) эмперик гуруҳга кузатиш, эксперимент, суҳбат, сўровнома, тест, фаолият маҳсулини ўрганиш методи, биография, социометрия;
- В) натижаларни қайта ишлаш ёки статистик методлар;
- Г) шарҳлаш гуруҳига генетик ва доналаш методлари киради.

Б.Г.Ананьев томонидан ажратилган классификацияга қўра, тадқиқот ишларида фойдаланиладиган асосий методлар эмперик гуруҳ методлари ҳисобланади. Шундай бўлсада бошқа гуруҳ методларига ҳам қисқача тўхталиб ўтамиз.

Тадқиқот методларининг биринчи ташкилий гуруҳи ўз ичига қиёслаш, лонгитюд (узлуксиз), комплекс (қўпёқлама) деб аталадиган турларни қамраб олади.

Қиёслаш методидан умумий психология, ижтимоий психологияда катта ёки кичик гуруҳларни ҳамда уларнинг ҳар хил тоифаларини ўзаро таққослаш учун, медицина психологиясида – соғлом ва бемор кишиларнинг психик хусусиятларини қиёслаш мақсадида, спорт психологиясида спортчиларнинг ҳолати, ўқувлилигини ва ишчанлигини ўзаро таққослаш мақсадида фойдаланилади.

Қиёслаш методи турли ёндаги одамларнинг билиш жараёнлари шахс хусусиятлари, билимларни ўзлаштириш, ақлий қobiliяти, салоҳияти, ривожланиш динамикаси, жинсларнинг тафовутлари ва ўзига ҳослигини ўрганишда қўлланилади. Психологлардан Л.С.Выготский, П.П.Блонский, А.А.Смирнов, Б.Г.Ананьев, Д.Б.Эльконин, П.Гальперин ва уларнинг шогирдлари олиб борган тадқиқотлар (чақалоқлик, гўдақлик, илк болалик, кичик мактаб ёши, ўсмирлик, ўспиринлик ёш даврларини ўзаро солиштириш) шу методдан фойдаланиб амалга оширилган.

Лонгитюд методининг бошқа методлардан фарқи бир ёки бир нечта синалувчилар узок муддат, ҳатто ўн йиллаб текшириладилар. Лонгитюд методидан немиш психологи В.Штерн, француз психологи Р.Заззо, рус психологлари Н.А.Менчинская, А.Н.Гвоздев, Н.С.Лейтес, В.С.Мухина ва бошқалар қўп йиллардан бери фойдаланмоқдалар.

Мазкур метод орқали бир хил жинсли (Ҳасан-Хусан, Фотима-Зухра ёки аралаш жинсли Ҳасан – Зухра, Фотима- Хусан) эгизаклар кузатишган. Лонгитюд методи ёрдамида субъектив омилларнинг ўзига ҳослигини объектив шарт – шароитлари ва ижтимоий муҳитнинг синалувчига таъсири ўрганилади. Чунончи эгизакларнинг ўхшашлиги ва тафовути, таъсирланиши, ҳис-туйғуни ўзгариши кишилар ўртасидаги индивидуал фарқлар (ишчанлиги, темпераменти, олий нерв фаолияти тизими ва ҳоказо) бўйича маълумотлар олиш лонгитюд методи орқали амалга оширилади.

Комплекс методи ёрдамида ўрганилган объектдаги ўзгаришлар турли нуқтан - назардан таҳлил қилинади ёки уларга ҳар хил ёндашилади. Масалан, болада оддий билимларни ўзлаштириш хусусияти психологик жihatдан

текирирлаётган бўлса, комплекс ёндашиш таъсирида ана шу ўзлаштиришнинг фалсафий, мантикий, физиологик, ижтимоий, биологик хусусиятлари ёритилади. Айтайлик, кексаклишнинг биологик омилларини ўрганиш, унинг психологик, физиологик, мантикий жиҳатларини ёритишга хизмат қилади.

Илмий тадқиқот методларининг учинчи гуруҳи натижаларни қайта ишлаш бўлиб, улар статистик (миқдор) ва психологик (сифат) таҳлил турларига бўлинади.

Илмий тадқиқот методларини шарҳлаш гуруҳи генетик ва доналаш методларидан иборатдир.

Генетик метод билан тадқиқот давомида тугалланган маълумотлар яхлит ҳолда, мақсадга мувофиқ тарзда шарҳланади. Бу методдан фойдаланишнинг асосий мақсади сигналувчида вужудга келаётган ички, жамкии образларнинг ривожланиши, фаолият ва билиш жараёнларининг ўзгаришига таъриба натижасига суяниб таъриф ва тавсиф беришдир. Шунингдек, бунда мазкур фаолият ва хусусиятларнинг намоён бўлиш даври, босқичи ҳамда баъзи машаққатли дақиқаларга, ҳолатларга қўшимча шарҳлар бериш имконияти туғилади. Генетик методга асосланиб психик ўзгаришлар билан ривожланиш босқичларининг бевосита боғлиқлиги илдизи аниқланади.

Доналаш методи тадқиқот объектига кирган шахс психикасидаги барча ўзгаришлардаги ўзига хослик, ўзаро алоқа, ўзаро таъсир ва уйғунлиқнинг ўзаро боғланишлари ўрганилади. Жумладан, инсон ҳулиқини идрок қилиш учун сезги, идрок, хотира, тафаккур жараёнларининг бир пайтда, биргаликда тадқиқ қилиниши бунга ёрқин мисолдир. Бунда ҳар бир билиш жараёнининг усули ифодаланади ёки унинг аҳамияти алоҳида таъкидланади, уларнинг ўзаро боғлиқлиги асослаб берилади.

Эмпирик методлар гуруҳи ўз навбатида иккига, яъни асосий ва ёрдамчи методларга бўлинади. Асосий методларга кузатиш ва эксперимент методлари кирса, ёрдамчи методларга суҳбат, сўровнома, тест, социометрия ва фаолият натижаларини таҳлил қилиш каби методларни киритиш мумкин.

Кузатиш методи — икки хил бўлиб, объектив (ташқи) ва субъектив (ички) кузатиш турлари мавжуд. Инсон психикасидаги ўзгаришларни кузатиш учун қуйидагилар амалга оширилади:

- а) кузатишнинг мақсад, вазифаси белгиланади;
- б) кузатилаётган объект тапланади;
- в) тадқиқот ўтказиш вақти режалаштирилади;
- г) кузатиш қанча давом этиши қатъийлаштирилади;
- д) кузатиш инсоннинг қайси фаолиятида (ўқини, ўйин, меҳнат, спорт) амалга оширилиши аниқланади;
- е) кузатишнинг шакли (якка, гуруҳ, жамоа) тапланади;
- ё) кузатишларни қайд қилиб бориш воситалари (қундалик суҳбат дафтари, кузатиш varaқаси, магнитофон, видеомагнитофон) тайёрлаб қўйилади. Кузатиш орқали турли ёшдаги одамларнинг диққати, ҳис-туйғулари, асаб тизимининг ташқи ифодалари, имо-ишоралари, сезгирлиги, ҳулқ-атвори, нутқ фаолияти кабилар ўрганилади. Аммо ўта мураккаб ички кечинималар, юксак ҳиссиётлар, тафаккур, мантикий хотира ва ақл заковатни тадқиқ этишга бу методнинг

имкони етмайди.

Масалан, ўспирин ёшларнинг спорт фаолиятини кузатиш орқали уларнинг иродаси, ишчанлиги, ҳис-туйғусининг ўзгариш хусусиятлари, талабга интилиш, ўз ҳаракатини идора қила олиш юзасидан материалларни йиғиш мумкин.

Танқи кузатишда баъзан тафаккур бўйича ҳам маълумотлар олиш мумкин. Иш устидаги қайфиятни, чехрадаги ташвиш ва изтиробни, синчковлик каби руҳий ҳолатларни кузатиб, тафаккурдаги ўзгаришни аниқлаш мумкин. Бундан ташқари қўлнинг титраши, асабийланиш, нутқнинг бузилиши ҳам инсоннинг руҳиятидаги ўзгаришлар бўйича маълумотлар беради. Психологияда ўз-ўзини кузатиш, яъни интереспекция методидан ҳам фойдаланилади, лекин бу психологиянинг илмий бўлмаган методи ҳисобланади.

Тажриба ёки эксперимент методи – ўз навбатида табиий ва лаборатория методларига ажратилади. Табиий тажриба методларининг илмий асо-ларини 1910 йилда рус психологи А.Ф.Лазурский томонидан ишлаб чиқилган. У кичик мактаб ёшидаги бола шахсининг шаклланишини ўрганиш мақсадида ушбу методни қўллаган. Табиий методдан ишлаб чиқариш жамоалари аъзоларининг, илмий муассасалар ходимларининг, ўқитувчилар, кексаётган кишиларнинг психологик ўзгаришлари, ўзаро муносабатлари, иш қобилиятлари, мутахассисликка яроқлилиги муаммо-ларини ҳал қилиш жараёнида фойдаланиш назарда тутилади. Табиий шароитда инсон психикасини ўрганишдан синалувчиларнинг ўзлари беҳабар бўлиши, таълим жараёнида берилаётган билимлар тадқиқот мақсадига мувофиқлаштирилиши, катта ёшдаги одамларга тарбиявий таъсир ўтказиш, қундалик меҳнат доирасида амалга оширилиши, завод ва фабрикада эса моддий маҳсулот ишлаб чиқариш самарадорлигини оширишга қаратилиши лозим.

Табиий эксперимент методи сиртдан кузатиш методидан кескин фарқ қилади. Сиртдан кузатиш методида бирор психик жараён кузатилаётган киши ўша жараён қандай юз берса, шу ҳолича текшираверади, лекин бу жараённинг намоён бўлишига аралашмайди, яъни психик жараённи юзага келтирувчи шароитни ўзгартирмайди. Табиий эксперимент методидан фойдаланганда эса текширувчи ўрганилаётган бирор психик жараённи ўзи вужудга келтиради, лекин уни текширилаётган одам учун табиий бир шароитда ва унга сездирмасдан ўтказиши.

Лаборатория (клиника) эксперименти методининг (1879 йили В.Вунт киритган) асосий хусусияти, шундан иборатки бунда ўрганилиши лозим бўлган психик жараёнларнинг (масалан идрок, диққат,хотира каби) қандай шароитда қачон юз беришини кутиб ўтирмасдан текширувчи киши (экспериментатор) синалаётган одамда шу жараёнларни махсус тарзда ишга солади. Бундан ташқари лаборатория эксперименти шароитида экспериментатор ўрганаётган ҳар бир психик жараённи ҳоҳлаган марта, яъни такрор-такрор яхшилаб синаб кўриши мумкин. Бу мураккаб психик жараёнларнинг табиатини ўрганишда катта қулайлик туғдиради. Биринчидан, исалган психик жараённи ҳоҳлаган пайтда юзага келтириш вақтни тежаш имконини берса, иккинчидан ҳар бир психик жараённи такрор-такрор юзага келтириб, синчиклаб ўрганиш бу

жараёнларнинг қонуниятларини аниқлаш имкониятини беради.

Ҳозирги кунда одамдаги айрим психик жараёнларнинг юз бериш тезлигини, диққатнинг барқарорлиги ва кенглигини, хотиранинг хусусиятларини уқув ҳамда малакаларнинг қонуниятларини аниқ ва пухта текшира оладиган қўллаб махсус асбоблар мавжуддир. Масалан, электрон хроноскоп орқали айрим психик (акс эттириш, қўриш, эшитиш, ҳид билиш, тери сезгилари каби) жараёнларнинг юзага келиш тезлигини аниқ ўлчаш мумкин. Электрон тахистоскоп орқали диққатнинг хусусиятларини белгилаш мумкин, перцептометр орқали гидроқ қилиш хусусиятларини ўрганиш мумкин, аудиометр орқали эшитиш хусусиятларини ўрганиш мумкин ва бошқалар. Умуман, ҳозирги кунда техниканинг илдам тараққиёти муносабати билан лаборатория экспериментининг имконияти ортиб бормоқда.

Шуни эсдан чиқармаслик керакки, лаборатория эксперименти методи билан турли ёндаги инсонларнинг психик жараёнлари ўрганиладиган бўлса экспериментни тайёрлаш ва ўтказишда уларнинг ёш хусусиятларини ҳисобга олиш керак.

Психик жараёнларнинг моддий, яъни нерв-физиологик асосларини ҳам лаборатория эксперименти ёрдами билан текширилади. Психик жараёнларнинг нерв физиологик асосларини аниқлашда академик И.П.Павловнинг шартли рефлекслар методи жуда катта аҳамиятга эга. Ҳозирги вақтда бу метод болаларнинг ўсишини текширишда ҳамда биринчи ва иккинчи сигналлар тизимлари ўртасидаги ўзаро муносабатларни текширишда кенг қўлланилмоқда.

Лаборатория эксперименти методи энг аниқ метод сифатида психология фанининг тараққиёти учун катта аҳамиятга эга. Лекин лаборатория эксперимент методининг ҳам маълум камчилиги мавжуд. Бу камчилик шундан иборатки, лаборатория шароитида ўтказилаётган текшириш ҳеч вақт маълум сунъийликдан холи бўлмайди. Текширилаётган одамга ҳеч нарса дейилмаса ҳам, бари бир лаборатория шароитининг ўзи текширилаётган одамнинг табиий психик ҳолатига таъсир қилади. Бинобарин, бу нарса ўз навбатида текшириш натижаларига салбий таъсир қилади. Ана шуни назарда тутиб лаборатория эксперименти ёрдами билан қўлга киритилган натижаларни баъзан бошқа методлар ёрдами билан текшириб қўриш лозим бўлади. Лаборатория эксперименти методи махсус хона ва турли асбоблар билан боғлиқ бўлганлиги сабабли бу методдан айрим шароитларда фойдаланиш имконияти бўлмайди. Шунинг учун психология фанида лаборатория эксперименти билан бир қаторда табиий эксперимент методидан ҳам кенг фойдаланилади.

Ёрдамчи методлар

Сухбат методи билан инсон психикасини ўрганишда фойдаланилди. Унинг мақсади ва вазифаси белгиланади. Сухбатнинг объекти ва субъекти танланади, мавзу ўтказиладиган вақти аниқланади, яқка шахслар, гуруҳ ва жамоа билан ўтказиш режалаштирилади, ўрганилаётган нарса билан боғлиқ савол-жавоб тартиби тайёрланади. Сухбатнинг бош мақсади маълум бир вазият ёки муаммони ҳал қилиш жараёнида инсон психикасидаги ўзгаришларни ўрганишдир. Сухбат орқали турли ёндаги одамларнинг тафаккури, ақлаковати, ҳуқ-атвори, қизиқиши, билим савияси, эътиқоди, дунёқараши,

иродаси тўғрисидаги маълумотлар олинади. Суҳбат чоғида ўзаро изчил боғланган саволлар берилади.

Суҳбат методидан тўғри фойдаланиш ва ундай кутиладиган натижага эришиш суҳбат ўтказиш учун пухта тайёрланишга боғлиқдир. Суҳбат методи қуйидаги шартларга риоя қилишни талаб этади.

➤ Ўтказилган суҳбатнинг мавзуси ва мазмуни синалувчининг тараққиёт даражаси ҳамда ёш хусусиятларига мос бўлиши керак.

➤ Суҳбат пайтида синалувчиларга берилган саволлар мазмунан яхшилаб ўйлаб олиниши лозим.

➤ Суҳбат пайтида берилган саволларга «ҳа», «йўқ» каби қисқа тарзда эмас, балки батафсил жавоб олишга эришиш керак.

➤ Синалувчилар зеркиб ёки толиқиб қолмасликлари учун суҳбат ҳаддан ташқари чўзилиб кетмаслиги лозим.

Суҳбат методининг юқорида таъкидланган ижобий жиҳатлари билан бирга айрим заиф томонлари ҳам мавжуд. Такрорланган сўзлар, «ғализ» иборалар нутқнинг тезлиги, фикрнинг мавҳумлиги, зерикарлилиги, муваффақиятсизликка сабаб бўлади. Шунингдек, савол-жавобнинг бир хил шаклда эмаслиги синалувчида ўзига ҳос ишлаш услуби ошкоралиқнинг етишмаслиги, ийманиш, уялиш атрофлича маълумотлар олишни қийинлаштиради ва шу сабабли бошқа методларга мурожаат қилишга тўғри келади.

Фаолият маҳсулини таҳлил қилиш методи

Инсон хотираси, тафаккури, қобилияти ва ҳаёлининг хусусиятларини аниқлаш мақсадида бу метод фаолият психологиясида кенг қўлланилади. Болалар чизган расмлар, ясаган ўйинчоқлар, моделлар, ёзган шеърларини таҳлил қилиш орқали уларнинг мантиқий хотираси, тафаккури, техник, бадиий ва адабий қобилияти, ижодий ҳаёли юзасидан материалларни қўллаш мумкин. Мазкур методдан фойдаланишда маҳсулотни яратган шахс бевосита иштирок этмайди. Объект билан субъект ўртасида мулоқот ўрнатилиш учун шахснинг психикаси тўғрисида сирдан маълум ҳукм, хулоса чиқарилади.

Ижодий фаолият маҳсулларини таҳлил қилиш орқали болалар, ўқувчилар, талабалар, конструкторлар, олимлар, ҳунармандлар, ишчилар психик хусусиятлари тўғрисида маълумотлар тўплаш мумкин. Лекин инсондаги психик ўзгаришлар камол топиш ва уларнинг кечишини ифодаловчи материаллар йиғиш учун бу методнинг ўзи етмайди. Шунинг учун инсон психикасини ўрганиш мақсадида бошқа методлардан ҳам фойдаланиш маъқул.

Тест методи — “Тест” инглизча сўз бўлиб синаш текшириш демакдир. Шахснинг ақлий ўсишини, қобилиятини, иродавий сифатлари ва бошқа психик хусусиятларини текширишда қўлланиладиган қисқа стандарт масала, топшириқ тест деб аталади. Тест айниқса, одамнинг қандай касбни эгаллаши мумкинлиги, касбга яроқлилиги ёки яроқсизлигини, истеъдодлилилар ва ақли заифларни аниқлашда кенг қўлланилади. Тест методининг қиммати

тажрибанинг илмийлик даражасига текширувчининг маҳоратига ва қизиқишига, йиғилган психологик материалларнинг объективлиги ва уларни илмий таҳлил қилишга боғлиқдир.

1905 йилдан француз психологи А.Бине ва унинг шогирди А.Симон инсоннинг ақлий ўсиши ва истеълод даражаларини ўлчап имконияти борлиги ғоясини илгари сургандан кейин психологияда тест методи қўллана бошлади.

Биография (таржимаи ҳол) методи - инсон психикасини тадқиқ қилиш учун унинг ҳаёт фаолияти, ижодиёти тўғрисидаги оғзаки ва ёзма маълумотлар муҳим аҳамиятга эга. Бу борада кишиларнинг таржимаи ҳоли, хотиралари, эсдаликлари, ўзгалар ижодига берган баҳолари, тақризлари алоҳида ўрин эгаллайди. Шу билан бирга ўзгалар томонидан тўшланган таржимаи ҳол ҳақидаги материаллар, эсдаликлар, хатлар, расмлар, тавсифлар, баҳолар, магнитофон овозлари, фотолавҳалар, ҳужжатли фильмлар ўрганилаётган шахсни тўлиқроқ тасаввур этишга хизмат қилади.

Таржимаи ҳол маълумотлари инсон психикасидаги ўзгаришларни кузатишда унинг суҳбат ва тажриба методлари билан ўрганиб бўлмайдиган жиҳатларини очишга ёрдам беради.

Сўровнома методи - психологияда кенг қўлланиладиган методлардан биридир. Унинг ёрдамида турли ёшдаги одамларнинг психологик хусусиятлари парса ва ҳодисаларга муносабатлари ўрганилади. Сўровнома одатда 3 хил гузилишда бўлади. Уларнинг биринчиси англаган мотивларни аниқлашга мўлжалланган саволлардан тузилади. Иккинчи хилида ҳар бир саволнинг бир нечтадан тайёр жавоблари берилади. Учинчи турида синалувчига ёзилган тўғри жавобларни баллар билан баҳолаш тавсия этилади. Сўровномадан турли ёшдаги одамларнинг лаёқатларини, муайян соҳага қизиқишлари ва қобилиятларини, ўзига, тенгдошларига, катта ва кичикларга муносабатларини аниқлашда фойдаланилади.

Социометрик метод. Бу метод кичик гуруҳ аъзолари ўртасидаги бевосита эмоционал муносабатларни ўрганиш ва уларнинг даражасини ўлчашда қўлланилади. Бунга Америкалик социолог Дж.Морено асос солган. Мазкур метод ёрдамида муайян гуруҳ аъзоларининг бир-бирлари билан муносабатини аниқлаш учун унинг қайси фаолиятда ким билан бирга қатнашиши сўралади. Олинган маълумотлар матрица, график, схема, жадвал шаклида ифодаланади. Улардаги миқдор кўрсаткичлар гуруҳдаги кишиларнинг шахслараро муносабатлари тўғрисида тасаввур ҳосил қилади. Бу маълумотлар гуруҳий муносабатларнинг ташқи кўринишини акс эттиради.

Шунинг учун ҳозир Я.Л.Коломинский ва И.П.Волков томонидан социометриянинг ёш даври психологиясига мослаб ўзгартирилган янги турлари ишлаб чиқарилган. Булар шахснинг бир-бирини танлаш мотивларини кенг ифодалаш имконини беради. Айниқса социометриянинг Я.М.Коломинский ишлаб чиққан ўзгартирилган тури болалар жамоасидаги шахслараро муносабатлар ҳақида тўлароқ ахборот беради.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Психологиянинг асосий методологик тамойиллари сифатида қуйдагилар келтирилади:

- а) онглилик ва кўргазмалалик тамойиллари;
- б) психофизиологик бирлик тамойиллари;
- в) онглилик ва фаолият бирлиги, психиканинг ривожланиши тамойиллари;
- г) онглилик ижтимоий омилларга боғлиқлиги тамойиллари.

2. Психологиянинг қўллаб соҳалари турли мезонларга қўра ажратилади:

- а) аниқ фаолият;
- б) тараққиёт;
- в) ижтимоий умумийлик;
- г) барча жавоблар тўғри.

3. Бирор психологик жараён ёки шахсга яхлитлигича баҳо бериш мақсадида ўтказиладиган қисқа стандартлаштирилган психологик синов – бу:

- а) кузатиш;
- б) тажриба;
- в) тест синови;
- г) ўзини кузатиш.

4. Психологик методларга кирадиган услублар:

- а) инсон психикаси ҳақидаги маълумотларни тўплаш;
- б) кузатиш, тестлар, социометрия, тажриба, суҳбатлар, анкета тўлдириш, фаолият маҳсулини ўрганиш;
- в) ҳайвон ва инсон психикасини ўрганиш усуллари;
- г) маълумотларни математик қайта ишлаш, интроспекция, фаразлар, маълумотларни тушунтириш.

ПСИХИКА ВА ОНГНИНГ ТАРАҚҚИЁТИ

РЕЖА:

1. Психиканинг филогенетик тараққиёти, сесканувчанлик ва сезувчанлик
2. Тропизмларнинг моҳияти
3. Ҳайвонларнинг ҳатти-ҳаракат типлари
4. Сенсор босқичи, перцептив босқич, интеллектуал босқич ва уларнинг характерли хусусиятлари

Таянч тушунчалар:

Таъсирланувчанлик- Тирик материянинг ташқаридан таъсир этаётган моддалар алмашинувига жавоб бериши

Сесканувчанлик - тирик организмнинг биологик аҳамиятига эга бўлган таъсирларига жавоб қайтариш қобилиятидир. Биотик, яъни биологик аҳамиятга эга бўлган омилларига махсус ҳаракатлар билан реакция қилиш усулларига **тропизм ёки такенслар** дейилади.

Инстинктлар — ҳайвоннинг табиий эҳтиёжларини қондириш учун қиладиган мураккаб тугма ҳаракатларидир

Психиканинг филогенетик тараққиёти.

Жамики материя, жонсиз анорганик материядан тортиб, то органик материянинг юксак ҳамда мураккаб шакли — инсон миясигача моддий оламнинг умумий хусусиятига, яъни турли таъсирларга жавоб қайтариш қобилиятига эгадир.

Жонсиз табиатда ҳаракат жисм ёки моддаларнинг ўзаро механик, физик ва кимёвий муносабатлари тарзида намоён бўлиши мумкин. Воқеликдаги таъсирни акс этиш қобилияти-материянинг умумий хусусиятидир. Лекин оламда тирик ва ўлик табиатни акс этиши турличадир. Тирик материянинг ташқаридан таъсир этаётган моддалар алмашинувига жавоб бериши **таъсирланувчанлик** деб аталади. Оддий таъсирланувчанлик барча ўсимликларга хос. Эволюция жараёнида организмлар ташқи муҳит билан муносабатларининг умумий турини ўзгариши натижасида таъсирланувчанликнинг сифат жиҳатидан янги босқичга ўтиши сезувчанликни юзага келишига сабаб бўлади. А.Н.Леоптёвнинг фаразига асосан сезувчанлик «генетик шундай таъсирланувчанлик-ки ташқи муҳит таъсирига организм йўналтиради ва бунинг натижасида организм ташқи муҳитида сигнал вазифасини бажаради.

Демак, сезувчанлик шундай таъсирланувчанлик-ки, унинг натижасида ҳаёт учун зарур таъсирлар сигналлашади. Сезувчанликнинг намоён бўлиши, психиканинг пайдо бўлишига объектив биологик белги сифатида хизмат қилади. Психик таъсирланувчанликнинг ўзига хос юқори сифат ўзгариши — сезувчанлик-психик акс эттиришнинг оддий тури юзага келганида бошланади. Ҳайвонлар эволюцияси жараёнидаги психиканинг сифат ўзгаришларини

А.Н.Леонтьев ўзи ифодалаган психик ривожланиш боскичларига асос қилиб олди.

1. Элементар (соғда) сенсор психика боскичи - А.Н.Леонтьев таърифича, ташқи муҳит объектининг у ёки бу сифатига қараб жавоб бераверади. Бу оддий сезиш боскичидир. К.Э.Фабри фикрича, оддий сенсор психиканинг икки-паст ва юқори даражасига ажратилади. Кўпгина бир ҳужайралилар ҳамда айрим кўп ҳужайралиларда психик ривожланишнинг паст даражаси кузатилади. Бунда психик фаолликнинг оддий турлари намоён бўлади. Элементар психиканинг юқори боскичида кўп ҳужайрали умуртқасизларда намоён бўлади. Бу ҳайвонот эволюциясининг зарур давридир. Нерв тизими диффуз, тўрсимон ганглиоз ёки занжирсимон бўлиб, улар алоҳида предметларнинг сифатларинигина акс эта оладилар. Ҳайвонлар учун ушбу боскичда предмет олами мавжуд бўлмайди, улар объектни идрок эта олмайдилар. Улар психик акс эттириши оддий сезги тарзида бўлади.

2. Перцептив боскич бўлиб, у ташқи, объектив воқеаларни яхлит акс этиши билан характерланиб, алоҳида оддий сезиш тури эмас. К.Э.Фабрининг фикрича, перцептив психикани ҳам икки даражаси мавжуд. Паст даражага юқори даражали умуртқасизлар кириди. Перцептив психиканинг қуйи боскичида мавжуд бўлган ҳайвонлар учун ижобий таъсир этувчиларни фаол излаш хусусияти ҳосилдир.

Предметни идрок этиш-перцептив психиканинг юқори даражасидир. Ушбу даража ривожланган нерв тизимига эга умуртқалиларга ҳосилдир.

3. Интеллектуал боскич – юқсак даражада ривожланган нерв тизимига эга бўлганлар, яъни одамсимон маймунларга ҳосилдир.

Сесканувчанлик ва тропизм

Ҳамма тирик организмлар ўсимликлардан тортиб, ҳайвонларгача акс эттиришнинг биологик шакли сесканувчанлик хусусиятига эгадир.

Сесканувчанлик - тирик организмнинг биологик аҳамиятга эга бўлган таъсирларига жавоб қайтариш қобилиятидир. Биотик, яъни биологик аҳамиятга эга бўлган омилларига махсус ҳаракатлар билан реакция қилиш усулларига **тропизм** ёки **таксислар** дейилади.

Ҳайвонларнинг инстинктлари

Инстинктлар — ҳайвоннинг табиий эҳтиёжларини қондириш учун қиладиган мураккаб туғма ҳаракатларидир. Қушлар жуда усталик билан ин ясар эканлар, материал тағилан ва инни пишиқ қилиб қуриш йўлида хилма-хил ҳаракатларни бажарадилар. Масалан, қалдирғочларнинг ин қуриши, Калюшка деб аталувчи балиқнинг эркаги сув тагида ердан чуқурча қовлаб, уни майда сув ўсимликлари билан тўсади, иннинг ён деворини қуради ва устини беркигади бунини йирикроқ ўсимликлардан ўз танасидан елқимсимон модда чиқариб ясайди. Шундан кейин эркак балиқ урғочи балиқни уруғ қўйиш учун ҳайлаб киргизади ва то уруғдан балиқчалар очиб чиққунга қадар ин атрофини қўриқлаб туради. Рус зоопсихологи В.А.Вангер (1849-1934) урғочи ўргимчакнинг номақул бўлиб қолган инстинктлари шаротида унинг хатти-

ҳаракатларини кузатган ва тасвирлаб берган эди. Чунончи, кўпинча ўргимчак пилласининг ичидагини зараркунандалар еб кетган бўлади. Лекин ургочи ўргимчак бўшаб қолган пиллани қўриқлашда ва у ёқдан-бу ёққа кўчиришда давом этади. Шундай ҳоллар ҳам бўлади-ки, ургочи ўргимчак пиллани ясаб ва одатда тухум қўйиш чоғида бажариладиган ҳаракатларни бир неча марта такрорлаб, амалда тухум қўймаслиги ҳам мумкин. Шундай бўлса-да, у келгуси босқичга, яъни бўш пиллани қўриқлашга ва уни у ёқдан – бу ёққа кўчиришга ўтади. Асаларилар реакциясининг мақсадга мувофиқлиги ҳам нисбийдир. Агар мумкатакнинг орқа томони тешиб қўйилса, асалари яроқсиз уяга маълум миқдордаги ширани тўкиб бўлгач, гарчи унинг иккинчи томонидан шира оқиб кетадиган бўлса ҳам мум билан беркитиб кетади. Француз тадқиқотчиси К.Фабри ер арасининг бир қилинча мақсадга мувофиқ бўлмаган ҳатти-ҳаракатини кузатган эди. Ер араси уясининг олдида чалажон чигирткани келтириб, барча арилар сингари уясини текшириш учун кириб кетганида тадқиқотчи унинг ўлжасини йироққа суриб қўяди. Ари уясидан чиқиб, уни излаб, шошиб яна уясининг олдида қўяди ва текшириш учун яна уясига кириб кетади. Фабри арининг уяси олдидан чигирткани қирқ марта четга суриб қўяди ва ари қирқ мартада ҳам ўлжасини топиб, уни олиб кириш учун уясини текширган. Бу мисоллар инстинктнинг чекланганлигини кўрсатади. Инстинктив ҳаракатлар муайян шарт-шароитларга қатъий боғлиқ бўлади. Инстинктнинг амал қилиш механизми шундан иборат-ки, ташқи шарт-шароитлар рефлектор муносабатни билдиришга ундайди, энг охирида эса навбатдаги муносабат билдириш учун кўзгайди ва ҳоказо. Шу тарзда рефлексларнинг бутун бир занжирини ҳаракатга келтиради ва наслий йўл билан мустаҳкамланган дастурни амалга оширади. Инстинктив ҳаракатлар стандарт шарт-шароитлар ўзгариши биланок ўзининг мақсадга мувофиқлигини йўқотади. Шундай қилиб, ҳатти-ҳаракатларнинг инстинктив шакллари фақат доимий шароитлардагина мақсадга мувофиқдир.

Ҳайвонларнинг инстинктлари турли хил кўринишда намоён бўлади. Овқатланиш инстинкти – ҳайвонларнинг ўзи ва боласи учун овқат қидириб топиш, овқат ғамлаш ҳаракатларидир.

Ҳимояланиш инстинкти – ҳайвон ўз ҳаётини ва омонлигини сақлаш ҳаракатларида ифодаланиб, у икки кўринишда содир бўлади. Биринчиси душманга ҳужум қилиш, иккинчиси ўзини ҳимоя қилишдир. Насл қолдириш инстинкти – бу ота-оналик инстинкти сифатида кўриниб, насл – авлод учун ғамхўрлик қилиш, уни маълум вақтгача овқат билан таъмин этиш, хавф-хатардан сақлаш ўз болаларини парвариш қилиш туғма маҳоратига эга бўлиб, ўз наслининг келажаги ҳақида ғамхўрлик қилади. Тўда бўлиб яшаш инстинкти–бу инстинкт ҳайвонларнинг турли усуллар билан ўзаро алоқа қилишида хилма-хил шаклда биргалашиб, тўдалашиб, пода бўлиб, гала бўлиб яшашларида зоҳир бўлади.

Ҳайвонларнинг кўникмалари

Тараққиётнинг юқори босқичидаги ҳайвонларда ҳаракатнинг инстинктив шакллари билан бир қаторда, хатти-ҳаракатнинг индивидуал ўзгарувчан шакллари — кўникма ва интеллектуал ҳаракатлар ҳам мавжуд. **Кўникма** — бу ҳайвонларда шартли боғланишлар асосида юзага келувчи ва автоматик равишда содир бўлувчи ҳаракатлардир, яъни бирор фаолиятни такрорланиб туриши натижасида аста-секин ҳосил қилинган хатти-ҳаракатлардир. Нерв тизимининг ривожланиши жиҳатидан ҳайвон қанчалик юқори ўринни эгаласа, у ўзида шунчалик мураккаб кўникмаларини ҳосил қила олади. Инстинктларга қараганда, кўникма хатти-ҳаракатларнинг анча ўзгарувчан шакли ҳисобланади. Ҳайвонларнинг кўникмалари, ота-оналаридан «ўрганиш» йўли билан ҳам ҳосил бўлади. Масалан, бўрилар болаларини овга ўргатадилар, қари бўри қилган ҳаракатни ёш бўри такрорлайди, бу тақлид қилиш инстинктига асосланган, хатти-ҳаракатлар кўникмасидир. Уй ҳайвонларини одам «ўргатганда» улар кўп кўникмалар ҳосил қилади. Шунингдек, циркда ўргатилган ҳайвонлар хилма-хил жуда мураккаб кўникмаларни намоён этадилар.

Ҳайвонларнинг интеллектуал ҳаракатлари.

Ақл (интеллектуал) босқичи ҳайвонларнинг деярли мураккаб фаолияти билан тавсифланиб, у акс эттиришнинг мураккаб туридир.

«Ҳайвонларнинг борлиқни психик акс этиш усули интеллектуал фаолиятга ўтишида алоҳида нарсаларгина эмас, балки уларнинг муносабатларини акс эттириш ҳам вужудга келади. Ҳайвонлар ривожланишнинг бу босқичида, нарсалар орасидаги боғланишларни акс эттира оладилар.

Немис зоопсихологи В.Кёлернинг тадқиқотларида маймунларга етиб бўлмайдиган жойга хўрак қўйилади. Хўракдан яқинроқ, лекин бевосита етиб бўлмайдиган жойга узун таёк қўйилади. Бу таёкқа етилиш учун қафасда қисқа таёкча билан хўракни олиб бўлмайди. Маймун эса биринчи босқичда қисқа таёк билан узун таёкни олади. Иккинчи босқичда эса узун таёк орқали хўракни олишга муваффақ бўлади.

А.Н.Леонтьевнинг фикрича, муваффақиятсиз ҳаракатлардан сўнг тўсатдан жавобни топиши ақлий хатти-ҳаракатларнинг яна хусусиятидир. Бу ҳодиса В.Кёлер гомонидан «инсайт»-равшанлашиш деб аталган.

Ақлий хатти-ҳаракат бошқа икки хусусияти мавжуд бўлиб, бу топилган муаммонинг ечимини тез эслаб қолиш ва шу билан шаклланган операцияларни бир фаолиятдан иккинчи фаолиятга ўткази олишдир.

Ҳайвонот оламининг юксак босқичидаги вакиллари (қуруқликда яшовчилардан, хусусан, одамсимон маймунлар, денгиз ҳайвонларидан дельфинлар) инстинкт, кўникмаларни эгаллашдан ташқари яна мураккаб ҳаракатларни бажара олади, ҳайвонларнинг бундай хатти-ҳаракатларини интеллектуал ҳаракатлар деса бўлади. Интеллектуал хатти-ҳаракатлар ҳайвоннинг анча юксак шаклдаги психик фаолияти билан боғлиқ бўлиб,

у туғма инстинктлар ва ҳаётда ҳосил қилинган кўникмалар ҳайвоннинг яшаш шароити талабларига жавоб бера олмаган тақдирда юзага келади. Юксак тараққий қилган ҳайвонлар улар учун маълум муаммолар билан бир қаторда янги бўлган нарсани ҳам ҳал қила оладилар. Масалан, тажриба ўтказилган асбоб иккита бўш найчадан иборат эди. Найчадан биттасига қарганинг кўз ўнгига инга боғланган ҳўрак бир парча гўшт жойлаштирилди. Қарга ҳўрақнинг найча ичига кириб кетганини кўради. Қарга шу заҳотиёқ иккинчи найчанинг охирига сакраб боради ва ҳўрақнинг пайдо бўлишини кутиб туради. Шунингдек, маймунларда ўтказилган тадқиқот ҳам бунга яққол мисолдир. Қафаснинг шишига банан осиб, қафас ичига икки - учта яшик ёки бир иккита қамишли таёқча қўядилар. Маймун қафас ичига кириши билан мевани олмоқчи бўлади, аммо бўйи етмайди. Маймун теварак-атрофига кўз югуртириб, ерда ётган қамишни кўради, ва бу қамиш билан мевани қоқиб туширишга ҳаракат қилади. Лекин унда ҳам бўйи етмаганидан сўнг қамишларни олиб, бир неча вақт улар билан турлича ҳаракатларни қилиб кўриб, улар бир-бирини ичиг кириб, узунлашади, кейин маймун бананни қоқиб туширади. Ёки ерда ётган яшиқни устма-уст қўйиб уни меванинг тагига суриб келтиради ва устига чиқиб мевани олмоқчи бўлади, аммо бўйи етмайди. Шунда маймун ерда ётган бошқа яшиқларни устма-уст қўйиб, нарвон қилади ва уларнинг устига чиқиб мевани олиб ейди.

Киши кўзига маймунлар нечоғли ақли ҳайвон бўлиб туюлмасин, аммо уларнинг тафаккури ниҳоятда тордир. Бу фикрни исботлаш учун шундай бир тажриба ўтказилган. Яшиқ қўйилган мева олдиға спирт лампаси ёқиб, ёниб турган спирт лампасининг тепасига суви – жўрмакли бак ва стакан қўйилади. Мевани олиш учун маймун аввал оловни ўчириш керак бўлади. Бир одам оловни ўчириб, овқат олиш йўлини маймунга кўрсатади, маймун бакдаги сувдан кружкага қуйиб оловга сепеди ва сўнг мевани олиб ейди. Кейинчалик сув тўлдирилган бак бошқа столга кўчирилади. Маймун бир столдан, иккинчисига ўтиш учун узун кўприк ясаб кўприк орқали бошқасига ўтган ва бакдан кружкага сув тўлдириб яна орқасига қайтган, ниҳоят оловни ўчириб, мевани олиб еган. Айнан маймун атрофида сув туриб бундан фойдаланмагани кизиқдир. Бу маймунда умумлаштириш хусусияти йўқлигидан далолат беради, яъни ҳар қандай сув оловни ўчира олишини маймун мутлоқо тушунмайди, у ўзи кўрган ишини, яъни бакдан олинган сув билан оловни ўчиришинигина қила олади, холос. Булардан маълумки, ақлни ишлатиш билан бирор бир масалани ҳал қилишда маймун масалани ечишни барча зарур шартларини кўра олмайди, улардан фақат айримларинигина фаҳмлайди, холос. Маймунларнинг интеллектуал ҳаракатлари ҳар қандай ҳаракатларни синаб кўриш жараёнида аниқ амалий тафаккур тарзида содир бўлади. Тақлидчанлик - маймунлар ҳулқ-атворининг характерли хусусиятидир. Масалан, маймун супурги билан полни супуради ва «латтани ҳўллаб сикади», «полни артади», «овади». Одатда, маймунлар ҳаракатнинг натижасига эмас, балки ҳаракатнинг ўзига тақлид қиладилар. Маймун полни супураётган экан, ахлатни бир жойдан иккинчи жойга кўчириб юраверади-ю, лекин ахлатни полдан тозалаб ола билмайди.

Шундай гаджикот ўтказилган уйга бўш челақ ва қуруқ латта қўйилган. Маймун латта билан полни артади ва ҳар сафар у латтани челаққа тушуриб айлантириб сиқади, бу ишни маймун фаррош қилгани каби бажаради. Шунингдек, маймун қалам билан дафтарга «ёзади» (чизиклар чизади) ва унга диққат билан қарайди. Маймунга қалам ўрнига таёқча берилса, ҳам у «ёзишни» давом эттиради. Интеллектуал ҳаракатнинг натижасига тақлид қилиш маймунларда учрамайди. Америкалик олимлар Г.Харлоу, М.Харлоу, С.Суомиларнинг тадқиқотлари янги туғилган маймунлар боласи сунъий онанинг айрим турларигагина ҳаддан зиёд ихлос қўйиши мумкинлигини кўрсатади. Тажриба қўйидагича олиб борилади, яъни Макака маймунининг янги туғилган болаларини худди ҳақиқий онасининг катталигида қилиб ишланган сунъий она билан қафасга солиб қўйилади. Маймунчаларнинг бирига металл краскадан ясалган «она», иккинчисига ёғоч цилиндрдан ясалиб, тукли мато билан ўралган «она» тўғри келади. Юмшоқ оналик маймунча кўп вақтини унинг ёнида ўтказди, уни гоҳ кучоқлар, гоҳ унинг устига ҳам чиқиб кетарди. У ҳар гал ҳавф туғилса, онасининг ҳимоясига қочиб борган. Металл онага теккан маймунча эса жуда қийналди. Тадқиқотлар шуни кўрсатадики, маймунларнинг болалари сут берган онадан кўра, сут бермаса ҳам матодан ясалган онани афзал кўришади. Матодан ясалган оналар маймунларда ҳавфсизлик ва ишонч ҳиссини уйғотади.

Бироқ юксак тараққий этган катта маймунларнинг инстинктив хатти-ҳаракати, бир хужайрали ҳайвонлар инстинктидан жиддий фарқ қилади. Юксак тараққий этган маймунлар (жумладан шимпанзе)да хатти-ҳаракатнинг уя қуришдек туғма шакли мавжуддир. Табиий шароитларда улар ҳар қуни дарахтларда шох-шабалардан уя қуришади. Кузатишлар шуни кўрсатадики, маймунлар уя қуришда, материалларни танлаш чоғида амалий тахлилга биноан иш кўрадилар. Тадқиқот жараёнида маймунларнинг бинокорлик «фаолияти» кемирувчилар (каламуш)нинг уя қуриши билан таққослаб қўрилди. Каттиқлиги турлича материаллар, жумладан, дарахт шохлари ва қоғоз мавжуд бўлган ҳолда шимпанзе ва каламушлар ҳам уяни бир хил типда, яъни уянинг асосий қисмини каттиқ материалдан ясаб, ичига анча юмшоқроқ материал тўшайди. Агар шимпанзе ва каламушга пакет юмшоқ материал берилса, у ҳолда иккатаси ҳам уяни шу материалдан қуришга тушади. Лекин улар тавсия қилинган материалдан уяларини ясаб бўлганларидан кейин уларга анча дағалроқ материал берилса, у ҳолда ҳайвонларнинг реакцияларида дарҳол сифат фарқ кўринади. Шимпанзе анча дағал материалга эга бўлганидан кейин шу заҳотиёқ уясини қайта қуришга киришади. Юмшоқ материалдан қурилган иншоатини бир чеккага суриб қўяди ва анча дағал материалдан уянинг асосини қура бошлайди. Шундан кейингина у юмшоқ материалдан фойдаланади, уни уясининг ички юзаларига тўшайди, каламушларда ҳам худди шунга ўхшаш вазиятни кўришни давом эттирадилар, дағал материални юмшоқ материал устидан тушай берадилар. Шундай қилиб, уя қуриш маймунларда гарчи инстинктив ҳаракатлар натижасида амалга оширилган бўлса, ҳам бу ҳаракатлар ташқи шарт-шароитлар ҳисобига олинган ҳолда юз беради.

Интеллектуал хатти-ҳаракатлар ҳайвонларнинг кўпинча яширин имконияти сифатида қолиб кетади. Жумладан, рус психологи Н.И.Ладигина – Котс (1889-1963) нинг тажрибаларида Парис деган шимпанзе ичига ҳўрак солинган найчани олиши биланок пайчанинг ичига киритиш учун яроқли бўлган, ишлатишга қулай қуролни танилашга тушарди. Бунда Парис турли белгиларни-нарсаларнинг шакли, узунлиги, кенглиги, қалинлигини ажрата биларди. Агар мос келадиган нарса топилмаса Парис ёнида ётган дарахт шохларидан ён шохларини юлиб олар, энли тахтадан пайрахалар ажратиб чиқар, букланган симларни тўғирлар, хуллас маймунлар «қурол» ясар эди.

Бироқ юксак тараққий этган маймунлардан «қурол ясаш» фаолиятининг аҳамиятини ошириб юбориш ярамайди. Э.Г.Вацуро, Н.И.Ладигина-Котслар ўтказган тажрибаларидан маълумки, шимпанзелар айнан бир хилдаги вазиятда, яъни мақсадга эрилиш учун иккита таёқни бирлаштириш зарур бўлган пайтда ўзларини йўқотиб қўйишади. Буни қуйидагича изохлаш мумкин, яъни шохларни гажаш, пайрахаларни ажратиш маймуннинг табиатда бажарадиган ҳаракатларидир. Лекин маймунлар табиий шароитларда таёқларни бир-бирига улаб иш қўрмайди.

Психиканинг муҳит ва аъзолар тузилишига боғлиқлиги

Муҳит шароити жиҳатидан ниҳоят даражада ҳар хил экан, бу ҳол организмларнинг дифференциалланишига олиб келган. Барча тирик организмлар мавжуд шароитга мослашади. Ўз-ўзини бошқариш оддий таъсирланувчанликдан бошланиб, ўзининг юксак тараққиётига эришади.

Акс эттириш усули қанчалик юксак бўлса, мазкур турдаги ҳайвон муҳитнинг бевосита таъсиридан шунчалик озод бўлади. Муҳитдаги ҳароратнинг ўзгариши билан организмдаги кимёвий реакциялар тезлиги ҳам ўзгаради, ҳарорат кўтарилса, реакция тезлиги ошади, ҳарорат пасайса реакция тезлиги камаяди. Борди-ю ҳарорат жуда ошиб ёки жуда тушиб кетса: бир ҳужайрали организм ҳалок бўлади. Юксак тараққий этган ҳайвонлар эса шароит ўзгариши билан бир жойдан иккинчи жойга қўчишга мажбур бўлади. Масалан: кемирувчилар ерни чуқур қавлаб ичкарига кириб кетади. Бунда инстинкт таъсир қилади. Ёзнинг иссиқ кунда фил ўзига сув секиб туради.

Ҳайвонлар тараққиётининг ҳар қандай даражасида ҳам муҳитга бўлган боғлиқликдан батамом қутула олмайди. Муҳит тирик организмнинг яшаш шароити, тирик организмлар ҳаётини белгиловчи омилдир.

Акс эттиришнинг адекват (мос) бўлиши, аввало психиканинг моддий асоси, сезги аъзолари ва асаб тизимининг тузилишига боғлиқдир. Рецептор маълум бир турдаги қўзғатувчилар таъсирига қанчалик тўғри реакция қилса, организмнинг реакцияси ҳам шунчалик адекват, яъни мос бўлади.

Рецепторларнинг тараққиёти маълум даражада бирон тилдаги асаб тизими тараққиёти билан боғлиқ. Сезги аъзолари ва асаб тизими тараққиёти даражаси муқаррар равишда психик акс эттириш даражасини белгилайди. Тўрсимон асаб тизимига эга бўлган ҳайвонлар асосан ташқи таъсиротларга туғма равишда жавоб қайтарадилар. Вақтдан алоқалар уларда кийинчилик билан

юзаса келади ва ёмон сақланади.

Тараққиётнинг навбатдаги поғонасида асаб тизимида бир қатор сифат ўзгаришлар юзаса келади. Тугунча шаклидаги нерв хужайралари асаб тизимининг кўпроқ миқдордаги қўзғатувчиларни қабул қилиш ва қайта ишлаш имкониятини беради. Чунки бундай асаб тизими учун муҳит қандайдир ўзгармайдиган доимий нарсас эмас.

Инсон онгининг ривожланиши

Инсон психикаси билан энг юксак тараққий этган ҳайвон психикаси ўртасида катта фарқ мавжуд. Ҳайвонлар “тили” билан инсон тилини ҳеч бир жиҳатдан таққослаб бўлмайди. Ҳайвон ўз тўдасидаги бошқа ўзига ўхшаш ҳайвонларга айни чоқдаги бевосита вазият билан чекланган ходисалар ҳақида фақатгина сигнал беролса, инсон тил ёрдами билан бошқа одамларга ўтган, ҳозирги ва келгуси замондаги нарсалар ҳақида ахборот бериши ва уларга ижтимоий тажрибани ўтказиши мумкин.

Ҳайвон ва одам тафаккурининг бир-биридан фарқ қилиши улар тили ўртасидаги фарққа боғлиқдир. Инсон абстракт тафаккурга, ҳайвон эса амалий тафаккурга эга. Одам заруриятга мос равишда онгли сурагидеки иш қўриш қобилиятига эга. Қурол ясаш ва уни асраш қобилиятига эгалар одам психикаси билан ҳайвон психикасининг бир-биридан ажратувчи иккинчи муҳим фарқ ҳисобланади. Конкрет вазиятдан ташқарида ҳайвон ҳеч вақт қуролни бошқа нарсалардан фарқлаб, қурол сифатида ажратмайди ва уни кейинчалик фойдаланиш учун сақлаб қўймайди. Аниқ вазиятда қурол ўз ролини ўтаб бўлгач, шу заҳотиёқ, ҳайвон учун қуроллик сифатини йўқотади. Одам илгаридан ўйлаб қўйилган режа билан қурол ясайди, қуролдан тегишли мақсадларда фойдаланади ҳамда уни сақлаб қўяди. Одам нисбатан доимий буюмлар оламида яшайди. Одам қуролдан фойдаланиш тажрибасини бошқалардан ўрганади ва ўзи бу тажрибани бошқаларга ўргатади. Одам психик фаолиятининг ҳайвонлар психикасидаги учинчи фарқи шуки, инсон ўзидан кейинги авлодларга ижтимоий тажриба қолдиради.

Одам билан ҳайвон ўртасидаги тўртинчи ғоят муҳим фарқ ҳиссиёт ўртасидаги фарқдир. Ривожланиш шароитларининг турлича бўлиши одам психикасининг ҳайвон психикасидан ажратувчи муҳим фарқлардан ҳисобланади. Агар одам инсоният тажрибасини ўзлаштирмас экан, ўзига ўхшаган одамлар билан муносабатга киришмас экан, шахс сифатида таркиб топмайди. Инсон онгининг ривожланишига асосий омил меҳнат фаолияти, яъни одамларнинг биргаликда қурол ясаш ва ундан фойдаланиш фаолиятлари бўлган.

Меҳнат фаолияти ижтимоий муносабатлар тараққиётига таъсир қилади, ижтимоий муносабатларнинг ривожланиши эса меҳнат фаолиятининг такомиллашувига таъсир кўрсатади. Инсон онги меҳнатда ривожланади. Инсон онги эволюцион тараққиёт жараёнида акс эттиришнинг энг юксак шакли сифатида майдонга келиб, онг туфайли одам моддий дунёдаги нарсаларнинг объектив, барқарор хусусиятларини ажрата олади ва шу асосда теварак-

атрофдаги воқеликни ўзгартира олади. Демак, инсон психикасининг олий босқичини онг деб аташ мумкин.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Организмнинг яхлит тизим сифатида фаолият кўрсатишини тазминлаб берувчи орган:

- а) бош мия;
- б) асаб тизими;
- в) нерв ҳосилаларининг тўпламлари;
- г) рефлекслар.

2. Асаб тизимининг структуравий бирлиги:

- а) синапс;
- б) нейрон;
- в) аксон;
- г) дендрит.

3. Инсоннинг олий психик вазифаларига ... киради:

- а) мантикий хотира;
- б) сўзлашув-мантикий тафаккур;
- в) тасаввур этили;
- г) барча жавоблар тўғри.

4. Нейропсихологиянинг ҳозирги замон қарашларига кўра инсон миясининг тузилиши нечта асосий бўлимдан иборат:

- а) уч асосий бўлимдан;
- б) икки асосий бўлимдан;
- в) тўрт асосий бўлимдан;
- г) кўп бўлимлардан.

ФАОЛИЯТ ВА МОТИВАЦИЯ

РЕЖА:

1. Фаолият тузилиши, фаолиятнинг ўзига хослиги
2. Фаолиятнинг интериоризацияси ва экстериоризацияси
3. Фаолиятнинг ўзлаштирилиши ва эгаллаш
4. Фаолиятнинг асосий турлари
5. Мотив ва мотивация тушунчасининг мазмуни

Таянч тушунчалар:

Фаолият - анланган мақсад билан бошқариладиган ички (психик) ва ташқи (жисмоний) ҳаракатлар йиғиндисига айтилади.

Интериоризация - ташқи реал ишдан ички идеал ишга ўтиш жараёни дейилади

Экстериоризация – олдин ичида ўйлаб, сўнгга бевосита ташқи муносабатга ўтиш жараёни

Мақсад – инсон фаолияти сўнгги натижасининг образи сифатида намоён бўлади ва эҳтиёжларини амалга оширилишидир

Мотив – кишини фаолиятга ундайди ва унга мазмун бахш этади.

Иш–ҳаракат галдаги битта оддий вазифани бажаришга қаратилган, нисбатан тугалланган фаолиятнинг таркиби

Фаолият тузилиши, фаолиятнинг ўзига хослиги

Одам табиати жиҳатидан фаол мавжудотдир. У маълум фаолиятда бўлмасдан яшай олмайди. Инсон фаолиятининг тури жуда кўп бўлиб, улардан энг муҳими ижтимоий қийматга эга бўлган ишлаб чиқариш меҳнатдир. Одам ҳар доим жамоада бўлиб меҳнат қилади ва меҳнат натижаларини ҳам жамоа турмуш тарзини ўзлаштиради. Ҳар бир тирик организмнинг фаоллиги унинг эҳтиёжларини қондирилишига қаратилган бўлади. Англаб бўлмайдиган ва англаб бўладиган табиий ёки, маданий, ёки маънавий, шахсий ёки ижтимоий-шахсий эҳтиёжлар одамда ҳар турли фаоллик тугдиради. Маълумки, инсон фаолияти жараёнида маълум бир маҳсулотни яратади ва ундан ишлаб чиқариш жараёнида фойдаланади. Айнан фаолиятда эришилаётган муваффақиятини таъминловчи бир қатор омиллар мавжуд.

Агар ҳайвочларни хатти-ҳаракатлари бевосита теварак–атрофдаги муҳит билан белгиланса, одамнинг фаоллиги эса илк ёшлик давридан бошлаб, бутун инсониятнинг тажрибаси ва жамият талаби билан бошқарилади. Шу боис “фаолият”, “фаоллик”, “хатти-ҳаракат” тушунча-ларининг мазмун моҳиятини англаб олиш лозим. Шунга кўра адабиётларда мазкур тушунчаларга берилган таърифларга асосий эътиборни қаратиш лозим.

Фаолият-анланган мақсад билан бошқариладиган ички (психик) ва ташқи (жисмоний) ҳаракатлар йиғиндисига айтилади.

Адабиётларда фаоллик ва ҳаракат тушунчалари ўзаро бир-бирига боғлиқ бўлгани билан улар ўртасидаги айрим фарқли белгилар кузатилади. Жумладан, фаолиятнинг мазмуни тўла-тўқис уни юзага келтирган табиий-биологик ва маънавий эҳтиёжлар билан шартлашмаганлиги туфайли унинг психологик механизми ҳам ўзгача негизда қурилиши мумкин.

Иккинчидан, фаолият муваффақиятини таъминлаш учун психик нарса ва ҳодисаларнинг хусусият объектив хоссаларни акс эттириши, қўйилган мақсадга эришиш йўл-йўриқларини аниқлаб берили лозим.

Учинчидан, фаолият шахснинг хулқ-атворини мақсадга қаратилган ҳаракатларни руёбга чиқариш, юзага келган эҳтиёжларни ва ёрдамга муҳтожлиги, фаолликнинг имконини берадиган бошқаришни уддалаш лозим. Шунинг учун фаолиятни билиш жараёналарисиз, иродавий зўр беришсиз амалга ошириш жуда мушкул. Айнан иккала омил ўзаро узвий алоқага киргандагина яратувчанлик хусусиятини касб этади.

Инсон фаоллигининг ўзига хос хусусияти шундан иборатки, фаолиятнинг мазмуни ана шу фаолиятни юзага келтирган эҳтиёжнинг бир ўзи билан белгиланмайди. Агар эҳтиёж фаолиятга мотив сифатида мадад бериб, уни рағбатлантириб турса фаолиятнинг шакли ва мазмуни ижтимоий шароитлар, ижтимоий талаблар ҳамда тажрибалар билан белгиланади.

Фаолиятнинг муҳим хусусиятлари	
Хайвонлар фаоллиги	Инсон фаолияти
Инстинктив – биологик фаоллик	Билишга ва мулоқатга бўлган эҳтиёжлар билан йўналтирилган.
Ҳамкорликдаги фаолият эмас, биологик мақсадлар, (озикланиш, ҳимояланишга асосланган тўда бўлиб юриш,	Кишилиқ жамияти ҳамкорлигидаги фаолият асосида ташкил топган, ҳар бир ҳаракат инсон учун ҳамкорликдаги фаолиятидаги ўрнига кўра аҳамиятлидир.
Кўргазмали – яққол вазиятлар билан бошқарилади	Предмет ва ҳодисаларни мавҳум-ланптириш, улар ўртасидаги сабабий боғланиш ва муносабатларни аниқлаш мумкин.
Ирсий жиҳатдан мустаҳкамланган дастур (инстинкт)лар асосидаги хатти-ҳаракатлар, кўникмалар яққа тартибда ҳосил бўлиб хайвоннинг яшаш учун ташқи шароитларга мослашиши сифатида намоён бўлади.	Тажрибани бериш ва ўзлаштириш мулоқотнинг ижтимоий воситалари (тил ва бошқа белгилар тизими) ёки моддий маданият маҳсулотлари орқали амалга оширилади.
Ёрдамчи қурошлар, воситалар ясаши мумкин, аммо ундан қурол сифатида доимо фойдаланмайди. Бир қурол ёрдамида бошқа қурол ясай	Меҳнат қуроллари ясаб, уни кейинги авлодларига ҳам қолдириши мумкин. Турли предмет ва қурошлардан фойдаланиб, янги қурол ва воситалар

олмайди.	ярата олади.
Ташки муҳитга мослашади	Ўз эҳтиёжларига мувофиқ тарзда ташқи дунёни ўзгартиради.

Одамни ишлашга мажбур қилувчи мотив унинг овқатланиш эҳтиёжи бўлиши мумкин. Бироқ одам, масалан, дастгоҳни очлик эҳтиёжини қондириш учун бошқармайди. Инсон фаолиятининг мазмуни жамият талаб қиладиган бирон маҳсулотни тайёрлаш мақсади билан белгиланади. Фаоллик манбаи бўлган фаолият яхши англаб олинган мақсад билан белгиланади.

Юқоридаги жадвалда инсон фаолияти билан хайвонлар ҳагги-ҳаракати ўртасидаги фарқлар акс эттирилган. Фаолият фаолликни англаб олинган мақсад билан бошқаради. Фаолиятни англаш қандай даражада бўлмасин мақсадни англаш ҳамма вақт ҳам зарурий белги сифатида қолаверади.

Фаолиятнинг интериоризацияси ва экстериоризацияси

Ташқи оламда турли ҳодисалар маълум даражада ўзаро доимий боғлиқликка, маълум шароитларда намоён бўладиган бирор мустақкам хусусиятга ва тузилишга эгадир.

Объектлар билан ҳодисалар ўртасидаги бундай барқарор (инвариант) муносабатларни объектларнинг муҳим хусусиятлари деб юратилади. Бу уларнинг келажакда қай даражада ўзгариши ва шу мақсадга мувофиқ иш тутиш, яъни объект ва ҳодисаларнинг “ҳагги-ҳаракатлари”ни олдиндан кўра олиш имкониятини беради. Ташқи, яъни буюмлар билан қилинадиган бундай ҳолда гуё ички, яъни илдам фаолиятни олдиндан пайқаб олинади. Объект (нарсa) устида қилинадиган конкрет ишлар бу объектларнинг муҳим хусусиятлари устида қилинадиган операциялар билан, яъни идеал (психик) ишлар билан алмашинади. Бошқача қилиб айтганда, нарсалар билан жисмоний тарзда қилинадиган ишлар шу нарсаларнинг мазмуни билан алмашинади.

Ташқи реал ишдан ички идеал ишга мана шундай ўтиш жараёнини **интериоризация** деб юритилади (ички ишга айланади). Инсон психикаси интериоризацияси туфайли айни чоғда кўз ўнгидa йўқ бўлган нарсаларнинг образлари билан ишлай билиш қобилиятига эга. Интериоризация муаммоси рус олимлари Л.С.Виготский, А.Н.Леоньев, П.Я.Гальперин ва уларнинг шогирдлари томонидан турли жаҳҳаларда тадқиқ қилинган. Интериоризация ерқали инсон психикаси муайян вақт оралиғида унинг идрок майдонида йўқ нарсаларнинг тисмоли (образи) дан фойдаланиш қурбига эга бўлади. Шу нарсa маълумки бундай ўзгаришларнинг муҳим қуроли бўлиб, сўз ўзгариши воситаси сифатида нуткий фаолият хизмат қиладди. Шунинг учун сўзларни тўғри ишлатишга одатланиш фавқулудда буюмларнинг муҳим хусусиятлари ҳақида ахборотдан фойдаланишнинг усулларини ўзлаштириш демакдир. Инсон аклий тараккиётида интериоризациянинг аҳамияти каттадир.

Маълумки, одамнинг ички дунёси пайдо бўлгандан сўнг ҳар бир нарсани, ҳар бир ҳаракатни олдиндан ичида ўйлаб сўнгга амалга оширади. Олдин ичида ўйлаб, сўнгга бевосита ташқи муносабатга ўтиши фаолиятнинг

экстериоризацияси деб юритилади.

Фаолиятнинг таркиби

Инсон фаолияти жуда хилма-хилдир. Унга меҳнат, педагогик, бадий–иждо, илмий–гадқикот фаолиятларини киритиш мумкин. Инсон фаолияти таркибини таҳлил қилиш, шуни кўрсатадики, фаолият ташқи дунёни онгли психик акс эттирилишида намоён бўлади. Ҳар қандай фаолиятда инсон ўз хатти-ҳаракатларини мақсадини англайди, кутилаётган натижани тасаввур қилади, шароитни идрок қилади ва баҳолайди, бажариладиган ҳаракат таркибини ўйлайди, иродавий зўр беради, фаолиятнинг боришини кузатади, муваффақият ва мағлубиятини ўйлайди.

Фаолият бир томондан, шахснинг ривожланиши ва сифатларининг намоён бўлиш шароити, иккинчидан, шу фаолият субъекти бўлган шахснинг тараққиёт даражасига боғлиқдир.

Барча фаолият турлари таркибида учта таркибий қисмни: мақсад–мотив–ҳаракатни ажратиш мумкиндир.

Мақсад – инсон фаолияти сўнгги натижасининг образи сифатида намоён бўлади ва эҳтиёжларини амалга оширилишидир.

Мотив – кишини фаолиятга ундайди ва унга мазмун бахш этади.

Иш–ҳаракат гадаги битта оддий вазифани бажаришга қаратилган, нисбатан тугалланган фаолиятнинг таркиби. Фаолиятга қаратилган мақсад озми–кўми узоқ ёки яқин бўлиши мумкин. Шунинг учун бу мақсадга эришиш одам томонидан ана шу мақсад сари ҳаракат қилиш давомида унинг олдида тугиладиган қатор жузбий мақсадларни изчиллик билан ҳосил қилишдан иборат бўлади.

Ташқи оламдаги нарсаларнинг ҳолатини ва хоссаларини ўзгартиришга қаратилган ҳаракатларни иш–ҳаракат (саъи–ҳаракат) деб юритилади. Нарсалар билан қилинадиган исалган бир иш макон ва замон билан боғлиқ бўлган маълум ҳаракатлардан ташкил топади. Масалан: “А”, “И” ҳарфларни ёзишдаги ҳаракатлар, бир-биридан фарқ қилади. Одамларнинг нарсалар билан қиладиган ҳаракатлари таҳлили шуни кўрсатадики, бу ҳаракатлар ташқи жихатдан жуда кўп, ранг-барангдир. Шундай бўлса ҳам, одатда улар учта содда элементлардан ташкил топгандир; “олмок”, “жойини ўзгартирмок”, “қуйиб юбормок” бу ҳаракатлар одамнинг танаси, оёқлари ва боши билан қилинадиган ёрдамчи ҳаракатлар билан амалга оширилади.

Инсон фаолиятига йўналтирилган мақсадга эришиш учун шу йўлда ҳаракат қилиш туфайли хусусий вазифаларни бажаришга киришади. У ўз олдида турган мақсадни амалга ошириш учун маълум вақт оралиғида у ёки бу амални бажаради. Бирор матини компьютерда тайёрлаш учун инсон олдин уни электр токига улайди, экранни ишга созлайди, унинг тугмачаларини босиш орқали ҳарф ва сўзларни теради, сўнгра маълум маъно англовчи матн пайдо бўлади.

Инсон фаолияти нарсаларни ўзлаштиришга йўналтирилган саъи – ҳаракатлардан ташқари: а) тананинг фазовий ҳолати, б) киёфанинг сақланиши (тик туриш, ўтириш), в) жой алмашиш (юриш-югуриш), г) алоқа воситалари

саъи—ҳаракатлари қатнашади. Одатда алоқа воситалари таркибига; а) ифодали саъи— ҳаракат (имо-ишора, пантомимика), б) маъноли ишора, в) нутқий саъи— ҳаракатларни киритади. Саъи—ҳаракатларнинг ушбу турларида таъкидлаб ўтилганидан ташқари мушаклар, ҳикилдок, товуш пайчалари, нафас олиш аъзолари иштирок этади. Демак, нарсаларни ўзлаштиришга қаратилган ҳаракатнинг ишга тушиши муайян саъи— ҳаракатлар тизимининг амалга оширилишини англатади. Бу ҳодиса кўп жиҳатдан ҳаракатнинг амалга ошиши, шарт—шаронгларга боғлиқ. Жумладан: а) китобни олиш қаламни олишдан бошқачароқ тарздаги саъи—ҳаракатни тақазо этади, б) автомобилни ҳайдаш велосепедада учишга қараганда ўзгача саъи—ҳаракат талаб қилади, в) эллик килограмм штангани кўтаришда бир пудлик тошга қараганда кўпроқ кувват сарфланади, г) картонга катта шаклни жойлаштириш, қийин кечади.

Юқорида келтирилган мисоллар турлича объектларга тааллуқли бўлишига қарамай, уларда ҳаракатнинг мақсади ягонадир. Объектларнинг турлича эканлиги саъи—ҳаракатларнинг олдига ва мушак фаолияти тузлилишига ҳар хил талабларни қўяди. Ушбу воқелик рус олимлари П.К.Анохин, Н.А. Бернштейн, Э.А.Асратянларнинг тадқиқотларида исботлаб берилган. Уларнинг умумий мулоҳазаларига қараганда, мушакларнинг фаолияти саъи — ҳаракат вазифаси билан эмас, балки мазкур саъи—ҳаракат рўй берадиган шарт—шароитлар билан бошқарилиш мумкин. Мушаклар бу ўринда саъи—ҳаракатларнинг йўналишини ва тезлигини таъминлаш учун хизмат қилади, ҳар хил қаршиликларни (ҳажм, куч, вазн таъсири) муайян даражада сусайтиради.

Саъи—ҳаракатларнинг назорат қилиш жараёни ва уларни бошқариш тесқари алоқа тамойилига биноан рўёбга чиқади. Ушбу ҳодисани амалга ошиш имконияти қуйидаги омилларга бевосита боғлиқ ҳолда кечади: а) сезги аъзолари алоқа канали вазифасини бажарган тақдирда; б) улар ахборот манбаи сифатида ҳаракат ролини ўйнаганда; в) саъи—ҳаракатларни акс эгтирувчи аломатлар бу жараёнда хабар етказувчи сифатида катнашганида ва бошқалар. Таъкидлаб ўтилган омиллар орқали амалга ошадиган тесқари алоқанинг бундай шаклини (кўринишини) рус тадқиқотчиси П.К.Анохин тесқари афферентация деб атаган. **Афферентация** (лотинча *afforens* келтирувчи деган маънони англатади) ташқи қўзғатувчилардан ҳамда ички органлардан ахборотни қабул қилувчи ҳиссий аъзолардан марказий нерв системасига келиб тушувчи нерв импульсларининг доимий оқими билдиради. Тўғри алоқа ахборотларнинг ташқаридан кириб боришини англатиб келса, тесқари афферентация унинг акс ҳолатини намоён қилади. Саъи — ҳаракатларнинг ҳаммаси ҳам органларнинг фаолиятини тушунтириш учун хизмат қилади ва назорат (бошқарув) жараёни қандай кечишини таҳлил этиш имкониятига эга.

Фаолият таркибига кирувчи саъи—ҳаракатлар тизими охир оқибатда мазкур ҳаракатнинг мақсади билан назорат қилинади, баҳоланади ва тўғрилаб турилади. Мақсад мияда фаолиятнинг бўлғуси мақсулоти тимсоли, ўзгарувчан андазаси тарзида нуҳудга келиши мумкин. Эзгу ниятга айланган бўлғуси андоза билан ҳаракатнинг амалий натижаси қиёсланади, ўз навбатида андоза саъи-ҳаракатни йўналтириб туради. Ана шу ҳолатнинг турлича психофизиологик талқинлари мавжуд бўлиб, улар “Бўлғуси ҳаракат

моделлари”, “саъи-ҳаракат дастури”, “мақсаднинг дастури”, “мияда ҳаракатнинг ўзи олдиндан ҳосил қиладиган андозалари” сингари тушунчаларида ўз ифодасини топади. Жумладан, уларнинг энг муҳимлари; “Ҳаракат акцентори” ва “Илгарилаб акс эттириши” (Н.К.Авохин), “Ҳаракатлантирувчи вазифа” ва “Бўлғуси эҳтиёж андозаси” (Н.А.Бернштейн), “Зарурий моҳият” ва “Келажақ андозаси” (Миттельштетт, У.Эшби) ва бошқалар. Санаб ўтилган тадқиқотчиларнинг талқинлари илмий фараз (тахмин) тарзида берилганлиги туфайли улар миёда қандай акс этилиши мумкинлигини мукаммал билишга қодир эмасмиз. Лекин уларнинг миёда илгарилаб акс эттириш тўғрисидаги мулоҳазалари, бу борада тасаввур-ларнинг яратилиши психология фани учун ижобий илмий воқелик бўлиб ҳисобланади.

Нарсалар билан қилинадиган иш-ҳаракатидан ташқари, одамнинг фаолиятини баданнинг маълум вазиятини ва қиёфасини сақлаб туришни таъминлайдиган ҳаракатлар, организмнинг бир жойидан иккинчи жойига ўрин алмаштириши, коммуникацияни таъминлайдиган ҳаракатлар, ифодали ҳаракатлар ва нутқ ҳаракатлари мавжуд.

Нарсалар билан қилинадиган ишларни бажариш маълум тизимдаги ҳаракатларни амалга оширишдан иборат. Ҳаракатлар тизими ва мақсади билан, бу мақсад йўналтирилган нарсалар хусусияти ва иш шароити билан боғлиқдир. Масалан, стакан ва қаламни олиш, пиёда ва чанғида юриш, оғир ва енгил нарсани бошқа жойга олиб қўйиш, майда ва катта миҳни қоқиш, гантел ва штангани кўтариш, ҳаракатлари бир-биридан фарқ қилади.

Ҳаракатнинг бошқарилиши ва унинг натижаларини эришиладиган пировард мақсад, таққослаш йўли билан доим назорат қилиб борилади ва тўлдириб турилади. Ундай назорат сезги аъзолари ёрдами билан эришилиши мумкин бўлган нарсалар ташкил этади. Демак, мақсад миёда, келажақдаги фаолият натижасида, тилақдаги келажақ модели билан ишнинг мазкур натижалари таққосланади, худди ана шу ишнинг қай йўсинда бўлиши бошқарилади.

Ҳаракатларнинг истаган бир томонларини уларнинг мотор, сенсор ва марказий таркибий қисмлари деб аташ мумкин. Ишни амалга оширишда бажарилган вазифаларига мувофиқ, улар ишни ижро қилувчи, бошқарувчи деб белгиланиши мумкин. Бу вазифаларнинг ҳар бирини киши онгли ва онгсиз равишда бажариши мумкин. Одам талаффуз қилмоқчи бўлган гапнинг грамматик шакли ва мазмуни ҳамиша онг ёрдамида олдиндан пайқаб олинади. Одатда, ишдан қўзланган мақсад ва шунинг билан бирга ишнинг умумий характери ҳамма вақт англаб олинади. Масалан, велосипедда кетаётган одам мутлақо онгсизлик ҳолатида бунинг уддасидан чиқа олмайди.

Бажариладиган ҳаракатнинг маълум томонлари даставвал тўла англаб бошқаришни талаб қилинади, ундан кейин ишнинг бажарилиши онгнинг иштирокини борган сари камроқ талаб қилади. Бундай ҳолларда ишнинг бажарилиши автоматлашади. Одамдаги мақсадга мувофиқ ҳаракатларнинг амалга оширилиши ва автоматлашуви **малака** деб айтилади. Ишнинг тузилиши шундай қисман автоматлашуви туфайли ўзгариш имконияти қўйидагидан иборат:

1. Ҳаракатларни ижро қилиш усуллариининг ўзгариши. Бундан аввал ҳар бири алоҳида-алоҳида бажарилган айрим ҳаракатлар бир бутун ҳаракат таркибидаги оддий ҳаракатлар ўртасида ҳеч қандай “тўхтаб қолиш” ва танаффуслар бўлмайдиган битта яхлит актга айланади. Масалан, котибанинг ўрганаётган ҳайдовчи, ёзишни ўргатаётган бола ҳаракатини кўриш мумкин.

2. Ишни бажаришда сенсор, яъни ҳиссий назорат усуллариининг ўзгариши. Ишни бажариш устидан қилинадиган кўриш назорати кўп жиҳатдан мускул назорат билан алмашинади. Масалан, машинистканинг хат ёзишдаги, ҳайдовчи мотор овозидаги, пулат қуювчи метал рангининг ўзгаришини фарқ қилади.

3. Иш-ҳаракат марказий бошқарувчи усуллариининг ўзгариши. Диққат иш-ҳаракатининг усуллариини идрок қилишдан озод бўлади ва асосан иш-амалнинг ҳамда натижаларни идрок қилишга қаратилади. Айрим ҳисоблаш, қарорга келиш ва бошқа интеллектуал операциялар тез ва бирлашган ҳолда “интуитив” бажарила бошлайди.

Малака фаолият таркибида ўзига хос ўрин тутати. **Малака** деб машқ қилиш жараёнида иш ҳаракатлар бажарилишининг автоматлашган усулларига айтилади. Малака иш унумдорлигининг ортишига, вақтни тежашга, ақлий фаолиятни бир мунча муҳимроқ нарсаларга сафарбар қилишга имкон беради. Малака қуйидагича ҳосил қилинади:

а) меҳнат ҳаракатлари, уларни эгаллаб олишнинг зарур эканлиги ва аҳамиятини англади;

б) ҳаракат намунасини эсда олиб қолиш;

в) малака намуналарини кўп марта бажариш, машқ қилиш;

г) изчиллик билан олиб бориладиган машқ натижасида ҳаракатлар тезлашади, хатолар камаيда;

д) малака ҳаракатларни автоматлаштириш билан шаклланади. Айрим ортиқча ҳаракат элементлари тушиб қолади.

Бирор фаолиятни амалга ошириш учун мавжуд билимлардан ва малакалардан фойдалана олиш **қўникма** дейлади.

Малака турли йўللار билан кўрсатиш, тушунтириш, кўрсатиш ва тушунтиришни қўшиб олиб бориш орқали ҳосил қилиниши мумкин.

Ҳар бир қўникма ва малака одамнинг ўз тажрибасида аввал эгаллаб олган малакалари асосида юзага келади ва амал қилади. Малака, қўникмаларнинг айримлари кишининг қўникма ҳосил қилишига ва малакали ишларига ёрдам беради, бошқа бирлари ҳалақит беради, учинчилари, янги қўникмаларни ўзгартириб боради. Бу ҳодиса психологияда малакаларнинг ўзаро таъсири дейлади.

Аввал ҳосил қилинган малакаларнинг янги малакаларга ижобий таъсири малакаларнинг қўчиши ёки **малакалар индукцияси** деб аталади. Масалан, математика дарсида ҳосил бўлган қўникмани, физикада қўллаш мумкин.

Фаолиятнинг яна бир қисми одат бўлиб, қўникма малакалардан ҳеч қандай самара ёки натижага эга эмаслиги билан ажралиб туради. Одатда одам томонидан беихтиёр, онгсиз тарзда муайян мақсадга йўналтирилмаган ҳолда амалга оширилади. Баъзи ҳолларда одатлар шахс томонидан назорат қилиниши мумкин, лекин ҳар доим ҳам ақлли ва керакли ҳаракатлар бўлмаслиги мумкин.

Фаолиятнинг асосий турлари

Одамларнинг фаолияти онгли фаоллик сифатида инсон онгининг таркиб топиши ва тараққиёти билан боғлиқ ҳолда таркиб топади ва ривожланади. Инсон фаолиятида тараққиётнинг асоси ҳамда онг мазмунининг манбаи бўлиб хизмат қилади.

Фаолиятда инсоннинг шахси ифодаланади, шу билан бирга фаолият одам шахсини таркиб топтиради. Одамларда ҳар хил турдаги фаолиятларнинг пайдо бўлиши ва тараққиёти жуда ҳам мураккаб ҳамда узок давом этадиган жараён. Боланинг фаолияти унинг камолоти давомида фақат аста-секин таълим ва тарбиянинг таъсири остида онгли мақсадга мос фаолият шаклини эгаллаб боради.

Инсон фаолияти асосан уч турга бўлинади: ўйин, меҳнат, таълим фаолияти. Бу фаолият турлари бола шахсининг таркиб топишида хал қилувчи роль ўйнайди.

Ўйин. Бола бир ёшга тулгандан бошлабёқ унда фаолиятнинг содда шакллари эгаллаш учун шарт-шароитлар юзага кела бошлайди. Бундай шарт-шароитлардан биричиси ўйиндир. Ўйин фаолиятини хайвон болаларида ҳам учратиш мумкин. Ҳайвонларнинг ёш болаларида кузатиладиган ўйин фаолиятига ҳар хил нарсалар билан шуғулланиш, ёлғондакам уришишлар, югуришни ва шу қабиларни киритиш мумкин. Болаларда ҳам ўйин уларнинг фаолиятларини, фаолликларини амалга ошириш шаклидир. Соф ҳолдаги ўйин фаолиятини юзага келтирадиган сабаб эҳтиёж бўлса, унинг манбаи тақлид ва тажрибадир. Болалар нарсалар билан ролии қоидали, ҳаракатли, дидактик мазмунли ўйинларни ўйнайдилар.

Ўйин нарса ва ҳодисаларнинг мазмунини боланинг ўз тажрибасида билиб олишга, маъмур мазмунларни ишлата билишга машқ қилдиради. Боланинг шахсий сифатлари бошқалар билан муносабатларда таркиб топиб боради.

Ўйин фаолиятида бола ижтимоий воқеликни тақлид, роль орқали ижро этишга ҳаракат қилади ва шу йўсинда атроф-муҳит тўғрисидаги, ижтимоий турмушдаги шахсларо муносабатларни ўзлаштира боради. Ижтимоий турмушдаги у ёки бу ҳодисани роль орқали ижро қилади. Сўз билан ҳаракатнинг бирикуви натижасида ўйин фаолияти тусини олади ва муайян маънода ахборот бериш, узатиш имкониятига эга бўлади. Дастлабки ўйин айнан катталар хатти-ҳаракатини такрорлаш, уларга тақлид қилиш билан тавсифланади. Сюжетли ўйинлар борлиқнинг гоҳ англаган, гоҳ англамаган тарзда у ёки бу томонларини эгаллашга ҳаракат қилади.

Ўйин даставвал бола учун вақт ўтказиш, уни машғул қилиш функциясини бажарса, кейинчалик ижтимоий-тарихий тараққиёт намуналарини ифодалаш даражасига ўсиб ўтади. Роллар, маъноли ҳаракатлар, ибратли имо-ишоралар, тушунчалар бола шахсини шакллантиришда фаол иштирок этади. Бола туғилгандан то мактаб таълимигача унинг учун ўйин фаолияти етакчи фаолият ролини бажаради, шунингдек ўйин дидактик тус касб этиши ҳам мумкин.

Таълим фаолияти ўйин фаолиятининг пировардида юзага келади. Бу фаолиятнинг мақсади маълум ахборотларни, билимларни, ҳаракатлар ва амалларни ўзлаштиришдан иборатдир. Одамнинг ўз мақсадига кўра батамом ўрганиш ва ўзлаштиришдан иборат бўлган мана шундай махсус фаолияти **таълим фаолияти** дейилади. Психологик жиҳатдан олганда, таълим фаолияти ўз ичига қўйидаги жараёнларни олади: маълум бир назария ва амалий фаолият турини муваффақиятли амалга ошириш учун объектив оламнинг энг муҳим хусусиятларига доир ахборотларни ўзлаштириш. Бу жараённинг маҳсулоти билимлардир. Мана шу фаолиятни, яъни билимларни ўзлаштиришда юзага келадиган усул ва операцияларни эгаллаш, бу жараёнларнинг маҳсулоти малака ва уқувлардан иборатдир. Таълим фаолиятининг таркиби жуда ҳам мураккаб бўлиб, билимлар, тушунчалар, малакалар, одатлар, уқувлар киради.

Таълим фаолияти маълум равишда ташкил этилган шароитда амалга оширилади. Катта ёшли кишилар болаларнинг тараққиётига фаол таъсир этиб, уларнинг таълим фаолиятларини ҳамда бу фаолият билан боғлиқ бўлган хатти-ҳаракатларни ташкил қиладилар. Бу фаолият ва ҳаракатларни инсоният ижтимоий тажрибасини ўрганиш томон йўналтиришдир. Шундай қилиб, таълим фаолияти катта кишилар томонидан ташкил қилиниб, бошқарилади ва тизимли равишда назорат қилиб борилади. Маълумки, таълим фаолияти билан тарбия ишлари узвий боғлиқдир. Бизнинг мактабларимизда ҳар қандай таълим жараёни ҳамма вақт тарбиявий характерга эга, болаларга у ёки бу фан бўйича таълим берар эканмиз, шунинг билан бирга уларни биз тарбиялашимиз керак. Мактабдаги тарбиявий ишларни асосан тушунтириш, ишонтириш, кўрсатиш, рағбатлантириш, талаб қилиш, вазифа бериш ва жазолаш каби воситалар ёрдамида амалга оширилади. Мактабдаги барча тарбиявий ишларни асосий мақсади ўқувчиларни ватанпарварлик руҳида тарбиялашдан иборатдир.

Меҳнат фаолияти — маълум ижтимоий фойдали, моддий ёки маданий, маънавий маҳсулот ишлаб чиқаришга қаратилган фаолиятдан иборат. Кишиларнинг меҳнати маълум мақсадга қаратилган ҳар доим ижтимоий табиатга эга бўлади.

Меҳнат фаолиятининг мақсади кишиларнинг истеъмол қилинадиган нарсаларни, яъни нон, машиналар, турли ишлаб чиқариш маҳсулотларини тайёрлаш, яъни кийим-кечак озиқ-овқат ва бошқа шу каби нарсаларни ишлаб чиқаришга қаратилган бўлиши мумкин.

Меҳнат фаолияти ўз моҳияти жиҳатдан ҳам ижтимоийдир. Меҳнат тақсимоги ҳам ижтимоийдир. Меҳнат тақсимоги туфайли бирорга киши ҳам ўзига керак бўладиган нарсаларни фақат ишлаб чиқаришга қатнашмай, балки деярли ҳеч қачон ҳатто биргина нарсани бошдан охиригача ишлаб чиқаришда ҳам қатнашмайди. Шунинг учун одам ҳаёти учун зарур бўлган ҳамма нарсаларни жамиятдан олади, ўз эҳтиёжларини қондиради.

МОТИВАЦИЯ

Мотив ва мотивация тушунчасининг мазмуни

Гарчанд психологик адабиётларда айниқса ёш ва педагогик психологияга оид манбаларда мотив ва мотивация масаласи кўп бора кўтарилган бўлса-да, батафсил ёритилмаган. Масалан, айрим психологлар мактабгача ёшда айрим тарқоқ ситуацион майллар маълум мотивлар тизимларига айланиб боришини қайд этадилар. Бироқ бу фикр атрофлича чуқурроқ ўрганилмаган. Шунга мувофиқ адабиётларда психологлар томонидан олиб борилган тадқиқотлар асосида мотив ва мотивация тушунчаси турлича талқин қилинган.

Энг кенг тарқалган таърифларга кўра, мотив – бу кишини фаолиятга ундовчи куч, сабаб ёки эҳтиёжлар йиғиндисидан иборатдир.

Мотив тушунчасига олимлар томонидан қуйидагича таъриф берилади:

А.Маслоунинг фикрича, мотив бу эҳтиёжлар йиғиндисидир.

С.Л.Рубинштейннинг таъкидлашича, мотив бу эҳтиёжнинг ҳис қилиниши ва қондирилиши.

С.Л. Рубинштейн. «Мотивация – бу психика орқали амалга оширувчи детерминациядир».

А.Н.Леонтьев – мотивни инсон фаолиятига йўналган аниқ эҳтиёжлар ва уш қўзғатадиган воқеалар деб ҳисоблайди.

Мотив – маълум эҳтиёжларни қондириш билан боғлиқ фаолиятга ундовчи сабаб.

Мотивация кенг маънода инсон ҳаётининг (унинг ҳуқ-атвори, фаолиятининг) мураккаб кўп қиррали бошқарувчиси деб қаралади.

Мотивация – инсонни фаолиятга ундашнинг мураккаб, кўп даражали тизими бўлиб, у ўзида эҳтиёжларни, мотивларни, қизиқишларни, идеалларни, интилишларни, установақларни, эмоцияларни, нормаларни, қадриятларни мужассамлаштиради.

Мотивация – мураккаб тузилма, фаолиятни ҳаракатлантирувчи кучлар мажмуаси бўлиб, у ўзини майллар, мақсадлар, идеаллар қўринишида намоён қилади ва инсон фаолиятини бевосита аниқлаб, бошқариб туради.

Мотивация – одамни фаол фаолиятга ундовчи сабаблар мажмуидир.

В.С.Мерлин мотивлар тизимларининг айрим жиҳатларини анча батафсил ёритиб берган. У мотивлар тизимларининг шаклланиш жараёнини қуйидагича тасаввур этади: «турли мотивлар бора-бора ўзаро боғлиқ ва бир-бирига тобе бўлиб боради ҳамда охир оқибатда мотивларнинг яхлит тизими вужудга келади». В.С.Мерлин фикрича, мотивлар тизимининг шаклланиши жараёнида нафақат мотивлар барқарорлиги, балки мотивларни англаш каби шартлар бажарилишини талаб этилади. Демак, В.С.Мерлин бўйича мотивлари тизимлари ўзаро боғлиқ ва бир-бирига тобе шахс мотивларининг бир бутун йиғиндисидан иборат. Аммо В.С.Мерлин гарчи мотивлар тизимларининг айримларини ҳақиқатдан ҳам муҳим жиҳатларини кўрсатиб ўтган бўлса ҳам, мотивлар ўртасидаги тизимли муносабатларни мотивлар тизимлари ва фаолият

кўрсагиш муаммосини тадқиқ этмаган.

Чет эл психологлари орасида А.Маслоу эҳтиёжлар иерархияси назарияси билан машҳурдир. Ўз назариясида А.Маслоу эҳтиёжларнинг қуйидаги иерархик каторини ажратади: физиологик эҳтиёжлар, хавфсизликка бўлган эҳтиёж, муҳаббат ва бошқалар билан боғлиқ бўлиш эҳтиёжи, ҳурматга бўлган эҳтиёж, инсоннинг ўз яширин имкониятларини тўлароқ намоён этиш ва рўёбга чиқариш эҳтиёжи ва бошқаларни киритади. А.Маслоу фикрича, муайян эҳтиёжнинг қондирилиши учун аввал иерархик каторда ундан олдинги эҳтиёж қондирилган бўлиши талаб этилади. Бошқача қилиб айтганда, А.Маслоу концепциясида иерархияда юқори ўринни эгалловчи эҳтиёжлар қуйи ўриндаги эҳтиёжларга тобедир. А.Маслоу концепциясида мотивацион жараёнлар бошқарувида одам онгининг иштироки, бошқарувдаги роли эътиборсиз қолдирилган. Олим эҳтиёжлар иерархиясидаги вертикал муносабатларни таҳлил қилиб, бир даражада жойлашган эҳтиёжлар орасидаги горизантал муносабатлар эса ўрганилмаган.

Машҳур немис олими Курт Левин мотивлар муаммоси, айниқса, шахсдаги ижтимоий ҳулқ мотивлари борасида катта, кенг қамровли тадқиқотлар олиб бориб, шу нарсани аниқлаганки, ҳар бир одам ўзига хос тарзда у ёки бу вазиятни идрок қилиш ва баҳолашга мойил бўлади.

Мотивация тушунчасини турлича ифодалаш, мотивациянинг мазмуни ва энергетик томони ҳақидаги муҳим савол психологлар томонидан ифодалаб берилди. Хориж психологлари учун мотивация тушунчасини характерли аниқ бир томонлама энергетик фаоллик манбаи сифатида қаралади, улар мазмунли томонига эътибор бермай, аниқ механизмлар сифатида энергия, бошқарув ва ҳулқ-атворга тақсимлайдилар.

Иерархик, даражавий тузилиш – бу тизимлилик хусусиятига эга бўлган ҳодисаларнинг бир жиҳатидир. Шу туфайли шахс мотивацион соҳасининг иерархиясини самарали тадқиқ этиш учун уни мотивацион ҳодисаларнинг бошқа жиҳатлари билан алоқадорликда ўрганиш зарур бўлади. Мотивацион ҳодисалар тизимлигини тадқиқ этишда асосий эътибор эса бу ҳодисалар ўртасидаги тизимли муносабатларни ўрганишга қаратилиши керак. Бу борада Р.С.Вайсманнинг шахс мотивацион соҳасининг тизимлилиги ҳақида билдирилган фикри алоҳида эътиборга лойиқ. Унинг ёзишича, «Мотивацион соҳанинг тизимлилиги – мотивацион ўзгарувчилар ўртасидаги алоқадорлик, ҳилма-хил муносабатлар мавжудлигида намоён бўлади. Шундай муносабатлардан бири иерархик муносабатдир. Яна бир турдаги муносабатни «рўёбга чиқариш» муносабати деб аташ мумкин. Бу муносабат шуни англатадики, ҳар бир эҳтиёжнинг қондирилишида турли мотивлар йиғиндисининг рўёбга чиқарилиши мумкин. Учинчи турдаги муносабат шунда намоён бўладики, ҳар хил эҳтиёжларнинг қондирилишида бир мотив иштирок этади ёки аксинча, бир эҳтиёж қондирилишида турли мотивлар қатнашади. Бундай муносабат «ўзаро тобелик» муносабати номини олди.

Р.С.Вайсман шахс мотивацион соҳасидан тизимли муносабатларнинг жуда қизиқ таснифини келтиради. Аммо ажратилган муносабатлар каторини бошқарув, тартиблаштирилганлик ва шу каби муносабатлар билан тўлдириш

мумкин бўлади. Қолаверса, Р.С.Вайсман мотивацион ўзгарувчилар ўртасидаги тизим ҳосил қилувчи асосий муносабатни ажратмаган, бир турдаги ва ҳар хил турдаги мотивацион ҳодисаларни бир-биридан фарқламаган.

Чет эл олимларининг мотивация соҳасидаги тадқиқотлари орасида Г.Олпортнинг мотивлар функционал автономияси назарияси алоҳида ўрин эгаллайди. Бу назарияда мотивлар трансформацияси, тизимли ривожланиши жараён сифатида талқин этилади. Г.Олпорт ўз концепциясида тизимларнинг умумий назарияси ғояларидан, айниқса, очик тизимлар ҳақидаги ғоядан кенг фойдаланган. Олимнинг фикрича, шундай мотивлар борки, улар ярим ёпиқ тизимларнинг табиатига монанд фаолият кўрсатади ва ривожланади, яъни функционал автономияга эга. Бир тизимга қирувчи мотивларни Г.Олпорт реактив, ташқи ундовга муҳтожлик қонунларига бўйсунувчи мотивлар, деб атайди. Аммо Г.Олпортнинг таъкидлашича, шахс очик тизимлар каби ўзгарувчи ва ривожланувчи мотивлар билан тавсифланади, деган фикр ҳақиқатга яқинроқдир. Агар аввалги тизим мотивларнинг персевератив функционал автономияси, деб аталган бўлса, кейинги тизимни Г.Олпорт проприатив функционал автономия, деб атайди. Очик, ёпиқ ва ярим очик тизимлар ҳақида тўхталар экан у ёпиқ тизим моделини шахс ва унинг мотивациясига қўлаб бўлмаслигини таъкидлаганди. Очик функционал тизим тараққиёт учун замин ҳозирлайди, уни эса ундовчи муҳтожлик доирасида тушунтириб бўлмайди.

Г.Олпорт томонидан шахс мотивларининг очик тизимлар сифатида таҳлил этилиши, шахс ва шахс мотивлари тараққиёти чегарасиз жараён эканлигини таъкидлаш учун имконият беради.

Шундай қилиб, биз шахс мотивацион соҳаси ҳақидаги турли қарашлар, уларда тизимли ёндашув ғояларининг аке этиши масаласини кўриб чиқдик. Мазкур қарашлар мотивация соҳасидаги замонавий тадқиқотларнинг ажралмас қисмига айланди. Кўрсатиб ўтилганидек, психолог олимлар томонидан мотивацион соҳа тизимлиликка оид турли жиҳатларни қайд қилинмоқда. Айни дамда мотивацион механизмлар ҳақидаги тизимли ёндашувга асосланган тасаввурлар турли йўналишларда тадқиқ этилмоқда. Бироқ тадқиқотларнинг барчасини бир йўналиш — мотивацион ҳодисалар ўртасидаги маъно ҳосил қилувчи алоқа ва муносабатларни тадқиқ этиш атрофида бирлаштириш мумкин.

Қўпчилик психологлар фикрича, мотивация муаммоси шахс психологиясининг марказий муаммосидир. Шахс психологик тузилишининг бутунлиги, ҳуқ-аъвор ва уни ҳаракатга келтирувчи қучлар ўртасидаги алоқадорлик мотивация муаммосини ўрганишда тизимли ёндашувни қўлаш учун кенг имконият яратиб еради.

Хориж психологларидан неофрейдистлар ҳисобланмиш А.Адлер, К.Юнг қабилар томонидан илғари сурилган мотив ва мотивация борасидаги назарияларга асосий эътиборни қаратамиз. А.Адлернинг фикрича, инсонни ҳаракатга ундовчи асосий қуч унинг фаолияти мақсадини аниқловчи, уларга эришиш йўллари маъна ҳисобланади. Хорнингнинг таъкидлашича, инсон ҳуқки мотивациясини бошқа мотивлар ёрдамида аниқлаш мумкин. Жумладан,

бирламчи безовталаниш атроф-муҳитга нисбатан душманлик ҳиссини туғдиради, хавфсизликка эҳтиёж эса инсонни бошқа одамлар томонидан баҳолаш ва ўз-ўзини баҳолашга нисбатан ички интилишини вужудга келтиради. Э.Фромм ҳам ўз қарашларида либидо масаласига катта эътибор бермайди, чунки уни қизиқтирган муаммо инсон хулқи жабҳаларида ижтимоий ва психологик омилларнинг ўзаро таъсир ўтказиш жараёнидир.

Гештальт психология мактаби намоёндалари учун мотивация ўзига хос талқинга эга бўлиб, унинг моҳиятини экспериментал тарзда ўрганишга нисбатан интилиш юқори кўрсаткичга эга эканлиги билан бошқалардан ажралиб туради. К.Левин (1890-1947) мотивларни экспериментал ўрганиш методикасини ишлаб чиқиб, уларни мутлақо мустақил ҳолат шароитида тушунтиришга ҳаракат қилган ва бу борада муайян муваффақиятларга эришган. Гештальт психология мактабининг намоёндаларига образ тушунчаси қанчалик ўта аҳамиятли бўлса, К.Левиннинг майдон назарияси учун мотив категорияси худди шундай муҳим аҳамият касб этади. Образ ва мотив ўзаро алоқасиз ҳукм суриши таъкидланади, мотивацияни амалга оширувчи вазиятнинг предметли маъновий мазмуни эса инкор қилинади.

К.Левин мотивни қуйидагича ифодалайди: мотив — муайян муваффақиятли микроинтервалда шахснинг бевосита яққол муҳит билан муносабатларидан келиб чиқувчи воқеликдир. Унинг мазкур назариясида инсонда ҳар хил маъно англатувчи иккита мотивацион ўзгариш ҳукм суриши тан олинади. Гештальт психологларнинг асарларида шундай ҳолатлар ҳам мавжудки, уларда хулқ мотивацияси муаммолари шахснинг муҳим хусусиятларини таҳлил қилиш негизидан келиб чиқиб қаралади. Ушбу ҳолат Г.Олпорт концепциясида яққол кўзга ташланади. Унингча, энг муҳим жиҳат бу инсон хулқини ўзгариш сабабларини очишдир. Шунинг билан бирга мазкур вазиятга олиб келувчи мотивлар омилларини текширишлари ҳам алоҳида аҳамиятга эга эканлигини англаб етиш кийин эмас.

Рус психологлари срасида В.Г.Асеевнинг тадқиқотларида мотивацион тизим масаласи анча чуқур ўрганилган. Унинг фикрича, инсон мотивацион соҳасининг онтогенетик тараққиёти давомида бу соҳа тизимли ривожланишга нисбатан мойиликни намоён этади. Бу мойилик В.Г.Асеев кўрсатишича, стихияли шаклланивчи, ундовчи кучларнинг каттарок мотивацион бирликларни ўзаро қўшилиб ҳосил қилишда намоён бўлади. Мотивацион тизимнинг бирлиги сифатида В.Г.Асеев ундовчи кучларни қайд этади. Бу тушунча доирасига у мотив, эҳтиёж, қизиқиш, интилиш, мақсад, идеал, майл, мотивацион установка ва бошқаларни киритади. Шундай қилиб, В.Г.Асеев турли мотивацион ҳодисалар, майл турлари ўртасида тизимли муносабат мавжуд деб ҳисоблайди. Демак, бундай ёндашувлa мотивацион тизим компоненти майл бўлиб ҳисобланади.

В.Г.Асеев шахс мотивацион соҳасининг тузилиши муаммосига ҳам катта эътибор беради. Унинг қайд этишича, инсон мотивацион соҳасининг тузилиши қуйидаги хусусиятларга эга: ситуацион ва импульсив ундовчиларнинг ёнма-ён жойлашганлиги, шахсий майлларнинг мазмун ва динамик сифатларига кўра бир-бирига яқинлиги. Бу хусусиятлар

мотивациянинг тизимли сифатларини ўрганишда катта аҳамиятга эга.

Айрим tadқиқотчилар масалан, В.Э.Чудновский, В.И.Ковалев мотивлар тизими ва шахс йўналиши ўртасида алоқадорлик мавжудлигини қайд этмоқда. П.Г.Якобсон эса хулқ-атвор мотивацияси муайян қадриятлар тизимлари билан боғлиқлигини таъкидлаб, мотивларни шахс қадриятлари ориентациясига тобе бирликлар сифатида ўрганишни таклиф этади. Унинг фикрича, бундай изланиш ижтимоий психологик йўналишда амалга оширилиши керак.

Мотивлар тизими тушунчасига берилган анча кенг таърифларни адабиётларда учратиш мумкин. Жумладан, В.С.Морозовнинг қайд этишича, «Шахс мотивлар тизимини унинг субъектив эҳтиёжлари, мақсадлари, гоёлари, қарашлари, тасаввурлари шунингдек, интилишлари, шакллари ва бошқалар ташкил этади». Бундай таърифда «tizim» тушунчаси қандай маънода қўлланилаётгани анча номатлум. Уни аниқлаштириш талаб этилади.

Юқорида тилга олинган муаммолар билан шахс мотивацион соҳасининг даражавий тузилиши муаммоси бевосита боғлиқ. Психик ҳодисаларнинг даражавий тузилиши гоёси психологияда кенг тарқалган ва tadбиқ этиб келинмоқда ва бу бежиз эмас, зеро даражали тузилиш ҳақидаги тасаввурлар турли психик ҳодисаларнинг муайян тизимга келтирилган моделларини ҳосил қилиш имкониятини беради. Шахс мотивацион соҳасида ўз даражаси ва мураккаблигига кўра турлича бўлган мотивацион ҳодисаларнинг мавжудлиги даражавий тузилиши ҳақидаги гоёларнинг бу йўналишда ҳам самарали қўллаш учун шароит яратади.

Инсон мотивацион соҳасининг иерархик даражавий тузилиши масаласи мотивация билан боғлиқ энг ўткир ва кескин баҳсларга сабаб бўлувчи муаммолардан биридир. Ҳозиргача алоҳида олинган мотивацион ҳодисаларнинг иерархик тузилиши эҳтиёжлар иерархияси ва бошқалар tadқиқ этиб келинган. Аммо барча мотивацион ҳодисаларнинг ягона иерархик тузилиши ҳақидаги масала етарлича ўрганилмаган.

Рус психологлари орасида мотивлар иерархияси масаласи А.Н.Леонтьев, Л.И.Божович ва бошқалар томонидан ўрганилган. А.Н.Леонтьев XX асрнинг 40-йилларида мактабгача ёш даврида шахс шакллана бошлагани таъкидлар экан, бу жараён болада мотивлар иерархияси таркиб топиши билан боғлиқлигини уқтирган эди. А.Н.Леонтьев фикрича, субъектнинг ташқи олам билан бирга муносабатлари кенгайиб борган сайин мотивларнинг ўзаро солиштирилиши юз беради, бунинг оқибатида эса улар ўртасида иерархик муносабатлар шаклланади. Мотивлар иерархияси олимнинг фикрига кўра, мотивлар функциялари билан белгиланади. Бошқача қилиб, айтганда иерархияда юқори ўринни, маъно ҳосил қилувчи функцияни бажарадиган мотивлар қуйи ўринни эса стимул мотив эгаллайди. Демак, А.Н.Леонтьев мотивлар функциясининг икки даражасини: маъно ҳосил қилувчи ва стимул даражаларини ажратади. Аммо А.Н.Леонтьев ўз назариясида мотивлар иерархиясининг шаклланиш жараёнида шахснинг субъектив, фаол роли қандай бўлишини кўриб чиқмайди.

Л.И.Божович tadқиқотларида, шунингдек, айрим бошқа илмий изланишларда мотивлар иерархиясининг шаклланиши доминант мотивларнинг

ҳосил бўлиши билан боғланади. Ҳар хил ёш босқичларида турли мотивлар доминантлик қилади. Айрим мотивларнинг устунилик қилиши шахснинг йўналишини белгилаб беради. Бундай йўналиш шахс мотивлари ўртасида пафақат субординацион, балки координацион муносабатлар ҳам ҳукм суришини тақозолайди.

Шахснинг жамиятдаги ижтимоий ҳулқи ва ўз-ўзини қандай тутиши эгаллаган мавқеи ҳам сабабсиз ўз-ўзидан рўй бермайди. Фаолиятнинг амалга ошиши ва шахс ҳулқ-атворини тушунтириш учун психологияда «мотив», «мотивация» тушунчалари ишлатилади.

Шахснинг жамиятда одамлар орасидаги ҳулқи ва ўзини тушуниши сабабларини ўрганиш тарбиявий аҳамиятга эга бўлган нарса бўлиб, масалани ёритишнинг икки жиҳати фарқланади: а) ички сабаблар, яъни ҳолати, ҳаракат эгасининг субъектив психологик хусусиятлари назарда тутилади (мотивлар, эҳтиёжлар, мақсадлар, мўлжаллар, истаклар, қизиқишлар ва ҳоказолар); б) ташқи сабаблар – фаолиятнинг ташқи шарт-шароитлари ва ҳолатлари, яъни булар айнан аниқ ҳолатларни келтириб чиқаришга сабаб бўладиган ташқи стимуллардир.

Ҳар қандай мотивларнинг асосида шахснинг эҳтиёжлари ётади, яъни мақсадли ҳаётда шахсда аввал у ёки бу эҳтиёжлар бўлади ва айнан уларнинг табиат ва заруриятига боғлиқ ҳарда ҳулқ мотивлари намоён бўлади. Масалан, талабанинг ўқув фаолиятини олиш мумкин. Билим олиш мақсади билим, илм олиш, қизуқувчанлик эҳтиёжини пайдо қилади. Бу эҳтиёж гиракқийетини маълум бир даврида, масалан, боғча ёшидан бошлаб қондирила бошлайди. Болага сотиб олиб берилган китоблар, дафтар ва бошқа ўқув қуроллари, маълум таълим масканида ташқил этилган шарт-шароитлар ва у ердаги бевосита билим олишга қаратилган фаолиятнинг ўзи бола учун мотив ўрнини босади.

Рус олими Р.Немов шахсдаги мотивацион соҳани қуйидагича тасаввур қилади.

Умуман ҳар қандай шахсдаги мавжуд эҳтиёжларни икки гуруҳга бўлиш мумкин.

1. Биологик эҳтиёжлар – физиологик, жинсий мослашув эҳтиёжлари.
2. Ижтимоий эҳтиёжлар – бу меҳнат қилиш билан эстетик ва ахлоқий, маънавий эҳтиёжлар.

Эҳтиёжларни биологик ҳамда ижтимоий турларга бўлгани билан шу нарсани унутмаслигиниз лозимки, шахсдаги ҳар қандай эҳтиёжлар ҳам ижтимоийлашган бўлади, яъни улар ўша жамият ва муҳитдаги қадриятлар, маданий нормалар ва инсонлараро муносабатлар характериға боғлиқ бўлади.

Хориж психологиясида ўқиш мотивларининг назарий таҳлили

Ўқиш, ўқув фаолияти мотивлари ҳақидаги чет эл олимларининг асарларида илғари сурилган гояларини таҳлил қилар эканмиз, қуйидагиларға эътиборни қаратиш жоиздир. Жумладан, немис олими З.Фрейд ва У.Макдаугалл мотивацион омил сифатида ҳайвонлардаги органик эҳтиёжларни, яъни инстинктни одамларға нисбатан қўллай бошлашди ва инсон феъл-

атвориға бўлган қарашлар ичида биринчи назария сифатида майдонга чиқди.

Булардан ташқари XX аср бошларида яна икки янги йўналиш пайдо бўлади, бу мотивациянинг хулқ назарияси ва олий асаб фаолияти назариясидир.

Инсон хулқи аффе́ктив когнитив детерминацияси муаммосини таҳлил қила туриб, когнитив психологиянинг бошқа вакили Х.Хекхаузен шундай хулосага келади-ки, фаолият детерминацияси когнитив (билиш) ва аффе́ктив жиҳатлари бир-бири билан чамбарчас боглиқ экан, улардан қайси бири рағбатлантирувчи куч эканлиги ҳақидаги савол ўз маъносини йўқотмади.

Таълим-тарбия жараёнида ўқиш мотивациясининг ўрни бутун дунё олимлари томонидан тан олинган ва ҳар томонлама ўрганилган. Ўқув самарадорлигини оширишда ўқув мотивациясининг ролини чет эл олимлари ўз тадқиқотларида тадқиқ қилдилар. Шу нуқтаи назардан туриб, кўзгатувчилардан ташқарида содир бўладиган хатти-ҳаракатларни тушунтириш бўйича бир талай моделлар ишлаб чиқилган бўлиб, уларни кўриб чиқиш ички мотивациянинг механизмларини таҳлил қилишда қўл келади. Шундай моделлардан бирини Олпорт таклиф қилади. Олпорт ички мотивация билан боглиқ бўлган учта мотивацион тушунчаларни таҳлил қилади; функционал автономия, етарли даражадаги ҳаракат ва «Мен»нинг жабб қилинганлиги. У функционал автономия тамойилини фаолият даставвал бошқа сабаб бўйича пайдо бўлиши мумкин бўлган ҳолда, ўзи учун мақсадга айланиши ҳолатини тушунтириш учун киритади.

Э.Торндайк тажрибаларининг алоҳида томони уларнинг жуда тор ва чекланган характерга эга эканлигидадир: улар реал ўқув жараёни билан жуда оз даражада боглангандир.

Америкалик муаллифлар кўпроқ ўқув жараёни англаб етилган мотивлари билан эмас, балки айрим жиҳатлари камроқ фаҳмланадиган кўринишда бўлиб, ўқув жараёнига майл-истак уйғотадиган муаммо ўқишни мотивлаштириш масалалари билан шугулланадилар. Бундай илмий ишларнинг муаллифлари, масалан, ўқувчининг сонларни ёдлашига, алоҳида хатти-ҳаракатларига қайси психологик жиҳатлар таъсир кўрсатишларини ўрганадилар ва шу йўл орқали мотивлаштиришнинг айрим компонентларини аниқлашга ҳаракат қиладилар. Бу соҳада улар Э.Торндайкнинг издошлари ҳисобланадилар.

Э.Торндайк ўқув жараёнини шундай таърифлайди: «Ўқув жараёни у ёки бу жавоб реакциясининг маълум ҳолати билан муайян бўшлиқликда, яъни ушбу реакция ҳамда вазият ўртасида маълум алоқа ўрнатилиши билан изоҳланади.

Торндайк киши ўзи ҳоҳлаган реакциянинг такрорланишига нисбатан рўйхушликнинг ҳамда ўзи ҳоҳлаган реакцияга нисбатан бўлган майлнинг таъсирини ўрганишга ҳаракат қилади ва шундай хулосага келади: «Бир хил шароитда юзага келган жазолаш омиллари рағбатлантириш омилларидан анча бўш ва кучсиздир». Кейинги китобида эса: «Рағбатлантириш умуман ўзига элтувчи барча алоқаларни ёқлаш ва кучайтириш аъъанасига эга, жазолаш эса тез-тез (лекин ҳар доим ҳам эмас) алоқаларни муайяндан ноаниққа ўзгартириш хусусиятига эгадир», – деб ёзади.

Брунер ҳам ўқишни мотивлаштириш масаласига Э.Торндайкдан

бошқача қарайди.

«Ўқув жараёни» номи изланишларида Брунер ўқувчининг реал, етарли даражада узоқ давом этадиган ўқиш жараёни туфайли туғиладиган амалий ва назарий муаммоларни изоҳлашга ҳаракат қилади. Брунер ўқишни мотивациялаш, ёки ўқиш жараёнига нисбатан ўқувчиларнинг мойиллигини орттирувчи омиллар ҳақида эмас, балки унинг билан бирга, ўқувчининг мотивлари ҳақида ҳам фикр юритади. Гарчи унинг фикрлари умумий характерда бўлса ҳам, улардаги айрим йўналишлар диққатга сазовордир. Бу биринчи гада, ўқиш жараёнида билиш характеридаги мотивларнинг аҳамияти ва янги нарсани билишдан пайдо бўладиган ички қаноат ҳисси, ҳимоя масалаларининг қўйилишидир.

Таълим беришда рағбатлантириш ва жазолашнинг роли ҳақида жуда кўп ёзилган, лекин «янгиликни очиш»да қизиқишнинг, ички кечинмаларнинг аҳамияти ҳақида жуда кам гапирилган. Агар биз педагог сифатида болаларни борган сари каттароқ ўқув мавзуларини эгаллашга ўргатишни истасак, афтидан, ўқув дастурини пухта майдалаб ўрганишда кўпроқ ички «рағбатлантиришни» қўллашимиз лозим. Кейинги пайтларда муҳокама этиладиган предметнинг мураккаб бўлиmlарини ўрганиш усулларидан бири шундаки, ўқувчиларнинг имкониятлари ҳисобга олинсин, уларнинг ўз қобилиятлари ва кучларини етарли даражада сарфлай олишлари учун шароит яратилсин, токи улар самарали меҳнат фаолиятидан қониқиб ҳосил қилсинлар. Тажрибали педагоглар бундай меҳнат гаштининг кучини яхши биладилар. Бирон-бир муаммони ҳал қилишга чуқур шўнғиб кетган киши нималарни ҳис қилишини ўқувчилар билиши лозим.

Мураккаб ўқув материални ўзлаштиришда ички мотивнинг мойиллик уйғотувчи куч сифатидаги аҳамияти ҳақида Брунер шундай деб ёзади: «Шубҳасиз, масалан, мавзу ўрганилиши жиҳатидан қанчалик давомли ва материал жиҳатидан кенг бўлса, ўқувчи шунчалик кўп интеллектуал «рағбатлантириш» олиши керакки, ана шунда у кейинги мавзунини етарли қизиқиш билан ўрганишга киришади. Ўқувчи учун материални у қадар чуқур тушунамслик, дейлик, навбатдаги синфга кўчиш сингари ташқи жиҳатлар рағбатлантириш бўлиб хизмат қилган ҳолларда, навбатдаги билимларни эгаллаш учун бўлган интилиш бола синфдан-синфга кўчишни тарқ этганда, яъни мактабни тугатганда тўхтайди».

Ўқувчининг таълимини мотивациялаш ва диагностика қилиш ҳақида фикр юритган олимлар Г.Левальд (1985) ва Г.Розенфельдларнинг фикрича, бу иш амалга ошириладиган вазиятни ҳам ҳисобга олиш керак, чунки бу таълим мотивацион диагностикаси учун муҳимдир.

Г.Левальд (1985) таълим диагностикаси вазиятни, йўналишни ҳисобга оладиган ёки табиий шароитга мос бўлиши лозим, -дейди. Масалан, рағбатлантирувчи материал ҳақиқий ҳаётга мос келиши лозим, чунки сунъий шарт-шароит, муҳит шахсий хусусиятларнинг юзага чиқишига салбий таъсир кўрсатади.

Вазият назариясини диагностика қилиш вазибаларини тадбиқ қилган Г.Розенфельд (1975) кўрсатадики, вазият атроф-борлиқнинг вақтинчалик ва фазовий таъсифидир ва у субъект билан объектнинг интеграцияси томонидан

белгиланади.

Ўқув мотивлари — бу ўқувчиларни ўқув фаолиятининг турли томонларига йўналтиришдир. Масалан, ўқувчининг ўзи ўрганастган объект билан бажарадиган ишга қаратилган бўлса, уларни билиш мотивлари деб аташ мумкин. Агар ўқув фаолияти ўқув жараёнида турли кишилар билан тўғри мулоқот қилишга йўналтирилган бўлса, ижтимоий мотивлар намоён бўлади. Бошқача қилиб айтганда, баъзан ўқувчиларда билиш жараёни, қолганларида эса бошқалар билан мулоқот ўқиш фаолиятини мотивлаштириб туради.

А.К.Маркова мотивларни 2 та катта гуруҳларга ажратган.

1. Ўқув фаолиятининг мазмуни ва уни бажариш билан боғлиқ билиш мотивлари.

2. Ўқувчининг бошқа кишилар билан ўзаро ижтимоий (социал) мотивлари.

Бу мотив турлари психологик адабиётларда кенг ўрганилган.

Психологлар томонидан ўқув мотивациясининг салбий ва ижобий томонлари мавжудлиги таъкидлаб ўтилган. Салбий мотивлар ўқувчи томонидан агар у ўқимаса, кўнгилсизлик, ноқулайликлар ва ноаниқликларни вужудга келиши билан боғлиқ ҳолда англашган ундовчилардир.

Ижобий мотивлар ўқиш билан боғлиқ ижтимоий аҳамиятга эга бурчни бажариш, муваффақият қозониш, билим эгаллашнинг янги усулларини ўзлаштириб олиш, агрофагилар билан яхши муносабат ўрнатишда ўз аксини топади.

Мотивларнинг яна бир хусусияти унинг вужудга келиши тезлиги ва кучида ўз аксини топади. Бу хусусият ўқувчи қанча вақт мобайнида ушбу мотив томонидан ундалган ўқув фаолияти билан шугуллана олишида намоён бўлади. Ўқитувчининг диққат марказида ўқув мотивларининг намоён бўлиш шакллари туриши керак. Бу асосда ўқитувчи ўқувчи фаолиятининг мотивлари ҳақида дастлабки тасаввурга эга бўлади. Шундан сўнг мотивларнинг ички хусусиятлари салбий модалликка эга бўлган кўнгилсизликдан қочиш каби беқарор мотивларга эътибор беришимиз лозим.

Психологик маълумотларга кўра, ҳар қандай фаолият муайян мотивлар таъсирида вужудга келади ва етарли шарт-шароитлар яратилгандагина амалга ошади. Шунинг учун ҳам таълим жараёнида ўзлаштириш, билимларни эгаллаш ва ўрганишни амалга оширишни таъминлаш учун ўқувчиларда ўқув мотивлари мавжуд бўлиши шарт.

Билиш мотивлари шахснинг (субъектнинг) психологик мақсад қўйиш сари, яъни белгиланган мақсадни қарор топтиришга, билим ва кўникмаларни эгаллашга йўналтирилади. Одатда бундай турдош ва жинсдош мотивлар назарий маълумотларнинг кўрсатишича, ташқи ва ички номлар билан аталиб, муайян тоифани юзага келтиради.

Ташқи мотивлар жазолаш, тақдирлаш, хавф-хатар ва талаб қилиш, гуруҳий таъйик, эзгу ният, орзу-истак каби кўзгатувчилар таъсирида вужудга келади. Буларнинг барчаси беюсита ўқув мақсадига нисбатан ташқи омиллар, сабаблар бўлиб ҳисобланади. Мазкур ҳолатда билимлар ва малакалар ўта муҳимроқ бошқа ҳукмрон (етақчи) мақсадларни амалга оширишни таъминлаш вазифасини бажаради (ёқимсиз ҳолат ва кечинмалар ёки нохуш, ноқулай

вазиятдан қочиш ижтимоий, ёки шахсий муваффақиятга эришил; муваффақиятга эришув муддаоси мавжудлиги ва ҳоказо). Бу турдаги ёки жинсдаги ташқи мотивлар таъсирида таълим жараёнида билим ва кўникмаларни эгаллашда қийинчиликлар келиб чиқади ва улар асосий мақсадни амалга оширишга тўсқинлик қилади. Масалан, кичик мактаб ёшидаги ўқувчиларнинг асосий мақсади ўқиш эмас, балки кўпроқ ўйин фаолиятига мойилликдир. Мазкур вазиятда ўқитувчининг ўқишга уларни жалб қилиш нияти ўқувчиларнинг ўйин мақсадининг ушланишига ҳалақит бериши мумкин, лекин бунга изоҳ, талаб далиллар етишмайди.

Мотивларнинг навбатдаги тоифасига, яъни ички мотивлар туркумига индивидуал хусусиятли мотивлар кирадики, улар ўқувчи шахсида ўқишга нисбатан индивидуал мақсадни руёбга чиқарувчи кўзғалиш негизда пайдо бўлади. Чунончи билишга нисбатан қизиқишнинг вужудга келиши шахснинг маънавий (маданий) даражасини ошириш учун ундаги интилишларнинг етилишидир. Бунга ўхшаш мотивларнинг таъсирида ўқув жараёнида низоли, зиддиятли ҳолатлар (вазиятлар) юзага келмайди. Албатта, бундай тоифага тааллуқли мотивлар пайдо бўлишига қарамай, баъзан қийинчиликлар вужудга келиши эҳтимол, чунки билимларни ўзлаштириш учун иродавий зўр беришга тўғри келади. Бундай хоссаларга эга бўлган иродавий зўр беришлар ташқи ҳалақит берувчи кўзғатувчилар (кўзғовчилар) кучи ва имкониятини камайтиришга қаратилган бўлади. Педагогик психология нуқтан назаридан ушбу жараёнга ёндашилганда, мулоқотли вазиятгина оптимал (оқилона) дейилади.

Ҳозирги даврда ўқиш мотивациясини диагностика қилишнинг бошқа йўллари тавсия қилинапти: лаборатория экспериментларини педагогик тажрибалар билан (табиий диагностика услубларини қўллаш), шунингдек реал ўқув жараёни шароитида ўқувчининг ижтимоий ҳулқини узоқ муддат ўрганиш билан тўлдириш мумкин (А.К.Маркова), бу ўқиш мотивациясини диагностика қилиш натижаларини текшириш сифатида хизмат қилиши мумкин деб таъкидлайди.

Ўқиш мотивациясини диагностика қилиш уни ўтказиш учун услуб танлаш тамойилларини аниқлаштиришни талаб қилади. Таълим мотивациясини диагностика қилишга бўлган замонавий ёндашувлардан келиб чиққан ҳолда, энг камида, қуйидагиларни ажратиш мумкинлиги Н.Е.Ефимова томонидан тавсия қилинган, биз уларни қуйида келтирамыз.

1. Диагностика ўтказиш учун асос бўладиган таълим мотивацияси кўрсаткичларини белгилаш.
2. Уч тоифадаги диагностика услубларини танлаш, бевосита лойихвий ва билвосита-таълим мотивацияси кўрсаткичларини диагностика қилишга йўналтирилган услублар.
3. Ҳар бир услубнинг ажратилган кўрсаткичларга бўлган диагностикавий имкониятларини аниқлаш.
4. Мазкур методика натижаларини намоён қилиш чоғида ҳисобга олинadиган назарияни услубнинг методологик асосини ҳисобга олиш.
5. Методика матнларининг ўқувчилар ёш хусусиятларига мослиги.

6. Ўқувчилар шахсий хусусиятларини ҳисобга олиш.

7. Диагностикани ўтказиш

Агар ижтимоий мотивлар ҳам таълим фаолияти учун ётачки ҳисобланса, бир қатор муаллифлар (П.Я.Гальперин ва бошқалар) таълим фаолиятига нисбатан уларга ташқи мотивлар сифатида қарабди.

П.Я.Гальперин фикрича, ташқи мотивлар таълим жараёни ва предметига нисбатан «амалий» муносабатда намоён бўлади, бунда билим кейинги фаолият учун ташқи шарт-шароит сифатида қаралади ва у ички таълимга бўлган барқарор қизиқиш билан боғлиқдир. Ташқи мотивлар ичида айнан ташқи ёки утилитар мотивлар (бунда ҳаракатнинг шаклланиши, субъект мойил бўлган фаолиятни амалга оширадиган шарт-шароит ҳисобланади) ва мусобақавий мотивлар ажратилади, бунда субъект: бошқаларга ва ўз-ўзига ўзининг олдинги муваффақиятларини қийслаган ҳолда муваффақиятларга интилади.

П.М.Якобсон таълим жараёни билан боғлиқ бўлмаган ижобий ёки салбий мотивларни ташқи мотивлар деб, таълим жараёнига сингдирилган мотивларни эса ички мотивлар деб ҳисоблайди.

Аммо бир қатор замонавий тадқиқот муаллифлари, мазкур мотивларнинг ўқиш шароити учун аҳамиятини тушунишдан келиб чиққан ҳолда, ўқишнинг ижтимоий мотивларига нисбатан «ташқи» деган терминни ишлатишдан қочадилар. Масалан, А.К.Маркова билиш мотивлари ичида кенг таълимий (янги билимларни ўзлаштиришга йўналтирилган), ўқув-билим (билим олиш усулларини оғалашга йўналтирилган) мотивларни фарқлайдилар.

Ижтимоий мотивлар ичида: кенг ижтимоий (жамиятга фойда келтириш учун билим олишга интилиш), позициявий (атрофдагиларнинг маъқуллашига ва обрў орттиришига интилиш), ўқиш давомида бошқалар билан ҳамкорлик мотивлари фарқланади.

М.В.Матюхина ҳам ўқиш фаолияти жараёнига сингдирилган қуйидаги икки тоифа мотивларни ажратади:

А) мазмун воситасида мотивлашиш (учта даражаси мавжуд, қизиқиш-қизиқарчилик, далилларга бўлган қизиқиш, воқеалар моҳиятининг келиб чиқишига қизиқиш);

Б) жараён воситасида мотивлашиш (учта даражаси мавжуд, ижрочилик фаолиятини бажариш сифатида, қидирув ижрочилик қондаларини келтириб чиқариш сифатида, ижодий-мустақил равишда масалалар тузиш).

Ўқув фаолиятдан ташқарида мавжуд бўлган мотивлар:

А) кенг-ижтимоий;

Б) тор-шахсий;

В) салбий.

Ўқиш мотивларини ички ва ташқи мотивларга бўлишга келсак, бу бўлишш функционал табиатга эга ва ўқиш ҳаракатлари ва улар ўртасидаги тузилиш жиҳатидан таҳлил қилишни талаб қилади: улар орасида бевосита алоқа бўлса, ташқи мотив ҳақида гапириш мумкин.

А.Н.Леонтьевнинг фикрича, биз «фақат тушуниладиган» ва реал ҳаракатдаги мотивларга дуч келамиз. Бола кўпинча қанча ўқиш зарурлигини яхши тушунади (ангиланиладиган мотивлар), лекин бу нарса ҳам унга ўқув

фаолияти билан шугулланиш учун туртки бўла олмайди. Бу билим майл шаклини олсагина, биз реал ҳаракатда мотив билан иш қўрган бўламиз. Фақат тушуниладиган мотивларгина маълум шароитда ҳаракатдаги мотивлар шаклини олади. Бу нарса мотивацияни қайта куриш учун жиддий аҳамиятга эгадир. Мактабнинг вазифаси ҳам бола мотивациясини қайта куришдан иборатдир.

Таъкидлаш керакки, А.Н.Леонтьев назарий тафаккурга эга бўлиш, асос сифатидаги билиш мотивларининг ривожланиш масаласига катта эътиборни қаратган. У психик жараёнларининг шундай динамикасини очишга ҳаракат қилдики, бундай динамика мотивация ривожланиши асосида ўқувчиларни билимларни эгаллашга олиб келади.

Л.Н.Божович таълимни мотивациялаш муаммоси бўйича ўз олдига ўқувчиларнинг ўқишга бўлган муносабати, психологик жиҳатлари қандай майдонга чиқади деган масалани ҳал қилишни мақсад қилиб қўяди. Бу муносабатнинг психологик моҳиятини очадиган муҳим жиҳатлардан бири «ўқувчилар ўқиш фаолияти»ни белгилайдиган мотивларнинг йиғиндиси ҳисобланади. Бунда таълим мотивлари деганда, биз бола нима учун ўқишга мажбур бўлишини тушунамиз».

Л.Н.Божович таъкидлашича, ўқиш мотивлари боланинг асосий муносабатлари билан, унинг эҳтиёжлари ва интилишлари билан ички алоқада бўлади. Айнан шу туфайли улар етарли мажбурлаш кучига эга бўлади.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Фаолият – бу:

- а) воқеликни тўғри акс эттириш;
- б) организмнинг муҳитда фаол ҳаракатланиши;
- в) инсоннинг олам билан ўзаро таъсир жараёни;
- г) одамга хос бўлган, онг томонидан бошқариладиган, эҳтиёжларни қондиришда юзага келадиган, ташқи олам ва инсонни билиш, шунингдек, уларни ўзгартиришга қаратилган фаоллик .

2. Эҳтиёжлар – бу:

- а) муайян ҳаракатларнинг зарурлигини англаш;
- б) организмда нормал фаолият кўрсатиши учун зарур шароитларни ташкил этувчи бирор нарсанинг объектив етишмовчилиги ҳолатлари ;
- в) инсон томонидан маҳсулотларда биологик эҳтиёжларнинг қондирилишини англаш;
- г) ўз эҳтиёжларини маданий кадриятларда англаш.

3. Фаолият тузилишига қуйидагилар киради:

- а) психофизиологик вазифалар, муолажалар;
- б) мотив, мақсад, муолажалар, психофизиологик вазифалар;
- в) ҳаракат, муолажалар, мотив;
- г) усуллар, мақсад, натижа, ҳаракат.

4. Фаолиятнинг асосий турларига киради:

- а) машқ, ўйин, ҳаракат;
- б) муолажалар, меҳнат, малакалар, кўникмалар;
- в) мулоқот, ўйин, ўқиш, меҳнат;
- г) малакалар, ҳаракатлар, машқ, ўйин.

МУЛОҚОТ

РЕЖА:

1. Мулоқот ҳақида тушунча
2. Мулоқот турлари ва вазифалари
3. Мулоқотнинг вербал васиталари
4. Мулоқотнинг коммуникатив томони ва интерактив томони

Таянч тушунчалар:

Мулоқот – ҳамкорликда фаолият эҳтиёжи билан тақозоланган алоқа ўрнатиш ва уни ривожлантириш жараёни

Вербал коммуникация. Инсон нутқи белгилар тизими сифатида қўлланилади

Коммуникация-тирик ва ўлик табиатдаги тизимлар ўртасида ахборот алмашинувиани англатади

Нутқ фаолияти – одам томонидан ижтимоий-тарихий тажрибани ўзлаштириш ва авлодларга бериш ёки коммуникация ўрнатиш, ўз ҳаракатларини режалаштириш мақсадида тилдан фойдаланиш жараёнидир.

Низо – мулоқот иштирокчиларининг ҳар бири муҳим бўлган муаммони ҳал этиш вақтида улар ўртасида вужудга келган қарама-қаршилик ва қурашнинг кескин кучайиб кетиш жараёнидир

Мулоқот ҳақида тушунча

Мулоқот инсон ҳаёти ва фаолиятининг муҳим шартидир. Айнан мулоқот ёрдамида инсонлар табиатини ўзлаштириш ва ўз индивидуал эҳтиёжларини қондириш учун биргаликда ҳаракат қилиш имкониятига эга бўладилар. Мулоқот жараёнида инсон ҳулқ-атворининг муайян образ ва моделлари шаклланиб, кейинчалик улар инсоннинг ичига қиради. Шахснинг тафаккури, олами ва ўзининг образини таҳлил қилиш ҳамда баҳолаш қобилияти мулоқот жараёнида шаклланади. Мазкур муаммога атрофлича баҳо берган польшалик психолог Е.Мелибрда қуйидагиларни таъкидлайди: *«Мулоқот шахслараро муносабатларда биз учун ҳаводек аҳамиятга эгадир»*.

Мулоқот ўта мураккаб жараён бўлганлиги сабабли унга ягона тўғри таърифни бериш жуда мушкул. Шунинг учун одатда мулоқот тушунчасининг мазмунини унинг айрим томонларига ургу бериш орқали таърифланади.

А) **мулоқот** – ҳамкорликда фаолият эҳтиёжи билан тақозоланган алоқа ўрнатиш ва уни ривожлантириш жараёни .

Б) **мулоқот** – субъектларнинг белгилар тизими орқали ўзаро таъсирланишуви.

Мулоқот тушунчасини коммуникация тушунчасидан фарқлаш лозим. **Коммуникация**-тирик ва ўлик табиатдаги тизимлар ўртасида ахборот алмашинувиани англатади. Ҳайвонлар ўртасидаги сигналлар алмашинуви,

инсоннинг техник воситалар билан алоқа қилиши, буларнинг барчаси коммуникацияга мисол бўлади. Мулоқот фақат инсонлар ўртасида амалга оширилиши мумкин. Мулоқотнинг инсон ҳаётидаги аҳамияти беқиёсдир. Инсон боласи айнан бошқалар билан мулоқотда, муносабатда бўлиш жараёнида шахсга айланиб боради. Мулоқот орқали инсон ижтимоий тажриба ва маданиятни эгаллаб боради. Янги туғилган инсон бошқалар билан мулоқотда бўлиш имкониятидан маҳрум бўлса, у ҳеч қачон шахсга айлана олмайди, яъни у ўз психик тараққиёти бўйича орқада қолиб кетади. Зеро, инсон психик тараққиёти мулоқотдан бошланади.

Мулоқотнинг коммуникатив томони

Биргаликдаги фаолият давомида одамлар турли фикрлар, ўй-хаёллар, ҳис кечинмалар билан ўртоқлашадилар. Бунда ўй-фикрлар, ҳис-кечин-маларни ахборот сифатида, коммуникацияни эса ахборот алмашинуви сифатида талқин этиш мумкин. Аммо шуни эътиборга олиш керакки инсонлараро коммуникация шунчаки ахборот алмашинувидан иборат эмас. Чунки мулоқот жараёнида ахборот нафақат узатилади, балки шакллан-тирилади, аниқлаштирилади, ривожлантирилади. Демак, инсон мулоқотни шунчаки ахборот алмашинувидан иборат жараён деб ҳисоблаши мумкин эмас. Зеро, биринчидан мулоқот жараёнида ахборот бир томондан иккинчи томонга шунчаки ҳаракатланмайди, балки фаол алмашинади (коммуникатив жараён иштирокчилари бир-бирига ахборот юбораётганда бир-бирининг мотивлари, мақсадлари, установкалари ва бошқаларни таҳлил қиладилар); иккинчидан мулоқот жараёнида ахборот алмаша туриб кишилар белгилар орқали бир-бирига таъсир этиши мумкин (инсонлараро ахборот алмашинувида, албатта суҳбатдош хулқ-атворида муайян таъсир ўтказилади); учинчидан мулоқот жараёнида коммуникатор (ахборот юборётган одам) ва реципиент (ахборотни қабул қиладиган одам) бир хил қозғалтириш тизимига эга бўлиши керак, тўртинчидан мулоқот жараёнида фақат инсонлараро коммуникацияга хос тўсиқлар вужудга келиши мумкин.

Коммуникатив жараёнда қўлланиладиган бир неча белгилар тизими мавжуд. Улар вербал коммуникация (нутқ орқали) ва невербал (нутқ билан боғлиқ бўлмайдиган белгилар орқали) коммуникациядир.

Вербал коммуникация. Инсон нутқи белгилар тизими сифатида қўлланилади. Нутқ — инсон томонидан қўлланиладиган товуш сигналлари ёки ёзма белгилардан иборат бўлиб, улар орқали мулоқотдан олинган маълумот қайта ишланади, сақланади ва узатилади. У жараён тил орқали амалга оширилади. Тил сўз белгилари тизими бўлиб, у мулоқот жараёнида психик фаолият маҳсули бўлиб юзага келади.

Тил муомала воситасидир. **Тил** муомалага киришувчилар ўртасидаги коммуникацияни таъминлайди, чунки уни ахборот берувчи ҳам, уни қабул қилувчи ҳам бирдай тушунади. Бошқа кишига ахборот берувчи (коммуникатор) ва уни қабул қилувчи (реципиент) мулоқот жараёнида бир хил тилдан фойдаланиши керак, акс ҳолда бир-бирини тўғри тушунолмайди. Ахборот алмашиш муомала катнашувчиларига тушунарли белги ва мазмунга эга бўлиши керак. Тил сўз белгилари йиғиндисидан иборатдир. Сўзнинг маъноси унинг мазмуний томонидир. Ҳар бир алоҳида одамнинг ҳаракатлари ва

фаолиятларини бошқа одамнинг ҳаракати ва фаолиятларини 3 та муҳим омил белгилайди.

Биринчидан, бутун инсониятнинг ёки бир мунча тор доирадаги кишилар жамоасининг ижтимоий-тарихий тажрибасини белгилайди. Кичкина бола дунёни мустақил равишда билиб олмайди. У ота-онасига саволлар беради ва улар унга жавоб берадилар, бу жавоблардан бола ўз фаолиятини кейинчалик фойдаланадиган умумий билимларининг факат озгина қисмини олади. Умумий билимларнинг бу озгинагина қисмини бола тил шаклида, тил ёрдамида сўз белгилари тизимида ҳосил қила олади. Мактабда ҳам худди шундай бўлади, ўқувчи олам ҳақида барча билимларни ўқитувчининг тушунтиришидан ёки дарсликдан, яъни тил ёрдамида ўзлаштиради. Бу ерда тил ўзининг муҳим вазифаларидан бирини бажарадиган, яъни яшаш воситаси, ижтимоий-тарихий тажрибани бериш ва ўзлаштириш воситаси тарзида намоён бўлади.

Иккинчидан, ҳар бир алоҳида одамнинг иш-ҳаракати ва фаолиятини кўпинча ижтимоий қийматга эга бўлмаган ўзга кишиларнинг бевосита тажрибаларини белгилайди. Масалан, мен ошхона томон йўл оламан. Йўлда ўртоғим учраб менга: «ошхона ёпилган», дейди. Шу пайтда бу хабар менинг фаолиятимни маълум бир тарзда бошқаради: мен қайрилиб, бошқа ошхона томон жўнайман. Бу ерда тил ўзининг бошқа муҳим вазифаси билан, яъни восита ёки коммуникация усули ёки оламнинг хатги-ҳаракатларини бошқарувчи бир восита сифатида намоён бўлади. Натижада ҳар қандай коммуникация, ҳар қандай муносабат суҳбатдошига таъсир қилишдан иборатдир.

Учинчидан, ҳар бир алоҳида одамнинг иш-ҳаракатлари ва фаолиятларини ҳар бир айрим кишиларнинг шахсий тажрибаси белгилайди. Одамнинг «шахсий» ўз индивидуал тажрибаси бошқа кишиларнинг тажрибалари ва ижтимоий тажрибанинг ўзига хос аралашмасидан иборат. Одам ҳайвондан фарқи ўлароқ, ўз ҳаракатларини режалаштира олади. Бундай режалаштириш ва умумий фикрий масалаларни ҳал қилишнинг асосий қуроли тилдир. Бу ерда биз тилнинг учинчи вазифаси ақлий фаолиятнинг (идрок, хотира, тафаккур, ҳаёл) қуроли сифатидаги вазифасига тўқнаш келдик. Сўз белгилари тизими сифатида тилдан нутқ фаолиятида фойдаланилади.

Нутқ фаолияти -- одам томонидан ижтимоий-тарихий тажрибани ўзлаштириш ва авлодларга бериш ёки коммуникация ўрнатиш, ўз ҳаракатларини режалаштириш мақсадида тилдан фойдаланиш жараёнидир. Тил алоқа воситаси ёхуд қурулди, нутқ фаолияти ёки нутқ эса алоқа жараёнининг ўзидир. Бу жараёнда нутқ фаолиятининг фаол ва пассив турлари фарқланади. Сўзловчининг нутқи **фаол нутқ**, тингловчининг нутқи **пассив нутқ** ҳисобланади. Нутқ ички ва ташқи нутққа бўлинади. **Ташқи нутқ** — ёзма ва оғзаки нутққа, оғзаки нутқ эса монолог ва диалогик нутққа бўлинади. **Монолог** — бир кишининг ўзига ёки бошқаларга қаратилган нутқидир. Бу ўқитувчининг баёни, ўқувчининг тўлароқ жавоби, маъруза ва бошқалардир. Монологик нутқ маълум қийинчиликларга эга. Монологда гапираётган киши фикрларнинг аниқлигига, грамматик қоидаларнинг сақланишига, мантиқ ва айтилаётган фикрларнинг изчиллигига эътибор бериши керак. Диалогик нутққа нисбатан

монологик нутқ кечроқ шаклланади. Мактабда ўқитувчилар ўқувчиларда монологик нутқни ривожлантиришга алоҳида эътибор беришлари керак. Икки ёки undan ortiq кишилар ўртасидаги нутқ – диалог дейилади. Диалогик нутқда баён қилинаётган фикр кўп жihatдан undan oldinги фикрга боғлиқ бўлади. Диалогик нутқда суҳбатдошларга маълум бўлган айрим сўзлар тушириб қолдирилади. Шунинг учун ёзиб олинган диалог бошқаларга унчалик тушунарли бўлмаслиги мумкин: Диалогик нутқда ҳар хил турдаги шаблонлар, яъни одатланиб қолинган сўз бирикмаси кўп учрайди (қойил, марҳамат қилиб айтингчи). Нутқнинг **ички нутқ** деб аталган тури нутқ фаолиятининг алоҳида тури ҳисобланади. Ички нутқ амалий ва назарий фаолиятни режалантириш фазаси сифатида namoён бўлади. Биз сўзни чала-ярим айтишимиз биланок тушунаверамиз. Ички нутқ айрим ogzaki нутқ актларидан илгарироқ, хусусан ихтиёрийлик даражаси анча юксакроқ бўлган ogzaki нутқдан илгарироқ содир бўлиши мумкин. Ёзма нутқ монологик нутқнинг турларидан бири бўлиб, ёзма нутқ монологик нутқка nisbatан батафсилроқдир.

Коммуникатив жараён аксиал (бунда ахборот айрим аниқ одамларга йўналтирилади) ёки реџнал (бунда ахборот бир канча эҳтимол қилинаётган реципиентларга йўналтирилади) характерда бўлиши мумкин.

Коммуникатив жараёнда ўзаро муносабатга киришувчиларни бир-бирларини тушунишлари жуда муҳимдир. Бунда нутқнинг куйидаги муҳим хусусиятларни пайдо бўлади, яъни мазмундорлик, тушунарлилик, ифодалилик, таъсирчанлик кўрсатилади.

Буюк француз ёзувчиси Антуан Сент Экзюпери *«Мулоқот – шундай неъматки, у орқали инсон лаззатланади»*, деб ёзган эди.

Сўзнинг моҳияти ҳақида Саъдий «Ақллимисан ёки аҳмоқ каттамисан ёки кичик буни бир сўз айтмагунча била олмаймиз» деган эди.

Халқимизда шундай ибратли ибора бор «инсон ақл фаросати унинг нутқининг аниқлигида namoён бўлади».

Новербал коммуникация воситаларига юз ифодаси, мимика, оҳанг, пауза, поза (ҳолат), кўз ёш, кулгу ва бошқалар кирази. Бу воситалар вербал коммуникация – сўзни тўлдирди, кучайтирди ва баъзан унинг ўрини босди. Болгарларда бошни қимирлатиш йўқ дегани, русларники тескариси бўлади. Турли ёш гуруҳларида новербал коммуникация воситаси турлича бўлади. Масалан, болалар кўпинча катталарга таъсир этиш, уларга ўз хоҳиш ва кайфиятларини ўтказишда йиғидан восита сифатида фойдаланадилар. Ахборотни сўз билан баён этишнинг мазмуни ва мақсадига новербал коммуникация воситаларининг мос келиши муомала маданиятининг бир туридир.

Новербал коммуникацияга белгиларнинг оптик-кинетик тизими кириб, уларга жестлар (қўл ҳаракатлари), мимика (юз ҳаракатлари) ва пантомимика (қўл, оёқ, тана ҳаракатлари) кирази.

Жестлар – инсоннинг қўл ҳаракатлари бўлиб, у орқали инсоннинг ички ҳолати, бирор бир объектга муносабати ва ташқи оламга йўналганлиги ифодаланади. У ёки бу халқларда жестлар турлича қабул қилинади. Италия ва французлар ўз мулоқотларини жестларсиз тавсаввур эта олмайдилар. Ўзбек

ҳалқида нутқда жистлардан фойдаланиш яхши одат сифатида қабул қилинмайди. Лекин шуни ҳам таъкидлаш лозимки, новербал коммуникация оғзаки нутқда айтилмай қолган фикрларни ифода этиш имконини беради.

Мимика – инсон юз ҳаракатларининг бир қисми бўлиб, у орқали инсоннинг ўйлари, хатти-ҳаракатлари, тасаввурлари, хотирлаши, таажжуби ва ҳоҳазоларда намоён бўлади.

Пантомимика – инсон танаси ёки унинг қисмлари ёрдамида ифодаланадиган ҳаракатлар тизимидир.

Тадқиқотлар шуни кўрсатадики, қундалиқ мулоқот жараёнида сўзлар 7% ни, товушлар ва интонация 38% ни, нутқсиз мулоқот эса 55% ни, ташкил қилади.

Публиций айтганидек, биз *«Овоз билан гапирамиз тана билан суҳбатлашамиз»*. Новербал коммуникациянинг бошқа белгилар тизимини кўриб чиқайлик.

Паралингвистик ва экстралингвистик белгилар тизими – бу локализация тизими бўлиб, у овоз сифатида диалогзонини нутқдаги паузалар, йўтал, йиғи, кулгу, нутқ темпида намоён бўлади.

Мулоқот жараёнида мулоқотга киришувчиларни бир-бирларига нисбатан жойлашишлари ҳам муҳим аҳамиятга эга. Масалан, аудиториядаги столлар жойлашиши мулоқот учун жуда ноқулайдир. Айниқса, семинар машғулотлари жараёнида ўқитувчи, маърузачи мулоқоти вақтида қолганлари мулоқотда фаол иштирок этиш имкониятига эга эмасдирлар.

Семинарларни ёки шу каби суҳбатларни «Т» шаклида жойлашган стол стулларда ўтказиш ҳам фойдали, лекин думалоқ шаклда жойлаштирилган стол, стулларда мулоқот жуда самаралидир.

Визуал мулоқотда «қўз контакт» белгилар тизими ҳам қўлланилади. Ушбу гизим педагоглар, раҳбарлар иш фаолиятида муҳим аҳамиятга эгадир.

Қизиқарли белгилар тизими сифатида мулоқот жараёнида гул, фоторасм ва бошқалардан фойдаланиш мумкин. Эҳтимол гуллар орқали инсонлар маълум бир маълумотни узатиш имкониятига эгалар. Шу боис гуллар тарихи ҳақида айрим маълумотларни келтирамиз. Гуллар тили қадимда Шарқда пайдо бўлган. Уни аёллар яратишган. Ўз юзларини очиш имкониятига эга бўлмаган аёллар ўз ҳисларини ва кайфиятларини гуллар орқали ифодалашга ҳаракат қилганлар. Ассоциация сифатида пайдо бўлган белгилар қатъий одатларга айланган. Масалан, азалия гули соғинч, ёлғизлик, гнацинт гунчаларининг сони учрашув кунини, қўнғирроқ гуллар сони учрашув вақтини англатади.

XIX асрга келиб, гуллар тили дастлаб Францияда, сўнг Англия ва бутун жаҳонга тарқалган. Аста-секин гуллар тили билан ранглар тили ҳам юзага келди. Жумладан, Европанинг кўп давлатларида сиёҳ ранг дўстлик, ҳашаматлилик, тўқинлик рамзи бўлса, Японияда-ғам оғриқ белгиси бўлган. Ҳар қайси ранг маълум ҳолат, кайфият маъносини англатади. Жумладан қизил ранг ҳаёт, севги, пушти – ёшлик, сарик – бахт, қуёш, тўй, хурсандчилик, яшил – тинчлик, хотиржамлик, кўк – ишонч, вафо, қора – тантанаворлик, қайғу, оқ – поклик, бегуборлик рамзи сифатида тушунилади.

Мулоқот кишилар ўртасидаги ўзаро таъсир этиш

Кишилар мулоқотга киришар экан, савол бериш, буйруқ, илтимос қилиш, бирор нарсани тушунтириш билан бирга ўз олдига бошқаларга таъсир этиш, шу нарсани уларга тушунтириш мақсадини қўяди.

Мулоқотнинг мақсади кишиларнинг биргаликдаги фаолиятига эҳтиёжнинг ақс эътиради. Бунда мулоқот шахслараро ўзаро таъсири сифатида намоён бўлади, яъни кишиларнинг биргаликдаги фаолияти жараёнида пайдо бўлувчи алоқа ва ўзаро таъсирлар йиғиндисидир. Биргаликдаги фаолият ва мулоқот ижтимоий назорат шароитида рўй беради. Жамият ижтимоий нормалар сифатида махсус ҳулқ-атвор намуналари тузилишини ишлаб чиққан. Ижтимоий нормалар қўлами ниҳоят кенг – меҳнат интизоми ҳарбий бурч ва ватанпарварлик, ҳушмуомалалик қоидалари ана шулар жумласидандир. Ижтимоий психология нуктаи назаридан мулоқотга киришувчилар бажарадиган ролнинг «репертуар»ига мос ҳолда намоён бўлади. Психологияда «роль» деганда ижтимоий (социал) маккени эгаллаб турувчи ҳар бир кишидан атрофдагилардан кутадиган, норматив томонидан маъқулланган ҳулқ-атвор намунаси тушунилади. (Ёш, мансаб, жинс ва оиладаги, ўқитувчи ва ўқувчи шифокор ва бемор, катта киши ёки бола, бошлиқ ёки ходим, она ёки буви, эркак ёки аёл, меҳмон ёки мезбон ролида намоён бўлиши мумкин). Ўз навбатида ҳар бир роль ўзига мос талабларга жавоб бериши керак.

Бир киши турли мулоқот вазифаларида турли ролларни бажариши мумкин. Масалан, хизмат жойида директор, касал бўлса шифокор кўрсатмаларига итоат этувчи бемор, оилада кекса ота-онасининг қобил фарзанди, меҳмондўст оила бошлиғи бўлади. Турли ролларни бажарувчи кишиларнинг ўзаро муносабати роль кутишлари билан бошқарилади. Хохлайдими ёки йўқми атрофдагилар ундан маълум намунага мос келувчи ҳулқ-атворни кутадилар. Агар роль яхши бажарилмаса, ижтимоий назорат томонидан баҳоланади, озми-қўми чекланишлар қилинади. Мулоқотнинг бевосита муваффақиятининг шарти ўзаро таъсир этувчи кишиларнинг ҳар биридан кутилаётган ҳаракатларга мос келувчи ҳулқ-атвор намунасини қўлланishiдандир. Кишининг бошқалар ундан нимани кутаётганини, нимани эшитишга ва унда нимани қўришга тайёр эканлигини тўғри, аниқ, ҳагосиз қўчира олиш қобилияти **такт** деб аталади.

Маълумки такт педагогик фаолиятда муҳим компонент ҳисобланади. Айниқса, педагогик жараён ўқитувчи ва ўқувчиларнинг уюшган фаолиятлари асосида тузилган. Шу боис ўқитувчи педагогик жараёни ўқувчилар жамоасидан ташкил топганлигини унутмаслиги ҳар бир ўқувчи шахсини эътибордан четда қолдирмаслиги керак. Ўқувчилар билан психологик алоқанинг қисқа муддатга бўлсада йўқолиши, оғир оқибатларни вужудга келтиради.

Мулоқотнинг интерактив томони деганда, биргаликдаги фаолиятни ташкил этиш ва амалга оширишда мулоқот иштирокчиларининг бир-бирига таъсир ўтказиши тушунилади.

Коммуникация орқали одамлар биргаликдаги фаолиятни ташкил

этадилар. Умумий фаолиятда иштирок этар экан, одамлар бир-бирларига таъсир кўрсатади. Шунинг учун ўзаро таъсир биргаликдаги фаолиятнинг ташкил этилиши сифатида тушунилади.

Биргаликдаги фаолиятнинг уч хил модели мавжуд.

- ҳар бир иштирокчи бошқалардан мустақил равишда ишнинг ўзига тегишли қисмини бажариши (масалан шанбаликдаги иш)
- умумий вазифани босқичма-босқич ҳар бир иштирокчи томонидан бажарилиши (масалан конвейердаги иш)
- ҳар бир иштирокчи бошқалар билан биргаликда бир вақтнинг ўзida умумий фаолият билан машғул бўлиши (масалан, футбол жамоасидаги иш).

Одатда мулоқот жараёнидаги ўзаро таъсирнинг икки хил тури ажратилади.

а) кооперацияга асосланган ўзаро таъсир – коммуникатив жараён иштирокчиларининг умумий мақсад йўлида ўз кучларини бирлаштиришдан иборат. Кооперацияларнинг бир неча тури фарқланади.

- автоматик (инстинктив- биологик даражада мавжуд бўлади),
- автоматик (таркиб топган ижтимоий меъёрлар билан анъана ва урф одағлар билан тақозоланган бўлади)
- спонтан (дўстлик, муҳаббат ва шу каби муносабатлар билан тақозоланган бўлади)
- директив (мажбурий ҳамкорлик ҳукм сурувчи жойларда мавжуд бўлади)
- шарҳномавий (расмий келишувлар билан тақозоланган бўлади).
- кооперация- биргаликдаги фаолиятнинг зарурий элементи.

б) Рақобатга асосланган ўзаро таъсир – коммуникатив жараён иштирокчиларининг шахсий ёки гуруҳий мақсадларга эришиш учун ўзаро кураш шароитида бир-бирига таъсир кўрсатишдан иборат. Бундай ўзаро таъсирда томонларнинг шахсий фаоллиги одатда юқори бўлади. Шундай бўлса-да у кооперция билан маълум даражада боғлиқдир. Чунки рақобат давомида ҳам муайян қондалар ўрнатилиши талаб этилади. Акс ҳолда ўзаро кураш ғруҳга айланиб кетиши мумкин. Рақобатнинг энг ёрқин шакли низодир. **Низо** – мулоқот иштирокчиларининг ҳар бири муҳим бўлган муаммони ҳал этиш вақтида улар ўртасида вужудга келган қарама-қаршилик ва курашнинг кескин кучайиб кетиш жараёнидир.

Мулоқот жараёнида низонинг одатда икки хил тури фарқланади.

а) **Деструктив низо**. Унинг келиб чиқиш сабаблари қуйидагилардан иборат;

- шахсий хусусиятларни бир-бирига мос келмаслиги туфайли вужудга келади
- муносабатларнинг бузилишига олиб келади
- иштирокчилар сони ортиб боради
- қарама-қарши томонга нисбатан негатив баҳолар кучайиб боради
- низо жараёнидаги объектнинг шахсга кўчиши осон юз беради

б) **Продуктив низонинг** келиб чиқиш сабаблари қуйидагилардан иборат

- нуқтани - назарларнинг бир-бирига мос келмаслиги сабабли вужудга келади;

- муаммони кенгроқ қарши олишга олиб келади;
- оптимал ечимнинг топилишига ёрдам беради;
- шахсга кўчирилмайди.

Мулоқот кишиларнинг бир-бирини тушуниши

Биргаликдаги фаолиятнинг муваффақиятли рўй бериши кўп жиҳатдан коммуникатив жараён иштирокчилари бир-бирини қандай идрок этаётганини, ҳар бир иштирокчида бошқа иштирокчи ҳақида қандай тасаввурлар шаклланаётганлигига боғлиқ. Бу эса мулоқотнинг перцептив томонини ўрганиш заруратини вуҷудга келтиради.

Кишиларнинг бир-бирини идрок этиш жараёни мулоқотнинг ажралмас қисми бўлиб, у мулоқотнинг перцептив томонини ташкил этади.

Инсоннинг инсон томонидан идрок этилиши «**ижтимоий перцепция**» дейилади. Дастлаб бу атама Дж.Брунер томонидан 1947 йил ишлатилган бўлиб, у перцептив жараёнларнинг ижтимоий детерминациясини англатган. Кейинчалик бу атама бошқачароқ маънога эга бўлиб, у ижтимоий объектларни, яъни одамлар ижтимоий гуруҳлар, катта ижтимоий тузилмаларни идрок этиш жараёнини англата бошлаган.

Ижтимоий перцептив жараёнларда индивид куйидагиларни идрок этиши мумкин:

- Ўз гуруҳига муносиб индивидни;
- бошқа гуруҳга мансуб индивидни;
- Ўзининг гуруҳини;
- Ўзга гуруҳни.

Ижтимоий перцептив жараёнларда гуруҳ куйидагиларни идрок этиши мумкин:

- Ўз индивидини;
- Ўзга гуруҳ индивидини;
- Ўзини;
- Ўзга гуруҳни.

Рус психологи А.А.Бодалев «инсонни инсон томонидан идрок этилишига» синоним равишда «инсоннинг бошқа инсонни билиши» иборасини қўллайди. Инсон жамият аъзоси сифатида қабул қилинганлиги сабабли мулоқотда ҳам шахс сифатида намоён бўлади. С.Л.Рубинштейн айтганидек, «**биз инсонни ташқи хулқ-атворида қараб уни ўқиймиз**». Бундан, инсонни ташқи қиёфаси уни қандай шахс эканлигидан далолат беришини англашимиз мумкин.

«**Бошқа одамни била туриб, ўрганаётган индивиднинг ўзи ҳам шаклланади**»- деб ёзади Л.С.Выготский.

Инсонни инсон томонидан идрок этилишида энг камида икки киши жалб қилинган бўлиши лозим бўлиб, уларнинг иккалови ҳам фаол субъектдир. Демакки ўзаро идрок жараёнида иккала томон бир-бирларининг эҳтиёжлари, мотивлари ва йўналишларини билишлари ва ўзларини қарама-қарши томон ўрнига қўя олишлари лозим. Мулоқот жараёнида бир-бирини идрок этаётган одамлар бир-бирини тушунишга ҳаракат қиладилар. Бунинг учун куйидаги

механизм ишга солинади.

А. идентификация;

В. рефлексия;

С. стереотипизация.

Д. эмпатия

Идентификация (лотинча тенглаштириш) –у кишига тенглаштириш, бараварлаш маъносини англатиб, инсоннинг ўзини ҳаёлан суҳбатдоши ўрнига қўйиш орқали унинг фикрлари ва тасаввурларини тушунишга интилиши.

Рефлексия (лотинча акс эттириш) – инсоннинг суҳбатдоши томонидан қандай идрок этилаётгани ва тушунилаётганини англашга интилиши. Кишини киши томонидан идрок қилинишини иккиланган ойнадаги акс эттиришга ўхшатиш мумкин. Одам бошқа кишини акс эттирар экан, шу билан бирга ўзини ҳам акс эттиради, агар киши ўзи мулоқотга киришадиган кишилар ҳақида тўлиқ, илмий асосланган ахборотларга эга бўлса, улар билан беҳато аниқликда ўзаро таъсир ўрнатиши мумкин. Бироқ субъект ҳамма вақт бундай аниқ маълумотга эга эмас. Шунинг учун у бошқалар хатти-ҳаракатининг сабабларини ўйлаб чиқишга мажбур бўлади. Бошқа кишининг ҳаракатларини тушунтириш учун фаолият мотивлари, ҳис-туйғулар, ингилиш ва фикрлашнинг ўйлаб чиқарилиши **каузал атрибутция** деб аталади. Ўқитувчилар томонидан бола ҳаракатларининг шундай сабабини талқин қилиниши мактабдаги педагогик муомалани қийин-лаштиради.

Стереотипизация – грекча ўзгаришсиз, такрорланиш деган маънони билдириб, инсоннинг суҳбатдошини тушунишга интилиши йўлида муайян шаблондан фойдаланиши. Стереотипизация маълум ёки тахминан маълум бўлган воқеаларни тиклаш, нисбат бериш йўли билан ҳулқ нормаларини таснифлаш ва уларнинг сабабларини изоҳлаш демакдир. Баъзан муомала жараёнида нотўғри стереотип вужудга келади. Масалан, А.А.Бодалев томонидан ўтказилган тадқиқот натижаларига кўра, кишининг ташқи қиёфаси ва унинг характери ҳақидаги стереотип тасаввурлар оммавийлашиб кетганлиги тасдиқланди. Сўралган 72 кишининг 9 таси агар инсоннинг юз тузилиши квадрат кўринишига эга бўлганлар кучли, иродали, 17 киши пешонаси катта киши экли, 3 киши сочи тикка кишилар енгилмас, бўйсунмас характерга эга. 5 киши бўйи ўртачадан паст кишилар бошқалар устидан хукмронлик қилишга, буйруқ беришга интилувчи кишилар, 5 киши чиройли кишилар ё аҳмоқ ёки ўзини яхши кўрадиган кишилар бўлади деб тасдиқлаган. Бегона кишини идрок қилишда биринчи ахборот, дастлабки тасаввур катта аҳамиятга эга. Кишилар ташқи қиёфаси ҳам муҳим ўрин тутати. Америкалик психологлар томонидан ўтказилган тадқиқот бунга яққол мисол бўла олади. 400 та ўқитувчиларни баҳолаш учун тарқатилган ишларни улар 200 таси ижобий, чиройли, 200 таси салбий хунук, ёқимсиз деб берганлар. Экспертлардан ташқи қиёфасини эмас, балки характерини таърифлаш сўралган эди. Афсуски баҳоларнинг субъективлиги кишининг ташқи қиёфасини баҳолаш билан боғлиқдир.

Эмпатия – инсоннинг ўзини ҳаёлан суҳбатдоши ўрнига қўйиш орқали унинг кечинмалари ва ҳиссиётларини тушунишга интилиши. Бунда инсоннинг эмоционал муаммоларига ёндашиши тушунилади. Бу бошқа одам ҳиссиётлари

ва кечинмаларига ҳамдард бўла олишдир. Бир томондан объектни тушунишда уни ўрнига ўзини қўя олиши муҳим бўлса, иккинчи томондан унинг ички хиссиётларини тушуниш унга ҳамдард бўла олиш ҳам муҳимдир.

Инсоннинг инсон томонидан идрок этилишида йўналтиришнинг роли каттадир. Бу айниқса инсон ҳақида, номатлум инсон ҳақида илк фикрларни олишда муҳимдир. Бу борада А.А.Бодалевнинг ўтказган тадқиқотлари ниҳоятда аҳамиятlidir. Икки гуруҳ талабаларига бир инсон расми берилади. Биринчи расмда берилган инсон жиноятчи деб, иккинчи гуруҳда эса расмдаги киши йирик олим деб эълон қилиниб, уларга портретни ёзма ифодалаш вазифаси берилади. Биринчи ҳолатда қўйидаги тавсифлар берилади, яъни кўзларини ичига кириб кетгани, ички алам, қасосдан узун даҳан бошлаган иши, жумладан жиноятни яқунига етказиш кабилар эканлиги қайд этилади.

Иккинчи гуруҳда ичига кирган кўзлари фикрнинг чуқурлиги ҳақида гапириб, бунда узун даҳан қийинчиликларга бардошлилик, иродалик сифатида баҳоланган.

Келтирилган мулоҳазалардан кўринадики, инсонни инсон томонидан идрок қилинишида ташқи томондан берилаётган кўрсатма, шахснинг бу борадаги билим, кўникма ва малакалари муҳим роль ўйнайди.

Мулоқотнинг қонуниятларини, малака ва қобилиятларининг шаклланишини билиш педагог учун фоят муҳимдир. Бу тўлақонли педагогик мулоқотни ёки муомалани йўлга қўйиши таъминлайди. Педагогик мулоқот педагог ва ўқувчиларнинг ўзаро таъсир этиш усуллари йиғиндисидир. Мулоқотнинг мазмуни ахборот алмашиш, ўқитувчи томонидан турли коммуникатив воситалар ёрдамида ўқувчилар билан ўзаро тушуниш ва ўзаро муносабатларни ташкил этишдир. Педагогларнинг тарбиявий ва дидактик вазифаларни ўқитувчилар ҳамда ўқувчилар жамоаси ўртасида муносабатларни таъминламай туриб амалга ошириб бўлмайди.

Педагогик фаолиятдаги мулоқат

- ўқув вазифаларни бажариш воситаси
- тарбиявий жарёнини таъминлашнинг ижтимоий-психологик тизими
- таълим-тарбия жараёни муваффақиятини таъминловчи ўқитувчи ва ўқувчиларнинг ўзаро муносабатини ташкил қилиш усули
- ўқувчининг индивидуал хусусиятларини тарбиялаш жараёни сифатида намоён бўлади.

Педагогик мулоқот – бу мулоқотнинг ўқув тарбиявий жараёнларни ҳиссий фони ва восита, мазмунини ташкил этади.

Мулоқот муваффақиятга бўлиши учун у албатта қайта алоқага эга бўлиши, яъни субъект ўзаро таъсир натижалари ҳақида ахборот олиши керак. Коммуникатор ўзи узатган ахборотни реципиент қандай қабул қилишини ва қандай муносабатда бўлаётганлигини қайта ахборот маълумотларига асосланиб билиб олади. Муомалада суҳбатдошни ёки тингловчини идрок этиш бир-бирини тушунишнинг асосий шартидир. Агар ўқитувчи ўқувчиларини қандай идрок этаётганлигини, тушунаётганлигини англай олмаса, педагогик муносабат яхши бўлмайди. Айниқса, маъруза ўтаётганда бу жуда муҳимдир.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Мулоқот:

- а) шахснинг моҳиятга эга бўлган хусусияти;
- б) фаолият каби аҳамиятли бўлган, инсон турмуш тарзининг бир томони;
- в) инсоннинг бошқа одамлар билан ўзаро таъсирлашув шакли;
- г) икки ва undan ortiq o'damlarning birligida namo'ён бўладиган ахборот алмашинуvidan иборат бўлган ўзаро таъсирлашув.

2. Шахслараро муносабатлар – бу:

- а) одамлар ўртасида фаолият ва гуруҳлардаги мулоқотда ўрнатиладиган муносабатлар;
- б) раҳбарлар ва ходимлар ўртасидаги муносабатлар;
- в) тарбиячилар ва тарбияланувчилар ўртасидаги муносабатлар;
- г) фаолият жараёнидаги одамлар ўртасидаги диалоглар.

3. Мулоқот, одатда, томонларининг бирлигида намоён бўлади:

- а) ахборотли, перцептив, йўналишли;
- б) интерфаол, коммуникатив, нуткий;
- в) шахслараро, когнитив, коммуникатив, эмотив, конатив;
- г) билиш, эмоционал, шахслараро.

4. Мулоқотда ўзини бошқа одамга ўхшатиш йўли билан уни тушуниш хусусиятига эга бўлган шахслараро идрокнинг бош механизmlаридан бири:

- а) ижтимоий-психологик рефлексия;
- б) стереотиплаштириш;
- в) эмпатия;
- г) идентификация.

РЕЖА:

1. **Шахс ҳақида тушунча**
2. **Индивид, шахс, индивидуаллик тушунчалари**
3. **Шахс фаоллиги тушунчаларининг мазмуни, шахс шаклланишига таъсир этувчи омиллар**
4. **Шахснинг малака одатлари**

Таянч тушунчалар:

Индивид сифатида дунёга келган одам ижтимоий муҳит таъсирида кейинчалик шахсга айланади.

Индивидуаллик деганда инсоннинг шахсий психологик хусусиятларининг бетакрор бирикмаси тушунилади.

“эндопсихика” шахснинг психик тузилишининг ички қисмлари сифатида психик элементлар ва функцияларнинг ўзаро боғлиқлигини ақс эттиради.

“Экзопсихика” эса ўз таркибида шахс муносабатларининг тизимини ва унинг қизиқишлари, майллари, идеаллари, маслаҳи устуллик килувчи, ҳукмрон ҳиссиётларини, эгаллаган билимларни, тажрибаларни камраб олади.

Шахс ҳақида тушунча

Шахс тушунчаси кенг ва кўп қирралидир. Меҳнат қила олиш қўникмасининг мавжудлиги, инсонлар билан биргалликда фаолият муносабатни амалга ошираётган киши аста – секин шахсга айланиб боради. Бевосита моддий дунёни, жамиятни ва хусусан ўзини ўрганиш ва фаол тарзда қайта ўзгартириш жараёнининг субъектга айланмоқда. Шу ўринда ҳақли бир савол туғилади, яъни шахс, индивид, индивидуаллик тушунчасининг ўзаро боғлиқлик жиҳатлари мавжудми? Бунинг учун мазкур тушунчаларнинг мазмунини таҳлил қилиш самарали ҳисобланади. Шунинг учун ҳам дастлаб индивид тушунчасининг мазмунига тўхталиш лозим. А.В.Петровский таҳрири остида чиққан “Умумий психология” дарслигида “Индивид” тушунчасида кишининг насл-насаби ҳам мужассамлашгандир. Янги туғилган чакалоқни, катта ёшдаги одамни ҳам, мутафаккирни ҳам, ақли заиф овсарни ҳам, ёввойлик босқичидаги қабиланинг вакилини ҳам, маданиятли мамлакатда яшаётган юксак билимли кишини ҳам индивид деб ҳисоблаш лозим. Индивид тушунчаси профессор Э.Фозиевнинг “Умумий психология” дарслигида тавсифланишича, индивид лотинча ажралмас, алоҳида зот маъноларини англатиб, инсон зотиға ҳослик масаласини белгилаб беради. Шунингдек, катта ёшдаги руҳий соғлом одамлар ҳам, чакалоқ ҳам, нутқи йўқ, оддий малакаларни ўзлаштира олмайдиган ақли заифлар ҳам индивидлар деб аталади.

М.Г.Давлатшин таҳрири остида чиққан “Психологиядан қисқача изоҳли луғатда” индивид бўлинмас, айрим жинс, шахс маъноларини англатиб, биологик турга кирувчи алоҳида гирик мавжудот сифатида кўрсатиб ўтилади.

Келтирилган таърифлардан шуни хулоса қилиш мумкинки **шахс** деб муайян жамиятда яшовчи фаолиятнинг бирор тури билан шугullanувчи, кишилар билан нормал тил орқали муносабатга киришувчи оғли индивидга айтилади.

Индивид сифатида дунёга келган одам ижтимоий муҳит таъсирида кейинчалик шахсга айланади, шунинг учун бу жараён ижтимоий-тарихий хусусиятга эгадир. Дунёга келаётган чақалоқнинг гавда тузилиши унда тик юриш учун имкониятнинг мавжудлигини таъқозо этса, миясининг тузилиши ақл-хушининг ривожланиши учун имконият туғдиради, қўлларининг шакли шамойили меҳнат курулларидан фойдаланиш истикболларининг мавжудлигини кўрсатади. Юқорида айтилганларнинг барчасида чақалоқнинг инсон зотида мансублигини таъкидланади ва бу факт индивид тушунчасида қайд этилади.

Шахсининг энг муҳим хусусиятли жиҳатларидан бири – бу унинг индивидуаллигидир. **Индивидуаллик** деганда инсоннинг шахсий психологик хусусиятларининг бетакрор бирикмаси тушунилади. Индивидуаллик кишининг ўзига хослигини, унинг бошқа одамлардан фарқини ақс эттирувчи психологик фазилатлар бирикмасидир. Индивидуаллик таркибига характер, темперамент, психик жараёнлар, ҳолатлар, ҳодисалар, ҳукмрон хусусиятлар йиғиндиси, ирода, фаолият мотивлари, инсон маслаги, дунёқараши, иқтидори, ҳар хил шаклдаги реакциялар, қобилиятлари ва шу қабилар қиради. Индивидуаллик индивиднинг бошқалардан фарқлайдиган ижтимоий хусусиятлари ва психикасининг ўзига хослиги ҳамда унинг қайтарилмаслигидир. Зикр этилган психологик хусусиятларнинг бир хилдаги бирикмасини ўзида мужассамлаштирган одам йўқ, инсон шахси ўз индивидуаллиги жиҳатидан бетакрордир.

“Эндопсихика” ва “экзопсихика” ҳақида тушунча

Ҳозирги кунда асосий муаммолардан бири бир шахсининг бошқа одамлардан ажратиб турадиган индивидуал тузилишга эга эканлигидир. Ушбу психологик муаммони ҳал қилиш шахсининг мазкур тузилишининг ички шароитларида ифодаланувчи ҳуқ-атвори олдидан башорат қилиш имконини яратади.

Шахс тузилиши билан боғлиқ бўлган иккинчи масала эса бундай тузилишнинг бир неча таркибий қисмларга ажратишни таъқозо этади бинобарин, ушбу бўлақларнинг йиғиндиси яхлит инсон шахсини вужудга келтиради. Жаҳон психология фанида психологлар шахсининг психологик тузилишининг таркибий қисмларини турли жиҳатларига асосланиб, туркумларга ажратишни тавсия этмоқдалар.

Ҳозирги замон жаҳон психологиясида биологик (табиий) ва ижтимоий омилларнинг воқеликка таъсири остида шаклланган инсон шахсида иккита муҳим қисм бўлганлигини тасдиқловчи назария юксак мавқени эгаллаб турибди. Мазкур назарияга биноан “ички психик” (“эндопсихик”) – юнунча эндо ички деган маънони билдиради) деган ғояни илгари сурдилар. Унинг талқинига

кўра, “эндопсихика” шахсининг психик тузилишининг ички қисмлари сифатида психик элементлар ва функцияларнинг ўзаро боғлиқлигини ақс эттиради. Унинг негизида инсоннинг нерв-психологик тузилиши билан “эндопсихика” айнан бир нарса деган тушунча тасдиқланади, чунки у одам шахсининг ички механизмини юзага келтиради. Психик тузилишнинг “эндопсихик” қисми бўлса, шахсининг ташқи муҳитга нисбатан муносабатини, шахсга қарама-қарши бўлган барча жihatларни, шахслараро ва объектив муносабатини белгилайди. “Эндопсихика” ўз навбатида шахсининг таъсирланиши, хотира, тафаккур, ҳаёл каби билиш жараёнларининг хусусиятларини иродавий зўр бериш хислатларини ихтиёрсиз ҳаракатларни ва шу каби фазилатларни ақс эттиради. “Экзопсихика” эса ўз таркибда шахс муносабатларининг тизимини ва унинг қизиқишлари, майллари, идеаллари, маслаҳи устунлик қилувчи, ҳукмрон ҳиссиётларини, эгаллаган билимларни, тажрибаларни камраб олади. Табиий асосга эга бўлган “эндопсихика” биологик шарт-шароитларга боғлиқ бўлса, “экзопсихика” аксинча ижтимоий воқеаликлар таъсир остида юзага келади, таркиб тонади ва такомилланиб боради.

Шахсининг малака ва одатлари

Ҳар бир одам билим билан бирга малака ва одатларни эгаллайди. Малакалар бир неча хил бўлади (ёзиш, ўқиш, юриш, мусиқа чалиш, спорт ва ҳоказо). Мақсадни қўлаб бирор нима бажариш малакага боғлиқдир. **Малака** — деб аввал онгли бажарилиб, кейинчалик автоматлашган хатти-ҳаракатларга айтилади. Исталган малакани қайта-қайта такрорлаш натижасида ҳосил қилиш мумкин. Малакалар содда ва мураккаб бўлиши мумкин. Масалан, машина хайдаш, мусиқа чалиш, касб эгаллаш мураккаб малака, миҳ қоқиш, ўтин аралаш-содда малака ҳисобланади. Малакаларни машқ қилиш натижасида эгалланади. Шахсда малакадан ташқари одатлар ҳам бўлади. Одат киши қалбига ўрнашиб, унинг эҳтиёжига айланиб қолган ҳаракатлардир. Масалан, эрталаб туриб ювиниш, овқатланиш, озода юриш кабилар. Одатлар ижобий ва салбий бўлади. Салбий одатларга ёлғон гапириш, ичиш, чекиш кабилар киради. Малака ва одатларнинг нерв-физиологик асосларини шартли рефлекснинг ҳосил бўлиш механизми ташкил қилади. Бу шартли рефлекс оддий эмас, балки динамик стереотип тарзидаги, яъни такрорлаш натижасида мустаҳкамланган шартли рефлекслар мажмуасидан иборат. Масалан, бола болалар богчасига ўргангунча кийналади, чунки ундаги шароитга уларда динамик стереотип ҳосил бўлади. Янги ҳосил қилинадиган малакалар илгари ҳосил қилинган малакаларга боғлиқ бўлади. Илгариги малакалар янгисига ижобий таъсир қилса, малакаларнинг кучайиши кузатилади. Масалан, чет тилларидан бирортасини ўрганган одам бошқа бир чет тилини ўрганишда кийналмайдди. Агар илгариги малака янгисини ҳосил қилишга салбий таъсир қилса малакалар **интерференцияси** дейилади. Масалан, бир соҳада ишлаган одам бутунлай бошқа соҳага ўтса кийналади. Шахс шуғулланаётган иши билан узоқ вақт шуғулланмаса малакалар сўниши ҳодисаси кузатилади. Бу малакаларнинг диавторматизацияси дейилади. Малакаларнинг ҳосил бўлиш негизи ва мустаҳкамланиши одамнинг ёшига боғлиқ, масалан тилга 4-5 ёшда тез

ўрганилади. Хунар эгаллаш 12-13 ёлда тез ўрганилади. Малакаларнинг мустахкамлиги қизиқишларга, шахснинг индивидуал хусусиятларига боғлиқ, асаб тизимига боғлиқ бўлади. Масалан, холерикларда малака тез, меланхоликларда секин ҳосил бўлади.

Демак, малакалар шахснинг таркиб топишига катта таъсир кўрсатади. Шахсни индивидуаллиги унинг ижтимоий муносабатларида белгиланади. Бу борада қуйидаги фикрларни келтириб ўтиш жоиз. Атоқли психолог К.К. Платонов шахсни “конкрет одам ёки дунёни яратувчи субъектдир”, Л.И.Божович эса “одам ўзини англаш жараёнида яхлитлигини идрок қилади, унда “мен” деган тушунча пайдо бўлади” деб таъкидлайдилар. А.Н.Леонтьевнинг “Фаолият, Онг, Шахс” деган китобида шахс ҳақида ажойиб фикрлар мавжуд. “Бу олий олам бирлиги ҳаётида доимийлигини сақлайди, ҳар қандай шароитда шахслигича бошқалар кўз ўнгиди ва ўз кўз ўнгиди қолади”.

Мазкур фикрлардан кўринадики, шахс ўзини-ўзи англашга қодир, ижтимоий муносабатларнинг субъекти, ўзини-ўзи англаш имкониятига эга бўлган онгли мавжудот сифатида эътироф этилади. Шу боис, инсонлар жамоаси, ижтимоий тарихий жараёнларининг таъсирида камолга етади.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Қуйидаги тушунчалардан қайси бири мазмунан унча кенг бўлмаган тушунча ҳисобланади «индивид», «шахс», «фаолият субъекти», «индивидуаллик»:

- а) индивид;
- б) шахс;
- в) фаолият субъекти;
- г) индивидуаллик.

2. «Индивид», «шахс», «фаолият субъекти», «индивидуаллик» тушунчалари ичида мазмунининг ҳажмига кўра қуйидаги муносабатни ҳосил қилади:

- а) қирғимчалар;
- б) ўзаро тобеликлар;
- в) авлод – тур;
- г) қатор тузилишига кўра.

3. Инсон жамиятидаги онтогенетик таракқиётининг юксак босқичи – бу:

- а) индивид;
- б) шахс;
- в) фаолият субъекти;
- г) индивидуаллик.

4. Шахс таракқиёт динамикасига йўналтирилган, ҳулқ-атворининг асосий хусусиятларини белгилаб берувчи барқарор истаклари ва мотивлари тизими, - бу:

- а) темперамент;
- б) характер;
- в) лаёқат;
- г) йўналганлик.

ДИҚҚАТ

РЕЖА:

1. Дикқат ҳақида тушунча ва дикқатнинг нерв – физиологик асослари
2. Дикқат турлари ва ихтиёрсиз дикқат, ихтиёрий дикқат
3. Дикқатнинг хусусиятлари

Таянч тшунчалар:

Йўналтириш деганда психик фаолиятнинг танловчанлик табиати, объектни ихтиёрий ва беихтиёрий танлаш тушунилади.

Ихтиёрсиз дикқат деб тўсатдан таъсир қилган бирор сабаб туфайли бизнинг ҳохишимиздан ташқари ҳосил бўладиган дикқатга айтилади.

Ихтиёрий дикқат деб, олдиндан белгиланган катъий бир мақсад асосида ва онгли равишда дикқатимизни маълум бир нарса ва ҳодисаларга қаратишимизга айтилади.

Дикқат ҳақида тушунча

Одамга ҳар бир дақиқада атроф-муҳитдан жуда кўп нарса ва ҳодисалар таъсир этиб туради. Лекин одамга таъсир этаётган бу нарса ва ҳодисаларнинг ҳаммаси бир хил аниқликда акс эттирилмайди. Улардан айримлари аниқ яққол акс эттирилса, бошқа бирлари шунчаки жуда хира акс эттирилади, ёки умуман акс эттирилмайди. Бу эса ана шу одамга таъсир этаётган нарсаларга дикқатнинг қай даражада қаратилишига боғлиқдир. Демак, дикқатимиз қаратилган нарса ва ҳодисалар аниқ ва тўла акс эттирилади.

Дикқат тушунчасига олимлар томонидан бир катор таърифлар келтирилганлигини таъидлаш мумкин.

П.И.Иванов томонидан дикқат деб- онгни бир нуктага тўплаб муайян бир объектга актив қаратилишга айтилади.

Ф.Н.Добринин, Н.В.Кузьмина, И.В.Страхов, М.В.Гамезо, Н.Ф.Гоноболлин ва бошқаларнинг фикрича, дикқатнинг вужудга келиши онгнинг бир нуктага тўпланиши онг доирасининг торайишини билдиради, гуёки онг доираси бир мунча тигизланади.

Е.Б.Пироговнинг таъкидлашича, томонидан дикқат индивиднинг ҳиссий, ақлий ёки ҳаракатлантирувчи фаоллиги даражасининг оширилишини тақазо этадиган тарзда онгнинг йўналтирилганлиги ва бирор нарсага қаратилганлигидир.

Дикқат шундай муҳим жараёндирки, у одамнинг барча фаолиятларида албатта иштирок қилади. Энг содда фаолиятдан тортиб энг мураккаб фаолиятни ҳам дикқатнинг иштирокисиз бажариш мутлақо мумкин эмас. Шунинг учун дикқатнинг инсон ҳаётидаги роли бениҳоя каттадир. Жумладан, француз олими Кювье гениалликни чидамли дикқат деб таърифлаши, Ньютоннинг кашфиёт фикри доимо шу масалага қаратилиш жараёни, дейиши, К.Д.Ушинскийнинг

«диққат рухий ҳаётимизнинг шундай ягона эшигидирки, онимизга кирадиган нарсаларнинг барчаси шу эшик орқали ўтиб киради» деган фикрлари унинг аҳамиятини билдиради. Ҳақиқатдан ҳам диққат эшигидан ташқарида қолган нарса онгимизга етиб бормаيد.

Диққат психик фаолиятнинг йўналтирилиши ва шахс учун маълум аҳамиятга эга бўлган объект устида тўпланишидан иборат билиш жараёнидир. **Йўналтириш** деганда психик фаолиятнинг тапловчанлик табиати, объектни ихтиёрий ва бехиёрий таппаш тушунилади. Ўқувчи мактабда ўқитувчи гапираётган гапларни элтиб ўтирганда мана шу эшитиб ўтириш фаолиятини онгли равишда танлаб олган, унинг диққати онгли равишда қўзғалган шу мақсадга бўйсундирилган бўлади. Ўқувчининг бирор бошқа нарсага қалғимасдан ўқув материалининг мазмунига зехн қўйиб ўтиришида унинг психик фаолиятининг йўналиши ифодаланади.

Психик фаолиятнинг йўналтирилиши деганда ана шу танлашгина тушунилиб қолмай, балки ана шу танланганини сақлаш ва қўллаб-қувватлаш тушунилади.

Диққатнинг билиш жараёни учун аҳамиятини алоҳида таъкидлаб ўтиш лозимдир. Диққат сезиш жараёнида, идрок қилишда, хотира, ҳаёл ва тафаккур жараёнларида ҳар доим иштирок этади. Диққат барча акс эттириш жараёнларимизнинг доимий йўлдошидир. Диққат барча психик жараёнларимизда қатнашса ҳам, лекин диққатнинг ўзи ҳеч нарсани акс эттирмайди.

Одам бирор нарсага зўр диққат билан киришган пайтида унинг ташқи киёфасида айрим ўзгаришлар қўзға таппланади. Демак, диққат одатда ўзининг сиртқи яъни ташқи аломатларига эгадир.

Биринчидан, диққат қаратилган нарсани яхши идрок қилиш учун унга мувофиқлаштишга уринишдан иборат ҳаракатлар (тикилиб қараш, қулоқ солиш) қилинади.

Иккинчидан, ортиқча ҳаракатлар тўхтайд.

Жиддий диққатнинг хусусиятларидан бири қимирламасдан жим туришдир. Масалан, аудитория ва театр залидаги жимлик диққат вақтидаги ҳаракатсизлик натижаси бўлиб, бу жимлик одамлар маърузачини ёки артистни зўр эътибор билан тинглашаётганини аңлатади.

Учинчидан, кучли диққат пайтида кишининг нафас олиши секинлашиб ва пасайиб қолади.

Демак, диққат пайтида организм рецепторларимиз алоҳида ҳолатда бўлади. Аммо бу ҳолат диққатнинг фақат ташқи ифодаси бўлибгина қолмай, балки унинг маълум йўналиши ва барқарорлигини сақлаб турувчи шартлардан бири ҳамдир. Шунинг учун кўпинча бирор ишни бажаришдан аввал организмимизни шу ишга мослаб муайян бир ҳолатда тутиб оламиз.

Диққатнинг ташқи ифодаланишига рассомларнинг расмлари, турли журналлардан олинган суратлар энг яхши иллюстратив материал ҳисобланади. Улар ёрдамида киши диққатининг ташқи ифодасига хос бўлган мимика ва пантомимикани кўрсатиш мумкин.

Диққатнинг нерв-физиологик асослари

Одамга ҳар бир дақиқада таъсир килиб турадиган қўзғатувчилар турлича рефлексларга сабаб бўлади. Чунки ҳар қандай рефлекс организмнинг ташқи таъсиротга берадиган қонуний жавоб реакциясидир.

Диққатнинг нерв-физиологик асосида ориентировка ёки текшириш деб аталадиган махсус рефлекс ётади. Бундай рефлексни академик И.П.Павлов махсус ибора билан «бу нима гап рефлекс» деб ҳам атайдди. Ана шу рефлекс одатда организмга тўсатдан бирорга янги нарсанинг таъсири ёки ҳаддан ташқари кучли таъсирот орқали ҳосил бўлади. Ориентировка ёки текшириш рефлекс диққатнинг физиологик асоси ҳисобланади, чунки бу рефлекс бош миёя ярим шарларининг пўстида кучли қўзғалиш жараёнидан иборат бўлади. Бошқача килиб айтганда ҳар бир дақиқада организмга турли нарсаларнинг таъсиридан ҳосил бўлган қўзғалишларга нисбатан ориентировка ёки текшириш рефлекс аини чоғда нисбатан кучли (яъни оптимал) қўзғалиш манбаини юзага келтиради.

Бош миёя ярим шарларининг пўстида пайдо бўладиган кучли қўзғалиш манбаи нисбатан узоқроқ сақланиб турадиган мустаҳкам қўзғалиш бўлади. Ана шу нуқтан- назардан академик И.П.Павлов «диққатнинг физиологик асосини бош миёя пўсти қисмидаги оптимал қўзғалиш манбаи ташкил қилади», деб таъкидлаган. Буни биз академик И.П.Павловнинг қуйидаги сўзларидан очик ойдин кўришимиз мумкин.

«Миёя ярим шарларининг оптимал қўзғалишга эга бўлган қисмида — дейди И.П.Павлов, — янги шартли рефлекслар енчиллик билан ҳосил бўлади ва дифференцировкалар муваффақиятли равишда пайдо бўлади. Шундай килиб, оптимал қўзғалишга эга бўлган жой аини чоғда бош миёя ярим шарларининг ижодга лаёқатли қисми деса бўлади. Миёя ярим шарларининг сует қўзғалган бошқа қисмлари бундай хусусиятга қобил эмас. Уларнинг аини чоғда функцияси жула нари борганда тегишли қўзғовчилар асосида илгаридан ҳосил килинган рефлексларни қайта тиклашдан иборатдир».

И.П.Павлов томонидан кашф этилган нерв жараёнларининг индукция қонуни диққатнинг физиологик асосларини тушуниб олиш учун аҳамиятга эгадир. Мана шу қонунга мувофиқ, бош миёя пўстининг бир жойида майдонга келган қўзғалиш жараёнлари бош миёя пўстининг бошқа жойларида тормозланиш жараёнларини юзага келтиради. Бош миёя пўстининг айрим бир жойида юзага келган тормозланиш жараёни бош миёя пўстининг бошқа жойларида кучли қўзғалиш жараёнларини пайдо бўлишига олиб келади. Аини шу пайтда ҳар бир онида миёя пўстида қўзғалиш жараёни учун оптимал, яъни ниҳоятда қулайлик билан ҳаракатланувчи бирор бир кучли қўзғалиш манбаи мавжуд бўлади. «Агар бош суягига қараш имкони бўлганда, деган эди И.П.Павлов, унинг ичидаги миёя кўринадиган бўлса, агар миёя ярим шарларида оптимал кучли қўзғалиш учун энг яхши шаройт туғилган нуқтаси милтиллаб кўринадиган бўлса, янги соғлом бир нарсани ўйлаб турган одамнинг миёясига қараганимизда уни миёясини катта ярим шарларида жула ғалати жимжимадор шакли, сурати ва ҳажми ҳар дамда бир ўзгариб, турланиб, жимир-жимир килиб

турган ёруғ нарсани у ёқдан бу ёққа югуриб қимирлаб турганини ва мия ярим шарининг бу ёруғ нарса атрофидаги бошқа ерларни бир мунча хира тортиб турганини кўрардик».

А.А.Ухтомский томонидан илгари сурилган доминантлик тамойили ҳам диққатнинг физиологик асосларини аниқлаш учун катта аҳамиятга эга. Доминантлик тамойилига мувофиқ миёда кўзгалишнинг ҳар доим устун турадиган ҳукмрон ўчоғи мавжуд бўлади, бу ҳукмрон кўзгалиш ўчоғи айнан шу дамда миёга таъсир қилиб, унда юзага келаётган ҳамма кўзгалишларни қандайдир равишда ўзига тортиб олади ва бунинг натижасида бошқа кўзгалишларга нисбатан унинг ҳукмронлиги янада ошиб боради. Нерв тизими фаолиятининг табиати кўзгалишнинг ҳукмрон бўлиши ёки доминантнинг мавжудлиги билан асосланади.

Бу ҳол психологик жиҳатдан бирор кўзгатувчиларга диққатнинг қаратилиши ва айни чоғда таъсир қилиб турган бошқа кўзгатувчилардан диққатнинг чағгишида ифодаланади.

Жийдий диққат, одатда ўзига характерли бўлган ташқи ифодалари билан боглиқ бўлади. Нарсани яхшилаб идрок қилишга қаратилган ҳаракатлар билан (тикилиб қараш билан эшитиш) ортиқча ҳаракатларни тўхтатиш, нафас олишни секинлаштириш, диққат учун хос бўлган юз ҳаракатлари билан боглиқ бўлади.

Диққат турлари

Одам айрим нарсаларга ўз диққатини онгли равишда ўзи хоҳлаб қаратса, бошқа бир нарсалар диққатни беихтиёр яъни бизнинг хоҳишимиздан ташқари жалб қилади.

Ихтиёрсиз диққат деб тўсатдан таъсир қилган бирор сабаб туфайли бизнинг хоҳишимиздан ташқари ҳосил бўладиган диққатга айтилади.

Одамнинг кўз ўнгиде пайдо бўладиган жуда ёркин рангли нарсалар, ўзининг ташқи кўриниши жиҳатидан одагдиги нарсалардан кескин фарк қилувчи предметлар, тўсатдан пайдо бўлган қаттиқ товуш, бирор нарсанинг кескин ҳаракати ва шу қабилар ихтиёрсиз диққатни юзага келтирувчи сабаблар бўлиши мумкин. Масалан, ҳикоя ўқиш машғулоти пайтида тўсатдан учиб ўтган реактив самолётнинг қаттиқ ва баҳайбат товуши ҳамманинг диққатини беихтиёр ўзига жалб қилади.

Ихтиёрсиз диққат одамнинг ҳар турли эҳтиёжлари ва қизиқиши билан бевосита боглиқ бўлган диққатдир. Шунинг учун ҳам айни чоғдаги эҳтиёжларимиз, қизиқишларимиз билан боглиқ бўлган нарсаларнинг таъсири ихтиёрсиз диққатга сабаб бўлади. Масалан, эркин ўйин пайтида залдан эшитиб қолган болани қизиқтирган мусиқа овози унинг диққатини ўйиндан дарҳол ўзига жалб қилиб олади.

Ихтиёрсиз диққатнинг нерв-физиологик асосини ориентировка ёки бу нима? рефлеси ташкил қилади. Чунки теварак-атрофимиздаги нарсаларнинг салгини ўзгариши бизда дарҳол ориентировка рефлексини юзага келтиради. Бошқача қилиб айтганда, «нима гап» деган маънода атрофимизга разм сола бошлаймиз.

Ихтиёрий диққат деб, олдиндан белгиланган қатъий бир мақсад асосида ва онгли равишда диққатимизни маълум бир нарса ва ходисаларга қаратишимизга айтилади.

Одамнинг кўнчилик фаолиятлари асосан ихтиёрий диққатнинг иштироки билан амалга оширилади. Шунинг учун барча фаолият турларида, яъни ўқиш, ўйин ва меҳнат фаолиятларида ихтиёрий диққатнинг роли жуда каттадир. Ихтиёрий диққат ихтиёрсиз диққатга нисбатан узоқ вақт мобайнида давом этадиган диққат гури бўлиб, у зўр беришликни, яъни иродавий куч сарф қилишликни талаб этади.

Ихтиёрий диққатнинг нерв физиологик асосида мия ярим шарларининг пўстида вужудга келадиган оптимал кўзғалиш манбаи билан иккинчи сигналлар системасининг фаолияти ётади. Ихтиёрий диққатнинг юзага келишида нутқнинг роли ҳоҳ каттадир. Чунки кўнчилик ҳолларда ҳоҳ таълим жараёнида бўлсин, ҳоҳ меҳнат жараёнида бўлсин нутқ орқали турли вазифалар қўйиш билан ихтиёрий диққат ишга солинади.

Шуни айтиш лозимки, ихтиёрий диққат ҳар доим ихтиёрсиз диққат билан алмашиниб туради. Ихтиёрий диққат вақтида одам тез чарчайди, чунки ихтиёрий диққат одамдан ҳамма вақт ирода кучини сарфлашни талаб этади. Ирода кучини сарфлаш орқали, яъни одам ўзини мажбур қилиш орқали диққатни сафарбар қилиши одамни чарчатади. Ихтиёрсиз диққатда эса ҳеч қандай ирода кучини ишга солиш талаб этилмайди. Шунинг учун ихтиёрсиз диққатда одам чарчамайди. Ана шу жиҳатдан олганда таълим ва меҳнат жараёнида ихтиёрий диққатнинг вақти-вақти билан ихтиёрсиз диққатга ўтиб туриши яхши бўлади.

Ихтиёрий ва ихтиёрсиз диққатдан ташқари унинг яна бир алоҳида гуруни ихтиёрийдан сўнгги диққатни кўрсатиб ўтиш мумкин. Бу тушунча психологияга Н.Ф.Добринин томонидан киритилган.

Агар мақсадга қаратилган фаолиятда шахс учун диққатнинг ихтиёрий тўпланганидаги каби фақат фаолият натижаси эмас, балки унинг мазмуни ва жараённинг ўзи қизиқарли ва аҳамиятли бўлса ихтиёрийдан сўнгги диққат деб тушуниш мумкин. Бу ҳолда фаолият кишини шу қадар қизиқтириб юборадики, у диққатни объектга қаратиш учун сезиларли иродавий куч-ғайрат сарфламаса ҳам бўлаверади. Шундай қилиб, ихтиёрийдан сўнгги диққат ихтиёрий диққатдан кейин намоён бўлган ҳолда шунинг ўзидангина иборат деб ҳисоблаш мумкин эмас. Масалан, юқори синф ўқувчиси имтиҳонга тайёрланаётиб қийин китобни қисқача мазмулини ёзиб чиқар экан, олдинига ўзини диққат-эътиборли бўлишга, чалғимасликка мажбур қилади. Лекин кейинчалик у ишга шундай қизиқиб кетадики, оқибатда уни китобдан чалғитиш қийин бўлади. Даставвал иродавий куч-ғайратлар мададига таянган диққат ихтиёрийдан сўнгги диққатга айланади. Ихтиёрийдан сўнгги диққат бирор нарсага узоқ вақт давомида жуда ҳам барқарор қаратилиши билан белгиланади, кўпроқ юқори даражадаги жадал ва унумли ақлий фаолиятнинг барча турдаги меҳнатнинг юксак унумдорлигини асосли равишда ана шундай диққат тури билан боғлиқ деб ҳисоблайдилар.

Диккат хусусиятлари

Одамнинг диккати бир қанча хусусиятларга эга бўлиб, улардан асосийлари — диккатнинг кучи ва барқарорлиги, диккатнинг кўлами, диккатнинг бўлинувчанлиги ва диккатнинг кўчувчанлигидан иборатдир.

Диккатнинг кучи ва барқарорлигига кўра одамларнинг диккатлари ўзининг кучи ва барқарорлиги жиҳатидан бир-биридан фарқ қилади. Айрим одамларнинг диккати кучли ва барқарор бўлса, бошқа бир одамларнинг диккати кучсиз ва бекарор бўлади.

Диккатнинг кучи ва барқарорлиги деб, одам ўз диккатини бирор нарса ёки ҳодисага узок муддат давомида муттасил қаратиб тура олишига айтилади. Диккатнинг кучи ва барқарорлиги инсон ҳаётида жуда катта аҳамиятга эга. Чунки диккатни маълум муддат бирор нарсага муттасил, яъни узлуксиз тарзда қаратиб одам ишлай ҳам олмайди, ўқий ҳам олмайди ва ҳатто ўйнай ҳам олмайди.

Диккатнинг кучли ва барқарор бўлиши бир қанча сабабларга боғлиқдир. Биринчидан, диккатимиз қаратилган нарсанинг хусусиятлари, биз учун бўлган аҳамиятига, иккинчидан диккатимиз қаратилган нарса билан амалга ошириладиган фаолиятларимизга, учинчидан нерв системасининг айрим хусусиятларига боғлиқдир. Буларнинг ҳаммаси объектив, яъни бизнинг иродамиз билан боғлиқ бўлмаган сабаблардир. Диккатнинг кучи ва барқарорлиги албатта субъектив, яъни одамнинг айни чоғдаги ҳолати билан ҳам боғлиқ. Масалан, айни чоғда бетоброқ бўлиб турган одамнинг ёки бошига бир оғир таъсиш тушган одамнинг диккати кучли ва барқарор бўла олмайди.

Одамлар ўз диккатларининг кўлами жиҳатидан ҳам бир-бирларидан фарқ қиладилар. Айрим одамлар диккатининг кўлами кенг бўлса, бошқа бир одамлар диккатининг кўлами торроқ бўлади. Диккатнинг кўлами айни бир вақтда одамнинг идрокига сизиши мумкин бўлган нарсалар миқдори билан белгиланади. Бошқачароқ қилиб айтганда, идрок қилиш жараёнида диккатимиз қаратилган нарсалардан қанчасини онгимизга сиғдира олишимиз диккатнинг кўламини ташкил этади.

Диккат кўламини тажриба йўли билан аниқлаш қийин эмас. Бунинг учун диккатнинг кўламини аниқластган одамга айни бир вақтнинг ўзида бир неча ўзаро боғланмаган ҳарфларни, рақамларни ва турли геометрик шаклларни кўрсатиш йўли билан аниқлаш мумкин. Бунда одам кўрсатилаётган нарсалардан айни вақтда қанчалик кўпини бирданга идрок эта олса, унинг диккати шунчалик кенг бўлади.

Диккатнинг кўлами одатда **тахистоскоп** деган махсус асбоб билан аниқланади. Бу асбоб ёрдамида айни бир вақтнинг ўзида идрок эттириладиган нарсалар жуда тез кўрсатилади. Бунда одам ўз диккати доирасига қанча нарса сиғдира олса, ана шунга қараб диккатнинг кенг ёки торлиги аниқланади. Ўтказилган тажрибаларнинг кўрсатишича, катта ёшли одамларда ўз диккат доираларига айни бир вақтда 3 тадан 6 тагача бир-бири билан боғлиқ бўлмаган нарсаларни сиғдира оладилар.

Диккат кўламининг кенг бўлиши одам идрок қилаётган нарсаларини

атрофлича ва чукур акс эттириши, бинобарин билиш жараёнининг сифатли бўлиши учун жуда катта аҳамиятга эгадир.

Одамнинг диққати бир вақтда фақат битта нарсагагина эмас, балки иккита ёки учта нарсага ҳам бирданига қаратилиши мумкин. Ана шундай пайтларда диққатнинг бўлиниши талаб қилинади. Демак, **диққатнинг бўлиниши** деганда биз айни бир вақтда диққатимизни икки ёки уч нарсага қаратишимизга айтамыз. Агар диққатимиз битта нарсага қаратилган бўлса, яъни диққатимиз битта нарса устида тўпланган бўлса, уни концентра-циялашган (тўпланган) диққат деб юритилади. Бунинг аксинча агар диққатимиз айни бир вақтда бир неча нарсага қаратилган бўлса, буни бўлинган, диққат деб юритилади.

Шуни таъкидлаш лозимки, аслини олганда диққатнинг айни бир чоғда икки ёки ундан ортиқ нарсага қаратилиши, яъни бир неча нарсаларга бўлиниши амалий жиҳатдан мумкин эмас. Шунинг учун диққатнинг бўлиниши, яъни айни бир вақтда икки ёки уч нарсага бирданига қаратилиши ўз моҳияти жиҳатидан диққатнинг бир нарсадан бошқа бир нарсага ниҳоятда тезлик билан бўлинишини талаб қилган вақтда диққатимиз бир нарсадан иккинчи нарсага шу қадар тезлик билан кўчадики, буни биз пайқай олмаймиз. Натижада диққатимиз айни бир вақтнинг ўзида бир неча нарсаларга бирданига қаратилаётгандек бўлиб кўринади.

Диққатнинг ана шундай бўлинувчанлик хусусияти ҳаётда жуда катта аҳамиятга эга. Чунки бир қанча меҳнат турлари диққатнинг бўлинувчанлик хусусиятига эга бўлишликни талаб қилади. Бундай хусусият педагоглар учун жуда зарур бўлган хусусиятдир. Масалан, тарбиячи болалар билан бирор машғулот ёки суҳбат ўтказётган пайтида диққатни бир неча нарсаларга, яъни гапираётган гапига, болаларни кулоқ солиб ўтиришларига ва бундан сўнг нималар ҳақида гапиришга қарата олиши лозим. Ана шундагина тарбиячи суҳбат ёки машғулот пайтида гуруҳни бошқара олади.

Диққатнинг бўлиниши ҳар қимда ҳар хил бўлади. Бунинг сабаби шундаки диққатнинг енгиллик билан бўлиниши диққатимиз қаратилган нарсаларнинг илгаридан бизга қанчалик танишлиги билан боғлиқдир. Агар диққатимиз қаратилган нарсаларнинг айримлари бизга яхши таниш бўлса яъни биз уларни илгаридан яхши билсак фаолият жараёнида бир неча ишларни бирданига яъни бирга қўшиб бажара оламиз. Масалан, ёзиш ҳаракати илгаридан бизга яхши таниш бўлгани учун дарсда ҳам эшитиб, ҳам ёзиб ўтира оламиз. Шундай қилиб, диққатнинг бўлинувчанлиги жуда кўп фаолиятларимиз учун зарур бўлган хусусиятдир.

Диққатнинг кўчувчанлиги одамнинг диққати ҳар доим бир нарсадан иккинчи бир нарсага, бир фаолиятдан иккинчи фаолиятга кўчиб туради. Диққатнинг ана шундай хусусиятини диққатнинг кўчувчанлиги деб юритилади. Диққатнинг кўчувчанлиги диққатнинг бўлинувчанлиги билан боғлиқ хусусиятдир. Юқорида айтиб ўтганимиздек, диққатнинг айни бир вақтда бирданига бир неча нарсага қаратилиши, яъни диққатнинг бўлиниши ўз моҳияти жиҳатидан диққатнинг бир нарсадан иккинчи нарсага жуда тез кўчишидан иборатдир. Ана шу жиҳатдан олганда диққатнинг кўчувчанлик

хусусияти жуда кўп фаолият ва унинг турлари учун зарур бўлган хусусиятдир. Масалан, ҳикоя ўқиб бериш машғулотида болалар ўз диққатларини ҳикоя эшитишдан сурат кўришга, ундан сўнг яна эшитишга бемалол кўчира олишлари керак. Агар мактаб ўқувчиларига нисбатан оладиган бўлсак, ўқувчилар ўз диққатларини бир дарс предметидан бошқа бир дарс предметига бемалол кўчира олишлари керак. Акс ҳолда ўқувчилар ўтган дарс таъсирида ўтириб, янги дарснинг мазмунини сифатли ўзлаштира олмайдилар.

Диққат ҳамма вақт ҳам бир нарсадан иккинчи нарсага, бир фаолият туридан бошқа бир фаолият турига осонлик билан кўча бермайди. Баъзан қийинчиликларга тўғри келиб қолади. Албатта бунинг ўз сабаблари бордир. Масалан, бундай сабаблардан бири – диққатимиз кўчирилиши лозим бўлган нарсалар ёки ҳаракатлар ўртасида боғланиш бор ёки йўқлигига боғлиқ. Агарда диққатимиз кўчирилиши лозим бўлган нарсалар ўртасида маълум жиҳатдан мазмуний боғлиқлик бўлса, диққатимиз осонлик билан кўчади. Одамнинг кизиқишлари ва эҳтиёжлари билан боғлиқ бўлган нарсаларга ҳам диққат енгиллик билан кўчади.

Шундай қилиб, диққатнинг ана шу юқорида кўриб ўтган асосий хусусиятлари одамнинг барча турдаги фаолиятлари учун жуда керакли хусусиятлардир. Диққатнинг ана шу хусусиятлари туфайли одам атрофидаги муҳитга, ундаги турли туман ўзгаришларга тез мослаша олади. Диққатнинг бу асосий хусусиятлари одамга туғма равишда, яъни ирсий йўл билан берилмайди. Бу хусусиятлар одамнинг ёшлик чоғидан бошлаб турли фаолиятлар ўйин, ўқиш ва меҳнат фаолиятлари жараёнида таркиб топиб боради.

Диққатнинг бузилиши

Диққатнинг салбий жиҳатларидан бири паришонхотирликдир. **Паришонхотирлик** диққатни узоқ вақт давомида бирон нинга лақагсизликда диққатнинг осонгина ва тез-тез бўлиниб туришида намоён бўлиши мумкин. Паришонхотирликнинг бу кўриниши кўпинча иш қobiliяти сусайиб кетишининг ва ҳулқ-атвордаги уюшмаганликнинг сабабларидан бири ҳисобланади.

Паришонхотирликнинг сабаблари ҳар хилдир. Паришонхотирлик шахснинг барқарор ҳислати сифатида ихтиёрий диққатнинг суғлиги кўрсаткичи ҳисобланади ва ногўғри тарбия натижаси (боланинг эркалатиб юборилиши, жазоланмасдан қолиши, таассуротларнинг ҳар хиллигига одатланиш ва бошқалар) бўлиши мумкин. Бу ҳилдаги паришонхотирликка қарши аввало шахсда иродавий сифатларни шакллантириш йўли билан кураш олиб бориш керак. Паришонхотирликни бола саломатлигининг яхши эмаслиги, нерв тизимининг умуман бузилганлиги билан изоҳлаш мумкин. Паришонхотирлик ҳаддан ташқари ҳиссий ҳаяжонланиш, ёхуд чарчаш оқибати сифатида қисқа муддатли бўлиши ҳам мумкин. Сўнгги ҳолатда у кўпинча ўқиш кунини ва ҳафтасининг охирида намоён бўлади. Педагогик иш тажрибасида диққатни тарбиялаш мақсадида паришонхотирликнинг барча сабаблари ва хусусиятлари инobatга олиниши шарт.

Қачонки, киши ишга берилиб кетиб ўз ҳаёллари, кечинмалари билан бўлиб, машғул бўлган ишдан бошқа ҳеч нарсани кўрмаётган ва эшитмаётган ҳолларда ҳам «паришонхотирлик» ҳақида сўз юритилади. У масалан теваккатофдагиларга эътибор бермайди, ўзига қаратилган саволларга парво қилмайди. Бундай «паришонхотирлик» диққатнинг ёрқин ифодалаган ҳолдаги тилланганлигидан, унинг беҳад жамланганлиги ва жадаллигидан ҳосил бўлади. Диққатни энг кўп даражада жамланганлиги юқорида қайд қилиб ўтилганидек, фаолиятда муваффақият қозонишнинг муҳим шарти бўлиб ҳисобланади. Лекин диққатнинг фақат бир объектга қаратилганлиги унинг тақсимланиши ва кўчирилишида кийинчиликлар туғдириши мумкин. Бу ҳилдаги паришонхотирлик қундалик ҳаётда амалий фаолиятда кишининг теваккатофдаги олам билан муносабатини мушкуллаштириб қўяди ва шунинг учун ҳам унга диққатнинг нуқсонли сифатида қаралади.

Мактаб ҳаётидаги паришонхотирлик «қоидага сиғмайдиган» деб аталмиш ҳатоларда дарс пайтида ўқувчида тегишли мактаб анжомлари йўқлигининг маълум бўлишида, ўқувчининг дарс жараёнига етарлича жалб этилмаганлигида ва шу каби бошқа ҳолларда намоён бўлади. Болаларда, айниқса, кичик ёшдаги болаларда паришонхотирлик жуда кўп учрайди.

Диққатнинг паришонхотирликдан ташқари бошқа ҳилдаги бузилишлари ҳам борлиги эътироф этилади. Диққатнинг ҳаддан ташқари ҳаракатчанлиги бир объектдан ва фаолият гуридан бошқаларига доимий равишда ўтиб туриши, ёки аксинча ҳаракатсизлиги, диққатнинг суст ҳаракат қилиши, унинг тор доирадаги тасаввурлар ва фикрларга патологик тарзда қайд этилиши шулар жумласига қиради. Диққатнинг бу ҳилдаги бузилишлари миённинг баъзи бир органик касалликлари энг аввало унинг пешона қисмидаги касалликлари юз берган пайтларда кузатилади.

Диққатнинг фазилатлари билан бир қаторда унинг бузилиши ва нуқсонлари бўлиши мумкинлигини психологик жиҳатдан асосланган тарзда ҳисобга олиш диққатни ўзида акс эттирадиган билиш жараёнларини тадқиқ этишнинг зарур шартидир.

Айрим руҳий касаллик ҳолатларида диққатнинг инертлиги (сустлиги) ёки мутлақо ҳаракатсизлиги, қандайдир бирон объект устида тўхтаб қолиш ҳолатларини кузатиш мумкин. Бола ҳаётининг бир ойлик даврларида унинг учун фақат ихтиёрсиз диққат ҳос бўлади. Бу даврда бола даставвал ташқи кўзгатувчилардан, уларнинг кескин ўзгаришларидан таъсирланади. Масалан, тўсатдан пайдо бўладиган қаттиқ овозлардан ҳаракатнинг ўзгаришидан ва бошқа нарсалардан таъсирланади. Ихтиёрий диққатнинг аломатлари одатда бола ёшига тўлгандан сўнг ёки икки ёшга қадам қўйган даврда пайдо бўла бошлайди. Ихтиёрий диққат тарбия жараёнида юзага келади, боланинг атрофидаги одамлар нима қилиш лозимлигини аста-секин ўргатадилар. Болалар ўз диққатларини ривожлантиришда улардан галаб қилинаётган ҳаракатларни бажаришга ўзларининг бевосита майлларидан воз кечишларига тўғри келади. Болада, албатта жуда содда гўдақлик шакли бўлса ҳам онглилик намоён бўлади. Болани озодаликка, тартиблиликка, маълум интизомлиликка, жамоат қоидаларига риоя қилишга ўргатар эканмиз, бунинг билан биз болада ихтиёрий

диққатни ривожлантирамиз. Боғча ёшидаги даврда боланинг ихтиёрий диққатини ривожлантирилиш учун ўйин катта аҳамиятга эгадир. Боғча ёшидаги болалар диққати жуда барқарор бўлади. Машқ қилиш усули билан ўз диққатини тўтлаш қобилияти аста-секин ривожланади.

Ўқув жараёнида ихтиёрий диққатни тарбиялаш алоҳида аҳамиятга эгадир. Мактаб машғулотларини интизомлаштирувчи таъсири, дарс давомида синфда ўтириш, ўқувчиларнинг сўзларини эшитиш зарурияти, чалғимаслик буларнинг ҳаммаси ихтиёрий диққатни тарбиялашда катта роль ўйнайди. Ҳар турли таълим ишлари мактабдаги ўқув машғулоти устида онгнинг йўналганлиги ва тўтланганлигини сақлаб туришни талаб қилади. Болаларнинг ҳиссиётлари кўпинча кучли бўлади. Шунинг учун уларнинг диққатлари қисқа вақт ичида давом этса ҳам кучли бўлади.

Мактаб ёшидаги болаларнинг ҳиссиётлари анча барқарор бўла бошлайди. Шунинг учун педагог ўқиш материални ҳиссий моментлар билан бойитар экан, бунинг билан диққатнинг барқарорлиги ва кучини сақлаб турилишига ёрдам беради. Бирор нарсага қизиқиб келган мактаб ёшидаги ўқувчи узоқ вақт диққатли бўлиши мумкин. Аммо катталарнинг назорати пасайиб қолса, у зарур вазифани бажаришдан қалғиб бошқа нарсага киришиб кетиши мумкин. Масалан: адабиётни ўрганаётган ўқувчи кино ёки бирор ўқиган асари ҳақида ҳаёл суриб кетиши мумкин. Айрим болалар жисмоний меҳнат дарсларида диққат билан ўтирсалар бошқалари ақлий меҳнатда кучли диққат билан ўтирадилар. Ўзи ёқтирган дарсларда кучли диққат билан ўтирган ўқувчилар бошқа дарсларда ўқигувчиларни анча ташвишга солиб қўйишлари мумкин.

Ўқувчиларнинг ўқув предметиға муносабати, унга диққат билан қараш кўп жиҳатдан дарсда ўқувчининг ўқув материални жонли, эмоционал, қизиқарли, тушунарли, шу билан бирга тўлиқ ва чуқур ўқита билишга боғлиқ. Бу талабларға риоя қилмаслик дарсда ўқувчиларнинг паршонлигига ёки иккинчи даражали қизиқишларнинг пайдо бўлишиға олиб келади. Ўсмирларда чуқур, барқарор қизиқишни тарбиялаш, ўқитишнинг мазмунини жиддий ўйлаб қўрилганлиги уларда диққатни тарбиялашнинг зарурий шарти ҳисобланади.

Бу шарт-шароитларға риоя қилинса, ўсмир диққатини бошқаришға ҳалал берадиган баъзи импульсив (ихтиёрсиз) ҳаракатларға қарамай, ўз диққатини ихтиёрий равишда бошқариш ва тўхтаб туриш мумкинлигини тезда эғаллаб олади. У ўзи учун қизиқарсиз ва қийин ишни диққат билан бажариш зарур бўлса, ўзини бу ишға мажбур эта олади. Масалан, ҳамма предметлардан бериладиган вазифаларға нисбатан ўсмирларда кичик мактаб ёшидаги болага қараганда диққатнинг ташқи ифодаси ҳам ўзгаради. Агар кичик ёшдаги мактаб ўқувчининг юз ифодаси ва гавда ҳолати унинг қанчалик диққатлилигини аниқ белгилаб берса, ўсмир эса ўзининг диққатсизлигини яшира олади. Фақат ўқитувчининг кузатувчанлиги орқали буни аниқлаши мумкин.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОНШИРИҚЛАРИ

1. Дикқат деб:

- а) объектнинг ҳис-туйғу органларига таъсир кўрсатишида юзага келадиган психик фаолиятнинг шакли;
- б) объектнинг танлаб идрок қилиши;
- в) одам онгининг маълум объектларга йўналганлиги ва жамланганлиги;
- г) организмнинг ишчи ҳолати, анализаторнинг қўзғалишга бўлган майли.

2. Дикқатнинг умумий хусусияти бўлиб, унинг ... кўрсаткичи ҳисобланади:

- а) тезлиги;
- б) аниқлиги;
- в) муваффақиятлилиги
- г) ҳажми.

3. Онгининг сескантирувчи сифатидаги алоҳида хусусиятига мувофиқ ҳолда объектда жамланганлиги:

- а) ихтиёрсиз дикқат;
- б) ихтиёрий дикқат;
- в) ихтиёрийдан кейинги дикқат;
- г) кўришга оид дикқат.

4. Исталган субъектга бўлган ихтиёрий дикқатнинг юзага келиш сабаби:

- а) фаолият мақсадининг мавжуд эмаслиги;
- б) сескантирувчининг янгиланиши;
- в) фаолият мақсадини белгилаш;
- г) объектнинг ҳиссиётли аҳамиятлилиги.

С Е З Г И

РЕЖА:

1. Сезгилар ҳақида умумий тушунча
2. Сезгиларнинг нерв- физиологик асослари
3. Сезгиларнинг таснифи
4. Сезгиларнинг турлари:

Таянч тушунчалар:

Сезги - атрофимиздаги нарса ва ҳодисаларнинг сезги аъзоларимизга бевосита таъсир этиши натижасида уларнинг айрим белги ва хусусиятларини миямизда акс эттирилишини айтамыз.

Анализатор – ташқи ва ички муҳитдан келадиган таъсиротларни қабул қилиб олиб, физиологик жараён бўлган қўзғалишни психик жараёнга, яъни сезгиларга айлантирувчи нерв механизмлари тизими.

Сезги ҳақида тушунча

Маълумки бизни ўраб турган ташқи оламдаги нарса ва ҳодисаларнинг жуда кўп белги ва хусусиятлари мавжуд. *Масалан*, нарсаларнинг ранги, таъми, хиди, қаттиқ ёки юмшоқлиги, гадир-будур ёки текислиги, ҳарорат ва бошқалар. Ана шу нарса ва ҳодисаларнинг турли хил белги, хусусиятларини биз ҳам турлича сезги аъзоларимиз орқали онгимизда акс эттирамыз.

Товарак-атрофимиздаги нарса ва ҳодисаларнинг турли хил белги ҳамда хусусиятлари ҳар доим ҳам бизнинг сезги аъзоларимизга таъсир этиб туради. Натижада бизда турли сезгилар ҳосил бўлади. Чунончи, нурларнинг кўзимизга таъсир қилиши натижасида кўриш сезгиси, ҳар хил тезлик ва кучланишдаги ҳаво тўлқинларининг қулогимизга таъсир этиши натижасида эшитиш сезгиси, нафас олиш пайтида ҳаво билан бирга бурун бўшлиғига кирган ҳар турли модда заррачаларининг таъсири натижасида хид сезгиси, бирор нарсани қўлимиз ёки баданимизга тегиб таъсир этиш натижасида тери (тактил – бирор нарсанинг теримизга тегиши) ёки босим сезгиси ва шу каби сезгилар ҳар доим ҳосил бўлади.

Демак, **сезги** деб, атрофимиздаги нарса ва ҳодисаларнинг сезги аъзоларимизга бевосита таъсир этиши натижасида уларнинг айрим белги ва хусусиятларини миямизда акс эттирилишини айтамыз.

Сезги билиш жараёнлари ичида оддий психологик жараён бўлиб, ташқи оламдаги нарса ва ҳодисаларни акс эттиради. Ташқи оламдан келаётган қўзғатувчиларнинг муайян рецепторларга бевосита таъсир этиш орқали айрим белги ва хусусиятларни ва организм ички ҳолатини акс эттиради. Маълумки, инсондан сезишнинг дастлабки босқичи ҳиссий билишдан бошланиб, кейинчалик у маънавий билишга ўтади. Сезги ҳам оддий психологик жараён бўлгани билан унинг юзага келиши ўз-ўзидан ҳосил бўлмайди. Улар жумласига

куйидагилар киради:

Сезги аъзоларига таъсир этадиган нарса ва ҳодисанинг бўлиши.

Сезувчи аппарат, яъни анализаторнинг мавжуд бўлиши. Масалан, ҳавонинг совуқлигини, темирнинг қаттиқлигини, қорнинг юмшоқлиги ва бошқаларни сезамиз.

Сезги идрок билан боғлиқ бўлади, лекин нарса ва ҳодисани идрок қилишдан олдин уни сезиш лозим, шу боис сезгилар материянинг сезги аъзоларимизга таъсири натижасидир. Сезги ахборотларини қабул қилиб, танлаб, тўплаб, ҳар бир секундда ахборотлар оқимини қабул қилиб ва қайта ишлаб миёга етказиб беради. Натижада теварак - атрофдаги ташқи олами ва организм ўз ички ҳолатини адекват "мас" акс эттириши ҳосил бўлади. Сезги аъзолари ташқи оламнинг инсон онгига олиб кирадиган йўлларида биридир.

Сезгиларнинг нерв – физиологик асослари

Маълумки, сезгилар фақатгина ташқи таъсирлар натижасида ҳосил бўлмай, балки организмнинг ички ҳолатида ҳам амалга оширилади. Сезги нерв тизимининг у ёки бу қўзғатувчидан таъсирланувчи реакциялари тарзида ҳосил бўлади ва ҳар қандай психик ҳодиса каби рефлекторлик хусусиятига эгадир. Сезгиларнинг нерв – физиологик асосини қўзғатувчининг ўзига айнан ўхшайдиган анализаторга таъсири натижасида ҳосил бўладиган нерв жараёни ташкил қилади. Шунингдек, сезгиларнинг нерв физиологик асосини ўрганишда И.П.Павлов таъбири билан айтганда анализатор аппарати ташкил этади.

Анализатор – ташқи ва ички муҳитдан келадиган таъсиротларни қабул қилиб олиб, физиологик жараён бўлган қўзғалғинни психик жараёнга, яъни сезгиларга айлантирувчи нерв механизмлари тизими. Анализатор аппарати 3 қисмдан ташкил топган бўлиб, улар куйидагилардан иборат:

- периферик (рецептор) – ташқи қувватни нерв жараёнига ўтказадиган махсус трансформатор қисми;
- анализаторнинг периферик бўлимининг марказий анализатор билан боғлайдиган йўллари очадиган афферент (марказга интилувчи) ва эфферент (марказдан қочувчи) нервлар;
- анализаторнинг периферик бўлимларидан келадиган нерв сигналларининг қайта ишланиши содир бўладиган қобик ости ва қобик бўлимлари.

Анализаторнинг қобик бўлимида рецептор ҳужайраларининг асосий қисми жамланган ўзак, яъни марказий қисм ва қобикнинг турли жойларида маълум миқдорда мавжуд тарқоқ ҳужайра қисмларидан таркиб топган ташқи қисм бўлади. Анализаторнинг ўзак қисмида рецептордан марказга интилувчи нервлар жойлашган бўлиб, қўплаб ҳужайралардан иборат. Мазкур анализаторнинг периферик, яъни тарқалиб кетган қисмлари бошқа анализаторларнинг ўзақлари билан ёндош соҳаларига киради ва, алоҳида нарсаларни излаш жараёнида бутун бош миё қобигининг қатта қисми иштирок этишига эришилади. Анализаторнинг ўзаги анализ ва синтез қилиш функциясини бажаради, масалан, товушларнинг баландлиги.

Тарқоқ қисмлар дағал анализ функцияларни, масалан мусиқий оҳанг ва

товушларни фарқлаш билан боғлиқ бўлади.

Анализатор нерв жараёнларининг ёхуд рефлектор ёйининг бутун йўли маъбаси ва энг муҳим қисмини ташкил этади. Рефлектор ёйи рецептордан таъсиротни миёга олиб боровчи нерв йўллари ва эффектордан таркиб топгандир. Рефлектор ёйи элементларнинг ўзаро муносабати мураккаб организмнинг теварак-атрофдаги оламда тўғри мўлжал олишнинг организмнинг яшаш шароитларига мувофиқ тарздаги фаолиятининг негизини таъминлайди.

Сезгилар таснифи ва турлари.

Сезгилар қайси аъзолар ёрдамида ҳосил қилинишига қараб, қуйидаги турларга, яъни кўриш, эшитиш, ҳид билиш, таъм билиш, тери, мускул-ҳаракат, органик сезгиларга ажратилади. Улар сезги аъзолари қаерда жойлашганлигига қараб таъсифланади.

Жаҳон психологияси фанининг сўнгги ютуқлари ҳамда атамаларига биноан сезгилар қуйидагича классификация қилинади. Ушбу таснифланишнинг дастлабки кўриниши инглиз олими Ч.Шеррингтонга тааллуқлидир. У рецепторнинг қаерда жойлашганлигига қараб, сезгиларни уч турга бўлади.

1. Ташқи муҳитдаги нарса ва ҳодисаларнинг хусусиятларини акс эттиришга мослашган ҳамда рецепторлари тананинг сиртки қисмида жойлашган сезгилар, яъни **экстерорецептив** сезгилар;

2. Ички тана аъзолари ҳолатларини акс эттирувчи ҳамда рецепторлари ички тана аъзоларида, тўқималарда жойлашган сезгилар, яъни **интерорецептив** сезгилар.

3. Танамиз ва гавдамизнинг ҳолати ҳамда ҳаракатлари ҳақида маълумот (ахборот, хабар) берувчи мускулларда, боғловчи пайларда, мушакларда жойлашган сезгилар, яъни **проприорецептив** сезгилар.

Сезгиларнинг таснифи ва бу борадаги тадқиқотларни таҳлил қиламиз. Дастлабки мулоҳазалар интерорецептив сезгилар у борасида рус психологи А.Р.Лурия тадқиқот ишини олиб борган. Унинг фикрича, интерорецептив сезгилар аёл, туб, маънодаги сезгилар эмас, балки эмоциялар билан сезгилар ўртасидаги оралиқ сезгилар сифатида намоён бўлади. Психология фанида мазкур сезгилар тўла ўрганилмаганлиги сабабли уни “номаълум ҳислар” деб аталган. Бу асосан ички органларнинг хасталикларида вужудга келувчи ҳолатларни диагностика қилишда алоҳида аҳамият касб этади.

Интерорецептив сезгилар инсоннинг кайфиятида, эмоционал реакциялари ўзгаришида кўзга ташланади, болада эса ҳатти-ҳаракатнинг кескин ўзгаришига сабаб бўлади. Чунки бола тана аъзоларидаги ички ҳолатини аниқлаш, ҳис қилиш имкониятига эга эмас. Шунинг учун ундаги ҳатти-ҳаракатнинг умумий ўзгариши белгилардан буни сезиш мумкин.

Интерорецептив сезгилар организмдаги ички жараёнларни ўзаро ўрин алмаштириш мувозанатини таъминлаб туришининг асоси ҳисобланади. Бу жараённи бир сўз билан айтганда, организмдаги жараёнларни ўзаро ўрин алмашиб туришнинг гемостази (барқарорлиги) деб аталади. Шунингдек, мазкур

сезгилар инсонда юзага келадиган пульс, зўриқиш, аффект ҳолатларини йўқотиш, туғилиб келаётган майлларни қондириш билан боғлиқ вазифани бажаради. Натижада ички тана аъзоларининг фаолиятини издан чиқариш ҳолати юз бериши мумкин.

Интерорецептив сезгиларнинг физиологик механизмлари интеро-цепция билан биргаликда К.М.Биков, В.Н. Черниговскийлар томонидан атрофлича ўрганилган. Уларнинг фикрига кўра, бу нарсаларнинг барчаси шартли рефлектор фаолияти механизмларида келиб чиқади.

Проприоцептив сезгилар гавданинг фазодаги ҳолати тўғрисида сигналлар билан таъминлаб туради. Улар инсон ҳаракатининг бошқарувчиси ҳисобланиб ва афферент асосини ташкил қилади.

Переферик рецепторлар мускуллар, пай ва бўғимларда жойлашган бўлиб, махсус таначалар шаклига эга ва улар Пуччини таначалари деб аталади.

Таначаларда вужудга келувчи кўзгатувчилар мускулларнинг ҳаракатлашуви натижасида ва бўғимлар ҳолатининг ўзгариши, нерв толалари ёрдамида, орқа миязинг орқа устунидачи оқ суюқлигига етказилади. Кўзгатувчилар Бурдах ва Голл ядросининг қуйи бўлимларига етиб келади ва ундан пўстости тўғунчаларидан ўтиб, бош мия катта ярим шарининг қоронгулашган зонасида ҳаракатларини яқунлайди.

Проприорецепторлар ҳаракатнинг афферент асоси эканлигини А.Орбели томонидан, ҳайвонларда П.К.Анохин, одамларда эса Н.А.Бернштейнлар томонидан ўрганилган.

Психологик маълумотларга кўра, гавданинг фазодаги ҳолати, сезгирлиги **статик** сезгиларда ўз ифодасини топади. Унинг маркази ички кулоқ каналларида жойланган бўлиб, улар ўзаро бир-бирига перпендикуляр бўшлиқда туташ ҳолатда ётади.

Масалан, бош ҳолатининг ўзгариши қуйидаги схемада кўриш мумкин:

- а) эндолимфа суюқлигига боғлиқ кўзгалиш;
- б) эшитиш нерви;
- в) вестибуляр нерви;
- г) бош мия пўстининг чакка бўлмаси;
- д) мия аппаратига ўтади;

Вестибулятор сезги аппарати кўриш билан бевосита алоқада бўлиб, фазони мўлжалга олиш (ориентирлаш) жараёнида иштирок этади.

Масалан, автомобил йўлидан ўтиш ва ҳоказо. Бу жараён патологик ҳолатда ҳам учраши мумкин.

Экстрорецептив сезгилар интермодал, носпециффик сезги туркумларига ҳам ажратилади. Масалан, эшитиш органи орқали 10-15 секундга тебранишни сезиш мумкин, лекин кулоқ билан эмас, балки суяклар ёрдамида (мия қопқоғи, тирсак, тизза учлари) пайқаш – **вибрация** сезгилари дейилади. Масалан, қарларни товушларни идрок қилиши. Одатда вибрацион сезгирлик интермодал сезги деб ҳам номланади. Унинг қуйидаги кўринишлари ҳам мавжуд:

- а) ҳид, таъм ва маза сезгиларида;
- б) ўта кучли товушда, ўта ёрқин ёруғликда;
- в) уч хил таъсирнинг уйғунлашган интегратив ҳолатида;

Сезгининг носпецифик шаклига терининг фото сезгирлиги кириб, у рангларни, нозик жумлаларни ажратиш, қўл учлари билан сезиш орқали рўёбга чиқади. Терининг фото сезгирлиги А.Н.Леонтьев томонидан кашф қилинган бўлиб, бу нарса кўпгина ҳолатларга оқилона ёндашиш имкониятини вужудга келтиради. Тадқиқот асосан қўл учига яшил ва қизил рангларни юбориш орқали амалга оширилган. Терининг фото сезгирлиги табиати психологияда етарли даражада ўрганилмаган.

Сезги турлари

Психология фанида учта катта гуруҳга ажратилган сезгилар (экстрорецептив, проприорецептив, интрорецептив) ўз навбатида қуйидаги турларга ажратилади:

1. Кўриш сезгилари;
2. Эшитиш сезгилари;
3. Ҳид билиш сезгилари;
4. Таъм билиш сезгилари;
5. Тери сезгилари;
6. Мускул – ҳаракат (кинестетик);
7. Статик сезгилар;
8. Органик сезгилар;

Кўриш сезгилари

Инсонлар томонидан ранг ва ёруғликни сезиш кўриш сезгилари орқали амалга ошади ва сезиладиган ранглар **хроматик** ва **ахроматик** турларга бўлинади. Психофизиологик қонунга кўра ёруғлик нурлари учбурчак шиша призма орқали ўтиб синганда ҳосил бўладиган ранг **хроматик ранглар** деб аталиб, уларга камалак ранглар, яъни қизил, зарғалдоқ, сариқ, яшил, ҳаво ранг, кўк, бинафша тусларини камраб олади. Одатда оқ ранг, қора ранг, кулранг ва уларнинг турлича кўринишлари **ахроматик ранглар** деб номланади.

Кўриш сезгиларининг органи кўз ҳисобланиб, у кўз сокқаси ундан чиқиб келадиған кўрув нервларидан ташкил топган бўлиб, кўз сокқасини ташқи томирлари ва тўр пардалари ўраб туради. Ташқи парданинг тиниқ бўлмаган оқ қисми склера ёки қотган қаттиқ парда деб номланади. Унинг олд томонига жойлашган бир мунча қавариқ қисми тиниқ мутус парда бўлиб, унинг олдинги қисми рангдор парда деб аталади. Мазкур парданинг рангига биноан унинг товланишига қараб, одамларда кўз кўк, қора каби жилва беради. Рангдор парданинг ўрта қисмида юмалоқ тиниқ модда бўлиб, уни қорачиқ деб атаймиз ва у орқали кўз ичига ёруғлик нурлари қиради.

Кўзларнинг учинчи пардаси тўр парда деб номланиб, у кўз сокқасининг деярли бутун ички юзасини қоплайди. Қорачиқ билан рангдор парданинг орқасида икки томони қавариқ, тиниқ жисм кўз гавҳари жойлашган бўлади. Ёруғлик нурлари унда тўпланиб, сўнг синади ва тўр пардага нарса ёки жисмнинг акси, сурати тушади.

Кўз соққасининг гавҳари билан тўр парда ўртасидаги бутун ички юзаси шишасимон жисм деб номланувчи махсус тиниқ суюқлик билан қопланган бўлади. Тўр парда ранг ва ёруғлиқни сезиш учун муҳим аҳамиятга эга бўлиб, унда кўрув нервининг тармоқлари жойлашгандир. Ушбу тармоқларнинг чеккадаги учларида таёкча ва колбачалар деб аталадиган махсус нерв хужайралари мавжуддир. Инсон кўзини тўр пардасида 130 миллионга яқин таёкчалар ва колбачалар деб аталадиган махсус нерв хужайралари мавжуддир. Инсон кўзининг тўр пардасида 130 миллионга яқин таёкча ва 7 миллионга яқин колбача бор деб тахмин қилинади. Колбачалар ёрдами билан хроматик, яъни кундузги ранглар кўрилади.

Таёкчалар ёруғлиқни яхши сезувчан бўлиб, хира ва қоронғу пайтларда ўз функциясини бажаради, ахроматик рангларни акс эттиради.

Тўр парданинг энг сезир жойи — сариқ доғнинг асосан, колбачалар билан марказий чуқурчаси ҳисобланиб, унга қайси нарсанинг акси тушса, худди шуни ҳаммадан равшанроқ кўрамиз. Объектга тик қараш натижасида кўз мускуллари унга қаратилади ва акс эттирувчининг суръати сариқ доғга тушади. Бундай тарздаги кўриш тўғри кўриш дейилади.

Одам кўзи рангларнинг тахминан, 380 миллимикрондан 780 миллимикронгача узунликдаги тўлқинларнинг таъсирини сезади.

Уч рангли сезги назариясининг асосий қондалари 1756 йилда М.В.Ломоносов томонидан баён қилинган бўлса, 1856 йилдан кейин немис физиги Г.Гельмгольц томонидан уни тўла исботлаб берилган.

Ушбу назарияга биноан тўр парданинг колбачаларида учта асосий элемент мавжуддир, улардан бирининг кўзгалиши қизил ранг сезгисини, иккинчи кўзгалиши яшил ранг сезгиси ва учинчи кўзгалиши бинафша ранг сезгисини ҳосил қилади. Назарияга кўра ёруғлик тўлқинлари бирданига учта элементни бир хилда кўзгатса, оқ ранг сезгиси вужудга келади. Лекин ёруғлик тўлқинлари икки ёки уч элементга таъсир қилса-ю, аммо бу бир текис кечмаса, у ҳолда сезувчи элементлардан ҳар бирининг қанчалик кўзгалувчанлигига қараб, ҳар хил ранг сезгилари намоён бўлади.

Ҳозирги замон психологиясида рангларни сезиш ёлғиз тўр пардасидаги жараёнлар билангина эмас, балки мия пўстида юзага келадиган бошқа жараёнлар билан ҳам боғлиқ эканлиги тўғрисида маълумотлар мавжуддир. Замонавий маълумотларга биноан таёкчаларда кўриш пурпури деган махсус модда борлиги исботланган. Кўзга ёруғлик таъсири эгганда кўриш пурпури кимёвий йўл билан парчаланиб, таркибий қисмларга бўлинади ва мазкур жараён кўриш нервини кўзгатиб, ёруғлик сезгисини ҳосил қилади ва қоронғуликда эса пурпур функционал ҳолатини қайта тиклайди.

Эшитиш сезгилари

Эшитиш сезгилари товушларни эшитишдан иборат бўлиб, мушқавий ва шовқинли товушларни акс эттиради. Одатда товушлар оддий ва мураккаб турларга ажратилади, уларнинг биринчиси тонли, иккинчиси эса бир неча тондан ташкил топади. Тонлардан бири асосий тон ҳисобланиб, у товушнинг

батандигини, кучини белгилайди, бошқалари келувчи товушлар саналиб, улар обертонлар дейилади. Мусиқа асбобларидан таралаётган товушларнинг ўзига хослиги фан тилида тембр деб аталади. Ҳатто нутқ товушлари ҳам оҳангли товушлар (унли товушлар) ёки шовқинлардан (ундош товушлар) ташкил топган бўлади.

Эшитиш сезгилари органи қулоқ бўлиб, ташқи қулоқлар супраси билан эшитув йўлидан иборат. Ўша қулоқлар ноғора парда ва унга ёпишган учта суякча: болғача, сондан ва узангидан ташкил топган. Ички қулоқ (қулоқ лабиринти) ўзаро бирлашмаган учта бўлакдан тузилган.

Ташқи қулоқ ҳаво тўлқинларини йиғувчи карнай вазифасини бажаради. Ноғора парда ва унга ёпишган суякчалар ҳаво тўлқинларини ички қулоққа узатади. Ўрта қулоқ махсус йўл орқали оғиз ва бурун бўшлиғи билан туташган бўлади. Ички қулоқларнинг юқори қисми учта ярим доира қапалдан, ўрта қисми камерадан ва пастки қисми чиганокдан ташкил топган.

Ички қулоқларнинг уччала бўлими эндолимфа номли суюқликдан иборатдир. Ички қулоқларнинг асосий қисми чиганокдан иборат бўлиб, унинг ичида кортий орган мавжуд, у гумбаз шаклига эга бўлиб, асосида мембрана жойлашган. Мембрана узунлиги қисқариб борувчи эластик толалардан иборат бўлиб, улар таранг тортилган тўрларга ўхшайди. Унинг юқори қисмида махсус, таёхчасимон ҳужайралар мавжуд ва улар кортий дугалари деб юритилади. Мембрананин толалари эндолимфага ингичка қўллари бор махсус ҳужайралар ёрдамида корний дугалари орқали катта ярим шарлар пўстининг бўлагиди жойлашган.

Ҳаво тўлқинларининг ҳаракати туфайли товуш чиқарувчи жисмлар тебранганида эшитиш сезгилари ҳосил бўлади. Агар мусиқавий товушлар ҳаво тўлқинларининг секин ҳаракатлари натижасида вужудга келса, шовқинли товушлар эса уларнинг нотекис ҳаракатлари натижасида юзага келади. Одамнинг эшитиш органи бир секундда 16 мартадан 20000 мартагача тебранишли товушларни қабул қилади.

Ҳид билиш сезгилари

Ҳид билиш сезгиларига ҳидларни ҳис қилиш киради ва уларнинг органи бурун қавагининг юқори томони ҳисобланиб, бу ерда ҳид билиш ҳужайралари ҳамда сезувчи нерв тармоқлари жойлашган. Улар шиллиқ пардаларда ботиб туради.

Ҳидли моддалар сезувчи нервни қўзғайди. Ҳид билиш маркази бош мия ярим шарлари орқа юзасининг пастки қисмида мавжуд деб тахмин қилинади. Ҳидли моддалар ҳид билиш ҳужайраларига газ ҳолатида таъсир этиб, кимёвий реакциялар йўли билан уларни қўзғатади. Оддий газ ҳолатидаги ҳидли моддалар ҳаво билан нафас олиш жараёнида бурун хавосига кириб келади, натижада акс эттириш ҳолати ҳосил бўлади.

Таъм билиш сезгилари

Таъм билиш сезгилари ширин, аччиқ, нордон, шўр сингари мазаларни хис қилиш билан тавсифланади. Таъм билиш сезгиларининг органи тилнинг юзаси ва танглайнинг юмшоқ қисмидан ташкил топган. Тилнинг шиллиқ пардасида махсус таъм билиш сўргичлари мавжуд бўлиб, уларнинг таркиби таёқчасимон ҳужайралардан тузилган махсус таъм билиш “қуртаклари”га эга. Таъм билиш сўргичлари тил юзасида бир текис тақсимланмаганлиги учун унинг орқа қисми аччиқни, учи ширин мазани, четлари эса нордон мазани сезади. Лекин уларнинг ўртаси бўлса мазани ақс эттира олмайди. Таъм билиш сўргичларининг ҳужайрали қисмларида махсус сезувчи нервларнинг чекка учлари жойлашган, улар таъм билиш органидаги қўзғалишни бош миёга узатиб туради, унинг марказларига яқин жойланган.

Тери сезгилари

Тери сезгилари таркиби туйиш ва ҳарорат турларидан иборат бўлиб, уларнинг бундай номланишининг бош омили бу рецепторларнинг таркиби ва организмнинг ташқи шиллиқ пардаларида жойланганлигидадир.

Туйиш сезгилари икки хил ахборотни қабул қилиш имкониятига эга бўлиб, биринчиси тегиш ва тарқалишини туйиш сезгилари, иккинчиси эса силлиқ ёки гадир – будурни туйиш билан тавсифланади. Одатда тана аъзосига нарсаларнинг тегишини сезиш ташқи қўзғатувчи кучайганда сиқик сезгига айланади, у янада кучайганда оғриқ сезгисига айланади.

Туйиш сезгилари органи теридаги ва ташқи шиллиқ пардалардаги туйиш таначалари деб номланувчи таначалардан иборат. Таначаларнинг ичида ва қисман ташқарисида туйиш нервнинг чекка тармоқлари мавжуд, улар терида ва шиллиқ пардаларда бир текис тақсимланган, бармоқларнинг учларида тил учига лабда зич жойлашган, худди шу боисдан сезгирлик даражаси бошқалардан юксакроқдир.

Психологияда туйиш таначалари ва сезувчи нервнинг чекка тармоқлари зичлиги экзетизиометр асбоби ёрдами билан ўлчанади. Асбоб кериладиган икки оёқли циркулдан ташкил топган. бўлиб, унинг ўзигадаги даражалар оёқларнинг учлари ўртасидаги масофани ўлчайди.

Туйиш сезгиларининг маркази бош миёя пўстининг орқадаги марказий нуқтасида жойлашган деб тахмин қилинади. Туйиш сезгиларининг ташқи, яъни физик сабаби бу бирон- бир нарсаларнинг терида бевосита тегишидир.

Мускул – ҳаракат сезгилари, статик сезгилар

Мускул-ҳаракат сезгилари мотор сезгилар деб номланиб, уларга оғирликни, қаршилиқни, органлар ҳаракатини билиш сезгилари киради. Уларнинг органлари—тавда мускуллари, пайлар, бўғимлардан иборатдир. Органларнинг таркибида сезувчи нервларнинг чекка тармоқлари мавжуд бўлиб, уларнинг таъсирида ҳаракат ва статик сезгилар вужудга келади.

Мускул – ҳаракат сезгиларининг физик сабаби мускулларга таъсир этувчи нарсаларнинг механик таъйиқи ва гавда ҳаракатларидир.

Статик сезгилар гавданинг фазодаги ҳолатини сезиш ва мувозанат сақлаш сезгилари деб аталади.

Гавданинг фазодаги ҳолатини билиш ва мувозанат сақлаш сезгиси учун ички кулоқдаги вестибуляр аппарат рецептор вазифасини бажаради. Вестибуляр аппарат кулоқ даҳлизи ярим доира каналларидан ташкил топган бўлади, сезувчи нерв тармоқлари эса гавданинг фазодаги ҳаракатини ва ҳолатини бошқаради. Гавда мувозанатини сақлашда алоҳида аҳамият касб этиб, улар эндолимфада сузиб юрадиган майда оҳактош кристаллардан ташкил топган.

Органик сезгилар

Органик сезгиларининг рецепторлари ички органларда, кизилўнғач, меъда, ичак, кон томирлари, ўпка ва шу кабиларда жойлашган бўлади. Ички органлардаги жараёнлар органик сезгилар рецепторларининг қўзғатувчиларидир.

Уларга куйидагилар киради;

- а) Оғриқ сезгилар;
- б) чанқоқ сезгилари;
- в) нохуш туйғулар;
- г) очликни сезиш.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОНШИРИҚЛАРИ

1. Сезги – бу:

- а) моддий дунё жисмлари ва ҳодисаларининг алоҳида хоссаларини акс эттиришдан иборат бўлган мия таъсирланиши;
- б) содда тузилган психик жараён бўлиб, у моддий дунё жисмлари ва ҳодисаларининг алоҳида хоссаларини акс эттиришдан, шунингдек, сескантирувчиларнинг мос бўлган рецепторларга бевосита таъсири остидаги организмнинг ички ҳолатларидан иборат;
- в) моддий дунё жисмлари ва ҳодисаларининг бош мия пўстлоғида акс этиш жараёни;
- г) атроф-оламга бўлган муносабатнинг субъектив кечинмаси жараёни.

2. Рецепторда ҳосил бўлган қўзғалишларнинг асаб тизимининг юқори даражаларига ўтказилиш йўллари ... деб аталади:

- а) афферент;
- б) эфферент;
- в) самарали;
- г) аффе́ктив.

3. Сескантирувчининг иккила жадаллиги ўртасидаги энг кичик ўлчами таъсирида пайдо бўладиган дастлабки ҳис этиш ... деб аталади:

- а) абсолют куйи бўсаға;
- б) фарқлаш бўсағаси;
- в) сезгиларнинг вақтинчалик бўсағаси;
- г) жадалликка нисбатан сезувчанлик кўлами.

4. Организмнинг ички муҳотидаги таъсирларни акс эттирадиган рецепторлар ... деб аталади:

- а) экстерорецепторлар;
- б) интерорецепторлар;
- в) проприорецепторлар;
- г) ички рецепторлар.

ИДРОК

РЕЖА :

1. Идрок ҳақида тушунча
2. Идрокнинг нерв-физиологик асослари
3. Идрокнинг мураккаблиги ва хоссалари
4. Идрокда кузатиш ва кузатувчанлик

Таянч тушунчалар:

Идрок-деб сезги аъзоларига бевосита таъсир этиб турган нарсалар ҳодисалар образларини киши онгида бир бутун ҳолда акс эттирилишига айтилади.

Кузатувчанлик -Кишининг режали, тизимли ва давомли ихтиёрий идрок қилиш қобилиятини кузатувчанлик дейилади.

Апперцепция — идрок жараёнини шахснинг олдинги билимлари, шахсий ва ижтимоий тажрибалари, қизиқишлари, мотивацияси, эҳтиёжлари ва одатлари, умуман руҳий ҳаётининг барча мазмуни билан белгиланишидир.

Идрок ҳақида тушунча.

Идрок сезгиларга нисбатан мураккаб ва мазмундор психик жараён бўлиб, барча руҳий ҳолатлар, хусусиятлар, хоссалар ва инсон онгининг яхлит мазмуни эгалланган билимлар, тажрибалар, қўникмалар бир даврнинг ўзида намоён бўлади, акс эттиришда иштирок этади.

Идрок сезгига нисбатан бир мунча мураккаброқ, тўлароқ акс эттириш жараёни бўлиб, сезги аъзоларимизга таъсир этиб турган нарса ва ҳодисаларни бутун белги ҳамда хусусиятлари билан бутунлигича, яъни яхлит акс эттиришдан иборатдир. Масалан, олмани кўрган пайтимизда унинг шакли, ранги, таъми, ҳиди ва нави билан биргаликда бир бутун нарса тарзида идрок этамиз. Демак, идрок қилиш жараёнида деярли барча сезгиларимиз қатнашади.

Шунинг учун ҳам идрок сезгига нисбатан анча мураккаб акс эттириш жараёнидир.

Шахс теъварак-атрофдаги нарса ва ҳодисаларнинг фақат айрим хоссаларини онгда акс эттириб қолмайди, балки уларнинг барча хоссаларини биргаликда бир бутун ҳолда ҳам акс эттиради.

Идрок-деб сезги аъзоларига бевосита таъсир этиб турган нарсалар ҳодисалар образларини киши онгида бир бутун ҳолда акс эттирилишига айтилади.

Киши нарсаларнинг айрим хоссаларини сезади. Уни бир бутун ҳолда идрок қилади. Чунки нарса ва хосса бир-биридан ажралган ҳолда мавжуд бўлмайди. Одам нарсаларни идрок қилаётганда унинг айрим хоссаларини сезади. Масалан: чакмоқ қанди идрок қилинади, унинг шириллиги сезилади. Қуёшни идрок қилинади, унинг иссиқлиги сезилади ва бошқалар.

Идрок кўзгагувчиларнинг айрим хусусиятларини акс эттирувчи сезгилардан фарқ қилиб, нарсани бутунлигича, яхлитлигича, унинг ҳамма хусусиятлари билан биргаликда акс эттирилади. Шунинг учун идрок айрим сезгиларнинг оддий йиғиндисидан иборатдир, деган хулоса чиқариб бўлмайди. Идрок ўзига хос тузилишга эга бўлган ҳиссий билишнинг сифат жиҳатидан янги юксакроқ босқичдир.

Идрокнинг муҳим томонларидан бири – унинг хусусиятларини турли жабҳалар, вазиятлар, шароитларда намоён бўлишидир. Идрокнинг муҳим хусусиятларидан бири – бу фаол равишда бевосита акс эттириш имкониятининг мавжудлигидир. Одатда инсоннинг идрок қилиш (перцептив) фаолиятини унинг ўзлаштирилган билимлари, тўплаган тажрибалари шунингдек, мураккаб аналитик-синтетик ҳаракатлар тизими замирида юзага келади.

Идрокнинг яна бир муҳим хусусияти, унинг нарса ва ҳодисаларни умумлашган ҳолда акс эттирилишидир. Маълумки, инсон психикасига кириб бораётган кўп қиррали, кўп ёқлама амаллари идрок қилиш билан чекланиб, чегараланиб қолмасдан, балки ўша мажмуа аниқ қисм ёки ҳодиса сифатида баҳоланади.

Идрокнинг навбатдаги хусусияти унинг ҳаракатчанлиги ва бошқарувчанлигидир. Масалан: тошқўмир ёруғликда ёғду сочади, оқ қоғоздан кўпроқ нур балқийди. Лекин инсон бу нарсаларни “қора” ва “оқ” деб идрок қилади, вужудга келган бевосита субъектив таассуротларга нисбатан ўзгартиришлар, гузатишлар киритади.

Идрок жараёнида деярли барча сезгиларимиз иштирок этса ҳам идрок сезгиларимизнинг оддий йиғиндисидан иборат деб бўлмайди. Идрок жараёнида турли сезгиларимиздан ташқари одамнинг шу пайтгача орттирилган турмуш тажрибаси ҳам иштирок этади. Одам ўз турмуш тажрибасида жуда кўп нарса ва ҳодисаларни такрор-такрор идрок қилгани туфайли одамнинг идроки англанилган ҳаракатларга эгадир. Шунинг учун етарли турмуш тажрибасига эга бўлган одам (яъни катта ёшли одамлар) идрок қилаётган нарсаси нима эканлигини англашга ёрдам беради. Ҳеч қандай турмуш тажрибасига эга бўлмаган одам, (яъни чақалоқ, болалар) идрок қилаётган нарсаси нима эканини ҳали мутлақо билмайди.

Идрок жараёни шунчаки оддий акс эттиришдан иборат эмас. Идрок жараёнида одамнинг диққати, ҳоғираси, тафаккури, ҳаёли, ҳиссиёти ва иродаси иштирок этади. Чунончи, одам диққатини қаратмасдан (йўналтирмасдан) бирорта нарсани ҳам мутлақо идрок эта олмайди.

Диққат қаратилгандагина таъсир этаётган нарса ва ҳодисаларни равшан идрок этамиз. Идрок жараёнида одамнинг илгари орттирган турмуш тажрибаси иштирок қилар экан, бинобарин идрок жараёни одамнинг хотираси билан боғлиқдир.

Идрокда ҳар доим хусусан таниш жараёни иштирок этади. Таниш жараёни қатнашаётганини туфайли одам идрок қилаётган нарсаларини дарров англаб ола билади. Машҳур рус физиологларилан И.И.Сеченовнинг таъкидлашича, одам ҳозирги идрокдан ҳосил бўлган образлар илгариги идрокларида вужудга келган ва хотирасида сақланиб қолган образлар билан

таққослаб кўради. Агар ҳозирги идрокдан ҳосил бўлган образ илгари худди шу нарсаи идрок қилишдан вужудга келтирилган образга тўла мос келса, айни чоқда идрок қилаётган нарсасини танийди. Аксинча, агар ҳозирги идрокдан ҳосил бўлган образ илгариги образга мос келмаса, яъни айни чоқда идрок қилаётган нарсани одам танимаса идрок давом эттирила беради. Идрок жараёнида нутқ ва тафаккурнинг қатнашиши шунда намён бўладики, ҳар бир идрок ниҳоясига бориб, ҳукм шаклида, яъни чигал гап шаклида ифодаланади. Чунончи одамни ёки бирор идишни идрок қилаётганимизда идрокимизни, "бу пиёла" деб тугаллаймиз. Нарсаларнинг номини аташ билан идрокимизнинг мазмунини равшанлаштирамиз. Агар идрок жараёнида нарсаларнинг номини атай олмасак, яъни идрок қилаётган нарсалар бизга нотаниш қандайдир янги нарсалар бўлса, ундай пайтда идрок жараёнидаги тафаккур фаоллашиб кетади. Одам идрок қилаётган нарсаси нима эканлиги ҳақида ўйлай бошлайди.

Идрок жараёнида ҳаёлнинг қатнашиши шунда кўринадики, одам ўзидан алланималарни қўлиб, идрок қилаётган нарсасидан ҳосил бўлган образнинг мазмунини кенгайтириб юборади. Масалан, осмондаги тўда-тўда булутларга қараб, уларнинг шаклини нималаргадир ўхшатиш мумкин. Идрок жараёнида ҳаёлнинг иштирок қилиши, хусусан, болаларда яққол кўринади.

Идрок жараёнида ҳис-туйғуларнинг иштирок қилиши шу идрок қилаётган нарсаларимизга нисбатан ҳосил бўладиган муносабатларимизда кўринади. Одам идрок қилаётган ҳамма нарсаларга нисбатан бир хилда муносабатда бўлмайди. Агар одам илгари бирор нарсани идрок қилаётган пайтда қаттиқ хафа бўлган, кайфияти бузилган бўлса, шу нарсани яна иккинчи марта идрок қилганда яна ҳиссиётларга нисбатан бўлса ҳам содир бўлади. Бундан ташқари идрок ҳиссий ҳолатнинг иштироки яна шунда очиқ равшан кўринадики, одам қаттиқ кўркинч ҳиссини бошидан кечириётган пайтда идроки янглиш бўлади, яъни кучли ҳиссий ҳолат таъсирида айрим нарсалар бошқача бўлиб кўринади. Чунончи кечаси қоронғи кўчада кўрқиб келаётган одамга рўнарасидаги тўнка писиб, пойлаб, ўтирган одамга ўхшаб кўринади. Шунинг учун ҳам "кўрққанга қўша кўринар" деган халқ мақоли бежиз айтилган эмас. Аксинча, одамнинг кайфияти чоғ, хурсанд пайтида ҳамма идрок қилаётган нарсалари чиройли ва ёқимли бўлиб туюлади.

Маълумки, идрок сезги аъзолари асосида вужудга келади. Ҳар бир идрок жараёнида бир неча сезги аъзоси иштирок этади. Лекин улардан бири энг муҳим ўринда туради. Масалан, суратни идрок қилишда кўриш органи, мусиқа ва нутқни идрок қилишда эшитиш органи етакчилик қилади. Идрок жараёнида қайси сезги аъзосининг етакчилик ролини ўйнашига қараб, идрокни бир неча турларга ажратиш мумкин. Масалан, кўриш идроки, эшитиш идроки, ҳид билиш идроки, таъм билиш идроки ва бошқалар. Бундан ташқари идрокнинг аралаш тури ҳам мавжуд бўлиб, бунда бир неча анализатор биргаликда иштирок этади. Масалан, кинофильмни идрок қилишда кўриш ва эшитиш сезгиси иштирок этади. Теварак атрофдаги нарса ва ҳодисалар бир-бирига боғлиқ. Улар муайян маконда маълум вақтда содир бўлади. Шунингдек, улар бир-бирларига ва идрок қилувчига нисбатан маълум муносабатда шакл, ҳажм ва бошқа хоссаларга эгадир.

Сезгилар энг оддий элементар психик жараёнدير. Идрок эса сезгиларга караганда мураккаб психик жараён ҳисобланади. Идрокнинг мураккаблиги куйдагиларда ифодаланади:

✓ Ҳар бир идрок таркибига айни вақтда бир неча сезги киради. Масалан, қовунни идрок қилиш, бунда куйдаги сезгилар иштирок этади, қовуннинг шакли ва рангини акс эттирувчи кўриш сезгиси, ҳидини акс эттирувчи хид сезгиси, мазасини акс эттирувчи таъм билиш сезгиси, ҳаракатини акс эттирувчи тери сезгиси ва бошқалар. Бу сезгилар таҳлил ёрдамида ажратиб олинади ва идрокнинг перцептив томонини ташкил қилади. Улар иштирокида нарсанинг барча хоссалари бир бутун ҳолда акс этирилади. Бу эса идрокнинг перцептив томонини ташкил қилади.

✓ Ҳар бир идрок таркибига кишининг ўтмишда ҳосил қилинган билим ва тажрибалари киради.

Идрокнинг нерв физиологик асоси

Идрок ҳам сезги каби рефлектор жараён ҳисобланади. И.П.Павлов бўйича идрокнинг негизини теварак-атрофимиздаги нарса ва ҳодисалар реценторларга таъсир этиши натижасида бош мишнинг катта ярим шарлари қобиғида ҳосил бўладиган шартли рефлексларнинг муваққат нерв боғланишлари ташкил этади. Ташқи оламдаги нарсалар ва ҳодисалар комплекс қўзғатувчи сифатида хизмат қилади. Анализаторларнинг қобик бўлинмалар ўзига ана шу комплекс қўзғатувчиларнинг мураккаб таҳлили ва синтези амалга оширилади. Идрок сезгиларга караганда мишнинг анча юксак даражадаги таҳлил қилиш, умумлаштириш фаолияти ҳисобланади. Таҳлил қилмасдан туриб, идрокнинг англаган бўлиши мумкин эмас. Жумладан, нотаниш хорижий тилда айтилган нутқ бошдан-оёқ говушлар оқими тарзида идрок этилади. Нутқнинг англаган ҳолда идрок этилиши, яъни у тушуниши учун нутқнинг алоҳида ибораларга моҳият эътибори билан сўзларга ажратиш шартидир. Айни пайтда нутқни идрок этиш жараёнида таҳлил билан баб-баравар тарзда синтез қилинади, шу туфайли биз алоҳида тарқоқ говушларни эмас, балки сўзларни ва ибораларни идрок этамиз. Муваққат нерв боғланишларининг ўрнатилиши синтезнинг негизини ташкил қилади. Идрокнинг негизи нерв боғланишларининг икки туридан, битта анализатор доирасида ҳосил бўладиган боғланишлардан ва анализаторлараро боғланишлардан таркиб топади. Биринчи ҳолат организмга битта модалликдаги комплекс қўзғатувчи таъсир этганда кузатилади. Эшитиш анализаторларига таъсир қиладиган алоҳида говушларнинг ўзига хос бирикмасидан иборат куй ана шундай қўзғатувчи бўлиши мумкин. Ушбу комплекснинг ҳаммаси битта мураккаб қўзғатувчи сифатида таъсир қилади.

Комплекс қўзғатувчининг таъсири остида ҳосил бўладиган нерв боғланишларининг бошқа бир тури ҳам борки, улар турли хилдаги анализаторлар доирасидаги боғланишлардан иборатдир. И.М.Сеченов нарсани ёки фазони кўриш кинестезик, пайпаслаш ассоциациялари орқали ва бошқа сезгиларнинг ассоциацияси орқали идрок этилишини изоҳлаб берган эди.

Кишидаги боғланишларга албатта сўзнинг эшитилиши билан образи ҳам қўшиладики, унда муайян нарса ёки фазога муносабат гавдаланган бўлади. Идрок негизида ҳосил бўладиган муваққат нерв боғланишлари ташқи оламдаги нарсалар ва ҳодисалар хусусиятларининг объектив боғланишлар асосида таркиб топади. Анализаторлар ўртасида ҳосил бўладиган боғланишлар туфайли биз идрокимизда нарса ва ҳодисаларнинг бунинг учун мослашган анализатор бўлмаган хусусиятларини (масалан, нарсанинг ҳажми, солиштирма огирлиги) ҳам акс эттирамиз.

Шунинг учун ҳам биз идрок қилганимизда оламни сезгиларимизга нисбатан чуқурроқ қилиб оламиз. Бу муваққат нерв боғланишлар нарса-ҳодисанинг биргина хоссаси билан эмас, балки барча хоссалари комплекс қўзғатувчилар таъсири билан вужудга келади. Масалан, талаба бутун бир дарс жараёнида идрок қилаётганда ўқитувчини кўради, унинг нутқини тинглайди, ёзди. Бу комплекс қўзғатувчилар кўриш, эшитиш, мускул-ҳаракат рецепторларини қўзғайди. Комплекс қўзғатувчиларнинг анализаторларнинг мия пўсти қисмидаги ядроларида мураккаб таҳлил ва синтез қилиши амалга ошади. Идрок жараёнида таҳлил билан бир вақтда синтез ҳам рўй беради. Шунинг учун биз айрим товушларни эмас, бутун сўз ва ибораларни идрок қиламиз. Демак, идрокнинг нерв физиологик асосида иккинчи сигнал тизимининг муваққат нерв боғланишлари ётади. Муваққат нерв боғланишларининг ҳосил бўлиш жараёнини синтез асосини икки хил нерв боғланишлари ташкил қилди.

Бир анализатор доирасида ҳосил бўладиган боғланишлар бир нарсадаги комплекс қўзғатувчиларининг организмга таъсир этишдан вужудга келади. Масалан, эшитиш анализаторига таъсир қиладиган айрим товушларнинг ўзига бирикиши шундай қўзғовчи бўла олади. Мусика тинглаш, расм кўриш, улар анализаторлараро боғланишлар, бир нарса ёки бир неча анализаторларга таъсир ётади. Масалан, кўриш, мускул анализаторлари, маъруза, монолог.

Кузатиш ва кузатувчанлик.

Идрокнинг ўзига хос жуда муҳим хусусиятларидан яна бири кузатувчанликдир. Умуман олганда идрок жараёнининг ҳаммаси кузатиш билан ҳар доим узвий боғлиқ. Чунки одам идрок қилаётганида ниманидир кузатади. Лекин ихтиёрсиз идрок жараёнидаги кузатиладиган нарса ва ҳодисалар одамнинг эсида сақланиб қола бермайди.

Кузатишнинг муваффақияти олдиндан қўйиладиган тайёргарликка, кишининг билим ва тажрибаларига, диққатининг кучига ва фикрлаш фаоллигига боғлиқ. Кишининг режали, тизимли ва давомли ихтиёрий идрок қилиш қобилятини **кузатувчанлик** дейилади. Кузатувчанлик шахснинг шундай ҳислатидирки, бунда у нарса ва ҳодисаларнинг унга билинмайдиган муҳим характерли хусусиятларини пайқай олади.

Академик И.П.Павлов кузатувчанлиқнинг илмий билимдаги аҳамиятига юксак баҳо берган. У Санкт-Петербург яқинидаги Павлова шахридаги физиология институтининг олди томонига “Кузатувчанлик, кузатувчанлик ва яна кузатувчанлик” деб ёздириб қўйган.

Идрокда объект ва фон

Одамга жуда кўп нарса ва ҳодисалар таъсир қилиб туради. Булар шундай кўп ҳоссаларга эгаки, ҳатто одам бир вақтнинг ўзida уларга жавоб реакцияси қайтара олмайди. Одам кўп сонли кўзгочилардан фақат айримларини аниқ ҳолда ажратиб олади. Шу ажратиб олинган нарса ҳодисалар эса фон саналади. Идрок қилинадиган нарсани ўраб турган бошқа нарса, жисм ёки ҳодисаларга нисбатан **объект** ҳисобланиб, объектнинг атрофдагилари эса **фон** дейилади. Масалан, ўқитувчи бир дарсада бир неча ўқувчилардан сўрайди. Ҳар сафар сўраётганларни кўради. Чакирилган ўқувчи унинг жавоби хатти-ҳаракати идрок объекти ҳисобланади.

Муайян шароитда шахс томонидан идрок қилинадиган нарса ёки жисм идрокнинг **объекти** деб аталади. Бошқа ўқувчилар фаолияти идрок фони бўлиб қолади. Идрок фониға кирган ўқувчи жавоб бериш учун чакирилиб қолса, идрок объектиға айланади ва аксинча. Демак, идрок объекти ва фони динамик табиатга эга бўлиб, доимо ўзгариб туради. Объект ва фоннинг динамиклиги бош мия катта ярим шарлари пўстида вужудға келадиган оптимал кўзғалиш ўчоғининг алмашиниши билан тақозо этиладиган диққатнинг бир объектдан бошқа объектға ўтиши билан изоҳланади. Идрок фонидан объектни ажратишнинг психологик қонуниятларини иккиланган тасвирлар, шредерлар зинапояси, предмет контурларини ажратиши кабиларда аниқ кўриш мумкин.

Жуда кўп ҳолларда объектни фондан тез ва аниқ ажратиб олиш учун уни алоҳида ранг, шакл ва белгилар билан таъкидлаб қўйилади. Масалан, транспорт белгилари, темир йўл ишчилари маҳсус тўқ сарик рангли кийим киядилар ва бошқалар.

Апперцепция

Идрокнинг ўзига хос хусусиятларидан бири идрок жараёниға бутун психик ҳаёт мазмунининг (яъни бутун маънавий бойлигининг) таъсир этишидир. Юқорида айтилганидек, идрок жараёни одамнинг турмуш тажрибаси билан боғлиқ экан, бинобарин, идрок жараёниға билим бойлиги одамнинг ишонч, эътиқодлари, дунёқараши, қизиқиш ва эҳтиёжлари ҳамда касби таъсир қилади. Психологияда идрок жараёниға одамнинг бутун маънавий ҳаёт бойлигини таъсир этишини апперцепция деб юритилади. **Апперцепция** – идрок жараёнини шахснинг олдинги билимлари, шахсий ва ижтимоий тажрибалари, қизиқишлари, мотивацияси, эҳтиёжлари ва одатлари, умуман руҳий ҳаётининг барча мазмуни билан белгиланишидир. Апперцепция ҳодисаси туфайли одамлар ўзаро идрокнинг мазмуни билан бир-бирларидан муайян даражада тафовутланадилар, яъни улар айнан бир хил нарсани узининг билими, савияси, нуктаи назари, дунёқараши ва ижтимоий келиб чиқишиға асосланган ҳолда турлича идрок қиладилар ҳамда акс эттирадилар. Масалан, даладаги гуллаб турган пахтани оддий бир талаба билан тажрибали агроном идрок қиладиган бўлса, албатта, уларнинг идроклари, яъни пахтани акс эттиришлари жуда катта фарқ бўлади. Талаба шунчаки, одатдаги оддий бир пахта сифатида акс эттирса, агроном пахтанинг қандай нави, тараққиётнинг қайси босқичда эканлиги,

тахминан қанча ҳосил бериши ва шу кабилар билан бирга чуқур ҳамда жуда тўла идрок этади. Педагогик ва психологик билимларга эга бўлган тарбиячи билан бундай билимлардан мутлақо хабарсиз бўлган оддий бир онанинг болаларидаги турли эҳтиёжлар ва ҳаракатларни идрок қилишлари ўртасида кескин фарқ мавжуд. Масалан, илдиз тушунчасини болалар ўсимтикларнинг моддий асоси сифатида, математиклар сонларнинг илдизи кўринишида, ижгимоий нуқтаи-назардан қариндош-уруғчилик шаклида кўз олдида келтирадилар. Апперцепция тушунчаси баъзи ҳолларда идрокнинг аниқлиги, тўлиқлиги, равшанлиги, предметлилиги, танловчанлик каби сифатларнинг маъноси ўрнида қўлланилган. Психологик назарияларига кўра, апперцепция ҳодисаси барқарор ва вақтинча (муваққат) деб юритилувчи икки турга ажратилади. Барқарор апперцепция ҳодисаси шахснинг дунёқараши, қатъий маслаҳи, мотивацияси, кизикиши, билим савияси, маданий даражаси, ҳуққ-атвори, маънавияти ва касбий тайёргарлигига боғлиқ бўлиб, у ўта мураккаб тузилишга эгадир. Муваққат (вақтинча) апперцепция тури эса шахснинг фақат идрок қилиши жараёнидаги эмоционал ҳолатига, яъни унинг кайфияти, руҳланиши, шижоати, стресс, аффект кўринишидаги ҳис-туйғуларида, уларнинг суръати, давомийлиги тизимида ўз ифодасини топади.

Идрок хусусиятининг яна бир ўзига хос хусусияти унинг константлигидир. Идрокнинг **константлиги** деганда биз идрок қилишдан онгимизда ҳосил бўлган образнинг реал воқеликдаги бизга таъсир этиб турган нарсанинг табиий ҳолатига ҳар жиҳатдан мос бўлишини тушунамиз. Маълумки, нарсаларнинг ҳажми (катта ёки кичиклиги) шу нарсаларни қандай масофадан (узокдан ёки яқиндан) идрок қилаётганимизга караб ўзгариб туради. Лекин шундай бўлса ҳам идрок қилишдан ҳосил бўлган нарсаларнинг онгимиздаги образлари ҳамма вақт шу нарсанинг табиий ҳолатига мос бўлади, масалан, катта йўлда кетаётиб, узокдан гугурт қутичасидек кичкина бўлиб келаётган автобусни кўриб, “кичкинагина автобус” келяпти демаймиз. Узокдаги автобусни идрок қилишда онгимизда ҳосил бўлган образ автобуснинг реал ҳажмига тенг бўлади. Ёки тепамиздан катта баландликда учиб кетаётган ҳозирги замон йирик пассажир самолётларини кўриб, кичкина самолётчалар учиб кетишяпти, деб айтмаймиз. Бироқ шу нарсани айтиш керакки, идрокнинг константлиги хусусияти ҳам одамнинг турмуш тажрибаси билан боғлиқдир. Чунончи, умрида ҳеч қачон ҳозирги замон катта пассажир самолётларини кўрмаган одам баланд учиб кетаётган самолётни идрок қилиб, унинг реал ҳажмини (қанчалик катталигини) тасаввур эта олмайди.

Кўришда масофа, ранг, шакл, ҳажм константликлари рўй беради. Қаламни 20 ва 1см масофадан идрок қилиш, доскани 1 ва 10 м масофадан идрок қилиш, оқ қоғоз ёки қуёшда, хона ичида, коридорда ҳам оқ идрок қилинади. Константлик ҳодисасида одам нарсаларни кўз шуур пардасига тушган суратига айнан мувофиқ кўрмайди, балки улар ҳақиқатдан қандай мавжуд бўлса, шундай кўради. Бу кишининг тажрибаси, оммавий фаолияти жараёнида вужудга келади.

Иллюзия

Идрок жараёнининг навбатдаги яна бир ўзига хос хусусияти идрок қилишда баъзан юз берадиган иллюзия ҳодисасидир. **Иллюзия** – бизга таъсир қилаётган нарсаларни янглиш идрок қилиш демакдир. Одатда икки хил иллюзия фаркланади:

- а) объектив иллюзия;
- б) субъектив иллюзия.

Объектив иллюзия – ҳамма одамлар учун умумий характерга эга бўлиб, уни геометрик иллюзия деб ҳам юратилади. Объектив иллюзия биз идрок қилаётган нарсаларнинг ўзаро бир-бирига таъсири туфайли юз беради. Иллюзиянинг бу тури ҳар хил геометрик шаклларни идрок қилишда жуда яққол кўринади. Масалан, узунлиги барабар бўлган иккита горизонтал тўғри чизик чизилса, бу чизикларнинг учларига ташқарига қаратилган ва ичкарига қаратилган чизик каттарок бўлиб кўринади. Идрок жараёнида юз берадиган иллюзиянинг бу турига жуда кўплаб мисол келтириш мумкин. Масалан, барабар катталиikka эга бўлган учта кетма-кет турган тўғри бурчакли устунчаларни чизиб, уларнинг атрофига узоклаштирувчи чизикларни чизсак, бу учта кетма-кет турган устунчалар ҳар хил катталиқда бўлиб кўрина бошлайди. Бу ерда узоклаштирувчи чизикларнинг таъсирида иллюзия ҳосил бўлади.

Субъектив иллюзиялар одамнинг аини чоғдаги ҳиссий ҳолати билан боғлиқ бўлади. Бошқача қилиб айтганда, одамнинг ҳиссий ҳолатида рўй берадиган ўзгаришлар идрок жараёнига таъсир қилади. Масалан, юқорида айтиб ўтилганидек, одам кечаси ёлғиз кўчада кўрқиб кетаётган бўлса, ҳар бир шарпа унинг кўрқинч ҳиссини кучайтириб юборади. Натижада унинг рўпарасидан чиқиб қолган буталган дарахт қандайдир даҳшатли мавжудотга ўхшаб кўринади.

Ҳаётда кенг тарқалган ҳар хил инс-у жинс, девлар, ажиналар ва шу каби ножинс нарсалар ҳақидаги кўплаб гаплар кучли кўрқинч ҳисси таъсирида нотўғри идрок қилиш, яъни субъектив иллюзия туфайли вужудга келгандир. Баъзан одам каттиқ кўрққан пайтида бош мия катта ярим шарларининг пўстидаги муҳим марказлардан бирортаси узок муддатли тормозланиш ҳолатига тушиб қолиши мумкин. Буни академик И.И.Павлов ҳаётни муҳофаза қилувчи тормозланиш деб атаган эди. Ана шундай пайтда тормозланиб қолган марказ билан боғлиқ бўлган организмнинг бирор қисмида кескин ўзгариш пайдо бўлади. Чунончи одамнинг оғзи ёки қўзи қийпайиб қолиши мумкин ёки қўли, оёғи фалаж бўлиб қолиши мумкин.

Субъектив иллюзия ҳодисаси, яъни каттиқ кўрқинч ҳисси таъсирида нотўғри идрок қилиш ҳодисаси болаларда ҳам учраши мумкин. Шунинг учун ана шу юқоридаги мулоҳазаларни, яъни янглиш идрок натижасида пайдо бўладиган кўрқинчли образларни назарда тутиб, ҳеч вақт болаларни кўркитиш керак эмас.

Психологияда кўриш иллюзияларининг ўрганилиши муайян ўзининг тадқиқот тарихига эга. Масалан, агарда биз кўрсаткич ва ўрта бармоқларимизни чалиштириб, нўхот ёки биронта думалоқ нарсани чалиштирган ҳолда иккала

бармоғимизнинг учи билан босиб туриб, шунингдек айна бир даврда айлантираверсак, бу ҳолда бармоқларимизнинг тагида битта эмас, балки иккита нўхот бордек ҳис қиламиз.

Идрок қилувчи шахснинг психикасида рўй берадиган ўзгаришлар билан юзага келадиган тасодифий иллюзиялар ҳам мавжуддир. Саҳрода чанқаган инсон узоқда ярқираб турган шўрҳок ерни кўл деб идрок қилиши (лекин бу иллюзияни саҳродан фарқ қила олиши жонз) ёки ўрмондаги тўнка кўрқок инсоннинг кўзига биронта йиртқич хайвонга ўхшаб кўриниши худди шу иллюзиялар жумласидандир.

Ўқ чизиқлари иллюзияси узунлиги баравар бўлган икки ўқ чизиқнинг четларига икки хил (кесишмайдиган ва кесишадиган) чизиқлар чизилса, иллюзия пайдо бўлади. Яъни, кесишадиган чизиқлар ўқ чизиқга нисбатан кесишмайдиган чизиқлар чизилган, ўқ чизигидан узунроқ бўлиб кўринади.

Параллел қилиб чизилган бир неча чизиқлар параллел эмас, балки ҳар хил томонга кесилган чизиқлардек туюлади.

“Темир йўл” иллюзияси кесишадиган тўғри чизиқларнинг торроқ жойига жойлашган чизиқ узунроқ бўлиб кўринади. Аслида эса ҳар иккала параллел чизиқнинг узунлиги тенгдир.

Иккита баровар доира шаклини чизиб, улардан бирини ўша доирадан каттароқ, иккинчисини эса кичикроқ доиралар ичига олинса, иккинчи доира каттароқ кўринадиган бўлиб қолади. Яъни кичик доиралар ўртасида берилгани катта доиралар орасида берилганига қараганда каттароқ бўлиб кўринади.

Биринчи одамга қараганда иккинчиси узунроқ, учинчиси эса ундан ҳам узунроқ бўлиб кўринади. Аслида эса улар баландлиги жиҳатидан бир – бирига тенг.

Тик чизиқларни ортқича баҳолаш иллюзияси цилиндрнинг баландлиги, ҳошиясининг кенлигидан каттароқ бўлиб кўринади. Аслида цилиндрнинг баландлиги ва ҳошиясининг кенлигига баб-баровар. “Елпигич” иллюзияси-параллел чизиқлар орасидаги чизиқларнинг таъсири билан баъзида эгилгандек, баъзида эса бурилиб кетгандек бўлиб кўринади.

Дарёда сузиб кетаётган катта ва кичик икки кема палубаси узунлиги жиҳатидан бир-бирига баровар тўғри чизиқ кесмалари билан тасвирланган бўлсада, катта кема палубаси узунроқ бўлиб кўринади.

“Жонли доиралар” иллюзияси. Катта ва кичик доиралар чизилган расмлар айланмайди, албатта. Лекин китобни кўлга олиб, уни ўнгдан чапга ёки чапдан ўнгга бир неча секунд айлантирсак, доиралар гўё айланаётгандек туюлади.

Галлюцинация

Воқеликдаги нарс ва ҳодисаларнинг тана аъзоларини қабул қилиш анализаторларга бевосита таъсир этмасдан инсон онгида турли образларнинг (овозларнинг эшитилиши, шарпаларнинг сезилиши) ҳаёлан, фикран пайдо бўлишидан иборат идрокнинг психопатологик (рухий хасталик) ҳодисасига **галлюцинация** дейилади. Галлюцинация ҳодисаси муваққат рухий

хасталикнинг аломати. баъзан кўрқинч ҳисси маҳсули ҳисобланиб, бош мия катта ярим шарлари қобиғидаги кўзғалиш жараёнларининг нуқсонли суғ (патологик) ҳаракати натижасида гоҳо асаб тизимининг заҳарланиши, заифлашуви, ҳаддан ташқари толиқиши туфайли юзага келиши мумкин. Галлюцинация ҳодисаси бир неча хил кўринишга эга бўлиши мумкин, уларнинг энг асосийлари қуйидагилардан иборатдир: а) йўқ нарсаларнинг кўзга кўриниши; б) у ёки бу овозлар, товушлар эшитилиши; в) йўқ шарпалар, хидлар сезилиши кабилардир.

Одатда иллюзияни галлюцинациядан фарқ қила олиш лозим. Иллюзия шу лаҳзада шахснинг сезги аъзоларига таъсир этиб турган бирор нарсани янглиш, нотўғри идрок қилиш жараёни бўлса, галлюцинация йўқ мавжуд бўлмаган нарсаларни ташқи таъсуротсиз идрок қилишдир. Масалан, йўқ нарсаларнинг кўзга бордек кўриниши, йўқ овозларнинг қулоққа эшитилиши, йўқ хидларнинг димоққа урилиши кабилар галлюцинациянинг маҳсули бўлиб ҳисобланади. Галлюцинация шахснинг бирор нарса ва ҳолатни кўргандек, эшитилгандек, ҳис қилгандек каби тасаввурнинг акс этишидир ҳолос. Галлюцинация ҳодисаси кўпинча касалликдан (иситма, алаҳсирашдан) дарак берувчи аломатдир, у нерв тизимини бузадиган касалликларнинг оқибатида рўй бериши мумкин.

Идрокнинг таснифи

Маълумки идрок одатда ихтиёрий ва ихтиёрсиз бўлади. Ихтиёрсиз идрок ҳамиша ихтиёрсиз диққат билан боғлиқ бўлиб, муайян бир мақсадсиз, ҳеч қандай ирода кучи сарф қилинмасдан амалга оширилади. Ихтиёрсиз идрок бирор нарсани тўсатдан, таъсир этаётган нарсаларнинг бошқа нарсалардан кескин фарқ қилиши, ҳаддан ташқари оригиналиги, ёрқинлиги натижасида юзага келади. Ихтиёрсиз идрок одамнинг бутун фаолияти давомида узлуксиз давом этиб, айрим пайтларда ихтиёрий идрок билан алмашиб туради. Лекин шундай бўлса ҳам инсон ҳаётида ихтиёрий идрокнинг роли бениҳоя каттадир.

Ихтиёрий идрок олдиндан белгиланган муайян бир мақсад асосида амалга оширилади. Идрокнинг иштироки асосан ихтиёрий идрокда намоён бўлади. Чунки ихтиёрий идрок кўпинча одамда иродавий зўр беришни талаб қилади. Масалан, дарсни ихтиёрий идрок билан эшитиб ўтириш одамдан анчагина ирода кучини талаб қилади. Умуман олганда, ҳар қандай ихтиёрий идрокда албатта диққат қатнашади.

Теварак-атрофимиздаги нарса ва ҳодисаларни яхлит акс эттиришдан иборат бўлган ирода жараёнининг бир қанча ўзига хос хусусиятлари бордир. Одатда икки идрок тури фарқ қилинади. Улардан бири содда идрок бўлса, иккинчиси мураккаб идрокдир. Содда идрок деганда атрофимиздаги турли-туман нарсалари масалан, хонадаги стол-стуллар, шкафлар ҳамда шкафлардаги ўйинчоқларни идрок қилиш содда идрок қилишдан иборатдир.

Идрокни тасниф қилишда материянинг яшаш шакллари – фазо, вақт, ҳаракат асос қилиб олинади, унга кўра идрок қуйидаги турларга ажратилади:

➤ Фазони идрок қилиш

- Вақтни идрок қилиш
- Ҳаракатни идрок қилиш

Фазони идрок қилиш

Фазони идрок қилиш воқеликдаги нарса ва ҳодисаларнинг фазода эгаллаган ўрнини, шаклини, миқдорини, бир-бирига нисбатан муносабатлар билиш жараёнининг шаклидир. Воқеликни идрок қилиш орқали инсон борлик тўғрисида, унинг хусусиятлари, ҳажми, масофаси (ич томонни, чуқурлиги) юзасида муайян маълумотлар, хоссалар, ахборотлар тўплаш, уларни фарқлаш имкониятига эга бўлади.

Фазони идрок қилиш ундаги нарсаларнинг шаклини, ҳажмини ва ўзаро муносабатларини акс эттиришидир. Демак, фазодаги нарсалар уч ўлчовда идрок қилинади; нарсаларнинг шакли: уч бурчакли, тўрт бурчакли, куб, квадрат, доира, конус ва бошқалар. Нарсаларнинг ҳажми катта, кичик, ўртача, йирик, майда ва бошқалар. Нарсаларнинг бир-бирига ва идрок қилувчига муносабати: ўнгда, чапда, юқорида, пастда, узокда ва ҳоказо. Фазони кўриш, тери, мускул-ҳаракат органлари билан идрок қилинади. Фазони бир кўз билан ёки икки кўз билан идрок қиламиз. Монокуляр идрокда нарсаларнинг четларидан келаётган нурлар битта кўзнинг тўр пардасида акс этади. Бу нурлар кўз гавҳарларида бир-бирини кесиб ўтади ва уларнинг кесишган жойида кўриш бурчаги ҳосил бўлади. Бу бурчакнинг катта-кичиклигига ҳамда унинг кўздан қанчалик узок-яқинлигига боғлиқ. Кўз гавҳарларининг ва умуман кўзнинг нарсаларни энг яхши кўриш учун мослашувини **аккомодация** дейилади.

Одатда фазодаги нарсаларнинг шакли, ҳажми ва ўзаро муносабатларини икки кўз билан бинокуляр идрок қилинади.

Биз бир нарсага икки кўз билан қараймиз. Лекин нарса битта акс этади. Бунинг сабаби ўша нарсадан келадиган нурларнинг кўз пардасига мос ёки мос бўлмаган нуқталарига тўғри келишидир.

Нарсаларнинг фазо муносабатини бинокуляр идрок қилишда конвергенция муҳим аҳамиятга эга.

Конвергенция — бирор нарсага қараганда иккала кўз соққасининг каншар томон баб-баробар бурилишидир. Конвергенция масофани, чуқурлигини аниқ, тўлиқ идрок қилишга имкон беради.

Вақтни идрок қилиш

Одамда инсон томонидан вақтни идрок қилиш асосан руҳий ҳодисалар, ҳолатлар, вазиятлар, хусусиятларнинг ўзаро ўрин алмашинуви тufайли намоён бўлади ва ўзига хос тузилиши билан мазкур жараёнининг бошқа шаклларида фарқ қилиб туради. Вақтни идрок қилиш инсон томонидан акс эттирилаётган вақт бирлигининг объектив (ҳакқоний, ҳолис) мазмунига, шахснинг ўзига нисбатан муносабатига боғлиқ бўлиб, шу мезон орқали унинг маҳсулдорлиги ўлчанади. Масалан, шахснинг эҳтиёжи мотивацияси, кизиқиши ва интилишларига муносоиб вақт бирлигини, идрок бирлигини идрок қилган тақдирдагина вақт объектив жиҳатдан кечинмалар, ҳис-туйғуларга нисбатан

шахсининг ижобий, ҳаққоний муносабатларида тез ўтгандай идрок қилинади, одатда ёқтирмаслик идрок майдониға (қамровига) номутаносиблик эса шахсда зерикиш, вақт “секин” ўтиш туйғусини уйғотади.

Биз идрок қилиб турган нарсалар ҳодисалар муайян вақт давомида пайдо бўлади, ўзгаради ва ўтиб кетади. Вақт материя мавжудлигининг асосий шаклларида биридир. Вақтни идрок қилиш воқеликдаги ҳодисалар ва уларнинг мунтазамлигини акс эттиришдир. Вақтни идрок қилиш объектив реалликни акс эттириб, кишини ўраб олган муҳитда мўлжал олишиға имкон беради. Вақтни мўлжал олиш ориентировкаси миёнининг пўст бўлимлари ёрдамида амалға ошади. Лекин вақтни идрок қилувчи махсус аъзо мавжуд эмас.

Вақтни идрок қилишда турли анализаторлар қатнашади, бироқ вақтлар оралиғинининг бир мунча аниқ фарқини кинестезик ва эшитиш сезгилари беради.

Марказий асаб тизимида бош мия катта ярим шарларида қўзғалиш ва тормозланишнинг ритмик алмашинуви вақтни идрок қилиш асосида ётади. Агар бош мия пўстида қўзғалиш жараёни устунлик қилса, вақт “тез” ўтгандек, агар тормозланиш устунлик қилса, вақт “секин” ўтгандек идрок қилинади. Вақтнинг “тез” ёки “секин” ўтиши кишининг вақтға ва диққати йўналтирилган объектға муносабатига ҳам боғлиқ. Масалан, бирор дарснинг ўтиши, кинофильмни кўриш, автобус ёки бирор кишининг келишини кутиш ва ҳоказо. Одамлар вақтни объектив белгилаш, унинг оралиғини тўғри фарқлашға имкон берадиган нарсалар ой, қуёш, юлдузлар ҳаракатидан фойдаланиб келганлар.

Ҳаракатни идрок қилиш

Биосфера ва носферадаги ҳаракатларни идрок қилиш жисмларнинг (баъзан нисбий жиҳатдан бошқа ижтимоий-сиёсий, табиий ҳолатларнинг) фазодаги (ижтимоий ҳаётдаги) ўрин алмашинувини бевосита (бавосита) акс эттиришдан иборатдир. Шу сабабдан, ҳаракат таққосланмасдан идрок қилиниши илмий психологик манбаларда қайд қилиб ўтилади. Мабодо ҳаракатдаги жисм уни қўраб турган ҳаракатсиз бошқа жисмларға таққосланган ҳолда идрок қилинса, бундай тоифадаги ҳаракат нисбатан идрок қилиш деб аталади. Агарда ҳаракатланаётган жисм ҳеч қандай нарса билан таққосланмасдан идрок қилинса, бу кўринишдаги ҳаракат эса нисбат берилмасдан нисбатсиз идрок қилиш дейилади.

Теварак-атрофдаги нарсалар ҳодисалар муайян вақт давомида ўз ўринларини алмаштириб турадилар. Кишилар нарсаларнинг фазода ўрин алмаштириб туришини, яъни ҳаракатини ҳам идрок қиладилар. Ҳаракатни идрок қилишда кўриш ва кинестезик анализатор асосий роль ўйнайди. Тезлик, тезланиш ва ҳаракатнинг йўналиши ҳаракат қилаётган объект параметридир. Одам нарсаларни ҳаракати ҳақида икки йўл билан маълумот олиши мумкин.

- Ҳаракатни бевосита идрок қилиш
- Ҳаракат ҳақида хулоса чикариш.

Ҳаракатни бевосита кўриш орқали идрок қилиш икки хилдир.
а) кўзни ҳаракатдаги нарса билан бирга юритиш

б) кўзи бир нуктага қаратиб туриш.

Ҳаракат тез ёки секин бўлаётгандек идрок қилинади. Ҳаракатни бундай идрок қиливиши нарсаларнинг объектив тезлигига ва унинг идрок қилинувчидан қанчалик узоқ яқинлигига боғлиқ. Ҳаракатни эшитиш анализатори ёрдами билан ҳам идрок қилинади.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Идрок:

а) жисملарнинг аҳамиятли хосса ва сифатларини йиғинди ҳолатида акс эттириш;

б) моддий олам жисмларини акс эттиришда пайдо бўладиган сезгилар йиғиндиси;

в) жисм ва ҳодисаларни уларнинг мос рецепторларга бевосита таъсир кўрсатишида яхлит акс эттириш;

г) воқеликнинг билан инсон ўтмиш тажрибаси ўртасидаги муносабатнинг боғлиқлиги.

2. Идрокнинг фазовий, вақт, ҳаракат идрокларига таснифланишининг асосий мезони:

а) етакчи анализатор;

б) акс эттириш жисми;

в) материя мавжудлиги шакли;

г) субъект фаоллиги.

3. Идрокнинг ихтиёрий ва ихтиёрсиз турларга бўлинишига асос бўлиб хизмат қилади:

а) етакчи анализатор;

б) акс эттириш жисми;

в) материя мавжудлиги шакли;

г) субъект фаоллиги хусусиятининг мақсадга йўналганлиги.

4. Идрокнинг инсон психик ҳаётининг мазмуни ва шахс хусусиятларига боғлиқлиги:

а) инсайт;

б) перцепция;

в) анперцепция;

г) сенсибеллик.

ХОТИРА

РЕЖА:

1. **Хотира ҳақида тушунча**
2. **Хотиранинг нерв-физиологик асоси**
3. **Хотира турлари**
4. **Хотира жараёнлари**

Таянч тушунчалар:

Хотира биз илгари идрок қилган, бошдан кечирган ва бажарган ишларимизни ёдда сақлаш, кейинчалик уларни эслаш ёки хотирлаш жараёнидир.

Харакат хотираси – инсон фаолиятининг ҳар бир турида рухий фаолликнинг у ёки бу кўринишларини устунлик килишида кузатилади.

Оператив хотира инсон томонидан бевосита аманга оширилаётган фаол тезкор ҳаракатлар, усуллар учун хизмат қилувчи жараёни англатувчи мнемик ҳолат **оператив хотира** деб аталади.

Хотира ҳақида тушунча

Хотира биз илгари идрок қилган, бошдан кечирган ва бажарган ишларимизни ёдда сақлаш, кейинчалик уларни эслаш ёки хотирлаш жараёнидир. Биз ҳар кун янги нарсаларни биламиз, кун сайин билимларимиз бойиб боради. Хотира фаолиятида шахснинг ғоявий йўналиши катта ўрин эгаллайди. Бу йўналиш унинг фаолиятини ҳаёт шароити таъсирида шакллантиради. Киши ўзининг шу фаолияти учун муҳим бўлган воқеа, ҳодисаларни яхши эслаб қолади. Аксинча, киши учун кам аҳамиятга эга бўлган нарсалар ёмон эсда қолдирилади ва тезда унутиб юборилади. Шу ўринда хотира борасидаги таърифларга қайтсак, қўлгина адабиётларда хотира тушунчаси қуйидагича таърифланади. «Индивиднинг ўз тажрибасида эсда олиб қолиши, эсда сақлаши ва кейинчалик уни яна эсга тушириши *хотира* деб аталади». Шунинг таъкидлаш жоизки, келтирилган мазкур таъриф хотиранинг мураккаб, кенг қамровли жиҳатларини тўла таъкидлаш имкониятига эга.

Шахснинг йўналиши унинг кизиқишида ифодаланади. Кишининг кизиқиши хотирага аниқ ва кучли таъсир кўрсатади, яъни яхши эсда олиб қолишни таъминлайди. Биз қўпинча у ёки бу нарса ва ҳодисаларни ёмон эсда қолдирамиз. Бу хотирани ёмонлигини эмас, балки уларга кизиқиш йўқлигини кўрсатади. Масалан, ўқувчилар ҳамма фанларни бир хил ўзлаштира олмайдилар. Бу уларнинг ҳар хил хотирага эга эканликлар билан эмас, балки ўқитилаётган фанга кизиқишнинг ҳар хиллиги билан тушунтирилади. Эсда олиб қолишга кишининг эмоционал муносабати ҳам катта таъсир кўрсатади. Киши учун яққол ҳаяжонли реакция вужудга келтирувчи нарсалар онгда чуқур из қолдириб, пухта ва узоқ ёдда сақланади. Биз бир нарсадан таъсирлансак, ўша

узоқ вақт эсда сақланади. Самарали хотира кишининг ирода сифатларига ҳам боғлиқдир. Кучсиз, иродасиз, ишёқмас кишилар ҳар доим юзаки, ёмон хотирлайдилар. Аксинча, иродали, материални ўзлаштиришга астойдил киришадиган кишилар пухта ва чуқур эслаб қоладилар. Самарали хотира кишининг умумий маданиятига, унинг ақлий савиясига, билимига, укувиға фикрлаш қobiliятига, қўникмаа ва одатларига ҳам боғлиқдир. Шундай қилиб, хотиранинг табиати ва унинг самаралилиги шахснинг хусусиятлари билан боғлиқдир. Шахс ўз олдига қўйилган мақсад ва вазифалари асосида ўзининг хотирлаш жараёнини онгли равишда тартибга солади ва бошқаради.

Хотира соҳасида қуйидаги асосий жараёнлар: эсда олиб қолиш, эсда сақлаш, эсга тушириш ва унутиш бир-биридан фарқ қилинади. Бу жараёнлар фаолиятда таркиб топади ва белгиланади. Маълум материални эсда олиб қолиш ҳаёт фаолияти давомида индивидуал, яъни шахсий тажрибани тўплаш билан боғлиқдир. Тўплаган тажрибадан кейинги фаолиятда фойдаланиш қайта эсга туширилиши талаб қилади. Маълум материалнинг фаолиятда қатнашмай қолиши ёздан чиқаришга олиб келади.

Хотиранинг нерв-физиологик асослари

Эсда олиб қолиш нерв тизимининг эгилувчан, яъни ўзгарувчанлик, қўзғатувчилар таъсирида ўзида гўё бир из қолдириш, сақлаш имконияти туфайли юзага келади. Ҳар қандай инсоннинг миyesi эгилувчанлик хусусиятига эга бўлиб, унинг даражаси ҳар хил бўлади. Шахс хотирасининг сифати миyanинг фаоллиги ва турли фаолиятга тўғридан-тўғри боғлиқ равишда ривожланади. Атрофни ўраб олган борлиқни фаол билувчи киши ўз миyesi фаолиятини гўҳтовсиз кучайтиради. Шу билан бирга унинг эгилувчанлик даражасини оширади. Мия эгилувчанлиги вақтинча пасайиши, хотира самарасининг сусайиши, баъзи пайтда одамнинг толиқишига сабаб бўлади. Дам олгандан кейин яна тикланади. Одатда мия эгилувчанлиги ёш ўтиши билан сусаяди. Масалан, кекса кишилар гапларидан адашиб кетади, илгари гапирганлари эздан чиқиб, ўша гапларни такрорлайверадилар. Мия эгилувчанлигининг кўрсаткичи бош мия пўстлоғида муваққат нерв алоқаларини тезликда вужудга келиши, давомли сақланиши ва уларнинг тез, осон жонланштирилиши ҳисобланади. Муваққат нерв алоқалари ассоциацияларни ҳосил қилувчи физиологик механизмдир. Ассоциация бизнинг хотирамизда мустақамланган ва онгимизда қайд қилинган айрим воқеа ҳодисаларнинг ўзаро боғланишидир. Бирор буюмни эсда олиб қолиш, бошқа буюмлар билан боғлаш орқали амалга оширилади. Бу ўринда академик И.П.Павловнинг қуйидаги сўзлари жуда характерлидир. «Муваққат нерв боғланишлари – деб ёзади И.П. Павлов ҳайвонот оламида ва бизнинг ўзимизда ҳам бўладиган энг умумий физиологик ҳодисадир. Шу билан бирга у психик ҳодиса ҳамдир, турли-туман ҳаракат, таассурот бўлмаса ҳарфлар, сўзлар ва фикрлар ўртасида пайдо бўладиган боғланишлар-ки, бу боғланишларни психологлар ассоциациялар деб атайдилар».

Хотира, яъни эсда олиб қолиш, идрок қилинаётган нарсалардан ҳосил бўлган образлар ўртасида ассоциацияларнинг юзага келишидан иборатдир. Шу

боис инсон хотирасидаги ассоциациялар 3 турга ажратилади. Булар ёндошлик ассоциацияси, ўхшашлик ассоциацияси ва қарама-қаршилиқ ассоциацияларидан иборатдир. Ёндошлиқ ассоциациясининг асосида вақт ва фазовий муносабатлар ётади. Бошқача қилиб айтганда, ёндошлиқ ассоциацияси бир неча нарса ёки ҳодисаларни айни бир вақтда ёки кетма-кет идрок қилишдан ҳосил бўлади.

Масалан, боғчада боласи ҳар куни ўзининг тарбиячи опаси ва тарбияланаётган гуруҳини идрок қилади. Кейинчалиқ, яъни катта бўлгандан сўнг боғчасини эсласа тарбиячи опаси ва аксинча, тарбиячи опасини эсласа, боғча гуруҳи кўз ўнгида гавдаланади.

Ҳозирги пайтда идрок қилинаётган нарса билан илгари идрок қилинган нарса ўртасида маълум ўхшашлик бўлса, бу нарсалар ўртасида ўхшашлик ассоциацияси ҳосил бўлади. *Масалан*, бола даставвал боғчага келган пайтида боғча мудирасининг ташқи кўриниши, овези ва муносабатларини ўз онасига ўхшатиши мумкин. Кейинчалиқ бола онасини кўрганда, мудира опасини ва аксинча мудира опасини кўрганда онасини эслайдиган бўлиб қолади. Бу иккала одамнинг бола тасаввуридаги образлари ўртасида ассоциация ҳосил бўлади.

Ҳозирги идрок қилинаётган нарсалар билан илгари идрок қилинаётган нарсалар ўртасида қарама-қарши белгилар ва хусусиятлар бўлса, бундай нарсалар ўртасида қарама-қаршилиқ ассоциацияси юз беради. *Масалан* ёз-қиш, иссиқ-совуқ каби нарсалар ўртасида қарама-қаршилиқ ассоциациялари ҳосил бўлади.

Шундай қилиб, хотиранинг нерв-физиологик асосида бош мия пўстида ҳосил бўладиган шартли рефлекслар, турли ассоциатив боғланишлар ётади. Лекин, одам эсда олиб қолиш пайтида ассоциациялар ҳосил бўлганлигини мутлақо сезмайди. Ҳар хил ассоциацияларнинг ҳосил бўлганини одам кейинчалиқ бирор нарсани эсга тушириш пайтида бўлади.

Хотиранинг нерв-физиологик механизмлари хусусида тўхталар эканмиз, сўнгги йилларда техниканинг ғоят тез ривожланиши натижасида турли эсда олиб қолувчи аппаратларга бўлган эҳтиёж бениҳоя кўпайиб кетганлигини таъкидлаш жоиз. Бу ўз навбатида хотиранинг нерв-физиологик механизмларини психолог ва физиологлардан ташқари энгжерлар, биохимиклар, генетиклар ҳамда кибернетиклар томонидан ўрганилишига олиб келди. Натижада хотиранинг нерв физиологик механизмларини тушунтирувчи бир қанча янги назариялар майдонга келди. Ана шундай назариялардан энг муҳими молекулаларнинг ўзгариши билан боғлиқ бўлган биохимик назариядир. Бу назарияга кўра бирор нарсани эсда олиб қолиш ва эсда сақлаб туриш махсус тузилишни ўзгариши билан боғлиқдир. Ўтказилган текширишларга кўра, бирор нарса эсда олиб қолинганда, асосан нерв ҳужайраларининг (нейронларнинг) дендрит шохлари таркибида ўзгариш юзага келади. Улар қандайдир бошқачароқ тузилишга кириб оладилар. Дендритлар тузилишидаги ҳосил бўлган ўзгариш дарров ўтиб кетадиган бўлмай, анча мустаҳкам бўлади. Шу сабабли эсда олиб қолган нарса узок вақт хотирада сақланиб туради.

Хотира турлари

Хотира инсоннинг ҳолати ва фаолиятининг барча соҳаларида қатнашиши туфайли унинг намоён бўлиш шакллари, ҳолатлари, шарт-шароитлари, омиллари ҳам хилма-хил кўринишга эгадирлар. Одатда хотирани муайян турларга ажратишда энг муҳим асос қилиб унинг тавсифномаси сифатида эсда олиб қолиш, эсда сақлаш, эсга тушириш, унутиш сингари жараёнларни амалга оширувчи фаолиятининг хусусиятларига боғлиқлиги олинади.

Ҳаракат хотираси – инсон фаолиятининг ҳар бир турида руҳий фаолликнинг у ёки бу кўринишларини устунлик қилишида кузатилади. Масалан, ҳаракат, ҳиссиёт, идрок, ақл-заковат каби руҳий фаолиятнинг кўринишлари мавжуддир. Ана шу руҳий фаоллик турларининг ҳар бири тегишли ҳаракатларда ва уларнинг маҳсулотларида ўз ифодасини топиб ҳаракатларда, ҳиссий кечинмаларда, туйғуларда, образларда, тасвирларда, фикр ва мулоҳазаларда акс этади.

Турли ҳаракатлар ва уларнинг бажарилиши тартиби, тезлиги, суръати, изчиллиги ва бошқаларни эсда қолдириш, мустаҳкамлаш, эсга туширишдан иборат хотира тури ҳаракат хотираси деб аталади.

Ҳис-туйғу ёки ҳиссиёт хотираси. Бу хотира ҳис-туйғулар, руҳий кечинмалар, ҳиссиётлар, эҳтиёжларимиз ва кизиқишларимиз қандай қондирилаётганлигидан, атрофимиздаги нарса ва ҳодисаларнинг хусусиятига нисбатан муносабатимиз қай тарзда амалга оширилаётганлигидан доимо хабар бериб туриш имкониятига эга. Шунинг учун ҳар бир кишининг ҳаёти ва фаолиятида ҳиссий хотира тури жуда катта аҳамият касб этади.

Воқеликдаги нарса ва ҳодисалардан, ўз-ўзимизга бўлган муносабатларимиздан келиб чиқадиган ёқимли ҳамда ёқимсиз кечинмаларни эсда қолдириш, эсда сақлаш, эсга туширишдан иборат хотира тури ҳиссий хотира тури деб аталади. Боқимиздан кечирган ва хотирамизда сақланиб қолган ҳиссиётлар ҳаракатга ундовчи ва ўтмишда салбий кечинмаларга эга бўлган ҳаракатлардан сақланиб қолувчи сигнал тарзида намоён бўлади.

Образли хотира – тасаввурлар ва турмуш манзаралари, шунинг билан бирга, товушлар, таъмлар, ранглар шакллар, билан боғлиқ бўлган хотира туридир. Образ хотираси деб яққол мазмунни, бинобарин, нарса, ҳодисаларнинг аниқ образларини, уларнинг хусусиятлари ва боғланишларини эсда қолдириш, онгда мустаҳкамлаш ҳамда зарурият туғилганида эсга туширишдан иборат хотира турига айтилади.

Сўз-манتيқ хотираси мазмунини фикр ва мулоҳазалар, аниқ ҳукм ҳамда хулоса чиқаришлар ташкил этади. Инсонда фикр ва мулоҳаза турли хил шакллар ёрдамида ифодаланганлиги туфайли уларни ифодалаш фақат ўзлаштирилаётган материалларнинг асосий маъносини изоҳлаш, талқин қилиб бериш ёки уларни сўзма-сўз ифодаланишини айнан айтиб беришга қаратилган бўлиши мумкин. Агар маълумот, ахборот, хабар, материал маъно жихатидан қайта ишланмаса, у ҳолда материални сўзма-сўз ўзлаштириш, мантикий ўрганиш бўлмасдан, балки аксинча механик эсда олиб қолишга айланиб қолади.

Сўз-мантиқ хотирасининг вужудга келишида биринчи сигнал билан бир қаторда иккинчи сигналлар тизими асосий ҳисобланади. Чунки сўз мантиқ хотираси фақат инсонгагина ҳос бўлган хотиранинг махсус тури ҳисобланиб, бу хотира тури ўзининг содда шакллари билан ҳайвонларга ҳам тааллуқли бўлган ҳаракат, ҳис-туйғу ва образли хотиралардан сифат, ҳам миқдор жиҳатдан кескин фарқ қилади. Ана шу боисдан сўз-мантиқ хотираси бир томондан хотиранинг бошқа турлари тараққиётига асосланади, иккинчидан уларга нисбатан етакчилик қилади. Шу билан бирга, бошқа турларнинг ривожланиши сўз мантиқ хотирасининг такомиллашувига узвий боғлиқдир. Сўз-мантиқ хотирасининг ўсиши қолган хотира турларининг барқарорлашувини белгилайди.

Хотира турларига нисбатан бошқача тарзда ёндашиш ҳоллари ҳам учрайди. Шу боис хотира фаолиятини амалга ошираётган фаоллик хусусиятлари билан узвий боғлиқ равишда турларга ажратилади. Масалан, фаолият мақсадига кўра хотира ихтиёрсиз ва ихтиёрий турларга бўлинади.

Ихтиёрий хотира деганда маълум мақсадни рўёбга чиқариш учун муайян даврларда ақлий ҳаракатларга суянган ҳолда амалга оширилишидан иборат хотира жараёни тушунилади. Бу фаолиятни одам онги бевосита бошқаради. Кўпинча психология фанида ихтиёрий хотирага ихтиёрсиз эсда олиб қолиш қарши қўйилади. Бу жараён маълум керакли тошпириқ ёки вазифа қўйилса, эсда олиб қолишга етакловчи фаолият бирон-бир мақсадни рўёбга чиқаришга йўналтирилган тақдирда юзага келади. Биз математик тошпириқларини ечаётганимизда масаладаги сонларни эсда олиб қолишни ўз оқдимизга мақсад қилиб қўймаймиз. Мазкур сўз мантиқ хотирада асосий мақсад фақат масала ечишга қаратилади. Бунинг натижасида сонларни эсда сақлашга, ҳеч қандай ўрин ҳам қолмайди. Шунга қарамай, биз уларни киска муддат бўлса-да, эсда сақлашга интиламиз. Бу ҳолат фаолият яқунлангунга қадар давом этади.

Хотиранинг ихтиёрий ва ихтиёрсиз турлари хотира тараққиётининг иккита кетма-кет босқичларини ташкил этади. **Ихтиёрсиз хотиранинг** турмушда ва фаолиятда катта ўрин эгаллашини ҳар ким ўз шахсий тажрибасидан билади. Ихтиёрсиз хотиранинг муҳим хусусиятларидан бири маълум мақсадсиз ақлий, асабий, иродавий зўр берилсиз ҳаётий аҳамиятга эга бўлган кенг қўламдаги маълумот, хабар, ахборот, таъсуротларнинг кўпчилик қисмини акс эттиришдир. Шунга қарамадан инсон фаолиятининг турли жабҳаларида ўз хотирасини бошқариш зарурати туғилиб қолиши мумкин. Худди мана шундай шароитлар, ҳолатлар, вазиятларда эсда сақлаш, эсга тушириш ёки эслаш имкониятини яратадиган хотиранинг мазкур тури катта аҳамиятга эгаллиги шубҳасиз.

Сўнгги пайтларда рус ва хориж психологиясида хотира борасидаги тадқиқотчиларнинг эътиборини эсда олиб қолишнинг дастлабки, бошланғич дақиқаларида вужудга келадиган ҳолатлар, жумладан ташқи таассурот изларининг мустаҳкамланишигача бўлган жараёнлар, ҳолатлар, механизмлар, шунингдек, уларнинг мустаҳкамланиш муддатларини ҳам ўзига жалб қилиб келмоқда.

Масалан, бирер материал хотирада мустаҳкам жой олиш учун уни субъект томонидан тегишли равишда қайта ишлаб чиқиш зарур ва материални бундай ишлаб чиқиш учун маълум даражада муддат талаб этиш табиийдир. Ана шу муддат хотирада қайта тикланилаётган изларни мустаҳкамлаш деб қабул қилинган. Мазкур жараён инсон томонидан яқиндагина бўлиб ўтган ҳодисаларнинг аке садоси сифатида кечирилади ва такомиллашади. Инсон муайян дақиқаларда, лаҳзаларда, аини пайтда бевосита идрок қилинаётган нарсаларни гўё кўришда, эшитишда даном этаётгандек туюлади. Ушбу жараён келиб чиқиши жиҳатидан беқарор, ҳатто ўзгарувчан, лекин улар шу қадар махсус тажриба орттириш механизмларининг фаолиятида муҳим аҳамият касб этади. Шу боисдан уларнинг роли шу қадар аҳамиятли-ки, бу жараёнларда эсда олиб қолиш, эсда сақлаш, ахборотлар, маълумотлар, хабарларни қайта эсга туширишнинг алоҳида тури сифатида қаралади. Ушбу жараён одатда психология фанида **қисқа муддатли хотира** деб аталади.

Жуда кўп қайтаришлар ва қайта тиклашлар натижасида материални узок муддат давомида эсда сақланиб қолиши характерли бўлган узок муддатли хотирадан фарқ қилган ҳолда, қисқа муддатли хотира бир марта ҳамда жуда қисқа вақт оралиғида идрок қилиш ва шу ондаёқ қайта тиклашдан сўнг қисқа муддатли эсда олиб қолиш билан характерланади.

Ҳозир илмий адабиётларда қисқа муддатли хотирани қуйидаги атамалар билан номлаш учрайди: «бир лаҳзалик», «дастлабки», «қисқа муддатли» ва бошқалар.

Оператив хотира инсон томонидан бевосита амалга оширилаётган фаол тезкор ҳаракатлар, усуллар учун хизмат қилувчи жараённи англатувчи мнемик ҳолат **оператив хотира** деб аталади. Ҳозирги замон психологиясида ушбу ҳолатни намён қилиш учун қуйидаги мисол келтирилади. Математик амалини бажаришга киришар эканмиз, биз уни муайян бўлақларга ажратиб ҳал қилишни мақсад қилиб қўямиз. Шу боисдан оралиқ натижаларни ёдда сақлашга интиламиз, ниҳоясига яқинлашган сари айрим материаллар эсдан чиқа бошлайди.

Мазкур ҳолат матнни талаба ёки ўқувчи томонидан ўқишда, уни қўчириб ёзишда, ижодий фикр юритишда, ақлий фаолиятни амалга оширишда яққол кўзга ташланади.

Хотира жараёнлари

Хотира фаолияти эсда қолдиришдан бошланади. Эсда қолдириш идрок қилинган нарса ва ҳодисаларни мия пўстида из ҳосил қилишдир. Унинг физиологик асоси мия пўстида муваққат нерв боғланишининг вужудга келишидир. Эсда қолдириш ўзининг фаоллиги жиҳатидан иккига бўлинади:

- а) ихтиёрий эсда қолдириш;
- б) ихтиёрсиз эсда қолдириш.

Ихтиёрсиз эсда қолдиришда олдиндан мақсад қуйилмайди, мавзу танланмайди ва ирода кучи сарфланмайди. Ўзининг гўзаллиги, ҳиссий таъсирчанлиги, ҳажми, ҳаракатчанлиги, тезлиги, шакли ва бошқа хоссалари билан фарқ қиладиган нарса ва ҳодисалар ихтиёрсиз эсда қолади. *Масалан,*

тасодифий ҳодисалар, карнай-сурнай овози ихтиёрсиз эсда қолади.

Ихтиёрий эсда қолдиришда эса олдиндан мақсад қўйиб мавзу белгиланади. Масалан, дарс материалларини эсда олиб қолиш, имтиҳонга тайёрланиш ва бошқалар. Ихтиёрий эсда қолдиришда қуйидаги турли усуллардан фойдаланилади:

1. мақсад қўйиш, масалан, институтга кириш олдидаги мақсад;
2. ўқув материалларини тушуниб эсда қолдириш;
3. эсда қолдиришнинг рационал усулларидан фойдаланиш, масалан, эсга тушириш йўли билан эсда қолдириш.

Бейхтиёр эсда қолдиришда қизиқиш катта роль ўйнайди. Бизнинг олдинги тажрибамиз билан боғлиқ нарса ва ҳодисалар бейхтиёр осон эсда қолади. Биз баъзи бир фактларни билсак, улар ҳақида тушунчага эга бўлса, шу фактларга тегишли бўлган ҳамма нарсалар осон эсда қолади.

Ихтиёрсиз эсда қолдириш инсон ҳаётида катта аҳамиятга эга бўлиб, ундан ориқча ҳаракат талаб қилмаган ҳолда ҳаётий тажрибаларни кенгайтиради ва бойитади. Бирок ихтиёрсиз эсда қолдириш тез бўлса ҳам кўпинча ноаниқ бўлади, бундай эсда олиб қолingan нарса ва ҳодисалар кейинчалик янглиш эсга туширилади.

Ихтиёрий эсда қолдириш кўзда тутилган мақсадга мувофиқ танланган материални эсда қолдиришдир. Киши ихтиёрий эсда қолдириш учун эсда сақлашнинг махсус усулларини сақлаган ҳолда материални пухта эсда қолдириш учун ўзининг керакли кучини сарф қилади. Аммо механик эсда сақлашни маъноли эсда сақлаш билан қўлланилиши фойдалидир.

Психология фанида эсда олиб қолишнинг қуйидаги турлари мавжуд:

1. Маълумот, хабар, таассурот, ахборот ва материалларни эшитиш орқали идрок қилиш ҳамда эсда олиб қолиш.
2. Эгаллаш ёки ўзлаштириш зарур бўлган материалларни кўриб идрок қилиш ёрдамида эсда олиб қолиш.
3. Материалларни ҳаракат ёрдамида ва эшитиш орқали идрок қилиш ҳамда эсда олиб қолиш.
4. Аралаш ҳолатда эсда олиб қолиш, эшитиш, кўриш, ҳаракат кабилар орқали идрок қилиш ва эсда олиб қолиш ёки бир нечта таъсир отувчилар ёрдамида ажраттириш.

Мана шу йўллар орқали эшитиш, кўриш, эшитиш ҳаракат, комбинаторлаштирилган (аралаш) турлари ёрдамида хотиранинг қайси тури устунроқ ёки қайси бири бўш эканлигини аниқлаш мумкин.

Эсда олиб қолишда ассоциацияларнинг аҳамияти муҳимдир. Бунинг учун эсда олиб қолиш жараёнининг боғланишлари пайдо бўлиш суръатини аниқлаш мақсадида улар хусусиятларига биноан қуйидаги:

1. Сабаб оқибат боғланиш.
2. Бўлак ва яхлит муносабати.
3. Қарама-қаршилик муносабати.
4. Инкор этиш ҳолати.
5. Адекват ёки аниқлик турларга ажратилади.

Эсда олиб қолиш инсон фаолиятининг хусусиятига бевосита боғлиқдир.

А.А.Смирнов, П.И.Зинченко тажрибалари шуни кўрсатадики, эсда олиб қолиш у ёки бу фаолиятдагина самарали бўлиши мумкин. А.А.Смирновнинг тажрибаларида текширишларга қараганда икки хил фаолият таклиф қилинса, биринчи ҳолда улар маъноли матнни эсда олиб қолиш назарда тутилади. Синалувчилар матнни ёдлар эканлар, материаллар устида ҳеч қандай фаол иш олиб бормаганлар. Иккинчи ҳолда эса эсда олиб қолиш вазифаси қўйилмайдиган, лекин матн устида муайян иш олиб бориш унда учрайдиган маъновий хатоларни аниқлаш таклиф этилади. Иккинчи ҳолда эсда олиб қолиш анча самарали бўлганлиги аниқланган.

Махсус воситалар ва оқилона усулларни қўллаш орқали эсда олиб қолиш соҳасидаги ёндашишдан иборат ташкилий фаолият алоҳида аҳамиятга эга. А.А.Смирнов ўтказган тажрибасида шуни кўрсатадики, матнни махсус тузиб чиқилган режага асосланган ҳолда ёдлаш режаси, тала-партиш эсда олиб қолишдан икки баробар самаралироқ экан, психолог олимларнинг тавсиясига биноан ёдлаш жараёнида материални такрорлаш билан уни фаол эсга туширишни ўзаро алмаштириб туриш юқори натижалар беради. Кузатишлар ва тажрибалар шуни кўрсатадики, ўқувчилар ва талабалар бу усулларни мустақил равишда эгаллай олмайдилар, одатда уларни муаллимнинг раҳбарлигида эгаллашади. Акс ҳолда ўқув фаолияти иштирокчилари материални бевосита ихтиёрсиз эсда олиб қолиш босқичида қотиб қолиши мумкин, бу ҳол аклий ўсишга қарама-қаршидир.

Шу нарсани алоҳида таъкидлаб ўтиш керакки, ўқув материалларининг маъносига тушуниб эсда олиб қолиш йўли оқилона йўл бўлиб қолмасдан, балки у механик эсда олиб қолиш жараёнидан ўзининг самарадорлиги билан кескин даражада ажралиб туради.

Эсда олиб қолиш жараёни деганда сезги, идрок, тафаккур, ички кечинмаларни хотирада сақланиш хусусияти тушунилади. Кундалик ҳаётимизда китоб, журнал, газета ўқиётганимизда материални эсда олиб қолиш учун шу материалнинг маъносига тушуниб олишга ҳаракат қиламиз. Жамики нарса инсонга етарли даражада тушунарли бўлмаса, у тақдирда уларни эсда олиб қолиш жараёни жуда қийин кечади. Ўрганилаётган материалнинг мазмуни ва маъносига тушуниб олиш учун одам уни таҳлил қилишга, умумлаштиришга ҳаракат қилади. А.А.Смирнов таъкидлаганидек, материални ўзлаштириб олиш худди шу жараёнга яққол мисолдир. Муаллифларнинг шахсий фикрига кўра ўзлаштираётган материалларни эсда олиб қолиш қийинлиги сабабли уларни тушуна олмайдик. Тушуниб олишнинг эсда олиб қолишдаги аҳамияти худди шу билан тавсифланади.

Эсга тушириш ва унинг турлари.

Ўтмишда идрок қилинган нарсалар, ҳис-туйғу, фикр ва иш-ҳаракатларнинг онгимизда қайтадан тикланиши эсга тушириш дейилади. Эсга туширишнинг нерв-физиологик асослари бош мия пўстида илгари ҳосил бўлган нерв боғланишларнинг қўзғалишидир. Эсга туширишнинг таниш, эслаш, бевосита эслаш, орадан маълум вақт ўтказиб эслаш, ихтиёрсиз ва ихтиёрий

турлари мавжуд.

Таниш илгари идрок қилинган нарсa ва ҳодисаларни такрор идрок қилиш натижасида у ёки бу ҳодисани эсга туширишдир. Таниш аниқ ва ноаниқ бўлиши мумкин. Ноаниқ танишда биз бу нарсани нотаниш эмаслигини ҳис қиламиз, холос. Масалан, бир одам кўзимизга иссиқ кўринади, лекин уни қаерда кўрганимизни эслай олмаймиз. Тулиқ, аниқ танишда эса идрок қилинаётган нарсанинг номи катта роль ўйнайди. Масалан, биз бир кишини кўриб, уни таний олмасак, унинг фамилиясини ёки исмини эшитсак, дарров ким эканлигини биламиз.

Эслаш нарсa ва ҳодисаларни, уни айтиш пайтда идрок қилмай эсга туширишдир. *Масалан*, бўлиб ўтган воқеа ва ҳодисаларни, билиб олган ишларимизни бемаълol эсга туширишимиз мумкин. Эслаш ҳам аниқ ва ноаниқ бўлади. Масалан, биз шеърни ёддан айтиб берсак ҳам уни қаерда ва қачон ўқиганимизни эслай олмаймиз. Эсга тушириш аввал танишдан бошланади. Масалан, имтиҳонга кирганда билетни кўриб, унинг саволини ўқиб таниймиз. Демак, бунда предметнинг номи муҳим роль ўйнай экан. Бевосита эсга тушириш материални идрок қилиш кетиданок эсга туширишдан иборат. Масалан, шеърни ёд олганимизда бир неча сатрни ўқиган китобга қарамасдан такрорлаймиз, яъни бевосита эсга туширамиз. Бир қарра кўздан кечирилган материални бевосита эсга туширилган миқдорига қараб, хотиранинг қўламини аниқланади.

Материалнинг қўп қисмини бевосита эсга тушира оладиган кишининг хотира қўламини кенг ҳисобланади. Масалан, артистларда сўз ва ибораларни эсда тутиб қолиш хотирасининг қўламини кенг бўлади. Ҳисоб-китоб ишларини юритадиган ходимларда сонларни эсда тушириш хотирасининг қўламини кенг бўлади.

Вақт ўтказиб эсга тушириш эсда олиб қолинган нарсани орадан бир қанча вақт ўтказиб эсга туширишдирки, бунда шу орада онгимизда бошқа жараёнлар ўтгандек бўлади. *Масалан*, ёшлигимиздаги воқеа ва ҳодисаларни шу тариқа эслаймиз.

Идрок қилинган нарсалар миёмамизда ўрнашиб қолиши. эсимизда туриши туфайли турли усулда эсимизга тушиши мумкин.

Эсда сақлаш деганда илгари туғилган таассурот, фикр, ҳис-туйғу ва иш-ҳаракатларнинг такрорланишига мойиллик пайдо қилиши ва мустаҳкамланиши тушунилади. Бунга сабаб асаб тизимининг эгилувчанлигидир. Шунинг учун асаб тизими илгари бўлиб ўтган таассуротларни такрорлашга тайёр туради. Фақат эсга тушириш учун қулай шароит бўлсагина эсга тушади. Бундай шароит бўлмаганда зарур материални ихтиёрий эслаш жараёни қийинлашади.

Шундай қилиб, эсга туширишда ана шу тариқа қийналиб қолиб, зарур бўлган нарсани шу онда эсга тушира олмаймиз.

Унутилган нарсаларни яна хотирада қайтадан тикланиши **реминисценция** ҳодисаси (ҳира эсга келтириш) дейилади. Бу ҳодисанинг сабаби шуки, узок вақт бир иш билан машғул бўлганда миё чарчаш юз беради. Чарчаш ҳаддан ташқари ошиши натижасида нерв хужайраларида тормозланиш юз беради. Материални эсда қолдирилгандан кейин 12 соат ичида эсга

туширилса, материалнинг кўп қисми унутилади. Материални ўқиб ўрганиб олингандан кейинроқ уни яхши хотирлай олмай, ammo орадан бир неча вақт ўтгандан кейин уни тўла хотирлай олишликнинг сабаби материални ўқиб, ўрганиб олишда рўй берадиган чарчашдир.

Материални эслаш учун бўлган кучли хоҳинг натижасида тормозланиш юзга келади, бу эса материални қайта эсга туширишдаги қийинчиликни кучайтириб юбориши мумкин. Вақт ўтиши билан ишга чалғиб кетган инсонларда тормозланиш тарқаб кетади. Шунда эсга тушириш лозим бўлган нарса хотирага киради. Материални мустаҳкамлашга бўлган қизиқишнинг бўлиши материални узокроқ эсда сақлашга олиб келади. Унутиш вақтга боғлиқ бўлади. Бу Г.Эббингауз томонидан аниқланган бўлиб, унутиш материални ёд олингандан кейин дарҳол айниқса тез рўй беради, ундан кейин эса унутиш анча секинлашади.

Г.Эббингауз унутишнинг вақтга боғлиқлигини тажриба орқали аниқлаган. Тўпланган натижаларнинг кўрсатишича, материални ёд олгандан сўнг унутиш суръати тез кейинчалик эса у бирмунча секинлашади. Бу қонуният маъносиз айрим бўғинларни унутиш устида олиб борилган ишларида тасдиқланган. Тажрибаларнинг кўрсатишига қараганда, ўрганилган нарсалар бир соатдан кейин унутилади. Материални ўзлаштириш жараёни мабойнида хотирлаш натижасида унутиш секинлашиб боради. Муваққат асаб боғланишлари сусайиши натижасида қачонлардир содир бўлган нарса ва ҳодисаларнинг ўзаро алоқалари хотирада аста-секин йўқолиб боради. Вақтнинг ўтиши билан бирмунча унутилиб кетилаётган вақтли боғланишларни, яъни ассоциацияларни қайтадан тиклаш жараёни куч-қувват, хатти-ҳаракатларни талаб қилади.

Г.Эббингаузнинг издошлари ва шогирдлари томонидан ўтказилган жуда кўп тадқиқотларнинг кўрсатишича, унутиш суръати материалнинг маъноли ёки маъносизлигига, унинг қанчалик англанганлигига боғлиқдир. Материал қанчалик мазмундор англанган тушуниб олинган бўлса, у ҳолда унутиш ҳам шунчалик секин кечади. Лекин маъноли материалга нисбатан ҳам унутиш аввал тез суръатда бўлиб, кейинчалик эса у секинлашади. Бирон-бир материални ўзлаштириш ёки эсда олиб қолиш инсоннинг эҳтиёжлари, қизиқиши, фаолиятнинг мақсади билан боғлиқ бўлса, бу материал секин унутилади.

Унутишнинг тезлиги эсда олиб қолingan материалнинг мустаҳкамлигига тескари пропорционал хусусият касб этади. Демак, эсда олиб қолишнинг мустаҳкамлигига ўзлаштирилаётган материалнинг маънога эга ёки эмаслигига боғлиқликдан ташқари яна бир нечта омиллар ўз таъсирини кўрсатади ва унинг фаолият мазмунига айланишига ҳам боғлиқ. Шунингдек, улар шахснинг шахсий, индивидуал хусусиятларига ҳам бевосита боғлиқдир.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Хотира – бу:

- а) аввал орттирилган билимларни сақлаш;
- б) амалий фаолиятда ўтмиш тажрибасидан фойдаланиш психик жараёни;
- в) хиссийётлар ва идрокларга асосланган инсоннинг тажрибани эслаш қobiliяти;
- г) инсон ўтмиш тажрибасини эсда олиб қолиш, эсда сақлаш ва эслашнинг психик жараёни.

2. Хотира жараёнлари:

- а) эсда олиб қолиш, ассоциациялар, тасаввурлар;
- б) эсда олиб қолиш, эсда сақлаш, тасаввурлар;
- в) эсда олиб қолиш, эсда сақлаш, эслаш, унутиш;
- г) эсда олиб қолиш, тасаввурлар, унутиш.

3. Хотиранинг ҳаракат, эмоционал, образли ва вербал хотираларига бўлиниши учун асос бўлиб хизмат қилади:

- а) етакчи анализатор;
- б) акс эттириш предмети;
- в) субъект фаолиги;
- г) фаолият тури.

4. Хотиранинг юксак тури ... хотира ҳисобланади:

- а) ҳаракатли;
- б) образли;
- в) эмоционал;
- г) вербал.

ТАФАККУР

РЕЖА:

1. **Тафаккур ҳақида тушунча**
2. **Тафаккур операцияси**
3. **Тафаккур шакллари ва сифатлари**
4. **Тафаккур турлари**

Таянч тушунчалар:

Тафаккур деб нарса ва ҳодисалар ўртасидаги энг муҳим боғланишлар ва муносабатларнинг онгимизда акс эттирилишига айтилади.

Анализ – шундай бир тафаккур операциясидирки унинг ёрдами билан биз нарса ва ҳодисаларни фикран ёки амалий жиҳатдан хусусиятларини таҳлил қиламиз.

Синтез – шундай бир тафаккур операциясидирки, биз нарса ва ҳодисаларнинг анализда бўлинган, ажратилган айрим қисмларини, бўлакларини синтез ёрдами билан фикран ва амалий равишда бирлаштириб, бутун холига келтирамиз.

Абстракция – шундай фикр тафаккур операциясидирки, бу операция ёрдами билан моддий дунёдаги нарса ва ҳодисаларнинг муҳим хусусиятларини фарқлаб олиб, ана шу хусусиятлардан нарса ва ҳодисаларнинг муҳим бўлмаган иккинчи даражали хусусиятларини фикран ажратиб ташлаймиз.

Тафаккур ҳақида тушунча

Тафаккур инсон ақлий фаолиятининг юксак шаклидир. Тафаккур орқали биз сезги аъзоларимиз билан бевосита акс эттириб бўлмайдиган нарса ва ҳодисаларни онгимизда акс эттирамиз. Умуман олганда ташқи муҳитдаги нарса ва ҳодисалар ўртасида кўз билан кўриб, қулоқ билан эшитиб бўлмайдиган ички муносабатлар ҳамда қонуниятлар мавжуд. Ана шу ички боғланиш ҳамда қонуниятларни биз тафаккур орқали билиб оламиз. Демак, **тафаккур** деб нарса ва ҳодисалар ўртасидаги энг муҳим боғланишлар ва муносабатларнинг онгимизда акс эттирилишига айтилади.

Айнан тафаккур орқали биз моддий оламдаги нарса ва ҳодисаларнинг маъиятини билиш имконига эга бўламиз. Шу боис дунёни билишда бевосита сезиш, идрок, тасаввур ва бавосита тафаккур муҳим роль ўйнайди.

Тафаккурнинг нерв-физиологик асоси

Тафаккур фаолияти муайян мақсадга қаратилган алоҳида онгли жараён тариқасида содир бўлади. Бош миyaning бирор участкасидаги фаолият эмас, балки бутун бош мия пўстининг фаолияти мана шу жараённинг физиологик асосидир. Тафаккур фаолияти учун аввало анализаторларнинг миёдаги учлари ўртасида вужудга келадиган мураккаб боғланишлар муҳим аҳамиятга эгадир. Анализаторларнинг бош мия пўстидаги участкалари бир-биридан кескин

ажралган ҳолда эмас, балки бир-бирига туташиб, бир-бири билан чамбарчас боғланиб кетганлиги сабабли мазкур боғланишларнинг вужудга келиши юкорида айтиб ўтилганидек, тафаккурнинг махсус нерв-физиологик механизмларидир. Бунда иккинчи сигналлар тизимининг боғланишлари биринчи сигнал тизимидаги боғланишларга таянади.

И.П.Павлов иккинчи сигнал тизимининг иши ҳамيشа биринчи сигнал тизими билан ўзаро ўтказиш жараёнида ҳозир бўлади, деб таъкидлаган. Иккинчи сигнал тизими асосида биринчи сигнал билан ўзаро таъсир қилиш жараёнида дастлаб умуминсоний эмпиризмни ва нихоят одамнинг ўз теварагидаги оламни ва унинг ўзини билиш учун олий қурол бўлган олий тафаккур воқеъ бўлади. Тафаккурнинг муайян бир нарсага қаратилиши учун нерв-физиологик асос бўлган ориентировка рефлекс тафаккур жараёнларида катта роль ўйнайди. Академик И.П.Павлов таъкидлаганидек, “аввало умуминсоний эмпиризмни нихоят, атроф оламни ва инсоннинг ўзини ҳам билиш учун олий қурол бўлган фанни ҳам яратувчи махсус инсоний олий тафаккур зарурдир”.

Тафаккур операциялари

Тафаккур жараёни инсоннинг билишга бўлган эҳтиёжлари, теварак-атрофдаги олам ва турмуш тўғрисидаги ўз билимларини кенгайтиришга ва чуқурлаштиришга интилиш сабабли вужудга келади. Фикр қилувчи кишининг тафаккури-объектни англаши, билиши тафаккур жараёнининг характерли хусусиятидир. Одам ўзи идрок қилаётган нарсалар тўғрисида фикр қилади. Шунинг учун тушунчалар нарсаларнинг бутун бир синфи, туркуми тўғрисида фикр қилади, яъни булар тафаккурнинг объекти бўлади. Бир нарсага таянмаган қуруқдан қуруқ тафаккур бўлиши мумкин эмас.

Анализ, синтез, таққослаш, абстракциялаш ва умумлаштириш, таснифлаш ва тизимга солиш ақлий операцияларнинг асосий турларидир.

Анализ – шундай бир тафаккур операциясидирки унинг ёрдами билан биз нарса ва ҳодисаларни фикран ёки амалий жиҳатдан хусусиятларини таҳлил қиламиз. Анализ жараёнида бутуннинг унинг қисмларига ва элементларига бўлган муносабати аниқланади. Таҳлил объектлари амалда ажратиб бўлмайдиган элементларга ёки белгиларга бўлишда ифодаланиши мумкин. Алломаларимизнинг таъкидлашича, маймуннинг ёнғоқни чақшининг ўзиёқ бошланғич, оддий анализдир. Ўқувчи ва талаба ёшлар турмушда ва ва дарс жараёнида анализ ёрдами билан қўлгина ишларни амалга оширадилар, топшириқлар, мисол ва масалаларни ечадилар. Демак, табиат ва жамиятдаги билим ва тажрибаларни инсон томонидан ўзилаштириб олиш анализдан бошланади.

Дарс жараёни вақтида тафаккурнинг анализ қилиш фаолияти катта ўрин тутadi. Чунончи, саводга ўргатиш нукти таҳлил қилишдан, гапни сўзларга, сўзларни бўғинларга, бўғинларни товушларга ажратишдан бошланади. Математик масалани ечиш таҳлил қилишдан, дастлаб бир қанча маълум сонларни топишдан бошланади. Агарда инсон олдида автомашина моторининг

тузилишини билиш вазифаси қўйилса, у ҳолда бу топшириқни ҳал қилиш у моторни айрим қисмларга ажратиб, ҳар бир қисмни ўз навбатида алоҳида олиб текшириш лозим бўлади ва ҳоказо.

Юқорида айтиб, ўтилган мотор ёки бошқа қисмларнинг родини тушуниш учун ёлғиз анализнинг ўзи кифоя қилмайди. Чунки таркибий қисмларни бирлаштирган ҳолда бир-бирига таъсир қилиб турган мотор ва машинанинг бутунлигига олиб текширигандagina унинг мотор ёки машина эканлигини англаш мумкин.

Синтез — шундай бир тафаккур операциясидирки, биз нарса ва ҳодисаларнинг анализда бўлган, ажратилган айрим қисмларини, бўлақларини синтез ёрдами билан фикран ва амалий равишда бирлаштириб, бутун ҳолига келтирамиз. Синтез элементларнинг, нарса ва ҳодисаларнинг қисмлари ва бўлақларини бир бутун қилиб қўшишдан иборат ақлий фаолият эканлиги таърифдан қўрилиб турибди. Анализ ақлий бўлгани каби синтез ҳам амалий характер касб этади. Масалан, биринчи синф боласи ўз ҳарф ҳалтасидаги келтирилган ҳарфлардан фойдаланиб, бўгин, бўгинлардан сўз, сўзлардан гап, гаплардан қисқа ахборот, ундан эса ҳикоя тузади.

Анализ ва синтез ўзаро бевосита мустаҳкам боғланган ягона жараённинг икки томонидир. Агар нарса ва ҳодисалар анализ қилинмаган бўлса, уни синтез қилиб бўлмайди, ҳар қандай анализ предметларни нарсаларни бир бутун ҳолда билиш асосида амалга оширилиши лозим.

Таққослаш — шундай бир тафаккур операциясидирки, бу операция воситаси билан объектив дунёдаги нарса ва ҳодисаларнинг бир-бирига ўхшашлиги ва бир-биридан фарқи аниқланади.

XIX-XX асрларда яшаган олим К.Д.Ушинский таққослаш жараёни борасида қуйидагиларни таъкидлаган: “Агар сиз табиатни бир нарсасини равишан тушуниб олишни истасангиз, унинг ўзига жуда ўхшаш бўлган нарсалардан тафсувотини топингиз ва унинг ўзида жуда узок бўлган нарсалар билан ўхшашлигини топингиз. Ана шунда сиз шу нарсанинг энг муҳим белгиларини пайқаб olasiz, демак шу нарсани тушуниб olasiz”.

Нарса ва ҳодисалар ўртасидаги ўхшашлик ёки фарқи, тенг ёки тенгсизликларни, айният ёки зиддиятларни аниқлашдан иборат бўлган фикр юритиш операцияси, билишнинг дастлабки ва зарур воситаси бўлиб ҳисобланади. Аждодларимиз таққослашнинг таълимдаги роли тўғрисида шундай фикрларни билдирган эди. Таққослаш ҳар қандай тушунишнинг ва ҳар қандай тафаккурнинг асосидир. Оламдаги нарсаларнинг ҳаммасини таққослаб кўриш йўли билан била олмасак, бошқа йўл билан била олмаймиз, агар биз ҳеч нарса билан солиштиришимиз ва фарқини билиб олишимиз мумкин бўлмаган бирон бир нарсага дуч келганимизда эди, у ҳолда биз шу нарса тўғрисида ҳеч қандай фикр қила олмаган бўлар эдик.

Таққослаш операцияси икки хил йўл билан амалга ошиши мумкин: амалий аниқ нарсаларни бевосита солиштириш ва назарий тасаввур қилинаётган образларни ва нарсаларни онгда фикран таққослаш. Агар одам икки бойлам юкни қўл билан кўтариб, бир неча хил таом мазасини киёсласа ёки икки пайкал пахтазор ҳосилдорлигини таққосласа, бу амалий таққослаш

бўлади. Шунингдек, ўқувчилар икки қалам ёки икки стерженнинг учини ёғочга ёки қозоғга солиштирсалар, у аналогик ҳолатга мисол бўла олади. Бундан ташқари метр билан масофани, тарози билан оғирликни, термометр билан ҳароратни, телескоп билан осмон жисмларини ўлчаш пайтида ҳам таққослаш жараёни вужудга келади.

Инсон теварак-атрофдаги нарса ва ҳодисаларнинг барчасини бевосита акс эттириш, қўл билан пайпаслаш имкониятига эга эмас. Шу боисдан тўпланадиган билимларнинг аксарияти қўл билан ушлаш, кўз билан кузатиш эвазига эмас, балки фикр юритиш орқали, маъниқ ёрдамида англланилади. Улар ўртасида ўхшаш ва фарқли аломат ҳамда белгилар назарий таққослаш асосида ажратилади. Демак, инсон олаётган кенг қўламдаги ахборотлар фарқини фикран таққослаш ёрдамида англаб етади. Жумладан, ўқувчилар дилда ўйлаётган нарсаларни фикран солиштириб кўрадилар. Баъзан турли ёшдаги кишилар ўз тенгдошлари характерида, қизиқишида, юриш туришида, муомаласида ва бошқа хусусиятида ўхшашлик ва тафовут борлигини топадилар.

Абстракция — шундай фикр тафаккур операциясидирки, бу операция ёрдами билан молдий дунёдаги нарса ва ҳодисаларнинг муҳим хусусиятларини фарқлаб олиб, ана шу хусусиятлардан нарса ва ҳодисаларнинг муҳим бўлмаган иккинчи даражали хусусиятларини фикран ажратиб ташлаймиз.

Абстракция жараёнида объектдан ажратиб олинган белги, аломатнинг ўзи тафаккурнинг мустақил объекти бўлиб қолади. Абстракция операцияси таҳлил патижасида вужудга келади. Масалан, синф деворини таҳлил қилиш жараёнида унинг фақат бир белгисини, яъни оклигини ажратиб олиш мумкин ва ок девор тўғрисида эмас, балки деворнинг оклиги тўғрисида, кейин эса умуман оклик ҳақида фикр юритиш мумкин. Кишилар қуёш, ой, юлдуз, электр, олов баъзи планеталар, айрим тош ва ҳоказоларнинг кўз ўнгиларида ёритишни кузата туриб уларнинг битта умумий белгисини, яъни ёритишни фикран ажратиб олиб, умуман ёритиш тўғрисида мулоҳаза юритилади.

Буюмларни нарса ва ҳодисаларни жисм ва предметларни бир-бири билан таққослаш пайтида ҳам абстракциялаш жараёни юзага келади. Бунда нарса ва ҳодисаларнинг мавжуд белгиларига, масалан тусига, шаклига, тезлигига, оғирлигига, қийматиға ва шу каби ўхшаш сифатларга қараб таққосланади.

Абстракция операцияси билан инсонни куроллантириш интеллектуал жиҳатдан интенсив ривожланишига олиб келади, шунингдек мустақил билим олиш фаолиятини такомиллаштиради.

Умумлаштириш – тафаккурда акс этган бир туркум нарсаларнинг, ўхшаш муҳим белгиларнинг шу нарсалар тўғрисидаги битта тушунча қилиб, фикрда бирлаштириш демакдир. Психологияда умумлаштириш муаммоси бўйича ягона йўналишдаги назария мавжуд эмас. Шунинг учун психологлар бу жараёни турлича талқин қиладилар, гоҳо уни гуруҳларга бўлиб ўрганадилар. Шунингдек, мактаб таълимини қайси умумлаштириш усули асосида амалга ошириш тўғрисида олимлар турлича нуқтаи назардан ёндашадилар. С.Л.Рубинштейн, В.В.Давидов томонидан таълимда назарий жиҳатдан

умумлаштириш усулини ёқлаб чиқсалар, Н.А.Менчинская, Д.Н.Богоявленскийлар ҳам назарий, ҳам амалий усулни қўллашни тавсия этмоқдалар. Аммо ўқув фаолиятининг турли-туманлиги дарс жараёнида ҳар хил умумлаштириш усулларида фойдаланиш кераклигини таъкид қилади.

Психологияда умумлаштиришнинг кенг қўлланиладиган икки тури: тушунчали умумлаштириш ва ҳиссий-конкрет умумлаштириш юзасидан кўпроқ фикр юритилади. Тушунчали умумлаштиришда предметлар объектив муҳим белги асосида умумлаштирилади. Ҳиссий-конкрет умумлаштиришда эса предметлар топширик талабига биноан таъкид белги билан умумлаштирилади. Психологлар нотўғри умумлаштиришнинг ҳиссий-конкрет умумлаштиришдан тафовутли борлигини ҳаминша таъкидлаб келмоқдалар. Ўқувчи ва талаба баъзан предметларни муҳим бўлмаган белгисига асосланиб нотўғри умумлаштиришлар, ваҳоланки, топширик шартда бу талаб улар олдида мутлақо қўйилмайди. Лекин бу назариянинг ҳимоячилари нотўғри умумлаштиришни алоҳида тур деб ҳисоблайдилар.

Умумлаштириш, абстракциялаш операциясидан ажралган ҳолда содир бўлмайди, ҳар қандай умумлаштириш асосида абстракциялаш жараёни ётади. Умумлаштириш жараёни абстракциясиз мавжуд бўлиши мумкин, лекин абстракциясиз умумлаштиришнинг юзага келиши мумкин эмас. Агар абстракциялаш фаолиятида нарса ва ҳодисаларнинг ўхшаш ҳамда муҳим белгилари тасодиф белгилардан фикран ажратиб олинса, умумлаштиришда эса ажратиб олинган ўхшаш, умумий ва муҳим белгиларга суянган ҳолда нарса ва ҳодисалар бириштирилади.

Умумлаштириш жараёни сўз таъсирида вужудга келган иккинчи сигналлар тизимига асосланади. Академик И.П.Павлов фикрича, нутқ сигналлари туфайли нерв фаолиятининг янги тамойили абстракциялаш ва шу билан бирга олдинги тизимнинг беҳисоб сигналларини умумлаштириш вужудга келадики, бунда ҳам ўз навбатида ана шу умумлаштирилган янги сигналлар тағин анализ ва синтез қилинаверади. Фикр юритишнинг умумлаштириш операцияси ҳар хил асосларга кўра турларга бўлиб ўрганилади. Умумлаштиришни мазмунига кўра тушунчали умумлаштириш ва яққол-кўргазмалӣ ёки элементар умумлаштириш турига ажратиш қабул қилинган. Тушунчали умумлаштириш орқали объектив қонуниятларни муҳим белгилари бўйича бириштириш амалга оширилади. Бунда муҳим белгилар умумлаштирилиб, объектив қонуниятларни очиш мумкин бўлади. Яққол-кўргазмалӣ умумлаштиришда нарса ва ҳодисалар таъкид ҳамда яққол белгилар бўйича умумлаштирилади.

Конкретлаштириш — ҳодисаларни ички боғланиш ва муносабатлардан қатъий назар бир томонлама таъкидлашдан иборат фикр юритиш операциясидир.

Умумий мавҳум белги ва хусусиятларни яқка ёлғиз объектларга тадбиқ қилиш билан фойдаланадиган фикр юритиш операцияси инсоннинг барча фаолиятларида фаол иштирок этади. Бөкелик қанчалик яққол шаклда фойдаланса, инсон уни шунчалик осон англаб этади. Инсонлар даставвал теварак атрофни аниқ белгиларига асосланиб, аниқ ҳолда акс эттирганлар,

яккол образларга суяниб тасаввур қилиш имкониятига эга бўлганлар, шу боисдан то ҳозирги кунга қадар аниқлик белгиси ҳар қандай инсон зоти учун энг яқин белги бўлиб ҳисобланади.

Психологлар тадқиқотларининг кўрсатишига қараганда конкретлаштириш одамда икки хил вазифани бажаради. Биринчидан, умумий абстракт белгининг якка объектга тадбиқ этиш амалга оширилади. Масалан, биз “оқ” деганимизда кўз олдимизга қор, қоғоз, пахта ва шу қабилар келиши мумкин. Иккинчидан, конкретлаштириш умумий ва якка белгилар камрок бўлган умумийликни очишда ифодаланади. Масалан, биз олма, олхўри, узумни мевалар қаторига стол-стул, диван ва шу қабиларни мебеллар қаторига қўшамиз. Умумий фикрларни баён қилиш ва изоҳлаш чоғида одатда келтириладиган мисолларнинг ҳаммаси конкретлаштиришнинг ўзидир.

Классификациялаш – бир туркум ичидаги нарсаларнинг бир-бирига ўхшашлигига ва бошқа туркумдаги нарсалардан фарқ қилишига қараб нарсаларни туркумларга ажратиш тизимидир. Д.И. Менделевни “Элементларнинг даврий тизими” жадвали бунга ёрқин мисолдир. Бунда олим элементларни атом оғирлиги ортиб боришига, кимёвий сифатларнинг бир типлигига ва бошқа белги ва аломатларига қараб тартиб билан жойлаштириб чиққан. Ўрганиш учун қулайлик туғдириш мақсадида, шунингдек, амалий мақсадларда кўпчилик нарсаларни гуруҳларга, туркумларга бўлишга тўғри келади. Кўпчилик нарсаларни ҳодисаларни гуруҳларга бўлиш классификациялаш ёки туркумларга бўлиш деб аталади. Масалан, қутубхонада китоблар муқовасига, фармойишнинг мазмунига ва шу қабилар белгиларига қараб туркумларига бўлиш мумкин. Ўқувчиларнинг одатда ёши ёки жинсий белгилари бўйича ва шу қабиларга қараб туркумларга бўладилар.

Системалаштириш – тизимга солиш шундан иборатки, бунда айрим нарсалар, фактлар, ҳодиса ва фикрлар муайян тартибда макондаги, вақтдаги тутган ўрнига ёки мантикий тартибда жойлаштирилади. Шу сабабли макон, хронология ва мантикий белгилар асосида тизимга солиш турларига ажратилади. Мебелнинг хонадаги жойлаштирилиши, дарахтнинг бокка ўтказилиши, маконий тизимга намуна бўла олади. Ўтмишда бўлиб ўтган воқеаларнинг вақтга қараб тизимга солишнинг намунаси бўла олади. Математикага, фалсафага, мантикка доир дарсликларда илмий материалларнинг жойлаштирилиши мантикий тизимга солишнинг намунасидир.

Мақтаб таълимида ўзлаштирилган билимларни тизимга солиш муҳим аҳамиятга эга бўлиб, бу иш бир неча босқичда амалга оширилади. Билимлар дасглаб предметларнинг боблари, қисмлари бўйича, сўнг яхлит ҳолда ўқувчи онгида тизимлашади. Тизимлаштиришнинг иккинчи босқичида бир-бирига ўхшаш предметларга оид билимлар фикран тартибга солинади. Учинчи босқичда бир неча предметлар юзасидан тўлланган билимлар маълум тартибга тушади, уларнинг ўхшаш ва фарқли томонлари ажратилади. Тизимга солишнинг тўртинчи босқичида дарсдан ва мактабдан ташқари машғулотларда эгалланган билимларни тизимлаштириш назарда тутилади.

Демак, инсоннинг билиш фаолиятида мавзулараро, предметлараро

билимларни тизимлаштириш юзаса келади. Бинобарин билимларнинг тизимга солиниши ақлий ривожланишнинг дастлабки поғонаси ҳисобланади.

Тафаккур шакллари

Психологияда нутқ фикр юритиш фаолиятининг воситаси деб юритилади. Одамда нутқ тафаккур жараёнида ҳукм, ҳулоса чиқариш ва тушунчалар шаклида ифодаланиб келади.

Ҳукмлар

Нарса ва ҳодисаларнинг белги ва хусусиятлари ҳақида тасдиқлаб ёки инкор қилиб айтилган фикр **ҳукм** деб аталади.

Ҳукмлар объектив воқеликни ақс эттирилишига қараб чин ёки хато бўлади. Нарса ва ҳодисаларда воқеликда ҳақиқатан ўзаро боғлиқ бўлган белгилар, аломатлар ҳукмларда боғлиқ равишда кўрсатиб берилса ёки воқеликда бир-биридан ажратилган нарсалар ҳукмларда ажратиб кўрсатилса бу **чин ҳукм** деб аталади. Масалан, металллар электр токини ўтказувчидир; металллар қиздирилганда кенгайиши металлларга хос хусусиятдир.

Моддий оламда ҳақиқатдан боғлиқ бўлмаган нарса ҳукмда боғлиқ қилиб кўрсатилса, бундай ҳукм **хато ҳукм** деб аталади. Масалан, ҳозир ташқарида ёмғир ёяпти; ер куёш атрофида айланмайди, деган мисоллар хато ҳукмлар доирасига киради.

Ҳулоса чиқариш

Бир қанча ҳукмларнинг мантикий боғланиши натижасида ҳосил бўлган янги ҳукм инсоннинг билиш фаолиятида алоҳида аҳамиятга эга. **Ҳулоса чиқариш** шундай тафаккур шаклидирки, бу шакл воситаси билан биз икки ёки undan ortiq ҳукмлардан янги ҳукм ҳосил қиламиз. Масалан, ҳар қандай ҳаракат материя ҳаракатидир, иссиқлик ҳаракат шаклидир, деган иккита ҳукмни олайлик. Бу икки ҳукмдан, демак иссиқлик материя ҳаракатидир деган янги ҳукм чиқарилади. Бунда биринчи ҳукм ҳамиша умумий ҳукм бўлиб, иккинчи ҳукм яқка ҳукм бўлади.

Келтирилган мисоллардан кўриниб турибдики, мулоҳаза юритиш ҳам ҳулоса чиқариш ҳам воқеликни бевосита билишнинг асосий шакли сифатида намоён бўлган олдинги икки ҳукмга асосланиб, учинчи ҳукм чиқарилади. Мазкур ҳулосани бевосита текшириб кўришга ҳеч қандай эҳтиёж қолмайди. Шу сабабдан ҳулоса чиқаришда фикр ўртасидаги шундай боғланиш натижасида бир ёки undan ortiq ҳукмлардан учинчи ҳукм келтириб чиқарилади.

Ҳулоса чиқариш уч турга бўлинади: индуктив, дедуктив ва аналогия.

Индуктив ҳулоса чиқариш – бу ҳулоса чиқаришнинг шундай мантикий усулидирки, бунда бир неча яқка ва айрим ҳукмлардан умумий ҳукмга ўтилади, ёки айрим факт ва ҳодисаларни ўрганиш асосида умумий қонун ва қоидалар яратилади. Масалан, темир электр токини ўтказди, пўлат электр токини

Ўтказади, мис электр токини ўтказади, рух электр токини ўтказади. Демак, барча металллар электр токини ўтказади, деган умумий хулоса чиқарамиз.

Дедуктив хулоса чиқаришда умумий ва якка ҳукмлардан якка ёки жузъий ҳукм келтириб чиқарилади. Мисол учун барча металллар электр токини ўтказади. Темир металлдир. Демак, темир ҳам электр токини ўтказади.

Аналогия хулоса чиқаришнинг шундай шаклидирки, бунда биз икки предметнинг баъзи бир белгилари ўхшашдигига қараб, бу предметларнинг бошқа белгиларининг ўхшашлиги тўғрисида хулоса чиқарамиз. **Аналогия** деб нарса ва ҳодисаларнинг бир-бирига ўхшаш бўлган баъзи белгиларига қарабгина ҳукм юритишдан иборат хулоса чиқариш шаклига айтилади. Аналогик усулда чиқарилган хулоса чин, тахминий ҳамда ёлғон бўлиши мумкин. Фикр юритишнинг бундай шакли кўпинча ёш болаларга хос хусусиятдир. Демак, жузъий икки якка ҳукмларга асосланиб, жузъий ёки якка ҳукм келтириб чиқарамиз. Масалан, богча ёшидаги бола мана бундай мулоҳаза юритади; адамлар дарвозадан исминини айтиб қақариб келдилар. Улар совға олиб келган бўлсалар керак. Бу боланинг мулоҳазасини таҳлил қилиб кўрсак, унинг фикр юритиши мана бундай тарзда тараққий этганлигини шохиди бўламиз. Ўтган галда адам исминини айтиб қақариб келган эдилар, яна қақараётирлар. Албатта, адам менга совға олиб келганлар, деб хулоса чиқаради.

Шундай қилиб, аналогик йўл билан хулоса чиқарганда мураккаб қонуниятлар тўғрисидаги билимлар ўзлаштирилмасе-да, лекин турмушнинг турли жабхаларида ундан фойдаланиб турилади.

Тушунчалар

Тафаккур тушунчалар шаклида ифодаланади. **Тушунча** деганда биз нарса ва ҳодисаларнинг энг муҳим ва энг асосий хусусиятларини акс эттиришни тушунамиз. Тушунчалар ҳукмлардан таркиб топади. Шу сабабли тушунчанинг мазмунини очиб бериш учун бир қанча ҳукм юртишга тўғри келади. Масалан, одам онгли мавжудотдир деган тушунчани оладиган бўлсак, бу ерда одамнинг энг муҳим хусусияти унинг онглилиги экани қайд қилиняпти.

Тушунчалар одамнинг турмуш тажрибаси ва билимларининг ортиши жараёнида таркиб топа боради. Ана шу жихатдан олганда мактабдаги ўқиш жараёнида болада асосан табиат ва жамият ҳодисалари ҳақида тушунчалар таркиб топтиришдан иборатдир. Демак, катта одамларга нисбатан болаларда ҳали тушунчалар жуда оз бўлади.

Тафаккур турлари

Муайян ижтимоий муҳитда турмуш кечираётган одамларнинг эҳтиёжлари ҳатти-ҳаракат мотивлари нарсаларга қизиқишлар, интилишлар, майллар, ақлий қобилиятлари, ҳатто фаолиятлари ҳам турли тумандир. Худди ана шу боисдан уларнинг тафаккури ҳам ҳар хил ҳолатларда вазиятларда турлича тарзда вужудга келади, намоён бўлади.

Психология фанида тафаккур турлари топириқ хусусиятига, фикр ёйиқлигига, фикрнинг оригиналлик даражасига қараб, қуйидагича шартли

классификация қилинади.

Кўргазмали-ҳаракат тафаккур тури. Тарихий тараққиёт давомида одамлар ўз олдидларида турган максалларни дастлаб амалий фаолият нуқтаи назаридан ечганлар, кейинчилик унда назарий фаолият ажратиб чиққан. амалий ва назарий фаолият чамбарчас бир-бири боғлангандир.

Кўргазмали-ҳаракат тафаккур турига психологик адабиётларда қуйидагича таърифлар учрайди. Жумладан, В.Каримова томонидан кўргазмали-ҳаракат тафаккури одамнинг реал предметлар билан ип қилаётган пайтда фикрлаш жараёнини назарда тутди. “Психологик лугатда” кўргазмали ҳаракатли тафаккур амалий тафаккурнинг бевосита идрок қилаётган нарса ва ҳодисалар ҳақида ҳаракатлар ёрдами билан амалга ошириладиган фикрлаш тури, деб тавсифланади.

Кўргазмали-образли тафаккур тури ҳам психологик адабиётларда турлича талқин қилинади. “Психологик лугат”да таърифланишича у конкрет тафаккурнинг бевосита идрок қилинаётган нарса ва ҳодисалар ҳақида фикрлашдан иборат бўлган тури. Профессор Э.Ғозиев фикрича, бевосита идрок қилинаётган предметлар эмас, балки фақат тасаввур қилинаётган нарса ва ҳодисалар ҳақида фикрлашдан иборат тафаккур тури кўргазмали-образли тафаккур деб аталади. В.Каримова томонидан кўргазмали-образли тафаккур эса кўрган кечирган нарсалар ва ҳодисаларнинг аниқ образлари кўз олдимизда гавдаланган чоғда уларнинг моҳиятини умумлаштирилиб билвосита акс эттиришимиздир, деб талқин қилинади. Тафаккурнинг мазкур кўриниши 4-7 ёшгача бўлган болаларда намоён бўлади. Боғча ёшидаги болаларда кўргазмали-образли тафаккур босқичига ўтгандан сўнг ҳам сақланиб қолади, лекин у ўзининг этакчи ролини йўқота бошлайди.

Кўргазмали-образли тафаккур содда шаклда кўпинча боғча ёшидаги болаларда, яъни 4-7 ёшгача бўлган болаларда пайдо бўлади. Бу ёшдаги болаларда тафаккурнинг амалий ҳаракатлар билан алоқаси аввалгидек тўғри ва бевосита бўлмайди. Боғча ёшидаги болалар фақат кўргазмали образлар билан фикр юритадилар ва унча тушунчага эга бўлмайдилар. Боғча ёшидаги болаларда тушунчаларнинг йўқлиги швейцариялик психолог Ж.Пиаженинг қуйидаги тажрибасида жуда яққол намоён бўлади. 7 ёшга яқин болаларга ҳамирдан қилинган мутлақо бир хил, ҳажми жиҳатидан тенг 2 та соққа кўрсатилади. Болалар уни тенг деб ҳисоблайди. Болаларнинг кўз олдида битта соққа эзиб нон шаклига келтирилади. Энди болалар нон шаклидаги соққада ҳамир кўп деб ҳисоблайдилар. Болаларнинг кўргазмали-образли тафаккурлари ҳали уларнинг идрокларига бевосита тўла бўйсунадиган бўлади. Уларнинг кўргазмали-образли шаклда ўтадиган тафаккурлари болаларни соққага қараганда нон шаклидаги ҳамир кўпроқ деган хулосага олиб келади.

Фикр юритилиши лозим бўлган нарса-ҳодисаларни идрок ёки тасаввур қилиш мумкин бўлса, бундай тафаккур **конкрет тафаккур** деб аталади. У ўз навбатида яққол-предметли ва яққол-образли тафаккур турларига ажратилади. Агар фикр юритиш объекти бевосита идрок қилинса, бундай тафаккур **яққол-предметли тафаккур** дейилади. Фикр юритилаётган нарса ва ҳодисалар фақат тасаввур қилинса, бундай тафаккур **яққол-образли тафаккур** деб аталади.

Абстракт тафаккур нарсаларнинг моҳиятини акс эттирувчи ва сўзларда ифодаловчи тушунчаларга таяниб фикр юритишдир. Алгебра, тригонометрия, физика, чизма геометрия, олий математика масалаларини ечиш маҳалида фикр юритиш, мулоҳаза билдириш, абстракт тафаккурга хос мисоллардир.

Абстракт тафаккур конкрет тафаккурдан гоят кенг маъно англатиши билан қатор нарса ва ҳодисалар тўғрисида, абстракт тафаккур ёрдамида мулоҳаза борлиқ тўғрисида чексизлик, сифат, миқдор, тенглик тўғрисида, гўзаллик юзасидан маъхум абстракт мулоҳаза юритиш мумкинлиги билан фарқ қилади.

Ҳодисаларни изоҳлашга, фараз қилишга қаратилган тафаккур **назарий тафаккур** деб аталади. Тушунчалар ўртасидаги боғланишларни ёритиб бориш ва шу боғланишларни назарий жиҳатдан фикр юритиш йўли билан изоҳлаш каби жараёнларни назарий тафаккур ёрдамида амалга ошириш мумкин. Изоҳлаш пайтида изоҳланаётган нарса ва ҳодисалар, ҳосса ва хусусиятлар, жисм ва предметлар, умуман бутун воқелик маълум туркумдаги тушунчалар қаторига киритилади ва уларнинг фарқ қиладиган белги ва аломатлари фикран ажратиб кўрсатилади. Бундан ташқари муайян объектларнинг моҳияти, мазмуни мавжуд бўлишлик сабаблари, келиб чиқиши, таракқиёти, ўзгариши, шунингдек уларнинг аҳамияти ва функция ҳамда вазифалари изоҳлаб берилади.

Тафаккур сифатлари

Тафаккур бошқа билиш жараёнлари каби ўзининг индивидуал хусусиятларига эга бўлиб, фикр юритиш фаолиятининг шакллари, воситалари ва операцияларининг муносабатлари кишиларда турлича намоён бўлишида ўз ифодасини топади. Одатда тафаккурнинг индивидуал хусусиятлари, сифатларига билиш фаолиятининг мазмундорлиги, мустақиллик, энчилик, самарадорлик, фикрнинг кенглиги, тезлиги, чуқурлиги ва бошқа сифатлар киритилади.

Тафаккур мазмундорлиги деганда инсоннинг теварак-атрофдаги моддий воқелик тўғрисида онгда қай миқдорда, қўламда мулоҳазалар, муҳокамалар, фикрлар, муаммолар, тушунчалар жой олганлиги назарда тутилади. Инсонда санаб ўтилган характердаги гоёлар бўлиб тошса, шунчалик тафаккур мазмундор бўлади. Кишилар бир-бирларидан биринчи навбатда тафаккурнинг мазмундорлиги билан тафовутланади.

Тафаккурнинг чуқурлиги деганимизда моддий дунёдаги нарсаларнинг асосий қонунлари, қонуниятлари, ҳоссалари, сифатлари уларнинг ўзаро боғланишлари, муносабатлари, тафаккуримизда тўлиқ акс этганлигини тушунишимиз керак. Тафаккур арсеналида жойлашган нарсаларнинг қай йўсинда системалашганлигига қараб тўғри ва рационал йўл назарда тутилади, у ёки бу шахснинг тафаккур чуқурлиги тўғрисида қатъий бир қарорга келиш мумкин.

Тафаккурнинг кенглиги ўзининг мазмундорлиги, чуқурлиги каби сифатлари билан мунтазам алоқада бўлади. Инсонлардаги нарса ва ҳодисаларнинг энг муҳим белги, хусусиятларини ўзида мужассамлаштирган

Ўтмиш юзасидан, ҳозирги давр ҳақида, шунингдек, келажак тўғрисида мулоҳазалар, муаммолар ва тушунчаларни камраб олган тафаккур **кенг тафаккур** дейилади. Фикр доираси кенг билим савияси юқори сергоя ижодий изланишдаги кишиларни ақл заковатли, билимдон ёки тафаккур кенг кишилар деб аташ мумкин. Демак, инсоннинг ақл-заковати, билимдонлиги мулоҳазадорлиги унинг тафаккурининг кенглигидан далолат беради.

Инсон тафаккури ўзининг мустақиллиги жиҳатидан мустақил ва номустақил тафаккурга ажратилади. **Тафаккурни мустақиллиги** деганда кишининг шахсий ташаббуси билан ўз олдига аниқ мақсад, янги вазифалар қўя билиши, улар юзасидан амалий ва илмий характердаги фараз, гипотеза қилиш, натижани қўз олдига келтира олиши, қўйилган вазифани ҳеч кимнинг қўмағисиз, қўрсатмасисиз ўзининг ақлий изланиши туфайли турли йўл, усул ва воситалар топиб, мустақил равишда ҳал қилишдан иборат ақлий қобилиятни тушуниш керак.

Тафаккурнинг мустақиллиги ақлнинг серташаббуслиги, пишиқлиги ва танқидийлигида намоён бўлади. **Ақлнинг серташаббуслиги** деганда инсоннинг ўз олдига янги муаммо, аниқ мақсад ва конкрет вазифалар қўйишни, ана шуларнинг барчасини амалга оширишда, ниятисига етказишда ечимни кидиришда усул ва воситаларни шахсан ўзи излаши, ақлий зўр бериб интилиши, уларга таааллуқли қўшимча белги ва атоматларни киритишдан иборат босқичларнинг намоён бўлишини назарда тутамиз. **Ақлнинг пишиқлиги** вазифаларни тез ечишда, ечиш пайтида янги усул ва воситаларни ўз ўрнида аниқ қўллашда, трафаретга айланган эски йўл ҳамда усуллардан фориғ бўлишда ва бошқа жараёнларда ифодаланади.

Ўзининг ўзгаларнинг мулоҳазаларини, бу мулоҳазаларнинг чин ёки чин эмаслигини текшира билишда ва намоён бўлган мулоҳазаларга, муҳокамаларга, муаммолар вазиятга баҳо бера билишда ақлнинг танқидийлиги муҳим роль ўйнайди. Тафаккурнинг танқидийлиги объектив ва субъектив равишда ифодаланиши мумкин. Мазкур сифат инсонни баҳолаш, ўз-ўзини баҳолаш каби тафаккурнинг индивидуал хусусиятлари билан боғлиқ равишда намоён бўлади. Агар танқидийлик оқилона, муҳим белгиларга, муаммо моҳиятининг тўғри очилишига, баъзан эталонга асосланиб амалга ошса, ундай танқидийлик объектив танқидийлик деб аталади. Мабодо тафаккурнинг танқидийлиги субъектив хатоларга, умуман субъективизмга оғиб кетса, бундай ҳолда субъектив танқидийлик дейилади. Субъектив танқидийлик салбий оқибатларга олиб келади, шунингдек инсонлар ўртасида англашилмовчилик ҳовини вужудга келтиради, икки шахс ўртасида кутилмаганда зиддият пайдо бўлади. Инсонда тафаккурнинг танқидийлиги оқилона рационал тарзда вужудга келса, унда шахс муҳим сифат билан бойийди деб аташ мумкин.

Мақсад, муаммо ва вазифалар ўзга шахслар томонидан қўйилиб, тайёр усул ва воситаларга таянган ҳолда ўзга кишиларнинг бевосита ёрдами билан амалга оширилиши жараёнида бир оз иштирак этган тафаккур номустақил деб аталади. Номустақил тафаккурли кишилар тайёр махсулотлар қулига айланадилар, ўсишдан орқада қолиш хавфи туғилади. Натижада ақл-заковатли инсон бўлиш ўрнига, калтабин, ақлдан эринчоқ, беҳафсала одам бўлиб вояга

етади. Демак, тафаккурнинг номустакиллик иллоти ривожланишига тўсиқ бўлиб, якка шахс учун эса трагедия ролини бажариши эҳтимолдан холи эмас.

Фикрнинг мустакиллиги унинг махсулдорлиги билан узвий боғланган. Агар инсон томонидан муайян вақт ичида маълум соҳа учун кимматли ва янги фикрлар, ғоялар, тавсифномалар яратилган ҳамда назарий ва амалий вазифалар қал қилинган бўлса, бундай кишининг тафаккури **сермахсул тафаккур** деб аталади. Демак, вақт оралиғида бажарилган иш қўлами ва сифатига оқилона баҳо бериш тафаккур махсулдорлигини ўлчаши мезони сифатида хизмат қилади.

Тафаккур ихчамлиги деганда муаммони ҳал қилишнинг дастлаб тузилган режаси мазкур жараёнда масала ечиш шартини қаноатлантирмай қолса, номутаносиблик ҳосил бўлса ҳеч иккиланмай эластик равишда ўзгартиришлар киритишдан иборат фикр юритиш фаолиятини тасаввур қилмоғимиз шарт. Фикрнинг оператив жиҳатдан тезкорлик билан ўзгартиришдан ва тўғри йўналишга йўллаб юборишдан иборат тафаккур сифати унинг ихчамлиги дейилади. Масалан, талаба имтиҳонда аввал ғояни нотўғри ёритаётиб, ўз-ўзича бирданига хатосини англаб тўғри жавоб бера бошлаши кабилар. Демак, тафаккурнинг мазкур сифати фикрларни, ахборотларни тингловчиларга хато ва камчиликларсиз етказиб бериш гаровидир.

Тафаккурнинг тезлиги қўйилган саволга ва муаммога тўлиқ жавоб олинган вақт билан белгиланади. Унинг тезлиги катор омилларга, жумладан фикрлар учун зарур материални тез ёдга тушира олиншга, муваққат боғлашчиларнинг тезлиги, турли ҳисларнинг мавжудлигига, инсоннинг диққатига, кизиқишига боғлиқ бўлади. Бундан ташқари тафаккурнинг тезлиги бошқа шартларга – инсоннинг билим савиясига, фикрлаш қobiliятига, мавжуд кўникма ва малакаларига ҳам боғлиқ эканлиги исботланган. Хулоса қилиб айтганда, тафаккур жараёналарининг тезлиги ва жараёнларнинг маълум фурсат ичида қанчалик самара берганлиги билан баҳоланади.

Фикрларнинг тезлиги талабалар ва ўқувчиларга зарур психологик кураб бўлиб хизмат қилади. Имтиҳон пайтида, семинар машғулотларида фаол иштирок қилган талаба ҳаяжонланиб, эгалаган билимларини вақтинча унутиб ўзини йўқотиб қўяди. Ўринсиз салбий эмоциялар унинг тафаккурини тормозлаб, муваффақиятсизликка олиб келади, яъни фикрни баён қилишда инертлик пайдо бўлиб, кейинчалик бутунлай тормозланишга айланади. Баъзи талабалар аксинча, имтиҳонда ҳаяжонланиб фикрлари равшанлашади. Қаттиқ ҳаяжонланиш, қаттиқ ташқи таъсир натижасида уйқудаги айрим нейронлар уйғониб, функцияси жадаллашиб кетади ва фикр бирданига равшанлашиши мумкин. Шунинг учун ўқитиш жараёнида талаба ва ўқувчиларнинг ақлий фаолиятини тўғри баҳолашда уларнинг индивидуал типологик хусусиятларини ҳисобга олиш мақсадга мувофиқдир.

Жаҳон психологларининг кўрсатишига қараганда, юқорида таҳлил қилиб чиқилган тафаккур сифатлари уларнинг асосий хусусияти билан узвий боғлиқдир. Тафаккурнинг асосий ва энг муҳим белгиси, хусусияти бу моддий воқеликдаги муҳим жиҳатларни ажратиб мустақил равишда янги мазмундаги умумлашмаларни келтириб чиқаришидир. Инсон оддий нарсалар тўғрисида

фикр юритганда ҳам уларнинг ташқи белгилари билан чегараланиб қолмайди, балки ҳодиса моҳиятини очишга интилади, олдий турмуш ҳақидаги умумий қонуниятни яратишга ҳаракат қилади. Шубҳасиз, инсон тафаккури ҳали изланмаган, тўла фойдаланилмаган захира ва имкониятларга эга. Тафаккур психологиясининг асосий вазифаси ана шу заҳирани тўла очиш фан-техника ривожини интенсификашдан иборат. Чунки ҳар қандай кашфиёт, янгилик, ривожланиш инсон ақл-заковатининг маҳсулидир. Шу боисдан ҳам фан ва техниканинг ривожланиши инсоншунослик фанининг ривожига кўп жиҳатдан боғлиқдир.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Тафаккур жараёнининг моҳияти жисм ва ҳодисалар ўргасида ... алоқа ва муносабатларни ўрнатишдан иборат:

- а) сабабсиз;
- б) ўзгаришли;
- в) сабабий-оқибат;
- г) тафаккур моҳиятига тегишли бўлмаган алоқалар.

2. Назарий ва эмпирик тафаккурни шунга кўра фарқлайдилар:

- а) масалаларнинг тинига кўра;
- б) умуллаштиришларнинг хусусиятига кўра;
- в) субъектнинг фасллигига кўра;
- г) етакчи анализаторга кўра.

3. Асосий тафаккур операциялари:

- а) анализ, синтез, тасаввурлар, ҳукмлар;
- б) таққослаш, анализ, синтез, умумлаштириш, билим;
- в) анализ, синтез, абстракциялаш, умумлаштириш, хулоса;
- г) таққослаш, анализ, синтез, абстракция, умумлаштириш, аниқлаштириш, таснифлаш, тизимлаштириш.

4. Тафаккурнинг мантикий шакллари – бу:

- а) ҳукм, хулоса, тушунча;
- б) ҳукм, анализ, синтез;
- в) таққослаш, умумлаштириш, билим;
- г) хулоса, таснифлаш, аналогия.

ХАЁЛ

РЕЖА:

1. Хаёл ҳақида тушунча
2. Хаёл жараёнлари
3. Хаёл турлари
4. Хаёл сифатлари

Таянч тушунчалар:

Хаёл деб одамнинг онгида илгаридан бор бўлган вақтли алоқаларнинг қайтадан тикланиши ва бир-бири билан янгича қўшилиши орқали нарса ва ҳодисаларнинг янги образларини ҳосил қилишга айтилади.

Агглютинация – «елимлан» деган маънони билдириб, унда турли қисмларни битта қилиб янги образ яратилади.

Гиперболизация – образларни катталаштириш ёки кичиклаштириш шунингдек, алоҳида қисмларни ўзгартиришдир.

Акцентлаштириш – айрим белгиларни таъкидлаш орқали образлар яратиш.

Хаёл ҳақида тушунча

Одам ўз ҳаёти давомида илгари идрок қилган нарса ва ҳодисаларни тасаввур этибгина қолмай, балки ҳеч қачон ҳаётида учратмаган нарсаларни ҳам тасаввур эта олади. Бошқача қилиб айтганда, одам фақат илгари идрок қилган нарсаларинигина эслаш билан чекланиб қолмай, балки шу пайтгача ҳеч қаерда учратмаган янги нарсаларини ҳам ўз ҳаётида ярата олади.

Шунингдек, авлод-аждодларимизнинг ҳаётига доир тарихий китобларни ўқиётганимизда ёки бўлмаса, ўқитувчининг узоқ чет эл мамлакати ҳақидаги қизиқарли гапларини эшитар эканмиз, юқоридаги нарсаларга нисбатан тасаввурлар ҳосил бўлади. Хаёл қилиш жараёнида идрок қилинган образлар орқали ҳосил қилинган тасаввурлар ва бундай тасаввурларни онгимизда хотира орқали орттирилиши туфайли юзага келади. Демак, хаёл жараёнининг бўлиши учун хотира тасаввурларининг бўлиши шарт. Шунинг учун хаёлнинг ривожланиши инсоннинг билим бойлиги, турмуш тажрибаси билан боғлиқ.

Хаёл деб одамнинг онгида илгаридан бор бўлган вақтли алоқаларнинг (ассоциацияларни) қайтадан тикланиши ва бир-бири билан янгича қўшилиши орқали нарса ва ҳодисаларнинг янги образларини ҳосил қилишга айтилади.

Хаёл – образ тасаввур ёки ғоя шаклида янги нарсанинг яратилиши, онг фаолияти, яъни илгари идрок қилинмаган нарсаларнинг образларини мавжуд тасаввурлар асосида мияда яратишда ифодаланадиган фаолиятдир.

Хаёлнинг инсон ҳаётидаги ўрни жуда каттадир. Исталган меҳнат фаолиятини оладиган бўлсак, хаёлнинг иштирокисиз деярли амалга ошириб бўлмайди. *Масалан*, бирор нарса яшаш бирор ўсимликни ўстириш учун қўлга киритиладиган натижаларни олдиндан билиш, яъни хаёлда тасаввур этиб

кўриш лозим бўлади. Шунинг учун ҳаёл жуда кўп фаолиятларнинг таркибий қисмига кириди.

Кишининг бутун руҳий ҳаёти шахснинг билиш фаолияти ва эмоционал ироданий ҳолатлари билан узвий боғлиқ. Ҳаёл идрок хоғира тафаккур каби маънавий билиш жараёнлари билан узвий боғлиқ ҳолда ривожланади. Ҳаёлнинг маҳсули шундаки, у орқали аввалги тажрибалар қайта ишланади. Ҳаёл тафаккур билан шундай боғлиқ-ки, ҳаёл ҳам, тафаккур ҳам муаммоли вазиятлардан келиб чиқади ва шахс эҳтиёжларига асосланади. Тафаккурда фикрлар, тушунчалар асосида ифодаланади.

Ҳаёл жараёнларининг нерв-физиологик асослари

Ҳаёл қилиш жараёни жуда ҳам мураккаб аке эттириш жараёни бўлишига қарамай, унинг асосида ётган физиологик механизмларни академик. И.П. Павловнинг олий нерв-фаолияти ҳақидаги таълимоти асосида маълум даражада тушунтириб ўтиш мумкин. Ҳаёлнинг нерв физиологик асосида ҳам миyaning пўстида илгари ҳосил қилинган вақтли алоқаларнинг (ассоциацияларнинг) яна қайта тикланиб, бир-бири билан янгича қўшилиш жараёни ётади. Шунинг ҳам айтиш керакки, бош миya ярим шарларида илгари ҳосил қилинган вақтли алоқалар бирин-кетин тикланадилар ва бинобарин уларнинг қўшилишлари ҳам аста-секин юзага келади. Ана шунинг натижасида бош миyaning пўстида инсон ўз шахсий ҳаётида ҳеч қачон идрок қилмаган нарсаларнинг образлари пайдо бўлади. Бу образларнинг кўпи воқеликка мутлақо тўғри келмайди ва натижада тормозланиб қоладилар. Бошқа бирлари эса воқеликка тўғри келганлиги ҳамда инсон фаолияти учун миyадан янги имкониятлар очиб бергани туфайли амалий фаолият натижалари билан мустаҳкамланадилар. Ҳаёл қилиш жараёни ҳаминша нутқ орқали амалга оширилиши туфайли нутқнинг нерв-физиологик асосида иккинчи сигналлар тизимининг фаолияти ҳам фаол қатнашади. Бундан ташқари ҳаёл қилиш жараёнида диққат, хотира, тафаккур ва ирода жараёнлари ҳам иштирок қилади. Ана шу нуқтан назардан олганда ҳаёлнинг (хусусан ижодий ҳаёлнинг) нерв физиологик механизмларни тўла тушунтириб бериш учун етарли илмий маълумотлар йўқ. Ҳозирги кунда фан ва техниканинг жуда тез темп билан ривожланиши ижодий ҳаёл жараёнининг олдига катта вазифалар қўймоқда. Масалан, космик фазони забт этиш, инсоннинг ойга чиқиши, мураккаб ақли машиналарнинг ярағилиши ва шу қабилар инсон тафаккури ҳамда ижодий ҳаёлнинг юксак тараққиёти натижасида қўлга киритилмоқда.

Одамнинг уйғоқ пайтида юзага келадиган ҳаёл жараёни маълум даражада тартибот ва ихтиёрий характерга эга бўлади. Шунинг учун одам ўзининг ҳаёл қилиш жараёнини олдидаги мақсад ва вазифаларга бўйсиндира олади. Одам ўзининг билимлари, тушунчаларига асосланган ҳолда ҳаёлий образларнинг пайдо бўлишини идора қила олади.

Бош миya қатта ярим шарларининг барча томонлари тормозланиб, одам ухлаган пайтида ҳам ҳаёл гуш кўриш шаклида юзага келади. Одатда одам ухлай бошлаган пайтида иккинчи сигналлар тизимининг фаолияти билан боғлиқ бўлган нерв ҳужайралари ҳаммадан олдин тормозланади. Уйку билан боғлиқ

бўлган тормозланиш жараёни миянинг ҳамма жойига баравар равишда тарқалмайди. Натижада айрим жойлар тормозланмасдан қолади ва кутилмаган даражада ажойиб муносабатларга кириша бошлайди. Ана шунинг учун туш кўриш иккинчи сигналлар тизимининг назоратсиз жуда бетартиб, пала-партиш равишда юзага келадиган ассоциациялардан иборат бўлади.

Хаёл жараёнлари

Хаёл жараёнлари инсоннинг тажрибаси ва билим доираси, шунингдек ўтмиш тажрибалари билан белгиланади.

Агглютинация – «елинлаш» деган маънони билдириб, унда турли қисмларни битта қилиб янги образ яратилади. *Масалан:* ялмоғиз кампир, сув париси, кентавр, ссфинкс образлари ва бошқалар.

Гиперболзация – образларни катталаштириш ёки кичиклаштириш шунингдек, алоҳида ҳисмларни ўзгартиришидир. *Масалан:* Гулливер, лилипут, Алпомилч, Рустам пахлавон образлари қабиляр.

Тизимлаштириш – ўхшатиш орқали айрим тасаввурларни улар орасидаги фарқларни силликлаш; типиклаштириш-бир хил образларни қайтарилиши бўлиб, ҳар бир давр учун типик бўлган образларни яратиш. *Масалан:* А.Қаҳҳор ҳикоялари («Ўғри», «Бемор») А.Қодирий («Ўтган кунлар») романи қабиляр.

Акцентлаштириш – айрим белгиларни таъкидлаш орқали образлар яратиш. *Масалан:* ўртоқлик ҳазиллари. Акцентлаштириш бадний адабиётларда жуда кўп қўлланилади.

Юқоридаги хаёл жараёнлари орқали яратиладиган образлар анализ ва синтез жараёнида рўй беради. Чунки ҳар бир нарсани ёки ҳодисани аввал анализ (таҳлил) қилиб кўрилади, кейин уларни синтез (бирлаштириш) қилиш орқали янги образлар ҳосил қилинади.

Хаёл жараёнида хаёл тасаввурларининг хотира тасаввуридан фарқи муҳим аҳамиятга эга.

- Хаёл тасаввурлари оғда пайдо бўлади ва барқарор бўлади.
- Хотира тасаввурларидаги нарса доимо таниш нарсасдек ҳис қилинади. Хаёл тасаввурлари эса янгиликни ҳис қилиш туйғуларини беради.
- Хаёл тасаввурлари инсоннинг қизиқиш ва идеаллари билан боғлиқ бўлгани сабабли янгиликни ҳис қилиш туйғулари оқибатида вужудга келади.

Хаёл турлари

Одатда биз тасаввур хаёли, ижодий хаёл, ихтиёрий ва ихтиёрсиз хаёл деб хаёлни бир неча турларга ажратамиз.

Тасаввур хаёли деб ўтмишда бўлиб ўтган ёки ҳозирда бор бўлган лекин бизнинг турмуш тажрибамизда шу пайтгача учрамаган, яъни биз идрок қилмаган тасаввур ва образлар яратишга айтилади.

Тасаввур хаёлини одатда тикловчи хаёл деб ҳам юритилади. Тикловчи ёки тасаввур хаёлини инсон ҳаётидаги роли ғоят даражада каттадир. Агар тикловчи хаёл бўлмаганда одам ўқий ҳам олмаган бўлар эди. Биз жуда кўп

нарсаларни кўрмаган, яъни бевосита идрок қилмаган бўлсак, ҳам уларни тасаввур эта оламиз: бунда биз бошқа одамларнинг айтиб бўлган сўзлари асосида ўқиган китобларимиз асосида ҳаёлий тасаввур ва образлар яратамиз. Масалан, болалар китобчалардан ўқиб берилган эртақлардаги қаҳрамонларни уларнинг бағоят ботирликларини, қўрқоқликларини ва бир-бирларига ёрдам беришларини ҳаёлий тасаввур орқали акс эттирадилар. Тикловчи ёки тасаввур ҳаёли жараёнида одам кўз олдига келтираётган образнинг объекти ҳақиқатдан ҳам муайян бир жойда бўлганлигини англатади. Тасаввур ёки тикловчи ҳаёл боғча ёшидаги болаларда ҳам бўлади. Масалан: уларга ўқиб берилаётган ҳикояни эшитар эканлар, ҳикоядаги афсонавий қаҳрамонлар, уларнинг баланд қоялар устидаги қурилган қасрлари кўз ўнгиларида гавдалана бошлайди.

Ижодий ҳаёл – деб тажрибамизда бўлмаган ва воқеликнинг ўзида ҳам учратмаган нарса ва ҳодисалар ҳақида тасаввур ҳамда образлар яратишдан иборат ҳаёл турига айтилади.

Ижодий ҳаёл мураккаб акс эттириш жараёни бўлиб, одамнинг ҳаётида жуда катта аҳамиятга эгадир. Одам ўзининг ижодий ҳаёли орқали бирор янги, шу пайтгача қўрилмаган нарса яратади. Масалан: Ёзувчи асари учун типик образ яратганда унинг ҳаёли ижодий бўлади. Тадқиқотчининг бирор тадқиқот устида ишлаганида ҳам унинг ҳаёли ижодий бўлади.

Ижодий ҳаёл образлари сўзларда ёки моддий объектларда тасвирланиши мумкин. Ижодий ҳаёл маҳсули, яъни тасаввур ва образлари санъатнинг ҳамма турларида архитектурада, ған ва техника соҳасидаги ихтироларда намоён бўлади. Шунга ҳам назарда тутиш керакки, тасаввур ҳаёли билан ижодий ҳаёл ўргасидаги фарқ факат нисбий характерга эгадир. Худди ижодий ҳаёл жараёнидаги каби тасаввур ҳаёли жараёнида ҳам аслида нарсаларнинг образлари янгидан ижод қилинади. Ана шунинг учун ҳаёлнинг бу икки турини бир-биридан батамом ажратиш бўлмайди.

Ижодий ҳаёлнинг махсус тури орзудир. Орзу ижодий ҳаёлнинг, тилакнинг келажакка қаратилган шаклидир. Орзусиз киши бўлмайди. Орзу одамнинг у ёки бу фаолиятига ундайдиган стимул турткич ҳисобланади. Лекин орзунинг бошқа салбий турлари ҳам бор. Масалан, одамни асосий иш фаолиятдан бошқа ишга судрайдиган орзулар ҳам бўлади. Шундай одамлар ҳам бўладикки, улар ўзларининг аниқ фаолиятларини орзу билан алмаштириб, тилак ва истакларига ширин орзудагина етиб юрадилар. Уларнинг «қурук ҳаёлпарастлар» деб юритилади.

Ҳаёл қилиш жараёни ҳамма билиш жараёнларидаги каби ихтиёрсиз ва ихтиёрий ҳаёл турларига бўлинади.

Ихтиёрсиз ҳаёл деб – одам ўзининг олдига ҳеч қандай мақсад қўймасдан, иродани ишга солмасдан, қандайдир ўз-ўзига образ ва тасаввурларни яратишига айтилади.

Ихтиёрсиз ҳаёл шу тоғдаги кучли эҳтиёж туфайли майдонга келади. Масалан: одам жуда ташна ёки жуда оч бўлган пайтида унинг ҳаёлида ҳар турли таомлар, дарё ва булоқ сувлари пайдо бўла бошлайди. Одамнинг айна шу чокдаги ҳиссий ҳолати, яъни ҳис-туйғулари ҳам ихтиёрсиз ҳаёлнинг майдонга келишига сабаб бўлади. Чунончи, ваҳима ёки қўрқинч ҳисси пайтида одамнинг

хаёлига қўрқинчли нарсаларнинг образлари кела бошлайди.

Одамнинг туш кўриши ҳам ихтиёрсиз хаёл фаолиятларидан ҳисобланади. Юқорида айтиб ўтганимиздек, одам ухлай бошлаган пайтда бош миёя пўстининг ҳамма жойлари тормозланмай, айрим жойлари ишлаб туради. Ана шу ишлаб турган жойларидаги нерв ҳужайраларида илгари ҳосил қилинган образ ва тасаввурлар қайта тикланиб, одам туш кўра бошлайди. Бунда миёя пўстининг энг асосий марказлари (иккинчи сигналлар тизими) тормозланган бўлгани туфайли ҳеч қандай назорат бўлмайди. Натижада образ ва тасаввурлар бир-бири билан аллақандай муносабатларга кириб, одам панапартиш туш кўра бошлайди.

Ихтиёрий хаёл жараёнлари бетартиб равишда, эмас балки муайян бир жараёнда ўтади. Бу тартиб одамнинг эҳтиёжлари, мақсадлари, ҳиссиётлари фикр ҳамда маслақлари билан белгиланади.

Ихтиёрий хаёл деб олдиндан белгиланган мақсад асосида ирода кучини ишга солиб муайян образ ва тасаввурларни яратишга айтилади. Демак, ихтиёрий хаёл ҳамиша маълум мақсад ва вазифаларни бажариш билан боғлиқ бўлади. Бундай мақсад ва вазифалар бошқалар томонидан қўйилиши мумкин. *Масалан*, рассом ўзи ишламоқчи бўлган суратнинг мавзусини ўзи белгилайди. Ёзувчи ёзмақчи бўлган асарнинг мавзусини ўзи танлайди ва ўзи бадвий образларни ярағади. Умуман санъат асарларининг ҳаммаси ихтиёрий хаёл натижасида майдонга келади.

Бироқ шуни ҳам айтиб ўтиш керакки, ихтиёрий хаёл баъзан ихтиёрсиз хаёлга ўтиб кетиши мумкин. Шунинг учун ихтиёрий хаёл ихтиёрсиз хаёлдан батамом ажралган ҳолда рўй бермайди. Ихтиёрий хаёл жараёни ҳамиша беихтиёр қилинадиган хаёл дақиқаларини ўз ичига олади. *Масалан*, рассомлар ёки композиторлар ўзларининг бирор янги асарларини ихтиёрий тарзда яратаётганларида баъзан ихтиёрсиз равишда айрим фикрларга берилиб кетишлари мумкин.

Реалистик хаёл — турида воқелик акс эттирилади, орзулар амалга ошади.

Фантастик хаёл — амалга ошмайдиган хаёл туридир.

Хаёл сифатлари.

Кишиларнинг хаёли кенглиги, мазмундорлиги, кучи ва реаллиги, фантазия бойлиги жиҳатидан фарқ қилади. Хаёл кенглиги воқеликнинг кишилар фаолияти учун бўладиган доираси билан белгиланади. *Масалан*, киши санъат, техника, спорт, билимга қизиқса ва улар ҳақида хаёл қилса, бундай кишининг хаёли кенг бўлади.

Хаёлниң унумдорлиги бирор нарсага нисбатан хаёлниң бойлиги, хилма-хиллиги билан белгиланади. Хаёл кенг бўлса, у мазмундор ҳам бўлади. Хаёл фаолиятнинг бирор соҳасида намоён бўлади. Хаёлниң кенглиги ва мазмундорлиги кишининг билим ва тажрибасига боғлиқ.

Хаёл кучи кучсиз ва кучли бўлади. Кучли хаёлда одам жуда тез таъсирланади. *Масалан*, биз “Ўтган кунлар” романини, “Шайтанат”

романларини ўқиганимизда хаёл кучли бўлиши натижасида таъсирланамиз. Илмий асарни, зерикарли, ҳикояларни ўқиганмизда эса хаёлимиз кучсиз бўлади. Қизиқиш кучли бўлса, хаёл ҳам кучли бўлади. Болаларнинг хаёли фантазияга бой бўлади. Меҳнат фаолияти натижасида хаёл сифатлари ривожланади.

Хаёл кучи қуйидагиларга боғлиқ бўлади.

1. Хаёл кучи эҳтиёж, қизиқиш, истакларнинг кучига боғлиқ бўлади. Масалан: фақат шу бугунги кун ҳақида ўйласа, одамнинг хаёли кучсиз бўлади.

2. Хаёл кучи ҳиссиётга боғлиқ бўлади, ҳиссиёт қанчалик кучли бўлса, хаёл шунчалик эркин бўлади.

3. Хаёл кучи идрокка боғлиқ бўлади. Биз идрок қилганимизда диққат билан идрок қилсак, хаёл кучайиб, кенгайди, агар диққатимиз хаёлга қаратилса, унда идрок қилсак, хаёл кучайиб кенгайди, агар диққатимиз хаёлга қаратилса унда идрок сусаяди. *Масалан*, баъзан бир хаёлга берилиб, атрофдаги нарсаларни кўрмаймиз, эшитмаймиз.

Хаёл кучи кишининг аҳволига, асаб тизимига боғлиқ бўлади, яъни асаб тизимининг тетиклигига, чарчаб қолганлигига, соғлигига ва бегоблигига боғлиқ бўлади. *Масалан*: харорат жуда баланд бўлиши натижасида образлар жуда ёрқинлашиб кетади. Натижада бундай пайтда одам алаҳсирайди. Галлюцинация хаёлининг кучли намоён бўлишидир.

Хаёлининг реаллиги – воқеликни тўғри акс эттирувчи хаёлий образларнинг яратилиши, генийларни хаёлининг кучи реал хаёлдир. *Масалан*, космосга учиб хаёлни оддиндан тасаввур этиш. Хаёлининг реаллиги одамнинг тажрибасига, билимига, тафаккурига боғлиқ бўлади. Образлар амалга ошмаса, бу реал хаёл бўлмайди, балки фантастик хаёл бўлади. Болаларда хаёл катталарга тақлид қилиш орқали ўсади. Болаларда фантазия жуда кучли, масалан, улар оддий чўпни «учқур от» деб тасаввур қилиб ўйнайдилар. Уларни қахрамон деб ҳис қиладилар. Ясли ёшига нисбатан боғча ёшидаги болалар хаёли бир мунча кенгрок бўлади. Уларда хаёл асосан кенгрок бўлади. Бола катталарга тақлид қилиб, шофёр, доктор бўлади ва хоказо. Боғча ёшидаги болаларда хаёл ихтиёрий бўлади. *Масалан*, катта одам болага кубиклардан уй ясаш, расм чизиш каби топшириқлар беради. Боғча ёшидаги болаларнинг хаёли катталар билан мулоқотда бўлиш таъсирида ўсади. Болалар эртақларни тинглашни, воқеаларни эшитишни ёқтирадилар.

Катталарнинг фикрларини эшитиш натижасида болаларда улар ҳали кўрмаган нарсалар тўғрисида образлар пайдо бўлади. Болалар ўйин вақтида эркин образларни яратадилар.

Кичик ёшдаги болалар хаёлининг ўсиши учун тарбиячининг олиб борадиган машғулотлари, турли ўйинларини тасаввур этишлари катта аҳамиятга эга. Асосан қизиқишлар хаёлининг ўсишига ёрдам беради.

Хаёл фаолияти кучли бўлса унинг мазмуни кенгрок идрок қилинади. Хаёл тасаввурлари эсда олиб қолиш, эсга тушириш боғланишларини вужудга келтириш учун таянч бўлади. Тафаккур жараёнидаги ақоллик хаёл фаолияти туфайли содир бўлади. Хаёл фаолияти туфайли туғиладиган ҳислар кўпинча анча кучли ва барқарор ҳислар бўлади.

Хаёлнинг асосий хусусиятлари

Хаёл жараёни ва унинг вужудга келиши бир қанча шароитларга боғлиқдир. Хаёл ҳар доим маълум бир йўналишга эга. Одатда вужудга келган хаёл одамнинг ўз фаолияти давомида нимага интилаётгани, нимани истаётгани билан боғлиқ бўлади. Масалан, тарбиячи тарбияланган болаларнинг ким бўлиб етишишларини хаёлан қўз олдига келтириб қўради.

Хаёл жараёнининг хусусиятларидан бири шундан иборатки, хаёл одамнинг эҳтиёжлари, қизиқишлари ва ўз олдига қўйган вазифалари билан боғлиқ ҳолда юзага келади. Лекин шуни айтиб ўтиш лозимки, одамнинг эҳтиёжлари ва қизиқишлари ҳамма вақт ҳам истаган нарсаларга эришавермайди. Қўпроқ одамнинг хаёлида ҳамма вақт қўрқинчли нарсалар гавдалана боради.

Ана шу пайтдаги эҳтиёжнинг таъсири билан одамнинг хаёли ўтмишда идрок қилинган нарсалардан ҳосил бўлган тасаввурни ижодий равишда қайта ишлаб, янги образлар ярата бошлайди.

Хаёл жараёнининг ўзига хос хусусиятларидан яна бири шундаки, хаёл хамиша бой тажриба ҳамда билимларга асосланади. Агар билим етишмаса, хаёлий тасаввур ҳосил бўлмайди. Масалан, кичик мактаб ёшидаги ўқувчиларга қадимги давр инсонлари ҳақида гапирилса, улар худди ҳозирги замон кишилари сингари тасаввур қиладилар. Бунинг асосий сабаби билимларнинг етишмаслиги, шунингдек мазкур ёшдаги болалар тарихий музейларда бўлмаганликлари, театрларга тушиб, тарихий асарларни кўрмаганликлари, тарихий киноларни ҳали жуда кам кўрганликлари туфайли бундай тасаввурларни ҳосил қилишнинг улдасидан чиқа олмайдилар.

Хаёл жараёнининг ўзига хос хусусиятларидан навбатдагиси хотира тасаввурларини анализ ва синтез қисмидан иборатдир. Хаёл учун материал бўладиган тасаввурлар хаёл яратиб бераётган образларга қўпинча тўлиқ ҳолда кирмасдан, балки қисман фаолиятида рўй беради. Бунда муайян тасаввурлардан ажратиб олинган элементларни бошқа тасаввурлар билан қўшиш ва бир туркум қилиш жараёни рўй беради. Мана шундай синтез қилиш фаолиятида фойдаланадилар, улар яъни ёзувчилар ўз асарларидаги қайдномаларнинг типларини бир қанча айрим тасаввурлардан вужудга келтирадилар.

Ниҳоят хаёлнинг ўзига хос хусусиятларидан яна бири шундаки, агар идрок образлари айни ҳозирги пайтдаги нарсалар билан боғлиқ бўлса, хотира образлари ўтган замондаги нарсаларнинг образларини тиклаш билан боғлиқ бўлса, хаёлий йўл билан яратилган образлар эса ҳозирги ва ўтган замонгагина эмас, балки келажак замонга, одам келажакда нима ишлар қилишини хаёлан тасаввур қилиб кўриш билан боғлиқ бўлиши мумкин.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Янги образларни яратишга асосланган ижодий фаолият:
 - а) идрок;
 - б) тафаккур;
 - в) ҳаёл;
 - г) диққат.
2. Ҳаёлнинг кўриш ва эшитиш турларига бўлинишига асос бўлган:
 - а) етакчи анализатор;
 - б) акс эттириладиган жисм;
 - в) материянинг мавжуд бўлиш шакли;
 - г) субъектнинг фаоллиги.
3. Суст ва фаол ҳаёлнинг фарқланиши:
 - а) акс эттириладиган жисмга кўра;
 - б) материянинг мавжуд бўлиш шакли;
 - в) акс эттиришнинг йўналганлигига кўра;
 - г) психик фаоллик даражасига кўра.
4. Кундалик ҳаётда қўшилмайдиган турли сифат, хосса, қисмларни «бирлаштириш»:
 - а) агглитинация;
 - б) типлаштириш;
 - в) чизмалаштириш;
 - г) барча жавоблар нотўғри.

ҲИССИЁТ

РЕЖА:

1. Ҳиссиёт ҳақида тушунча ва ҳис-туйғуларнинг вазифалари
2. Ҳиссий ҳолатларнинг нерв-физиологик асослари
3. Инсоний эмотциялар ва ҳайвонлардаги эмотциялар
4. Ҳиссий ҳолатларнинг ифодаланиши

Таянч тушунчалар:

Ҳиссиёт бизнинг туйғуларимизнинг ўзига ҳос акс эттириш жараёни бўлиб, бунда нарса ва ҳодисаларни акс эттириш жараёнида бизда туғиладиган ички кечинмалар ва муносабатлар акс эттирилади.

Эмоция – шахснинг воқеликка ўз муносабатини ҳис қилишидан келиб чиқадиган, унинг эҳтиёж ва қизиқишлари билан боғлиқ бўлган ёқимли ёки ёқимсиз кечинмаларидир.

Импрессив сўзи латинча таассурот деган маънони англатади

Аффект тушунчасига берилган таърифларга асосий эътиборни қаратадиган бўлсак бу ҳам шахснинг кучли эмоционал ҳолатлари билан боғлиқдир.

Конструктив – биз туридаги (қўпчилилик орасида);

Деструктив – мен туридаги (якка шахс ўзи билан) кечадиган жараён.

Ҳиссиёт ҳақида тушунча

Одам ташқи муҳитдаги турли-туман нарса ва ҳодисаларни идрок қилар экан, ҳеч вақт бу нарсаларга батамом бефарқ бўлмайди. Одамнинг акс эттириш жараёни доимо фаол характерга эгадир. Акс эттириш жараёни қуйдагиларни қамраб олади:

- а) шахснинг эҳтиёжни қондириш имкониятига эғалигини;
- б) қондиришга ёрдам берадиган ёки қаршилик кўрсатадиган объектларга субъект сифатида қатнашини;
- в) уни ҳаракат қилдирувчи билимга интиллирувчи муносабатлар ва ҳоказо.

Чунки одам атрофидаги ҳар турли нарсаларни идрок қилиб акс эттирар экан, бу нарсаларга нисбатан маълум муносабатда бўлади. Масалан, бизга айрим нарсалар ёқса, яъни кайфиятимизни кўтариб юборса, бошқа бир нарсалар ёқмайди ва кайфиятимизни бузиб, дилимизни хира қилади. Баъзи бир овқатни одам жуда ҳам ёқтиради, бошқа бир овқатни эса мутлақо кўргиси келмайди ёки айрим одамлар бизга хуш келади ёки бошқа бир одамлар эса нохуш келади. Умуман одам атрофидаги ҳамма нарсаларга нисбатан муносабатда бўлади ва унинг муносабатлари ҳам акс эттирилади.

Кишилар идрок қилаётган, кўраётган, эшитаётган, бажараётган, ўйлаётган, орзу қиладиган нарсаларга бефарқ бўлмайдилар. Бир хил предметлар, шахслар, характерлар, воқеалар бизни қувонтиради, бошқалари

хафа қилади яна бошқалари ғазаб, нафратимизни уйғотади. Биз хавф остида қолганимизда қўрқувни ҳис қиламиз, душман устидан ғалаба қозониш ёки қийинчиликни енгиш завқ уйғотади.

Ҳиссиёт бизнинг туйғуларимизнинг ўзига ҳос акс эттириш жараёни бўлиб, бунда нарса ва ҳодисаларни акс эттириш жараёнида бизда тугиладиган ички кечинмалар ва муносабатлар акс эттирилади. Демак, ҳиссиётлар ўз-ўзидан юзага келмасдан, ташқи оламдаги нарса ва ҳодисаларнинг таъсири билан боғлиқ равишда юзага келади.

Эмоция – шахснинг воқеага ўз муносабатини ҳис қилишидан келиб чиқадиган, унинг эҳтиёж ва қизиқишлари билан боғлиқ бўлган ёқимли ёки ёқимсиз кечинмаларидир. Келтирилган таърифлардан қўринадик, ҳиссиёт тушунчаси эмоцияга нисбатан кенгроқ тушунча бўлиб, шахснинг кундалик ҳаёти, турмуш тарзидаги барча жабҳаларни қамраб олади.

Ҳиссиётлар ўзининг юзага келиши нуқтаи назаридан одамнинг эҳтиёжлари, қизиқишлари ва интилишлари билан боғлиқ бўлади. Масалан, одамнинг органик эҳтиёжларини қондириши билан боғлиқ бўлган ҳиссиётлар одамда роҳатланиш, қаноатланиш туйғусини юзага келтиради. Органик ҳиссиётларни қондира олмаслик одамнинг руҳини тушириб, кайфиятини бузиб, азобланиш, тоқатсизланиш ҳиссига сабаб бўлади.

Ҳиссиёт одамда содир бўлаётган ҳодиса ва нарсалардан шахс сифатидаги одам учун аҳамиятли бўлганлари ҳақида дарак берувчи сигналлар тизими ҳисобланади. Мазкур ҳолда сезги аъзоларига таъсир қилувчи чексиз миқдордаги қўзғовчилардан аниқ бўлиб ажралади, баъзилари бир-бирлари билан қўшилиб кетади ва пайдо бўлган ҳиссиёт билан бирлашиб кетади. Натижада таассурот уйғотиб, бирор ҳиссий ном билан ифодаланган хотира образлари тарикасида сақланиб қолади. Буни физиологик жиҳатдан шундай тушунтириш мумкин: маълум қўзғатувчилар тирик мавжудотлар учун хотиржамлик ҳақида дарак берувчига айланади. Ҳиссий кечинмалар эса инсоннинг шахсий тажрибасида таркиб топадиган рефлекслар тизимини мустаҳкамлаш сифатида намоён бўлади. Ҳиссиётнинг мана шу дарак берувчилик вазифаси психологияда ҳиссиётнинг импрессив томони деб аталади. **Импрессив** сўзи логича таассурот деган маънони англатади.

И.П.Павлов тирик мавжудотларнинг атрофимиздаги муҳитга мослашувида ҳосил қиладиган бузиладиган динамик стереотиплар орқали бирор ҳиссиёт ва эмоционал кечинмаларнинг ижобий ва салбий сифатларини тушунтириб беради.

Динамик стереотип деганда ташқи қайтарилиш натижасида ҳосил қилинган шартли рефлекслар, нерв боғланишларининг барқарор тизими тушунилади. Ҳар турли қийинчиликлар ва қаршиликларга дуч келиши натижасида динамик стереотипларнинг «ўзгариши» салбий эмоционал ҳолатни юзага келтиради. Ҳиссиёт бу унинг кечирилишининг турли шакллари фақат дарак вазифасини эмас, балки бошқарувчилик функциясини ҳам бажаради. Эмоция ҳаракатлари жуда қўп тана ўзгаришлар ифодаланади. Одам организмидаги ўзгаришлар кечирилаётган ҳиссиётнинг объектив кўрсаткичи ҳисобланади. Мослашиш характериға оид бўлган, яъни овознинг ўзгариши,

мимика, имо-ишора, организмда ҳодир бўладиган жараённинг қайта ўзгаришидан иборат ихтиёрсиз ва онгли ҳаракатлар психологияда эмоционал ҳаракатларнинг **экспрессив томони** деб аталади.

Ҳиссиётлар одатда жуфт-жуфт бўлиб учрайди. Масалан, ёқимли-ёқимсиз, хуш-нохуш, хурсанд-хафа, ғазаб-муҳаббат, нафрат каби ана шундай ҳиссиётлар субъектив характерга эга бўладилар, лекин уларнинг ташқи ифодаси ҳам бўлади. Масалан, хушчақчақ одам билан ғамгин одамнинг юз ифодасини кўз олдидан келтириб кўриш мумкин. Айнан мазкур жараён психологияда амбивалентлик ёки икки тарафламалик деб аталади. **Амбивалентлик** — лотинча ҳар томонлама кучга эга маъносини англатиб кишининг бир объектнинг ўзига нисбатан бир вақтнинг ўзida пайдо бўладиган бир-бирига қарама — қарши эмоционал иродавий ҳолатдир.

Ҳиссиётда амбивалентлик бу роҳатланиш ва азобланишни бирга қўшилиб ва бири иккинчисига ўтиб кетмайдиган эмас, балки бунда бирга бўлиш кечириладиган ҳиссиётнинг зарур характерли сифатларидан бирини ташкил қилади. Масалан, ранг ҳиссида муҳаббат ва нафрат.

Ҳиссиётнинг нерв-физиологик асослари

Ҳиссиёт бошқа ҳамма психик жараёнлар каби бош миё пўсти қисмининг фаолияти билан боғлиқдир. Бош миё ҳиссиётларнинг кучини ва барқарорлигини идора қилиб туради. Ҳиссиётлар бошқа билиш жараёнларидан фарқли бош миё пўстининг фаолиятидан ташқари организмнинг ички аъзолари фаолияти билан ҳам боғлиқдир, бошқача қилиб айтганда ҳиссиётлар вегетатив нерв тизимининг фаолияти билан ҳам боғлиқдир. Чунончи, одам қаттиқ уялган пайтида қизариб кетади, қаттиқ кўрққан пайтида оёқ ранги ўчиб, қалтираб кетади, ҳаттоки одамнинг оғзида ҳам ўзгариш пайдо бўлади. Ана шундай ҳиссий ҳолат юз берган пайтда одамнинг юраги тез ура бошлайди, нафас олиши ҳам тезлашади.

Демак, одам маълум ҳиссий ҳолатни бошдан кечираётган пайтда унинг қон айланиш тизими, нафас олиш органлари нутқ аппаратлари ички секреция безлари ҳам қатнашади. Масалан, материални яхши билимайдиган талаба имтиҳон топшираётганда терлаб кетади, томоғига нимадир тикилиб, гапини гапира олмай қолади. Одамда қаттиқ кўрқиш пайтида «Юраги орқага тортиб кетди», «Совуқ тер босиб кетди» каби ибораларнинг ишлатилиши ҳиссиёт пайтида одамнинг ички аъзоларининг илтирок этишидан далолат беради.

Жуда кўп ҳиссий ҳолатлар бош миёнинг яқин пўстлоқ ости қисмларининг ораллиги билан ҳам боғлиқдир. Масалан, кўриш тепалиги деб аталувчи қисм айрим ҳисларни ифодалайдиган ихтиёрсиз ҳаракатларнинг маркази ҳисобланади.

Одамда учрайдиган юксак маънавий ҳиссиётлар ҳам ўзининг нерв-физиологик асосига эга бўлиши керак (чунончи интеллектуал, ахлоқий, эстетик ҳиссиётлар). Бу жиҳатдан академик И.П.Павловнинг динамик стереотип ҳақидаги таълимоти жуда катта аҳамиятга эгадир. Бу ҳақда академик И.П.Павлов шундай деб ёзган эди: «**Менимча, кўпинча одатдаги турмуш**

тартибининг ўзгарган пайтларида одат бўлиб, қолган бирорта машғулот яқин кишидан жудо бўлганда, ақлий изтироб чоғида кечириладиган оғир ҳиссиётларнинг физиологик асоси ҳудди эски динамик стереотипнинг ўзгариши, унинг йўқолиши ва янги динамик стереотипнинг қатъийлик билан ҳосил бўлишидан иборат бўлса керак».

Айрим мураккаб ҳиссиётларнинг асосида динамик стереотипнинг ётиши яққол кўринади. Масалан, эстетик ҳиссиётни оладиган бўлсак, бирон ёқимли кўйдан лаззатланиш, ёки бирон машхур рассомнинг ишлаган ажойиб суратларни томоша қилиб, роҳатланиш эстетик ҳиссиёт ҳисобланади. Агар бу ҳиссиётларнинг нерв-физиологик асосларини таҳлил қиладиган бўлсак, қуйидагиларни кўришимиз мумкин. Масалан, бизга жуда ёқадиган куй бошқа миллат одамига ёқмаслиги мумкин. Бунда ажабланишга ҳеч қандай ўрин йўқ. Биз ёшликдан бошлаб мазкур куйни бир неча юз мароғалаб эшитиб боришимиз натижасида ана шу куйга нисбатан деярли бузиб бўлмайдиган ниҳоятда мураккаб динамик стереотип юзага келади. Ана шунинг учун айрим куйлар бизга ёқди, айримлари эса ёқмайди. Суратлар масаласига келганда шуни айтиш керакки, қадимги классик асарлар уларнинг ишланиш услуби реаллиги бизни ҳайратда қолдириб завқ туғдиради. Аксинча, ҳозирги рассомлар томонидан ишланган расмлар одамда қандайдир нохуш ҳиссиётни туғдиради. Демак, узоқ йиллар давомида юзага келадиган динамик стереотиплар айрим мураккаб ҳисси таъкил қилади.

Шундай қилиб, ҳиссиёт вегетатив нерв тизими орқали бошқариладиган ички аъзо фаолияти билан боғлиқ бўлса ҳам бари бир бош миё пўсти орқали идора қилинади. Чунки академик И.В.Павловнинг фикрича, одамнинг бутун аъзойи баданида бўладиган ҳар қандай ҳодисаларнинг ҳаммасини бош миё пўсти қисмидаги нейронлар идора қилади. Ана шу жиҳатдан олганда ҳиссиётнинг нерв-физиологик асоси бош миё пўсти билан боғлиқ.

Инсон ва ҳайвонлардаги эмоциялар

Одам ҳис-туйғулари билан ҳайвон ҳиссиётлари ўртасида жуда катта фарқ бўлади. Одамда жуда кўп миқдорда ҳис-туйғулар борки, бундай ҳиссиётлар ҳайвонларда учрамайди. Шунинг учун ҳам одам ҳам ҳайвон учун умумий бўлган ғазабланиш, кўрқиш, жинсий ҳиссиёт, қизиқувчанлик, хурсандчилик, ғамгинлик эмоциялари ҳайвонларда сифат жиҳатидан фарқ қилади. Инсоний эмоциялар «инсонийлаштирилган» ижтимоий шароит билан боғлиқ ҳолда намоён бўлади. Эмоцияларнинг «инсонийлашуви» шундай намоён бўладиги, ичдан кечадиган ҳиссиётлар мазмуни, жуда бой ва мураккабдир. Одамлар билан меҳнат, сиёсат, маданияти, оилавий ҳаёт ўртасида пайдо бўлган муносабатларнинг кўплиги, соф инсоний ҳиссиётларнинг пайдо бўлишига олиб келади. Улар болаларга одоб билан жавоб беришни, суҳбатдошига очик қўнғиллик билан жилмайиш, кексалар ва ногиронларга ҳурмат билан жой беришни ўргатди. Одам ўз ҳиссиётларини ўзи бошқаради. Баъзи кишилар эмоцияларини яшириш ниятида қарама-қарши эмоцияларни ифодалайдилар. Масалан, қайғуриш ёки қаттиқ оғриқ пайтида кулимсираш,

кулгилари келган пайтда юзларини жиддий, ўйчан ҳолга келтира оладилар. Лекин ўзининг имо- ишоралари ва мимикаларини бошқара олишга қараганда нафас олиш, қон айланиш ва овқат ҳазм қилиш тизимидаги ўзгаришларни ушлаб қолиш жуда қийин бўлади. Одам даяжонланган пайтда бир маромда нафас ола билади, кўз ёшларини ушлаб қола олади, лекин рангини ўзгартириш ёки қизартиришга қодир эмас. Аммо эмоцияларни пайдо қилувчи нарсалардан ўзини чалғитиши мумкин.

Хиссий ҳолатларнинг ифодаланиши

Хиссий ҳолатларнинг ифодаланиши биринчидан, ифодали ҳаракатлар (юз ифодаси, қўл, оёқ ҳаракатлари), иккинчидан организмдаги турли ҳодисаларни, яъни ички аъзолар фаолиятининг ва ҳолатининг ўзгаришида, учинчидан табиатда, яъни организм қон таркибидаги ва бошқа суюқликлардаги кимёвий ўзгаришларни, шунинг билан бирга модда алмашинувида бўладиган ўзгаришларни ўз таркибига олади.

Хис-туйғуларнинг ташқи ифодасига юз ифодаси, имо-ишора, вазоҳат ва қадду-қоматнинг ўзгариши, айирув, ташқи чиқарув безларининг фаолияти (сўлак, тер ажralиши) ва айрим ҳаракатлар хусусиятларидаги ўзгаришларни киритиш мумкин. Бунга нутқнинг фаол ўзгаришлари, «овоз мимикаси» ва гаплар таркибининг синтаксис ўзгариши, «тутилмасдан гапириш», ёки алоҳида «силлиқлик» ҳамда «ифодалилик»нинг юзага келиши ниҳоят ҳиссиёт ўзининг тўла қисман ифодасини топадиган хатти-ҳаракатларга тааллуқлидир. Кишининг эмоционал кечинмалари вақтида нутқнинг тезлиги ўзгаради. Кўпинча нутқнинг синтаксис тузилиши бузилади, тезлиги ва аҳамияти ўзгаради. Ўтказилган тегиришлар шуни кўрсатадики, ғамгинлик ва маъуслик ҳисларини ифодаловчи кишининг овози беихтиёр пасайиб кетади, сўзлашган кишининг товуши ҳам бўлиниб-бўлиниб чиқади.

Хисларни кечериш шакллари

Ҳиссиёт кечинмалари турли ҳолатларда турлича тезлик билан пайдо бўлади. Баъзан ҳиссиёт тўсатдан, дарҳол пайдо бўлади. Масалан, киши бирдан хурсанд бўлиб кетади, дарҳол ғазабга келади, аччикланади ва ҳокозо. Лекин баъзан шу ҳиссиётлар ўзи дафъатан кўзгалмайди, балки аста-секин тугила бошлайди. Шундай ҳиссий кечинмаларнинг қай даражада тез пайдо бўлмаслигини белгилаш қийин ёки бутунлай билиб бўлмайди. Эмоционал кечинмаларнинг кучи турлича бўлиши мумкин. Ҳиссиётларни кучи аввало ёқимли ва ёқимсиз туйғуларнинг нақадар кучли бўлишидадир. Ҳиссиётнинг кучи шу ҳиссиётни шахснинг нақадар эҳтирос билан кечирилганлиги билан белгиланади.

Ҳиссиётнинг кўзгалиш хусусиятлари пайдо бўлиш йўлини кучи ва барқарорлиги бир қанча сабабларга боғлиқдир. Атроф-муҳитнинг ҳолати шу пайтдаги эҳтиёжларнинг кучи шу ҳислат тузилишига сабаб бўлган ҳодисаларнинг шахсий ва ижтимоий аҳамиятини англаши, одамнинг дунёқараши, бу ҳислат қандай вазиятда пайдо бўлиши ва ўтмиши ҳамда

шахснинг индивидуал хусусиятларига боғлиқдир. Ҳисларнинг айна вақтда нақадар тез кучли ва барқарор бўлишига кўра ҳис-туйғуларнинг қуйидаги турлари фарқланади: ҳиссий тон, эмоциялар, аффект, стресс, кайфият ва бошқалар.

Ҳиссий тон. Ҳиссийёт қўпинча фақат ҳиссий тус сифатидаги руҳий жараёнларнинг ўзига ҳос томони тарикасида намоён бўлади. Ёқимли суҳбатдош, қўлгули воқеа, ёқимсиз ҳид, зерикарли китоб, кўнгилдаги машғулоти, ҳушчақчақ саёҳат, оғир иш қабилар. Қўпинча эмоциялар ўзининг таъсирчанлиги билан бир-биридан ажралиб туришига қарамай, бундай сифатни ҳиссий ҳолатлар **стеник** (юнонча сўздан олинган бўлиб, куч деган маънони англатади) хусусиятли дейилади. Бунда эмоциялар дадил хатти-ҳаракатларга, мантикий мулоҳазаларга, нисбий изланишларга куч қувват, қаноат бағишлайди. Масалан, хурсандчиликдан шахс «парвоз қилади», «юлдузни нарвонсиз олади», қимларгадир ҳолис ёрдам қилишга шошади. Фаоллик қилиб, тинчимаслик унинг сифатига айланади. Қ.Тургунов лугатида стеник ҳисга қуйидаги таърифлар учрайди: стеник ҳислар – шахснинг ҳаёт фаолиятини куч-ғайратининг орттирадиган барча билиш жараёнларини фаоллаштирадиган ижобий ҳиссийёт тури. Аксарият ҳолларда ҳушхабар, муваффақият шахсда стеник хусусиятли эмоцияларни вужудга келтиради.

Баъзи ҳолларда эмоциялар ўзининг сустиги, моторли, кучсизлиги билан тавсифланади. Бундай ҳиссий ҳолат **астеник** (юнонча сўздан олинган бўлиб, кучсизлик, заифлик маъносини билдиради) деб аташади. Бундай ҳиссийёт инсонни бўшаширади, уни ҳаёлга чўндиради, ҳаёллараст қилиб қўяди. Шу сабабдан фавқулотида шахсда бефойда эмоционал кечинмага, уялиш, виждон азоби, андиша эса қўрқоқликка айланиб қолиши ҳавфи кучли.

Кайфият тушунчасига психологик манбаларда турли нуқтаи назардан ёндашилган тақдирда ҳам мазмунан улар бир хилликни англатади. Жумладан Қ.Тургунов лугатида шахснинг кучсиз ёки ўртача кучга эга бўлган нисбатан барқарор умумий эмоционал ҳолати, А.В.Петровскийнинг “Умумий психология” дарслигида кайфиятлар анча вақт давомида кишининг бутун хатти-ҳаракатига тус бериб турадиган умумий ҳиссий ҳолатини ифода этади, деб таъкидланади. Профессор Э.Ғозиев фикрича, кайфият шахснинг руҳий жараёнларига муайян вақт давомида тус бериб турувчи эмоционал ҳолатдир. Кайфият, яъни одамнинг хурсанд ёки гамгин кайфияти ҳеч вақт сабабсиз майдонга келмайди. Одам бажараётган бирор ишнинг маваффақиятли тугаши ёки имтиҳондан яхши ўтиш- яхши тетик кайфиятти юзага келтиради. Қилаётган ишнингизни олдинга юрмаслиги ёки ишга берилган ёмон баҳо одамда маъюслик, кучига ишонмаслик кайфиятини тугдиради.

Кайфиятнинг ҳуш ёки ноҳуш бўлиши, биринчи навбатда одамнинг сиҳат-саломатлиги билан ҳам боғлиқдир. Масалан, ичимиз каттик оғриб турган вақтда кайфият чоғ бўлмайди.

Аффект тушунчасига берилган таърифларга асосий эътиборни қаратадиган бўлсак бу ҳам шахснинг кучли эмоционал ҳолатлари билан боғлиқдир. Қ.Тургуновнинг лугатида айтилишича, аффект тез ва кучли пайдо бўлиб, шиддат билан ўтадиган қисқа муддатли эмоционал ҳолатдир.

А.В.Петровскийнинг “Умумий психология” дарслигида аффект ҳаддан зиёд тез кечиши билан миёда пайдо бўлувчи, шахсни тез қамраб олувчи, жиддий ўзгаришларни юзага келтирувчи жараёнлар устидан иродавий назорат бузилишига етакловчи организм аъзолари функциясини издан чиқарувчи эмоционал жараёнларга айтилади. М.Вохидов дарслигида аффект тўсатдан тез пайдо бўлиб, тез орада ўтиб кетадиган ниҳоятда кучли ҳиссий ҳолат сифатида эътироф этилади.

Аффект латинча сўз бўлиб, рухий ҳаяжон эхтирос деган маънони англатади. Аффектлар кўпинча тўсатдан пайдо бўлади ва баъзан бир неча минут давом этади. Аффект ҳолатида кишини онгини тасаввур қилиш, фикр қилиш қобилияти тораяди, сусайиб қолади. Аффектлар вақтида одамнинг ҳаракатлари қутилмаган тарзда портлаш сингари бирданига бошланиб кетади. Баъзан аффектлар тормозланиш ҳолати тарзида намоён бўлади ва бундай ҳолатда организм бўшашиб, ҳаракатсиз бўлиб ва шалвираб қолади. Бундай ҳолат кўпинча одам бирданига кўрққанида, тўсатдан қувонганида ва шу каби ҳолатларда ўзини йўқотиб қўйиш кўринишида намоён бўлади.

Стресс тушунчасининг мазмунини моҳияти борасида қатор таърифлар учрайди. Жумладан, А.В.Петровский томонидан стресс-фактив ҳолатга яқин турадиган, лекин бошдан кечирилишининг давомийлигига кўра кайфиятларга яқин бўлган ҳис-туйғуларни бошдан кечирилишининг алоҳида шаклидир, деб таъриф берилади. Профессор Э.Фозиевнинг умумий психология китобида ёзилишича, стресс-оғир жисмоний ва мураккаб ақлий юкламалар ишларнинг меъёридан ошиб, кетиб хавфли вазиятлар туғилганида, зарурий чоратадбирларни зудлик билан топишга интилганда вужудга келадиган ҳиссий зўриқишлар сифатида кўрсатилади.

Стресс — инсон организмнини ҳаддан ташқари зўриқиш натижасида пайдо бўладиган танглик жараёнидир.

Стресс кўринишига қараб икки турга ажратилади:

Конструктив — биз туридаги (кўпчилик орасида);

Деструктив — мен туридаги (якка шахс ўзи билан) кечадиган жараён.

Юксак ҳислар

Ҳиссий жараёнларнинг ҳар хил шакллари нормал одамда алоҳида, якка ҳолда мавжуд бўлмайди. Юзлаб ва минглаб кечириладиган эмоциялар, аффектлар, кайфиятларда аниқ яшайдиган умумлаштирилган ҳислар **юксак ҳислар** дейилади. Юксак ҳислар ўз таркибига биринчи солдароқ кўринишдаги турли ҳисларни олади.

Инсон фаолиятининг қайси бир тури, ёки қайси бир соҳаси, ҳисларни қайси бирининг асосий эканлигига қараб, юксак ҳисларнинг муҳим турлари: праксик, ахлоқий, интеллектуал, эстетик турлари ажратилади.

Праксик ҳислар. Инсон амалий ҳаётининг исталган соҳаси мақсадга мувофиқ ақлий фаолиятига, шахснинг уларга нисбатан муайян муносабатда бўлиш соҳасига айланиб қолади. Бу биринчи навбатда бирор мақсадни англабгина қолмай, уни эътироф этадиган ёки инкор қиладиган мақсадларга

эришиш йўллари баҳолайдиган таъсир қилиш усуллари ва қўламларини маъқуллайдиган ва маъқулламайдиган, уларни тўғри танланганлигига шубҳаланадиган, ниҳоят муваффақият ёки муваффақиятсизлик ҳиссини кечирадиган меҳнат фаолиятида кузатилади. Меҳнат инсон ҳаётининг асоси бўлиб, инсоннинг меҳнатга бўлган ҳиссий муносабати юксак ҳислар орасида муҳим ўринни эгаллайди.

Меҳнат фаолиятида шахс:

1. Бирор мақсадни англайди.
2. Уни эътироф қилади ёки инкор этади.
3. Мақсадга эришиш йўллари баҳолайди.
4. Уни тадбиқ этиш усуллари ва кураш воситаларини маъқуллайди ёки маъқулламайди.
5. Уларнинг танланганлигига шубҳаланади.
6. Инсон муваффақият ёки муваффақиятсизлик ҳиссини кечиради ва ҳоказо.

Ахлоқий ҳислар одамнинг бошқа кишиларга, жамоа ва ўзининг ижтимоий бурчларига бўлган муносабатларида ифодаланади. Инсон бу ҳисларни кечирар экан, маълум ахлоққа, яъни ижтимоий ахлоқ-қоидалари ва нормалари мажмуига асосланиб, бошқа кишиларнинг хатти-ҳаракатларига ёки рухий хусусиятларига ҳамда ўзининг хатти-ҳаракатларига баҳо беради.

Шахснинг етакчи ахлоқий ҳисларидан бири бу бурч ҳиссидир. Бу ҳис одам яшаб ва ишлаб турган тоғ доирадаги жамоа (оила, мактаб, ишлаб чиқариш, корхона) манфаатлари нуктаи назаридан туриб, ҳаракат қилиш лозимлигини англаганда ҳам кечирилади. Одам ўзининг ижтимоий бурчлари лямалардан иборат эканлигини билиб ва тушунибгина қолмай, балки уларни бажариш зарурлигини ичдан ҳис қилиб қайгуради. Кишилар ҳаёти ва фаолиятида ўзаро ёрдамлашиш, ҳамжиҳатлик, интилиш ва манфаатлар бирлигига асосланган ўртоқлик муносабатлари юзага келади.

Ўртоқлик муносабатларининг юксак чуққиси дўстлик ҳиссида намоён бўлади. Дўстлик ҳисси ўртоғига меҳрибонликда уни кўриш у билан гаплашиш ўз фикр ҳислари билан ўртоқлашишда намоён бўлади. Ҳақиқий дўстлик ҳисси дўстга нисбатан юксак талабчанлик билан боғлиқдир. Хато ва камчиликларни тузатишга ҳам ёрдам бериш, дўстликка яқин бўлган муҳим ахлоқий ҳис муҳаббат ҳиссидир. Муҳаббат жамиятда никоҳ ва oilанинг ахлоқий психологик асоси ҳисобланади.

Агар одамнинг жамиятдаги хатти-ҳаракатлари ахлоқ нормаларига мутлақо зид бўлса, одам виждон азобиغا учрайди. Виждон азоби мураккаб ҳиссий ҳолатдир. Мободо одам бирор ахлоқсиз ҳаракат қилиб, виждон азобиға учраса, ундан қутилиши жуда қийин бўлади. Чунки виждон азобиға учраган одам жамият олдида ўзининг ноҳақлигини билади ва ўзини-ўзи сўроқ қила бошлайди. Шунинг учун одам ўзидан-ўзи қочиб қутила олмагандек, виждон азобидан ҳам ҳеч қачон қочиб кета олмайди.

Маълумки, виждон азоби кишининг қалбида чуқур ички кураш ҳиссини тўғдиради. Ўз хатти-ҳаракатида ахлоқ тамойилларига амал қилмаган, уяти ҳам виждони бўлмаган кишиларни «виждонсиз» одамлар дейилади. Киши ёмон бир иш қилиб қўйганлиги бу кишининг ўзига муносиб эмаслигини, англаши бир

томондан виждонини қийнайди, виждон азобиға солади, иккинчи томондан ахлоқ талабларига хилоф иш қилиш билан бошқалардан маломатга қолишни, уларни ўринга нисбатан салбий ҳислат пайдо қилишни ҳам тушунади. Масалан, мазкур жараёнга қуйидаги мисолни келтириб ўтиш жоиз. АҚШ президенти Р. Трумэн 1945 йили 6 августда Япониянинг Хиросима ва Нагасаки шаҳарларига атом бомбасини ташлашга буйруқ берган эди. Американинг биринчи даражали учувчиси Майор Клод Изерли Хиросимага атом бомбасини ташлаб 300 000 кишини ёстиғини қуритишда иштирак этди. Атом бомбаси зарбидан ўлган ёш болаларни қарияларни, хотин-қизларни ўз кўзи билан кўрган Изерли ватанига қайтганда “Хиросима қаҳрамони”ни сифатида уни тантана билан кутиб олишади.

Изерлини виждон азоби кундан кунга баттарроқ қийнай бошлади. У виждонини тинчитмоқ учун нафақадан, ҳамма мукофатлардан воз кечди, ўзига берилган орденларни қайтариб бермоқчи бўлди. Пул тўплаб Хиросимага ёрдам юборди. Аммо виждон азоби ҳамон уни эзарди, таъқиб қиларди, кечалари ухломасдан ўзини ўзи ўлдиришга уриниб кўрарди. Аммо натижа чикмади, зора камасалар, деб жиноят қилди. Ниҳоят Клод Изерли ақдан озибди, деб уни жиннихонага ётқиздилар.

Эстетик ҳислар ҳам юксак ахлоқий ҳислардан ҳисобланади. **Эстетик ҳис** деганда биз гўзалликни идрок қилиш, гўзалликдан завқланиш ва гўзаллик яратишга интилишни тушунамиз. Эстетик ҳиссиёт ҳамма одамларга хос бўлган ҳиссиётдир. Атрофдаги табиат манзаралари эстетик ҳиссиётларимизнинг биринчи манбаи ҳисобланади. Масалан, баҳор фаслидаги тоғ манзаралари яйловларда қўй ва қўзичоқларнинг ўтлаб юришлари, баланд қорли қояларни узоклардан мағрур туришлари одамда эстетик лаззатланиш ҳиссини туғдиради ёки худди денгиздек қўз илғамайдиган қўм-қўқ пахтазорлар узокларда чиройли бўлиб кўриниб турган дала тепаликлари одамда қандайдир кўтаринки рух туғдиради.

Одамлар ҳаётнинг турли фактларига ва уларнинг санъатини акс эттиришига қандайдир гўзаллик ёки ҳунуклик фожиали ёки кулгули, олийжаноблик ва разиллик, нозик ёки дағал ҳодисалар сифатида муносабатда бўладилар. Бу ҳислар тегишли баҳоларда эстетик дидларда намоён бўлади ва ўзига хос бадий лаззатланиш ҳолатида кечиради.

Эстетик ҳиссиётларнинг манбалари жуда кўп ва хилма-хилдир. Масалан, табиат манзараларидан лаззатланишдан ташқари тасвирий санъат асарлари, бадий-адабий асарлар, музыка ва хайкалтарошлик, архитектура ва меъморчилик ишлари ҳам одамда эстетик ҳисни туғдиради. Бундан ташқари одамларнинг ўзаро бир-бирлари билан бўлган муносабат ва муомалалари ҳам эстетик ҳиссиётларнинг манбалари бўла олади. Одамнинг кийиниши, уйининг тутиши, қандай жиҳозланиш, бошқалар билан муомаласи ҳам эстетик ҳисларимизнинг манбаи бўла олади. Масалан; дағал гаплашадиган кишидан одам нафратланади, аксинча муомалали, гапни ўринли ва маданиятли қилиб гапирадиган кишидан одам завқланади. Шундай одамларга тақлид қилгиси келади. Умуман одамнинг эстетик ҳиссиётлари кўп манбаларга эга бўлган мураккаб ҳиссиётлардандир.

Интеллектуал хиссиётлар ҳам ўз моҳияти жиҳатидан ахлоқий хиссиётларга яқин бўлган хиссиётлардир. **Интеллектуал хиссиётлар** одамнинг билиш жараёни билан боғлиқ бўлган хиссиётлар бўлиб, бирор нарсадан ҳайрон қолиш, ҳайратда қолиш, шубҳаланиш каби ҳолатларда ифодаланади. Интеллектуал хиссиётларга даставвал ажабланишни киритиш мумкин. Ажабланиш инсон билиш фаолиятининг ажралмас томонидир. Ажабланган ва қандайдир тушуниб бўлмайдиган, ҳайратда қолдирадиган эмоцияларга берилиб қолган одам ўзининг билиш эҳтиёжларини қондиришга интилади. Ҳақиқатни излаш шубҳаланиш ҳисси билан бир вақтда амалга ошириш мумкин. Бу ҳис одам фаол билиш фаолияти орқали ҳосил қилган ғоя ҳамда эътиқодларни ҳаётга тадбиқ қилиш учун бўлган курашнинг кийин дақиқаларида унга мадад бўлади.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Одам ва ҳайвонларнинг ички ва ташқи сескантирувчилардан ёрқин ифодаланган субъектив тусга эга бўлган таъсирланиши:
 - а) ҳиссиёт;
 - б) эмоция;
 - в) сезги;
 - г) тафаккур.
2. Инсон сезгилари — бу:
 - а) ҳиссиёт жараёнининг эмоционал тони;
 - б) индивиднинг органик ҳолати;
 - в) органик эҳтиёжларнинг қондирилиши билан боғлиқ бўлган сезиш;
 - г) барча жавоблар нотўғри.
3. Эмоционал жараёнлар ва ҳолатларнинг организм ҳаётида бажарадиган вазифалари:
 - а) фақат мослашувчи;
 - б) фақат сафарбарликка оид;
 - в) фақат мослашувчи ва интеграцияловчи;
 - г) мослашувчи, сафарбарликка оид ва интеграцияловчи.
4. Эмоционал ҳолатлар:
 - а) кайфият, руҳланиш, эҳтирослар, аффектлар, стресслар;
 - б) қизқиш, кечинма, барқарорлик, инсонпарварлик;
 - в) муҳаббат, шубҳа, ажабланиш, ҳазил, жадаллик;
 - г) нафрат, ҳаяжон, уялиш, дўстлик, эҳтиёжлар.

ИРОДА

РЕЖА:

1. Ирода ҳақида тушунча
2. Иродавий фаолиятнинг умумий хасусиятлари
3. Ирода борсидаги назариялар

Таянч тушунчалар:

Мақсад-кишининг шу пайтда маъқул ёки зарур деб топган иш ҳаракатини тасаввур этиш демакдир

Ирода ҳақида тушунча

Маълумки, инсоннинг эҳтиёжлари ижтимоий тузум шакллари тараққиётига қараб ўзгаради. Шу боис ўз эҳтиёжларини қондириш учун инсон ҳаракат қилади. Шахс ўз ҳаракатлари ёрдами билан муҳитга мослашади ва ундан ўз эҳтиёжлари учун фойдаланади. Лекин шу билан бирга одам муҳитни ўз эҳтиёжларига мувофиқлаштириб ўзгартиради, қайта қуради ва ўзига мослаштиради.

Одамнинг шахс сифатидаги фаоллик хусусияти шундан иборатки, ўз эҳтиёжларини қондиришга ёрдам берадиган ҳаракатлари инстинктив ҳаракатлар эмас, балки асосан оқилона, онгли ҳаракатлардир. Бу онглилик шундан иборатки, одам олдиндан бирон-бир мақсадни қўлаб ҳаракат қилади, шу мақсадга етишиш учун ёрдам бера оладиган воситали йўл ва усуллари олдиндан қидириб топади, тўқсинлик ва қийинчиликларни енгиш учун онгли равишда куч-ғайратини ишлата олади.

Одам фақат ўзига ҳос маданий-ижтимоий эҳтиёжларини қондиришдагина эмас, балки, табиий-биологик эҳтиёжларини қондиришда ҳам онгли ва оқилона равишда иш тутади.

Одам теварак – атрофдаги нарсаларни ўзгартириб ўзига мослаштирад экан, янгилик яратади, ижод қилади, шу янгиликни теварак-атрофдаги воқеликка қўшади, воқеликни ўзгартиради ва тўлдиради. Умуман одам ҳар доим ҳаракат қилмасдан тура олмайди. Ана шу жиҳатдан олганда одамнинг барча ҳаракатларини икки туркумга бўлиш мумкин. Улардан биринчиси ихтиёрсиз ҳаракатлар бўлса, иккинчиси ихтиёрий ҳаракатлардир.

Одамнинг ихтиёрсиз ҳаракатлари қатъий бир мақсадсиз, қўпинча импульсив тарзда, яъни рефлекс тарзда юзага келади. Масалан, йўталиш, акс уриш, қўз қовоғини очиб юмилиш ва шу кабилар. Бу ҳаракатларни одам олдиндан ўйлаб режалаштирмайди. Ихтиёрсиз ҳаракатлар ҳар қандай шароитда юз бериши мумкин. Ихтиёрсиз ҳаракатлар баъзан, одамнинг ақлий фаолиятлари билан ҳам боғлиқ бўлади. Чунончи, ихтиёрсиз идрок, ихтиёрсиз диққат, ихтиёрсиз эсда олиб қолиш, ихтиёрсиз эсга тушириш ҳолатлари ҳам бўлади. Бундай ҳолларда одамнинг ихтиёрсиз ҳаракатлари идрок қилинаётган

нарсанинг бошқа нарсалардан кескин фарк қилиши ёки одамнинг қизиқишлари, эҳтиёжлари билан бевосита боғлиқ бўлади.

Иродавий ҳаракатларда ҳар доим мақсад аниқ бўлади. Одам ўз олдига қўйган мақсадидан келиб чиқадиган натижаларни ҳам олдиндан тасаввур эта олади. Ана шунинг учун ҳар қандай қийинчиликларни енгиб бўлса ҳам мақсадини амалга оширишга интила боради. Масалан, одам бирор иморат солаётган пайтда охирги натижа қандай бўлиб чиқишини жуда яхши тасаввур этади ва шунинг учун қандай қийинчиликлар бўлса ҳам енгиб ишни давом эттира беради. Ёки талаба университетнинг биринчи курсига кирганда қандай мутахассис бўлиб чиқишини яхши билади ва шунинг учун барча қийинчиликларга чидаб ўқишни давом эттира беради.

Умумий иродавий фаолиятни ёки алоҳида актни амалга оширишнинг муҳим хусусиятларидан бири амалга оширилаётган ҳаракатларнинг эркин эканлигини англадан иборатдир.

Одамнинг иродавий ҳаракати тўла-тўқис детерминизмга, яъни сабабий боғланиш қонунига бўйсунди. Шу билан бирга иродавий фаолиятнинг бевосита сабаблари шароитида иродавий ҳаракатларни белгилаб берадиган турли-туман ҳаётғий шароитлар бўлиши мумкин.

Одамнинг иродавий фаолияти объектив жиҳатдан боғлангандир. Иродавий фаолиятнинг муҳим хусусиятларидан бири, иродавий ҳаракатларни одам ҳамма вақт шахс сифатида амалга оширади. Худди мана шунинг билан боғлиқ равишда иродавий ҳаракатлар одам тўла равишда жавоб берадиган иш сифатида бошдан кечирилади. Иродавий фаолият туфайли шахс кўп жиҳатдан ўзини маълум шароитда англайди, ўз ҳаёт йўли ва тақдирини ўзи белгилаши мумкин.

Ироданинг энг муҳим хусусияти унда фаолиятни амалга оширишнинг пухта ўйлаб чиқилган режанинг мавжудлигидир. Аввалдан режалаштирилмаган хатти-ҳаракатларни **иродавий ҳаракат** деб бўлмайти. Шу билан бирга ирода аввалдан мавжуд бўлмаган, лекин фаолиятни натижасига эрилишдан сўнг ҳосил бўлиши мумкин бўлган қониқишга бутун эътиборини қаратишдан иборатдир.

Кўп ҳолларда ирода вазият ёки қийинчилик устидан ғалаба қозониш эмас, балки ўз-ўзини енгиш ҳамдир. Бу айниқса, мувозанатсиз, ҳиссий, қўзғалувчан, суст кишиларга хос бўлиб, ўзларининг табиий характерологик хусусиятлари билан курашишга тўғри келади.

Ҳеч бир муаммо ироданинг иштирокисиз ҳал этилмайди. Инсон кучли иродасиз катта муваффақиятга эриша олмайди. Одамзод бошқа тирик мавжудотлардан ўзининг онги ва ақли билангина эмас, балки иродасининг мавжудлиги билан ҳам ажралиб туради.

Ироданинг нерв-физиологик асослари

Иродавий яъни ихтиёрий ҳаракатларнинг нерв – физиологик асосида бош мия катта ярим шарлари пўстлогининг шартли рефлекслар ҳосил қилишдан иборат бўлган мураккаб фаолияти ётади. Иродавий ҳаракатлар ҳар

доим тўла онгли ҳаракатлар бўлгани учун бош мия нуқстлоғида юзага келадиган оптимал кўзғалиш манбалари билан ҳам боғлиқ бўлади. Бу ҳақда академик И.П.Павлов шундай деб ёзган эди: “Менинг тасаввуримча, онг айни шу чоғда худди шу шароитнинг ўзида маълум даражада оптимал (ҳар ҳолда ўртача бўлса керак) кўзғалишга эга бўлган бош мия катта ярим шарларининг айрим жойларидаги нерв фаолиятдан иборат”.

Бундан ташқари иродавий ҳаракатлар онгли ҳаракатлар сифатида иккинчи сигналлар тизимининг фаолияти билан боғлиқдир. Маълумки, одам айрим ножўя ҳаракатлардан ўзини сўзлари орқали (яъни ўзига-ўзи панд-насихатлар қилиш ёки тарбия бериш орқали) ушлаб қолади. Шунинг учун иродавий, ихтиёрий ҳаракатларни амалга оширишда иккинчи сигналлар тизимининг роли жуда каттадир. Ана шу сабабдан бўлса керак академик И.П.Павлов иккинчи сигналлар тизимига баҳо бериб, бу сигналлар тизими инсонлар ҳуқ-атвори ва ихтиёрий ҳаракатларининг юксак бошқарувчисидир” — деган эди. Шунини ҳам айтиш керакки, ирода иккинчи сигналлар тизими биринчи сигналлар тизимига асосланган ҳолда ишлайди. Агар иккинчи сигналлар тизими ўз фаолиятида биринчи сигналлар тизимига асосланмаса, одамнинг акс эттириш жараёни маълум бир тизимли, маъноли бўлмайди. Иккинчи сигналлар тизими биринчи сигналлар тизимига асосланиши билан бирга унинг фаолиятини бошқариб, назорат қилиб туради. Демак, иродавий, ихтиёрий ҳаракатларда иккинчи сигналлар тизими билан бирга биринчи сигналлар тизими ҳам иштирок этади.

Иродавий ихтиёрий ҳаракатларни амалга оширишда нерв тизимининг умумий нормал ҳолати ҳам жуда катта аҳамиятга эгадир. Масалан, узоқ давом этадиган қаттиқ касалликдан сўнг нерв тизими ниҳоятда мадорсизланиб, одамнинг иродаси бўшашиб кетади. Одам бирор ишдан қаттиқ чарчаган пайтда ҳам нерв тизими заифлашиб, иродаси бўшашиб кетади. Ана шунинг учун ироданинг мустаҳкамлигини таъминлаш мақсадида одам вақти — вақти билан дам олиб туриши керак.

Иродавий акт ва унинг тузилиши

Ихтиёрий ҳаракатнинг дастлабки бошланғич нуқтаси ҳаракат мақсадининг вужудга келиши ва шу мақсаднинг ўртага қўйилишидир ва унинг тузилишини қуйидагича изоҳлаш мумкин.

Мақсад-кишининг шу пайтда маъқул ёки зарур деб топган иш ҳаракатини тасаввур этиш демакдир. Масалан, инсон педагогика университетига кириб ўқишни зарур деб топди ёки вилоятга иш билан бориб келиш зарурлигини тушунди, дейлик. Буларнинг ҳаммасида кишининг мақсади ўз-ўзидан зоҳир бўлаётганга ўхшайди, баъзан эса бу мақсад бир қадар фикр юритиш натижасида юзага келади.

Мақсадни тасаввур қилиш одатда шу мақсадга эришиш йўлини ва зарур ишни амалга ошириш билан боғлиқ бўлиб, у қуйидагича ифодаланиши мумкин. Эҳтиёж қўнғилдан кечиб, мудом кучайган шу эҳтиёжни қондиришга интилиш мақсади ҳам англангана бошлайди. Бундай англанган эҳтиёжлар

тилак-хаваслар деб аталади. Аммо одам ўз интилишларининг мақсадини тасаввур қилганда ҳам шу мақсадга етишиш йўллари ва воситаларини ҳали тасаввур қила олмаслиги мумкин. Бундай тўла англанилмаган интилишлар (тилак, ҳавас) баъзан зўр ҳаёл суриш билан, баъзан эса чексиз орзу билан боғлиқ бўлади. Баъзан (ҳаёслараст инсонларда) бундай тилак ҳаваслар кўнгилдан кечириш орқали орзу (фантазия) доирасида қолиб кетаверади. Хилма-хил тилак ҳаваслари тўлиб-тошган кишилар ҳам мавжуд. Бу кишилар доимо хўрсинадилар, армон қиладилар, ўзларини ҳам теварак-атрофдаги кишиларни ҳам танқид қиладилар. Бу кишилар кўпинча яхши орзулар қилишади-ю, амалда кам фаолият кўрсатишади ёки бутунлай фаолият кўрсатишмайди.

Ҳаракат мотивлари ва мотивлар кураши. Киши бирон мақсадни, айниқса, шу мақсадга етиш учун бирон йўл ва усулни танлар экан, нега бошқа мақсадни эмас, худди шу мақсадни танлаши керак, бу мақсадга нима учун бошқа йўллар билан эмас, балки мана шу йўллар билан ҳал етиши керак деган саволни кўнгилдан ўтказadi. Мақсадни ва унга етиш йўлини танлаш жараёнида унга маъқул ёки номаъқуллиги нуктаи назаридан баҳо берилади.

Мақсадни ва унга етишиш йўлларининг маъқуллиги ёки номаъқуллигини белгилаб берадиган ҳамма нарса иш-ҳаракат мотивлари деб аталади. Киши нега бошқа бир мақсадни эмас, балки худди шу воситалар билан иш кўришни, ёки иш кўрмоқчи бўлаётганининг сабаби нима деган саволга жавоб мотив мазмунини ташкил этади.

Иродавий ихтиёрий ҳаракатлар ғайри ихтиёрий (иродадан ташқари) ҳаракатлардан фарқ қилиб, мотив туфайли содир бўлади.

Қарорга келиш. Мақсадга етишиш йўлларини ва воситаларини танлаш жараёнида режалаштириш, мотивлар кураши билан боғланган бўлиб, қарорга келиш билан тугайди. Қарорга келиш-муайян бир мақсадни ва шу мақсадга эришиш йўлида ҳаракат усулларида бирини танлаб олиш демакдир. Мотивлар курашида бунинг маъноси шуки, мотивлардан бири ҳал қилувчи роль ўйнаган бўлади. Масалан, кечкурун қайққа бориш керак — театргами ёки ўртоғининг ёнигами-деган мотивлар кураши натижасида киши бормоқчи бўлган жойи ҳақида қарорга келади.

Қарорни ижро этиш. Қарор унга мувофиқ келадиган чоралар кўриш ва ҳаракат қилиш учун қабул қилинади. Қарордан ҳаракатга ўтишни ижро қилиш (ёки бажариш) дейилади. Иродавий жараёнда энг муҳим нарса-қабул қилинган қарорни ижро этишдир.

Иродавий ҳаракатлар икки хил бўлади: жисмоний ва ақлий ҳаракатлар. Жисмоний ҳаракатларга ҳар хил меҳнат операциялари, ўйин, спорт машғулотлари ва бошқалар. киради. Ақлий ҳаракатларга эса масала ечиш, ёзма ишлар, дарс тайёрлаш, илмий тадқиқот ишларини олиб бориш ва шу кабилар киради. Кўп вақт такрорланиб, ўзлашиб кетган кўникма ва одат бўлиб кетган ҳаракатлар ҳам мураккаб иродавий ҳаракатлардандир.

Қарорни ижро этиш одатда маълум вақт, муддат билан боғлиқ бўлади. Қарор кечикмасдан белгиланган вақтда ижро этилса бу ироданинг ижобий сифатидан далолат беради. Бу эса ишчанлик, пухталикини билдиради.

Шахснинг иродавий сифатлари

Кишининг иродавий сифатлари яъни ирода кучи, мустақиллиги жиҳатидан айрим ҳолларда турлича намоён бўлади. Ҳар бир кишида ироданинг айрим сифатлари умр бўйи мустаҳкамланиб, шу одамнинг хусусий сифатлари (яъни доимий хислатлари) бўлиб қолиши мумкин. Шахснинг бу ўзига хос хусусиятлари характер хислатлари деб аталади. Ҳар бир кишидаги бирон бир иродавий сифатларнинг ҳар қандай намоён бўлиши шу киши характерининг хислати бўлавермайди.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОНШИРИҚЛАРИ

1. Инсоннинг мақсадга йўналтирилган ҳаракат ва фаолиятни бажаришда ташқи ва ички қийинчиликларни енгиш малакасида ифодаланган онгли тарзда ўз хулқ-атвори ва фаолиятини бошқариши:

- а) тафаккур;
- б) ирода;
- в) диққат;
- г) тасаввур.

2. Ирода жараёнлари қандай вазифаларнинг ижро этилишини таъминлайдилар:

- а) рағбатлантирувчи, бошқарувчи;
- б) даракловчи, қонатив;
- в) мақсадли, тормозловчи;
- г) билиш, мустаҳкамловчи.

3. Ирода актининг психологик тузилишига кирадилар:

- а) ҳаракатни ижро этиш истаги;
- б) ҳаракатнинг аниқланган мақсадлари;
- в) ҳаракатга қарор қилиш;
- г) ирода кучи;
- д) барча жавоблар тўғри.

4. Кўзланган мақсадга эришиш йўлида пайдо бўладиган қийинчиликларни енгиб ўтиш умумлашган лаёқати:

- а) онгли интизом;
- б) ирода кучи;
- в) вазминлик;
- г) мустақиллик.

ТЕМПЕРАМЕНТ

РЕЖА:

1. Темперамент ҳақида тушунча
2. Олий нерв фаолияти таъсир ва темперамент
3. Темперамент хусусиятлари
4. Темперамент турлари

Таянч тушунчалар:

Темперамент тип - инсонларнинг муайян гуруҳларини тавсифловчи психик хусусиятларнинг йиғиндиси (мажмуаси) тушунилади.

Темперамент ҳақида тушунча

Инсоннинг руҳий олами бетўхтов ҳаракатлар мажмуасидан иборат бўлиб, бири иккинчисини бевосита таъсир этади ва улар узлуксиз занжир тизимига ўхшаш тарзда ҳукм суради. Худди шу бонс шахс руҳиятида ташқи атроф-муҳит таъсиридаги таассуротлар, ўтмиш хотиралари, келажак юзасидан ижодий ҳаёллар, эгу ниятлар, хоҳиш истаклар, мақсад ва тилаклар, мулоҳаза, фикр ва муаммо, ҳиссий кечинмалар, иродавий сифатлар узлуксиз тарзда ўзаро ўрин алмаштириб туриш эвазига онтогенетик дунёга мустаҳкам негиз ҳозирланади. Руҳий олам кечиши, унинг суръати, мазмуни, шакли, кўлами, хусусияти, ҳислати, сифати, механизми алоҳида, яққоҳол инсонда ранг-баранг тарзда намоён бўлиши кузатилади. Шунинг учун бўлса керак, инсонлар табиат ҳодисаларига, иқтимоий турмуш воқеликларига, омилларига, таъсир кучларига тез ёки секин, енгил ёки мушкулот билан жавоб қайтаришга мойиллик кўрсатадилар.

Психологияда темпераментга тааллуқли индивидуал динамик хусусиятлар ўртасида муайян даражада тафовут мавжудлиги алоҳида таъкидланади, улар орасидаги фарқларни ажратиб кўрсатиш мақсадида қуйидагича белгилар киритилади ва ўзига хос тарзда тавсифлаб берилади, уларнинг айримларини ажратиб кўрсатиш мақсадга мувофиқ:

1. Фарқулотда темпераментнинг бир хил хусусиятлари мотив, психик ҳолат ва ҳодисалардан фарқли ўлароқ, айнан шу шахснинг ўзида, унинг турли фаолиятларида, муомаласида ифодаланади.
2. Темперамент хусусиятлари табиий шартланганлик омилига тааллуқли бўлганилиги туфайли инсон ҳаёти ва фаолиятининг (умрининг) давомида ёки унинг муайян бир бўлагиди (таъсирга берилувчанлиги сабаблигидан қатъий назар) барқарор, ўзгармас ва мустаҳкамдир.
3. Яққоҳол шахсга даҳлдор темпераментнинг турли хусусиятлари ўзаро бир-бири билан таъриққонуний равишда бирлашган бўлмасдан, балки улар ўзаро бир-бири муайян қонуният асосида мужассамлашиб, худди шу хусусиятлар унинг типларини тавсифловчи ўзига хос тузилмани вужудга келтирари.

Психология фанида **темперамент хусусиятлари** деганда, алоҳида бир шахснинг психик фаолияти динамикасини белгилловчи психиканинг барқарор, ўзгармас индивидуал-типологик хусусиятлари мажмуаси тушунилади. Мазкур хусусиятлар турли шакл ва мазмунга эга бўлган мотивларда, психик ҳолатларда, мақсадларда, фаолиятларда нисбатан ўзгармас темперамент типини тавсифловчи тузилмани ташкил қилади.

Психология фанининг ижтимоий тарихий-таракқиёти даврида темпераментга нисбатан билдирилган мулоҳазалар, унинг моддий асоси тўғрисидаги талкинлар хилма-хил бўлиб, шахснинг психологик хусусиятларини ўзига хос тарзда тушунтириш учун хизмат қилиб келган. Темперамент латинча “temperamentum” деган сўздан олинган бўлиб, бунинг маъноси “аралашма” деган тушунчани англатади. Темперамент тўғрисидаги дастлабки таълимотни юнон олими Гиппократ (эрамаздан олдинги 460 – 356 йилларда яшаган) яратган бўлиб, унинг типологияси то ҳозирги давргача қўлланилиб келинмоқда.

Темпераментнинг физиологик асослари

Қадимги юнон олими Гиппократ таълимотига биноан, инсонларнинг темперамент хусусиятлари жиҳатидан ўзаро бир-биридан тафовутланиши, уларнинг тана аъзоларидаги суюқликларнинг (хилтларнинг) турлича нисбатда жойлашувиغا боғлиқ эканлиги тасаввур қилинади. Гиппократ таъбирича, инсон танасида тўрт хил суюқлик (хилт) мавжуд бўлиб, улар ўт ёки сафро (юнонча “chole”), қон (лотинча сангуис ёки сангуинис), қора ўт (юнонча melas “қора”, chole “ўт”), балғам (юнонча “phlegma”) кабилардан иборатдир. Унинг мулоҳазасича:

1. Ўтнинг хусусияти – қуруқликдир, унинг вазифаси-тана аъзоларида қуруқликни сақлаб туриш ёки баданини қуруқ тутишдир.
2. Қоннинг хусусияти-иссиқликдир, унинг вазифаси танани иситиб туришдир.
3. Қора ўтнинг хусусияти-намликдир, унинг вазифаси бадан намлигини сақлаб туришдир.
4. Балғамнинг (шилимшиқ модданинг) хусусияти-суюқликдир, унинг вазифаси баданини совутиб туришдан иборатдир.

Гиппократ таълимотига мувофиқ ҳар бир инсонда шу тўрт хил суюқлик мавжуд бўлиб, унинг биттаси устуворлик касб этади. Мазкур аралашма (лотинча temperamentum)лардан қайси бири салмоқлироқ бўлса, шунга қараб инсонлар темперамент жиҳатдан фаркланадилар, чунончи холерикда сариқ ўт, сангвиникда қон, флегматикда балғам, меланхоликда қора ўт устун бўлиши таъкидланади.

Гиппократнинг тўрт хил моддалар (суюқликлар) аралашмаси, яъни темперамент тушунчаси ва унинг типологияси (сангвиник, холерик, флегматик, меланхолик) рамзий маънода ҳозирги замон психологиясида ҳам қўлланилиб келинмоқда.

Темпераментнинг физиологик асосларига улкан ўз ҳиссасини қўшган олимлардан бири рус физиолог И.П.Павлов (1849-1936) ҳисобланади.

И.П.Павлов темперамент ҳам шартли рефлектор фаолиятининг индивидуал хусусиятларини келтириб чиқарувчи омиллар билан боғлиқ бўлиши мумкин, деган хулоса чиқаради. И.П.Павлов таълимоти бўйича, шартли рефлекслар пайдо бўлишининг индивидуал хусусиятлари рўёбга чиқишининг сабаблари нерв системасини хусусиятлари моҳиятидандир. Унга кўра қуйидаги 3 та хусусиятни ажратиб кўрсатади:

- 1) кўзгалиш ва тормозланиш жараёнларининг кучи;
- 2) кўзгалиш кучи билан тормозланиш кучи ўртасидаги мувозанатлилик даражаси;
- 3) кўзгалишнинг тормозланиш билан алмашиниш тезлиги ёки нерв жараёнларининг ҳаракатчанлиги.

И.П.Павлов шартли рефлектор фаолиятининг индивидуал хусусиятлари билан темпераментга алоқадор нерв системаси хусусиятларининг ўзаро қўшилишини нерв системасининг типини деб номлайди ва уни тўртта типга ажратади. Улар қуйидагилардан иборат.

1. Кучли, мувозанатли, эпчил;
2. Кучли, мувозанатсиз, эпчил;
3. Кучли, мувозанатли, сует;
4. Кучли, мувозанатсиз сует.

Йирик рус психологларидан бири Б.М. Теплов (1896 - 1965) ва унинг шогирдлари, маслакдошлари И.П.Павловнинг тадқиқотларини давом эттириб, инсон нерв жараёнлари хусусиятларининг ўзига хос томонларини очишга муваффақ бўлдилар. Улар нерв-физиологик жараёнларнинг позик кирраларини ўрганишга махсус мосламалар ёрдами билан ўзгаришларни қайд қилиш ҳамда олинган натижаларни (омилларни) математик статистика методлари орқали ҳисоблашни татбиқ этдилар. Шунингдек, Б.М. Теплов илмий мактабининг намояндалари томонидан ижобий ва тормозловчи шартли рефлексларнинг ҳосил бўлиш тезлигини тавсифловчи индивидуал хусусиятлар туркуми ҳам таърифлаб берилгандир. Ушбу индивидуал хусусиятлар моҳиятида ифодаланувчи нерв системасининг нотаниш хусусияти динамиклик деб номланган ҳам тавсифланган. Бундан ташқари, улар шартли рефлектор фаолиятининг бир гуруҳ индивидуал хусусиятлари кўзгалиш жараёни тўхталишининг тезлиги маҳсули сифатида тахмин қилинган хусусиятни (янги хислатни) лабиллик деб атай бошлаганлар. Шунинг билан бирга нерв системасининг бошқа хусусиятлари мавжудлиги тўғрисида илмий тахминлар илгари сурилган, чунончи: сензитивлик, реактивлик ва ҳоказо.

Нерв системаси типларининг келиб чиқиши.

Нерв системасининг умумий типлари келиб чиқиши юзасидан мулоҳаза юритилганда, албатта И.П.Павловнинг таълимотини эслаш мақсадга мувофиқдир, чунончи ирсият йўли билан шартланган тип—бу генотип демакдир. Ҳозирги даврда нерв системасининг умумий типини (генотип) ирсиятга боғлиқ эканлиги ҳақидаги маълумотлар, жуда кўп бўлиб, улар киёсий жиҳатдан ҳайвонларни ўрганиш натижасида топилгандир.

Темпераментнинг типологияси мубодо инсонлар темпераментлари бўйича қийинлашади, у ҳолда унинг хусусиятлари жиҳатидан ўзаро ўхшаш шахсларнинг гуруҳи мавжудлиги намоён бўлади. Бу аснода эрамиздан олдинги даврда ҳам темперамент типлари тўғрисида материаллар тўпланган.

Уларда **темперамент тип**и дейилганда, инсонларнинг муайян гуруҳларини тавсифловчи психик хусусиятларнинг йиғиндиси (мажмуаси) тушунилади. Ҳозирги даврда темперамент тип деганда, маълум инсонлар гуруҳи учун умумий бўлган хусусиятларнинг содда мажмуаси эмас, балки мазкур хусусиятларнинг қонуний, зарурий ўзаро боғлиқлиги тушунилади. Темперамент типини тавсифловчи хусусиятларнинг қонуний тарзда ўзаро боғлиқлиги қуйидагича акс этиши мумкин.

1. Сенситивлик (лотинча *Sensus* – сезиш, ҳис қилиш деган маъно англатади). Сенситивлик юзасидан инсонда бирорта психик реакцияни ҳосил қилиш учун зарур бўлган ўта кучсиз ташқи таассурот кучига қараб мулоҳаза юритилади, жумладан, сезиларнинг пайдо бўлиши учун керак қўзғовчининг озгина кучи (уларнинг қуйи чегараси), эҳтиёжлар қондирилмаслигининг сезилар-сезилмас даражаси (шахсга руҳий азоб берувчи) мужассамлашади.

2. Реактивлик. Бу тўғрида айнан бир хил куч билан таъсир этувчи ташқи ва ички таассуротларга шахс қандай куч билан эмоционал реакция қилишига қараб муносабат билдирилади. Реактивликнинг ёрқин рўёбга чиқиши-эмоционаллик, таъсирланувчанликда ифодаланишидир.

3. Фаоллик. Бу борада инсон қандай фаоллик даражаси билан ташқи оламга таъсир этиши ва мақсадларни амалга оширишда объектив ҳамда субъектив қарама-қаршиликларни фаоллик билан енгишга қараб фикр юритилади.

4. Реактивлик билан фаолликнинг ўзаро муносабати. Одамнинг фаолияти қўп жиҳатдан нимага боғлиқлигига биноан, чунончи тасодифий тарздаги ташқи ва ички шароитларга (қайфиятга, фавқуллоддаги ҳодисаларга) ёки мақсадларга, эзгу ниятларга, хоҳиш-интилишларига кўра фикр билдириш назарда тутилади.

5. Реакция темпи. Турли хусусиятли психик реакциялар ва жараёнларнинг кечиш тезлигига, нутқ суръатига, фаросатлилигига, ақл тезлигига асосланиб ҳулоса чиқарилади.

6. Ҳаракатларнинг силлиқлиги ва унга қарама-қарши сифат ригидлик (қотиб қолганлик), шахснинг ўзгарувчан ташқи таассуротларга қанчалик енгилик ва чаққонлик билан мувофиқлашишига (силлиқлик билан мослашишга), шунингдек, унинг хатти-ҳаракатлари қанчалик суст ва заифлигига (ригидлиги қотиб қолганлигича) нисбатан баҳо беришдан иборатдир.

7. Экстравертлик ва интровертлик. Шахснинг фаолияти ва реакцияси қўп жиҳатдан кечинмаларга боғлиқ, чунончи фавқуллоддаги ташқи таассуротларга (экстравертлик) ёки аксинча, тинчликда, тасаввурларга (интровертлик) тааллуқлигига асосланган ҳолда муносабат ифодасидир.

Темперамент типларининг тавсифномаси

Турли темперамент типига мансуб инсонларда ҳар хил характер хусусиятлари, шахс сифатлари, ҳолатлари рўй беради.

Сангвиник юксак реактивлик. Бўлар-бўлмас нарсаларга қаттиқ хоҳолаб кулаверади. Мухим бўлмаган факт қаттиқ жаддини чиқаради. Диққатини жалб қилган ҳамма нарсаларга тетик ва зўр кўзгалиш билан жавоб беради. Имо-ишоралари ва ҳаракатлари яққол кўриниб туради. Унинг афт-башарасига қараб кайфиятининг қандайлигини, нарсаларга ёки одамга бўлган муносабатларини билиш осон. Диққатини тез бир жойга тўплайди.

Суст сензитивликка эга. Сезгирлик чегараси юксак. Жуда кучсиз товушларни ва ёруғлик қўзғовчиларни пайкамайди. Активлиги юксак, жуда ғайратли ва ишчан, дарсларда тез-тез қўл кўтариб туради, толиқмасдан узоқ вақт ишлани мумкин, янги ишларга ғайрат билан киришади. Фаоллиги ва реактивлиги мувозанатли. Уни интизомга чақириш осон. У ўз ҳиссиётларининг намоён бўлишини ва ўзининг ихтиёрсиз ҳаракатларини тез ушлаб қола олади. Ҳаракатлари ишдатли, нутқи тез, янги ишга тезлик билан киришади, диққатини тез тўплайди. Ақли тез ишлайди, топқир. Ҳаракатлари ниҳоят даражада силлиқлик хусусиятига эга. Ҳиссиётлари, кайфиятлари, қизиқишлари ва интилишлари жуда ўзгарувчан. У янги кишилар билан тез киришиб кетади. Янги талаблар, янги шароитга осонлик билан ўрғанади. Бир ишдан иккинчи ишга тез кўча олади. Малакаларни тез ўзлаштиради ва тез қайта ўзгартиради. Ақли ихчам. Экстровеергик хусусиятига эга. Ўтган ва келажақ ҳаёт ҳақида тасаввурларига қараганда кўйроқ ташқи таассуротларга жавоб беради.

Холерик худди сангвиник каби суст сензитивлик, юксак реактивлик ҳамда фаоллик билан ажралиб туради, лекин фаолликдан реактивлик устунлик қилади. Шунинг учун у тинимсиз ўзини ушлаб олмайди, бетоқат, серзарда. Сангвиникка қараганда озроқ силлиқ ва кўпроқ қотиб қолган. Шунинг учун интилишлари ва қизиқишларида катта барқарорлик, зўр қатъийлик бор, диққатини кўчиришда қийинчиликка учрайди. Психик темпи тез. Бир ишни бошласа охирига етказди, аммо унга қизикса.

Флегматик – сензитивлиги суст, ҳиссий қўзғалувчанлиги оз, кулдириш, жаддини чиқариш, кайфиятини бузиш қийин. Аммо бир нарса юзасидан қаттиқ қулганда у вазминлигича қолаверади. Катта кўнгилсиз ҳодиса юз берганда ҳам осойишталигини бузмайди. Имо-ишоралари оз, ҳаракатлари ифодасиз. Ғайрати ишчанлиги билан ажралиб туради. Юксак фаоллиги оз, реактивлигидан анча устунлик қилади. Чидамлилиги, матонати, ўзини тутатилиш билан ажралиб туради. Ҳаракатларининг темпи ва нутқининг темпи суст, ифодасиз. Диққатини секинлик билан тўплайди. Ригид (қотиб қолган), диққатини қийинчилик билан кўчиради. Янги шароитга қийинчилик билан мослашади. Интроверт. Янги одамларга қийинчилик билан қўшилади. Ташқи таассуротларга қийинчилик билан жавоб қайтаради.

Меланхолик – юксак сензитивлик хусусиятига эга. Сизгирлиги юксак (сезги чегаралари юқори). Арзимаган сабабга кўра, кўзларидан ёш оқиб кетаверади. Ниҳоятда аразчан, секин йиғлайди. Самимий, жуда оз қулади,

фаоллиги суст. Ўзига ишонмайди, тортинчоқ, озгина кийинчилик туғиладиган бўлса, қўлини юзиб кўлтигига уриб қўя қолади. Ғайратсиз қатъий эмас. Диққати тез чалғийди, барқарор эмас. Психик темпи суст. Ригид (қотиб қолган). Интровертлик хусусиятига эга.

МАЗҶУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОНШИРИҚЛАРИ

1. Темперамент – бу:

а) инсоннинг психик фаолиятида турлича акс этадиган унинг жаҳли тезлиги, ўзини тутат билмаслиги;

б) инсон фаолияти ва ҳуқ-атворининг динамикаси ва эмоционал томонини характерловчи индивидуал хусусиятлар йигиндиси;

в) инсон психик фаолиятининг маълум қўзғалувчанлиги, мутаносиблиги ва тезлигида намоён бўладиган индивидуал хусусиятлари;

г) инсон жонлилиги ва ҳаракатчанлиги даражасида намоён бўладиган индивидуал хусусиятлари.

2. И.П. Павлов бўйица асаб тизими таснифланиши қуйидаги қўрсаткичларнинг ҳисобга олинишига асосланган бўлиши керак:

а) куч;

б) фаоллик;

в) организмдаги суяқликлар нисбати;

г) тана тузилиши хусусиятлари.

3. И.П. Павлов фикрига асосан, кучли, мутаносиб ва ҳаракатчан асаб тизими типи қуйидагиларга ҳос:

а) сангвиниклар;

б) флегматиклар;

в) холериклар;

г) меланхоликлар.

4. И.П. Павлов бўйица, кучли, номутаносиб ва ҳаракатчан асаб тизими типи қуйидагиларга ҳос:

а) сангвиниклар;

б) флегматиклар;

в) холериклар;

г) меланхоликлар.

ХАРАКТЕР

РЕЖА:

1. **Характер ҳақида тушунча.**
2. **Характернинг нерв-физиологик асослари**
3. **Характер типологияси**
4. **Характер актуацияси**

Таянч тушунчалар:

Характер сўзи грекча сўздан олинган бўлиб “тамға, белги” деган маънони англатади.

Характер ҳақида тушунча.

Ҳар бир одам ҳар қандай бошқа одамдан ўзининг индивидуал психологик хусусияти билан ажралиб туради. Бу жараёнда асосий эътибор характер муаммосига қаратилади. “**Характер**” сўзи грекча сўздан олинган бўлиб “тамға, белги” деган маънони англатади. Ижтимоий турмушда ҳаёт ва фаолият кўрсатаётган ҳар қандай шахс ўзининг индивидуал-психологик хусусиятлари билан бошқа инсонлардан ажралиб туради ва бу фарқлар унинг характер хислатларида ифодасини топади. Шу билан инсоннинг барча индивидуал хусусиятларини характер хислати таркибига киритиб бўлмайди. Чунончи аксининг тоққирлиги, хотиранинг барқарорлиги, кўришнинг ўткирлиги каби индивидуал психологик хусусиятлар бунга мисолдир.

Психология фанида характерга турлича таъриф берилишига қарамай, унинг асосий белгилари таъкидланганлиги билан бир-бирига мувофиқ тушади. Масалан, шахс ҳушнинг типик усуллар билан боғлиқ фаолият муомала ва муносабатда намоён бўлувчи, мужассамланувчи унинг барқарор хусусиятлари мажмуаси **характер** дейилади. Шахснинг жамиятга нисбатан муносабатлари унинг асосий белгиси ҳисобланади.

Характер деганда мазкур шахс учун типик ҳисобланган, фаолият усулларида намоён бўладиган, шахснинг турли шароитларга муносабати билан белгиланадиган индивидуал психологик хусусиятлари йиғиндиси тушунилади. Характер хусусиятларининг намоён бўлиши ҳар бир типик вазият, ҳиссий кечинмаларнинг индивидуал ўзига хос хусусияти шахс муносабатларига боғлиқ. Характернинг интеллектуал, ҳиссий ва иродавий хислатларини ажратиш мумкин. Характер деганда шахсда муҳит ва тарбия таъсирида таркиб топган ва унинг иродавий фаолиятида, атрофдаги оламга ўз-ўзига бўлган муносабатларида намоён бўладиган индивидуал хусусиятларни тушунамиз. Характернинг жуда кўп хусусиятлари одамнинг иш ҳаракатларини белгиловчи чуқур ва фаол мойиллик ҳисобланади. Мана шу мойилликларда характер хислатларининг ундовчилик кучи намоён бўлади. Одам характер хислатларининг ана шундай ундовчилик кучи туфайли кўпинча объектив

шароитларга зид иш қилади ва мулақо мақсадга номувофик ҳаракат усулларини қўлайди. Характер хислатлари маълум тарзда ҳаракат қисмларига, баъзан эса шароитга қарама-қарши ҳаракат қилишга ундар экан, улар ҳаётий қийин дақиқаларда яхшироқ намоён бўладилар ва бу характерни, шунингдек барқамол авлодни тарбиялашнинг муҳим вазифасидир. Шахснинг қатъиятлилиқ, танқидийлик, фаҳм- фаросат, кузагуччанлик каби хислатлари интеллектуал, қувноқлик, меҳрибонлик ҳиссий-иродавий сифатларга киради. Одатда шахснинг муносабатлари характер хислатларининг индивидуал хусусиятларини икки хилини аниқлаш имкониятига эга:

- Шахс характерининг хусусияти рўёбга чиқадиған ҳар қандай вазият ҳиссий кечинмаларнинг ўзига хос хислати унинг муносабатларига боғлиқ.
- Ҳар қандай фавқуллоддаги типик (муҳитдаги) характернинг сифатлари ҳамда индивидуал усуллари шахснинг муносабатларига тааллуқдир.
- Шахс ҳаракатларининг сифати ва уларнинг оқилона усуллари инсоннинг иродаси, ҳиссиёти, диққати, ақлий сифатларига ёки психик жараёнларнинг индивидуал хусусиятларига боғлиқдир. Чунончи, меҳнатда қўзғатиланадиган тиришқоқлик, пухталиқ меҳнатга нисбатан ижобий муносабатни акс эттиришга эмас, балки бошқа омилларга:
 - диққатнинг тўпланишига;
 - ҳаракатларнинг мақсадга йўналганлигига;
 - иродавий зўр беришга;
 - усуллар маҳсулдорлигига;
 - ақлнинг иштирокига боғлиқ

Характернинг физиологик асослари

Характернинг психологик ва физиологик сабаблари ҳақида факат тахминий фикрлар, ҳулосалар мавжуд. Киши темпераменти унинг характери таркибига киради, шу сабабли ҳам характернинг физиологик асоси асаб тизимининг типидан иборат.

Характер хислатлари шахснинг қийин ҳосил қилинадиган ва мустаҳкамланиб қоладиган хусусиятлари бўлганлиги туфайли, характернинг физиологик асоси ҳам индивидуал ҳаёт жараёнида асаб тизимининг ўзгарган хусусиятларидан иборат. Ҳайвон асаб фаолиятининг туғма конституцион тури генотип. Лекин ҳайвон туғилганидан кейин ташқи шароитларнинг ғоят хилма-хил таъсиротларига дуч келади ва бунга муайян фаолият орқали муқаррар жавоб бериши лозим бўладики, кўпинча бу фаолиятлар мустаҳкамланиб, бутун ҳаёти давомида сақланиб қолади. Шу сабабли ҳайвоннинг батамом таркиб топган асаб фаолияти тинга оид белгилардан ташқари муҳит таъсири остида ҳосил бўлган ўзгаришларнинг қотишмаси-фенотип характеридир. Динамик стереотип шахсдаги мустаҳкам одат бўлиб қолган хусусиятларнинг, жумладан, характер хислатларининг ҳам нерв-физиологик асосидир. Характернинг нерв-физиологик асосини тушуниш учун И.П.Павловнинг иккинчи сигнал тизими ҳақидаги таълимоти катта аҳамиятга эгадир. Иккинчи сигнал тизими нутқ ва тафаккурнинг физиологик асоси бўлиш билан бирга, киши ҳулқини ҳам идора

қилади. Характернинг физиологик асоси характернинг мазмунини ташкил қиладиган сифатлари, чунончи, ижтимоий маслак, мардлик, ўз бурчига садоқатли бўлишларини ўз ичига олмайди ва ололмайди ҳам, албатта характер психологиясининг мазмуни ўзининг келиб чиқиши жиҳатидан ижтимоий ҳодисадир. Характернинг мазмунини ташкил қилган томонларини ёритилиши туфайли, психология ижтимоий фаилар қаторига киради.

Характер хислатлари келиб чиқишининг муҳим физиологик шароитларидан бири — характер хусусиятларининг физиологик ҳамда психологик жиҳатдан ифодаланиши ўртасида ўхшашлик бўйича тахминий ҳулоса чиқаришдир. Маълумки, И.П.Павлов илмий мактаби материалларида эътироф этилишича, лаборатория шароитида овқатланиш орқали, шунингдек, терига электр токи билан таъсир қилиш туфайли мустаҳкамлашда айнан бир ҳайвонда бир хил шартли қўзғовчига жавобан икки хил динамик стереотипни ҳосил қилиш мумкин. Характер стереотиплар ва сулак ажралишидан иборат ижобий ва тормозланиш шартли реакциялари билан жавоб қайтаради. Терига электр токи билан таъсир қилиш шароитида эса қўзғовчиларнинг ўзига мудофаа ҳаракатлари стереотиплари реакцияси билан жавоб беради. Бу ҳодисалар негизда ётган физиологик механизм **кўчириш механизми** дейилади. Кўчириш механизмининг моҳияти шуки, шароитга боғлиқ тарзда марказий нерв системасида ҳар хил функционал ҳолат пайдо бўлади, чунончи, овқатланишнинг марказларида кучли қўзғалиш юзаса келади ва бунда овқатланиш билан боғлиқ доминанта тугилади. Терига электр токи билан таъсир қилишда мудофаа билан боғлиқ ҳаракат марказлари кучли қўзғалиш туфайли мухофаза (мудофаа) доминантаси вужудга келади.

Ҳайвонлардаги мазкур ҳодисаларнинг шахс характери хислатлари намоён бўлиши билан ўхшашлиги мавжуд. Булар: 1) улар ҳайвонлар ва одамлар учун стереотип хусусиятга эга; 2) шароитга боғлиқ ҳолда одамларда ва ҳайвонларда бир қўзғовчига жавобан хилма-хил стереотип хусусиятли реакциялар тизими вужудга келади; 3) функционал ҳолатлар ҳар иккаласида ҳам барқарор ва доимий хусусият касб этади. Функционал ҳолатлар ҳосил бўлишининг ташқи омилларига асосланиб, характер хислатлари шаклланишининг физиологик шароитларидан бири-кўчиш механизми асосида динамик стереотипларнинг вужудга келишидир.

Характер хислатларининг динамик стереотипларга боғлиқ нерв тизамининг шартли рефлектор функционал ҳолати шахснинг шароитига нисбатан турлича муносабатига боғлиқдир. Масалан, тажрибага нисбатан текиририлувчининг муносабати ўзгартирилса, унда нерв жараёнининг қўзғалувчанлиги, ҳаракатчанлиги, тўхталishi кучаяди, демак нерв тизимининг функционал ҳолати ўзгаради. Шундай қилиб, характер хислатларининг асоси кўчиш механизми инсонларда ҳайвонларникидан кескин тафовутланади, чунки унда иккинчи сигнал тизими низоҳатда муҳим аҳамият касб этади.

Характер хислатларининг намоён бўлиши билан нерв тизимига қийосланса, у ҳолда биринчисининг руёбга чиқиши ўзгача физиологик шароитга асосланиши мумкин. Собиқ совет психологиясида таъкидланишича, нерв системаси умумий типининг зид хусусиятлари психологик жиҳатдан зид

ҳаракат усулларига мос тушади. Б.М.Теллов, В.М.Мерлин, Е.А.Климовларнинг тадқиқотларида ўқиш, спорт ва меҳнат фаолиятларида ҳаракат усулларининг индивидуал фарқлари аниқланган. Худди шу боис характер ҳислатлари пайдо бўлишининг ўзгача физиологик шароити нерв тизими умумий типининг хусусиятлари ҳисобланади. Маълумки, нерв тизимининг умумий типини – бу темпераментнинг физиологик асоси ҳамдир. Шунинг учун темперамент типини характернинг индивидуал ўзига хос ҳислатларининг рўёбга чиқишидаги муҳим психологик шароитлардан бири бўлиб ҳисобланади. И.П.Павлов тажрибасининг кўрсатишича, муайян тизимда ташқи таъсир ҳукм сурганда нерв тизими умумий типининг хусусиятларига тааллуқли динамик стереотипнинг шаклланишига қулайлик вужудга келтириш ёки, аксинча, ҳалақит бериши мумкин.

Характер таркиби

Шахснинг характери тузилиши турли хусусиятларнинг тасодифий йиғиндисидан иборат эмас, балки ўзаро бир-бирига боғлиқ, ҳатто тобе яхлит тизимдан таркиб топади. Характер ҳислатларининг муайян қисмидан хабардор бўлишлик нотанишларни ташхис қилиш имкониятини яратади. Мисол учун, шахснинг шуҳратпарастлиги маълум бўлса, унинг дили (қўнгли) қоралиги юзасидан тахмин қилиш мумкин, ёки инсон камтар, мўмин, ювош хусусиятга бўлса, албатта у кўнгилчан эканлиги кўнглимизга келади.

Одатда психик хусусиятларнинг ўзаро боғлиқ тизими симптомокомплекслар (омиллар) дейилади. «Симптом» юнон *symptomata* белги, мос тушиш, «комплекс» латинча, алоқа, мажмуа деган маъно англатади. Мисол учун, қарама-қарши симптомокомплекслар ҳақида мулоҳаза юритилса, у ҳолда инсонларда бу тизим ўзига ишониш ўзидан мағрурланиш, мактанчоклик, ўзбилармонлик, урушқоқлик, кек саклаш кабилар бирикмасида юзага келади. Бошқа тоифадаги шахслар ўзларининг камтаринлиги, кўнгилчанлиги, илтифотлилиги, дилкашлиги, ҳаққонийлиги билан ажралиб турадилар. Вокеликка шахснинг бир хил муносабати характер ҳислатларининг ўзаро бир-бирига боғлиқлигини билдиради.

Ҳозирги замон психологиясида шахснинг турли муносабатлари билан белгиланадиган характер ҳусусиятларининг гўртта тизими фарқланади.

❖ Жамоа ва айрим одамларга бўлган муносабатларини ифодаловчи хусусиятлар (яхшилик, меҳрибонлик, талабчанлик ва шу кабилар).

❖ Меҳнатга бўлган муносабатни ифодаловчи хусусиятлар: (меҳнатсеварлик, ялқовлик, ниждонлилик, меҳнатга маъсулият ёки маъсулиятсизлик билан муносабатда бўлиши кабилар).

❖ Нарсаларга бўлган муносабатни ифодаловчи хусусиятлар: (озодалик ва ифлослик, нарсалар билан аяб ёки аямасдан муносабатда бўлиш кабилар).

❖ Одамнинг ўз-ўзига бўлган муносабатини ифодаловчи хусусиятлар (иззат-нафслилик, шуҳратпарастлик, мағрурлик, ўзини катта олиш, камтарлик кабилар).

Бундан ташқари, камроқ аҳамиятга эга бўлган бошқа жуда кўп

хусусиятлар ҳам мавжуд: ўзига ишониш, ўзбилармонлик, ўзига бино қўйиш, мақтапчоқлик.

Характернинг таркиби фақат айрим хусусиятларининг ўзаро боғлиқлиги билан эмас, балки бир бутун характерга хос бўлган хусусиятлар билан белгиланади. Характернинг хусусиятлари жумласига биринчидан, уларнинг чуқурлик даражаси киради. Шахснинг марказий, асосий муносабатлари билан белгиланадиган хусусиятларини биз характерни бир мунча чуқурроқ хусусиятлари деб атаймиз. Масалан, баркамол шахсда одамларга, жамоа ва меҳнатга нисбатан виждонан муносабатда бўлиш билан белгиланадиган хусусиятлар чуқурроқ хусусиятлар ҳисобланади. Иккинчидан, характер кучи ёки фаоллиги. Характер фаоллиги характер хусусиятларининг кишини бирор нарсга қаршилик кўрсатиш даражаси билан белгиланади. Учинчидан, характернинг таркибий хусусиятларига унинг барқарорлик ва ўзгарувчанлик даражаси киради. Характер барқарорлиги ва ўзгарувчанлиги ҳам мослашиш фаолиятининг зарур шартларидандир.

Агар ташқи шароитнинг ўзгариши билан ҳар гал характер бошқача бўлиб, ўзгариб қоладиган бўлса, ундай пайтда одамнинг хатти-ҳаракатлари ташқи шароит таъсирига нисбатан пасив жавоб реакциясига айланиб қолган, хатти-ҳаракат батамом пасив мослашишга айланган бўлар эди. Одамнинг характер хусусиятлари жуда хилма-хил ҳаёт шароитларида ҳам қаршилик қилувчи шароит бўлишига қарамай унинг хатти-ҳаракатларини бошқаради.

Характер маълум даражада пластикдир (эгиловчандир). Характернинг пластиклиги икки хил маънога эга, биринчидан, характернинг барқарорлиги сингари муҳим фаол таъсир қилишидир. Иккинчидан, характер маълум даражада пластик бўлганлиги учунгина исталган одамнинг характерини қайта тарбиялай оламиз.

Кишига мустақамланиб, унинг шахсий хусусиятига айланиб қолган ирода сифатлари характернинг ирода билан боғлиқ бўлган хислатларидан, бу сифатлар алоҳида қўрилиб эмас, балки шахснинг фазилатига айланиб қолади, қатъият, сабр-тоқат, чидамлилиқ, дадиллик, ўзини тутати билиш, мустақиллик, интизомлилиқ, маъсулиятни ҳис қилиш, ўз-ўзини танқид қилиш ахлоқий хислатлардир.

Характернинг шаклланиши

Организмнинг наслий хусусиятлари характер хусусиятларининг пайдо бўлишидаги шартлардан биридир. Характер хусусиятлари ирсиятнинг биологик қонуниятлари билан эмас, балки ижтимоий қонуниятлар билан белгиланади (эгизаклар). Эгизаклар темперамент хусусиятлари жихатдан ўхшасалар ҳам характер хислатлари бир-биридан фарқ қилади. Характернинг ҳар бир хусусияти шахс муносабатлари билан боғлиқдир. Лекин, шахс муносабатлари ўз навбатида ижтимоий муносабатлар билан белгиланади. Кишининг характери туғма, доимий ва ўзгармайдиган нарса эмас. Ҳеч бир бола меҳнатсевар ёки дангаса, ростгўй ёки ёлгончи, кўрқоқ ёки жасур бўлиб туғилмайди. Ҳар бир одамнинг характери, темпераменти асосида, ижтимоий муҳит таъсири билан,

тарбия, амалий фаолият жараёнида ва кишининг ўз-ўзини тарбиялаши билан тараққий қилиб, ўзгариб боради. Характернинг тараққиёти кишининг иродаси, ақл-идроки ва ҳиссиётларининг ривожланиб бориши билан мустақкам боғлиқдир.

Кишининг бутун ҳаёти давомида унинг характери таркиб топишига ижтимоий муҳит, аввало шу киши билан бирга яшаб турган ва ишлаб келган жамоа катта таъсир кўрсатади. Кичик болаларда характернинг таркиб топишида тақлиднинг роли катта. Болалар ота-онасига, яқин кишиларига ва катталарга ўхшашликка ҳаракат қилади. Улар катталарнинг юриш-туришлари, дастурхон атрофида ўзини тутиши ва бошқаларга тақлид қиладилар, кичиклар ва жониворларга муносабатларини кузатадилар. Ота-оналар ва ўқитувчилар, умуман катта ёшдагилар ҳаммаси ўзларига ҳам эътибор билан қарашлари, ўзларида ижобий характер ҳислатларини ҳар доим тарбиялаб боришлари лозим.

Болаларда ижобий, иродавий ва ахлоқий сифатларни тарбиялаб етказмоқ учун ота-оналар ва тарбиячиларнинг ўзлари бундай сифатларга эга бўлишлари лозим. Характернинг ўсишида тарбия ва ўз-ўзини тарбиялашнинг роли катта. Ўсиб келаётган ёш авлоднинг характери, аввало оилада ва мактабда тарбияланади. Болаларнинг характерини тарбиялашда катта маъсулиятли вазифа ота-оналар, ўқитувчилар ва болалар боғчаси тарбиячилари зиммасига тушади. Характерни тарбиялашда педагог боланинг темпераменти ижобий ва салбий томонларини яхши билиши лозим. Характерни тарбиялаш, жумладан, темпераментнинг ижобий томонларини ўстиришдан, унинг салбий томонларини йўқотишдан ва бу салбий томонларни характернинг ижобий ҳислатлари билан алмаштиришдан иборат. Характернинг салбий томонларини йўқотиш, ижобий томонларини тарбиялаш учун тарбияланувчининг ўз темпераментини ўзи идора қилишига ўргатиши лозим. Ўз темпераментини идора қила билиш характернинг ижобий ҳислатидир.

Бола характерининг таркиб топишида жамоанинг тарбияловчи роли ниҳоятда катта. Инсон яқка, бир-биридан ажралган тарзда ҳаёт кечирмайди, муайян жамоада, яъни муайян оилада, мактабда, цехда ва ҳоказоларда ҳаёт кечиради. Жамоа шахс билан жамият ўртасидаги боғловчи бўғиндир. Ҳар бир ўқитувчи ва тарбиячи бола характерининг айрим ҳислатларини тарбиялашда факат жамоа орқали таъсир қилиб, ижобий натижаларга эришиши мумкин.

Характернинг ташаббускорлик, қатъиятlilik, дадиллик, саботlilik сингари ижобий ҳислатлари болалар боғчасида ўйин фаолиятида таркиб топа бошлайди. Тўғри уюштирилган мактаб жамоаси шароитида ўқувчиларда уюшқоқлик, интизом, саранжом-саришталик, ўз-ўзини тутати билиш, ўзини идора қилиш, ўзига нисбатан талабчан бўлиш каби характер ҳислатлари тарбияланиб етишади. Киши жамоада бир-бир билан алоқа қилиш жараёнида бошқаларнинг ва ўзининг характер хусусиятларини билиб олади. Характерни бир хили ижобий, бошқа бир хили салбий эканлигини ажратиб олади. Бундай шароит кишини ўз характерини ўзи тарбиялаш, жумладан, ўз характерини қайтадан тарбиялашни йўлга солади.

Ҳар бир киши маълум ёшдан бошлаб ўз характерини ва унинг сифатлари учун ўзи жавобгардир. Ўз характерини тарбиялашда киши аввало яхши

фазилатларини кўзда тутмоғи лозим. Ўз камчиликларига иқдор бўлиш камчиликларини йўқотишга бошлайди.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Шахснинг фаолияти ва мулоқотида таркиб топадиган ва намоён бўладиган барқарор индивидуал хусусиятлари, - бу:

- а) темперамент;
- б) қобилият;
- в) характер;
- г) истеъдод.

2. Характер акцентуацияси:

- а) нормал характерларнинг четки кўринишлари;
- б) характернинг ўзига хос қирралари;
- в) яширин ва аниқ шаклга эга;
- г) барча жавоблар тўғри.

3. Экстраверсия ҳақида тасаввурлар – интроверсия ким томонидан ишлаб чиқилган:

- а) А. Адлер;
- б) З. Фрейд;
- в) К. Юнг;
- г) К. Роджерс.

4. Шахсий таълаббўскорлигига кўра, мақсад қўйиш ва унга эришиш йўлини излаш малакаси инсоннинг қуйидаги сифатига мос келади;

- а) мақсадга интилувчанлик;
- б) қатъиятлилиқ;
- в) тиришқоклик;
- г) мустақил.

ҚОБИЛИЯТ

РЕЖА:

1. Қобилият ҳақида тушунча.
2. Қобилиятларнинг сифати ва миқдори тавсифи
3. Қобилиятлар тузилиши
4. Талантнинг пайдо бўлиши ва тузилиши

Таянч тушунчалар:

Бадиий тип учун бевосита у таассуротлар жонли тасаввур, ёрқин идрок, ҳис-туйғулар (эмоциялар) натижасида вужудга келадиган образларнинг ёрқинлиги ҳосилдир.

Фикрловчи тип учун мавҳумларнинг, мантикий тизимларнинг, назарий мулоҳазаларнинг, методологик муаммоларнинг устунлиги мувофиқдир.

Қобилият ҳақида тушунча.

Қобилият инсоннинг шундай психологик хусусиятидирки, билим, кўникма, малакаларини эгаллаш шу хусусиятларга боғлиқ бўлади. Лекин, бу хусусиятларнинг ўзи бу билим ва кўникмаларга таълиқли бўлмайди. Малака, кўникма ва билимларга нисбатан одамнинг қобилиятлари қандайдир имконият тарзида намоён бўлади. Қобилиятлар имкониятлардан иборат бўлиб, бирор бир ишдаги маҳорат даражаси ҳақиқатдир. Болада намоён бўладиган муסיқага қобилияти унинг муסיқачи бўлиши учун имкониятлар, махсус таълим берилиши, қатъийлик, саломатлигининг яхши бўлиши, муסיқа асбоби, ноталар ва бошқа қўлгина шароитлар бўлиши керак. Буларсиз қобилиятлар тараққий этмай туриб қўлиб кетиши мумкин.

Қобилиятлар фақат фаолиятда намоён бўлади. Шунинг учун ҳам фақат ана шу қобилиятларсиз амалга оширилиши мумкин бўлмаган фаолиятлардагина намоён бўлади. Ўқувчида ҳам зарурий кўникма ва малака тизими ҳамда мустаҳкам билимлар таркиб топиш услублари йўқлигига асосланиб, жиддий текшириб қўрилса, шунининч равишда унда қобилиятлар йўқ, деб хулоса чиқариш педагогнинг жиддий психологик хатоси бўлади.

Масалан, Альберт Эйнштейн ўрта мактабда унча яхши ўқимайдиган ўқувчи ҳисобланган ва унинг келажакда гениал бўлишидан ҳеч нарса далолат бермас эди.

Қобилият билим ва малакаларнинг ўзида кўринмайди, балки уларни эгаллаш тизимида намоён бўлади яъни, бошқача қилиб айтганда мазкур фаолият учун муҳим бўлган билим ва кўникмаларни ўзлаштириш жараёнида турли шароитларда қатъчилик тез, чуқур, енгил ва мустаҳкам амалга оширишида намоён бўлади.

Қобилиятлар индивидуал психологик хусусиятлар бўлиши билан ақл сифатлари хотира хусусиятларига, ҳиссий хусусиятлар ва шу қабиларни

қарама-қарши қўйиб бўлмайди, ҳамда қобилиятларни шахснинг бу хусусиятлари билан бир қаторга қўйиш ҳам мумкин эмас. Агар шу сифатларнинг бирортаси ёки уларнинг йиғиндиси фаолият талабларига жавоб берса ёки бу талаблар таъсири билан таркиб топса бу шахснинг маъқул индивидуал хусусиятларини қобилиятлар деб ҳисоблашга асос бўлади.

Қобилият кишининг психологик ва физиологик тузилиши хусусиятидир. Қобилият билим олиш учун зарурий шарт-шароит бўлиб, шунинг билан бирга у маълум даражада билим олиш маҳсули ҳамдир. Умумий ва махсус билимларни ўзлаштириш, шунингдек, касбий кўникмаларни эгаллаб олиш жараёнида қобилият мукамаллашиб ва ривожланиб боради. Қобилиятга яқинроқ турадиган тушунчалар кўникма ва малакадир. Улар фаолият механизмини ташкил қиладилар. Ҳамда улар қобилият билан биргаликда маҳоратга эришини таъминлайдиларки, бунинг натижасида меҳнатда катта ютуқлар қўлга киритилади. Қобилиятли, аммо ношўт инсон кўп нарсага эрини олмайди. Қобилият кўникмада рўёбга чиқади.

Дарҳақиқат, қобилиятли кишининг кўникма ва малакалари кўп қиррали ва мукамаллашган бўлади. Шунинг билан бирга кўникма ва малакалар етишмаган қобилиятни бир мунча тўлдириш ёки ундаги камчиликни тўлатиш мумкин. Кўникмаларни умумлашмаси мохирлик деб аталади. Мохирлик бу энди қобилиятнинг ўзгинасидир.

Хар қандай қобилият ҳам мураккаб бўлиб, у кишига турли-туман талаблар қўяди. Агар шахс хусусиятлари тизими шу талабга жавоб бера олса киши фаолиятни муваффақият билан амалга ошириш учун ўз қобилиятлилигини қўрсата олади, агарда хусусиятлардан қайси бири ривожланмаган бўлса, шахс меҳнатнинг муайян турига нисбатан ҳам қобилиятли деб баҳоланади. Хар бир қобилиятнинг ўзига хос тузилиши мавжуд. Қобилият таркибида таянч ва етакчи хусусиятларни, муайян асосий ёки ёрдамчи хусусиятларни фарқ қилиш лозим.

Барча қобилиятлар учун асосий таянч хусусият кузатувчанлик, билиш кўникмасидир. Бу индивидуал нарсанинг ўзига хос гомони, ижодий фаолият учун бошланғич материални қўра билиш демакдир. Қобилиятнинг етакчи хусусияти ижодий тасаввур қилишлик ҳисобланади.

Қуйидагиларни ёрдамчи хусусият деб ҳисоблаш мумкин: хотира (у фаолият талабларига мувофиқ равишда ўзига хос тузилишда бўлади), эмоционаллик, яъни ҳис туйғуга берилувчанлик (бу хусусият шахснинг фаолиятини оширади) ва шунга ўхшашлар. Амалий фаолиятнинг баъзи қўринишларида шахснинг ироласи олдинги ўринга чиқади. Қобилият тузилишидаги турли хусусиятларнинг таркиби фаолиятнинг турли давларида ёки ижодиётнинг босқичларида турлича бўлиши мумкин. Демак, тузилиш ҳам барқарор, ҳам ўзгарувчандир

Қобилиятларнинг миқдор ва сифат тавсифи

Психологияда қобилиятлар индивидуал психологик хусусиятлар сифатида тавсифланади ва бунинг асосида тафовутланадиган ҳислатлар

фазилятлар ётади. Шунинг учун ҳар бир шахсда бир хил натижа бир хил сифат кутиш мумкин эмас, чунки инсонлар ўз қобилиятлари бўйича бир-бирларидан муайян даражада фарқ қиладилар, бинобарин улар ўртасидаги фарқлар сифат ва миқдор жиҳатидан бўлиши мумкин.

Қобилиятларнинг сифат тавсифи шахснинг қайси индивидуал психологик хусусиятлари фаолият муваффақиятларининг мажбурий шарт тарихида хизмат қилишини аниқлади. Уларнинг миқдор тавсифи эса фаолиятга қўйиладиган талабларни шахс томонидан қай йўсинда бажариш имконияти мавжудлигини билдиради, яъни мазкур инсон бошқа одамларга қараганда малака, билимлардан нечоғлик тез, енгил, пухта фойдалана олишини намоён қилади.

Ўқувчининг қобилиятлари нимага намоён бўлишини ва бинобарин ўқувчи шахсини қандай индивидуал психологик хусусиятлари фаолиятни қай даражада бажариш қобилиятига эга эканлиги, яъни ўқувчининг бошқаларга нисбатан малака ва билимларни қанчалик тез, енгил ва мустаҳкам эгаллаб олишини билиш педагог учун муҳимдир.

Қобилият хусусиятларининг сифат томонидан қаралиши мақсадга ҳар турли йўллар билан боришга имкон берувчи «ўзгарувчан миқдор» тўплами сифатида, фаолият муваффақиятини таъминловчи инсон психологик хусусиятларининг йиғиндиси сифатида қўрилади. Бир хусусиятларни ўрнини иккинчи бир хусусиятлар билан босишнинг кенг имкониятлари мавжуд, бунини одам ўзида чиндан қатъийлик билан ишлатиш орқали ривожлантириши мумкин. Педагог ва психолог Сколовинский кўр-қар Ойга Скориховида фақат илмий ходимлик қобилиятини эмас, балки адабий қобилият билан, бошқариш ёрдами билан тўлдириб хусусияти ҳар бир одам олдига касб танлаш ва уни такомиллаштиришнинг ниятда кенг имкониятларини очиб беради.

Қобилиятларнинг сифат жиҳатдан тавсифи одам меҳнат фаолиятининг қайси соҳасида (педагог, спорт, савдо ва бошқалар) енгиллик билан «ўзини топа олади» ва қандай қилиб катта ютуқ ва натижаларга эриша олади деган саволга жавоб бериш имкониятини беради. Қобилиятларни миқдор тавсифи ва уларни ўлчаш муаммоси билан кўпроқ чет эл психологлари (Кэттелл, Термен, Спирмен) ва бошқалар шуғулланганлар. Улар катталарда қобилиятни ўлчаш усули сифатида ақлий истеъдод тестларидан фойдаланганлар. Боланинг ақлий истеъдод коэффициенти

I Q ақлий ёши

Боланинг ҳақиқий ёши

Бу усул одамнинг ақлий қобилиятлар эгаси эканлигини эмас, балки одамда қобилиятлар билан аралаштириб бўлмайдиган бирор бир хилдаги маълумотлар, қўникма ва малакалар борлигини намоён қилади.

Л.С.Виготский бу усулни танқид қилиб, ўзининг келажак тараққиёт зонасини белгилаш «методи» деб аталадиган усулни таклиф қилди. Қобилиятлар одамнинг фаолиятидан ташқарида мавжуд бўлмайди. Қобилиятларнинг таркиб топини эса таълим-тарбия жараёнида боланинг ютуқлари тезлигида намоён бўлади.

Қобилиятлар таснифи

Психология фанида қобилиятлар қуйидагича тавсифланади.

1. **Табиий қобилиятлар** одамлар ва ҳайвонлар учун хос бўлиб, идрок қилиш хотирада сақлаш, оддий мулоқотга кириша олиш шулар жумласидандир. Биологик жиҳатдан асосланган бу қобилиятлар асосини шартли рефлекслар ҳосил бўлиш жараёни ташкил этади. Инсондаги ва юксак даражада ривожланган ҳайвонлардаги бу қобилиятлар бир-биридан фарқ қилади.

2. **Махсус инсоний қобилиятлар** ижтимоий-тарихий табиатга эга бўлиб, ижтимоий ҳаёт ва тараққиёти таъминлайди. Махсус инсоний қобилиятлар ўз навбатида умумий ва хусусий қобилиятларга бўлинади.

3. **Умумий қобилиятлар** инсоннинг турли фаолиятлари муваффақиятини таъминловчи ақлий қобилиятлар хотира ва нутқнинг ривожланганлиги, қўл ҳаракатларини аниқлиги ва бошқа хусусиятлардан иборат. Хусусий қобилиятлар алоҳида олинган бир фаолиятнинг муваффақиятини таъминлайди. Бу қобилиятлар алоҳида мулоқотнинг бўлинишини тақозо этади. Масалан, математика, техника, бадий ижодий, спортга бўлган қобилиятлар шулар жумласидандир.

Айрим адабиётларда умумий қобилиятлар моҳияти турлича талқин қилинади. Жумладан, умумий қобилият деганда муваффақиятли равишда билим олишни таъминлайдиган шахснинг юксак интеллектуал тараққиёти тушунилади. Бироқ бундай тушунча тор ва нотўғридир, чунки интеллектуал тараққиёт фақат ихтиёрий фаолият учун умуман талаб қилинади, ҳолос. Умумий қобилият фаолиятнинг ҳамма турларига жумладан амалий фаолиятга ҳам таъсир қилади, деб ҳисобловчи психологлар топилди.

Нихоят, шундай психологлар ҳам борки, улар фақат махсус қобилиятларни тан оладилар. Умумий қобилият ҳақида гапирганда ҳам махсус қобилиятлар йиғиндиси таъсирини кўзда тутадилар. Кишининг турли-туман фаолиятлари орасида биттаси асосий ёки етакчи фаолият шароитида шахснинг махсус тараққиётчи белгилловчи фаолият бўлиб ажратиб туради. Бу фаолият туғма специфик заҳн нишонларига мос тушиши мумкин.

Ҳама махсус қобилиятларни, инсон фаолиятининг асосий турларини уч турга: фан, санъат, амалиётга ажратиш мумкин. Шунга биноан қобилиятни миллий, бадий ва амалий деб классификациялаш мумкин. Бу турларнинг ҳар бири ўз навбатида майда турларга бўлинади.

Илмий қобилият абстракт, эвристик фикрлашнинг юксак ривожланган бўлишини, оғзаки мантикий хотирани, қатъият ва сабр-тоқатни талаб қилади. Бу қобилиятга қуйидаги майда қобилиятлар киради: физик, математик қобилият, химия, философия, тарих, биология фанларига нисбатан бўлган қобилиятлар.

Бадий қобилият сенсор образли фикрлашнинг алоҳида ривожланган бўлимини, ўтқир эмоционал таъсирчанлик ва реактивликни талаб қилади. Бу қобилиятга тасвирлаш, мусикавий, артистик ва адабий қобилиятлар киради.

Амалий қобилият практик ақлнинг юксак даражада ривожланганлигини, фаҳм-фаросатнинг кучлилиги, ирода ва етук

киришувчанликни ўз ичига олади. Амалий қобилиятга конструктив-техникавий қобилият, бошқарувчанлик қобилияти, шу жумладан ташкилотчилик ва бошқалар киради.

Назарий ва амалий қобилиятлар ҳам инсон қобилиятларидан бўлиб, назарий қобилиятлар мавҳум, мантиқий ҳаракатларга мойилликда намоён бўлади.

Ўқув қобилиятлари билим, кўникма ва малакаларни ўзлаштириш, шахс — шаклланиши, педагогик таъсирлар самарадорлигини ортишида ижобий роль ўйнайди.

Ижодий қобилиятлар моддий ва маънавий маданият асарларини яратиш, янги ғоя, кашфиёт ва янгиликлар ечишда намоён бўлади.

Қобилиятлар таркиби

Одам эгаллайдиган фаолият унинг хусусиятларига юксак талаблар қўяди. Бу талабларни қандайдир битта сифат тараққиётининг жуда юксак даражасида бўлса ҳам қондира олмайди. Қобилиятлар мураккаб тузилишга эга бўлган психик сифатлар йиғиндисидан иборатдир. Қобилиятлар таркиби аниқ фаолият талаби билан белгиланади ва ҳар турдаги фаолиятлар учун турлича бўлади. Масалан, математик қобилият, адабий қобилият, педагогик, мусиқавий, ихтирочилик ва шифскорлик қобилиятлари тузилиши махсус таркибга эга. Аниқ қобилиятлар таркибини ташкил қилувчи шахснинг хислатлари орасида айримлари етакчи ўринни эгалласа, айримлари ёрдамчилик ролини эгаллайди. Масалан, педагогик қобилиятлар таркибида етакчи сифат педагогик такт, кузатувчанлик, болаларни севиш, уларга нисбатан юксак талабчанлик, билимларни беришга эҳтиёж, ёрдамчи тарзда ташкилотчилик қобилияти ҳисобланади. Ҳар турли қобилиятларда бир эмас, балки бир неча турдаги фаолият турлари талабларига жавоб берадиган бирмунча умумий сифатларни ажратишимиз мумкин, бундан ташқари, мазкур фаолиятни бир мунча торроқ доираси учун жавоб берувчи махсус сифатларни ажратишимиз мумкин. Бу нарса уларда ҳар томонлама қобилиятлар борлиги, ҳар турли касблар, машғулотларнинг кенг соҳаларига доир умумий қобилиятлар борлиги ҳақида гапириш имконини беради. Бу иккинчи сигналлар тизими ҳақидаги таълимот билан боғлиқдир.

Шахс эгаллаши шарт ҳисобланган фаолият, у ҳоҳ таълим, ҳоҳ меҳнат, ҳоҳ ўйин, ҳоҳ спорт бўлишидан қатъи назар унинг билиш жараёнларига, ақлий хислатларига, ҳиссий-иродавий жабҳаларига, сенсомотор соҳасига, характерологик хусусиятларига муайян талаблар қўяди ва уларнинг ҳамкорлигидаги саъи-ҳаракати туфайли муваффақиятларга эришилади. Психологик маълумотларга қараганда, инсондаги юксак кўрсаткичга эришган сифат қанчалик устуворликка эга бўлмасин, у талабларни қондириш имкониятига эга бўлмайди. Айрим ҳолларда алоҳида намоён бўлган психик хусусият (хислат) фаолиятнинг юксак махсуддорлиги ва самарадорлигини таъминлаш қурбига эга, у қобилиятларни уddaлай оладиган имконият билан баб-баравар куч-қувват тараққисида вужудга келади, деган фараз ўзини

оқламайди. Шунинг учун қобилиятлар мураккаб тузилишга эга бўлган психик сифатлар (хислатлар) мажмуасидир дейиш жуда ўринлидир.

Қобилиятлар сифатида рўёбга чиқадиغان психик хислатлар мажмуасининг тузилиши яққол ва алоҳида фаолият талаби билан белгиланганлик туфайли ҳар қайси турдаги фаолиятлар учун ўзига хос тарзда қўйилиши айнан ҳақиқатдир. Бунинг учун айрим мисолларни таҳлил қилиб ўтамиз.

1) **Математик қобилият** математик материалларни умумлаштириш, мулоҳаза юритиш жараёнини қисқартириш, математик ил амалларини камайтириш, масалани идрок қилиш билан натижаси ўртасида алоқа ўрнатиш, тўғри ва тескари фикр юритишдаги енгиллик, унумлилик, масала ечишда фикр юритишни эпчиллиги кабилар.

2) **Адабий қобилият** нафосат ҳиссларининг юксак тараққиёт даражаси хотирада ёрқин кўرғазмали образларнинг жонлигини, «тил сэхни», беҳисоб ҳаёлан руҳиятга қизиқувчанлик, интилувчанлик ва бошқалар. Ажратиб кўрсатилган қобилиятлар таркибидан кўриниб турибдики, математик ва адабий қобилиятлар ўзаро бир-бирига ўхшамаган манбалари билан тафовутга эгадир. Бундан шундай хулоса чиқариш мумкинки, педагогик, мусикавий, техник, конструкторлик, тиббий қобилиятлар ва шунга ўхшаш қобилиятлар тузилиши махсус хусусиятга эга бўлиб касбий аҳамият касб этиши мумкин.

Рус олими И.П.Павлов ўз таълимотида «бадий», «фикрловчи», «ўрта» типларга ажратилган шахсларнинг ана шу учта типдан биттасига тааллуқли эканлигини тавсифлаб беради. Муаллиф ушбу типологияни яратишда олий нерв фаолиятининг биринчи ва иккинчи сигнал тизимидан иборатлиги тўғрисидаги таълимотга асосланади. Биринчи сигналлар тизими образлар, эмоциялардан ва иккинчи сигналлар тизими эса образлар ҳақида сўзлар орқали сигнал беришдан иборатдир. Иккинчи сигнал тизими И.П.Павлов томонидан «сигналларнинг сигнали» деб номланган эди. Ушбу типологияни осонроқ қилиб қуйидагича тушунтириш мумкин:

1) шахс фаолиятида биринчи сигналлар тизимининг сигналлари нисбатан устунлик қилса, бу инсон «*бадий*» типга тааллуқлидир;

2) мабодо «сигналларнинг сигнали» нисбатан устувор бўлса, бу шахс «*фикрловчи*» типга мансубдир;

3) агарда ҳар иккала сигналлар аралашиб кетган бўлса (бирортасининг устунлиги сезилмаса) бу инсон «*аралаш*» типга мансуб одамдир.

Типологиянинг ўзига хос томонлари қисқача ифодаланганда ёки тавсиф қилинганида қуйидагилар намоён бўлади:

1. «**Бадий тип**» учун бевоcита у таассуротлар жонли тасаввур, ёрқин идрок, ҳис-ғуйғулар (эмоциялар) натижасида вужудга келадиган образларнинг ёрқинлиги ҳосидир.

2. «**Фикрловчи тип**» учун мавҳумларнинг, маънавий тизимларнинг, назарий мулоҳазаларнинг, методологик муаммоларнинг устунлиги мувофиқдир.

Бадий типнинг мавжудлиги аклий фаолиятнинг заифлиги ёки ақлнинг енгилмаслигини билдирмайди, лекин бу ўринда гап психика образли

жабҳаларини фикрловчи томонлари устидан нисбатан устуворлиги ҳақида беради. Бироқ шунга таъкидлаш жоизки, шахснинг иккинчи сигналлар тизимидан устунлик килади ва бу устуворлик мутлоқлик хусусиятига эгадир. Маълумки, инсонларнинг ҳаёт ва фаолиятларида тил билан тафаккурнинг ўрни ҳал қилувчи аҳамият касб этади, шахс томонидан борлиқнинг акс эттириш жараёни сўзлар, фикрлов воситасида рўёбга чиқарилади.

Қобилиятларнинг табиий асослари

Одатда қобилиятлар инсонга шахснинг барча индивидуал психологик хусусиятлари каби табиат томонидан туғма равишда тайёр ҳолда берилмайди. Балки ҳаёт давомида ва фаолият жараёнида шаклланади. Илмий психология қобилиятларнинг туғмалиги назариясини инкор этиб шахс қобилиятларининг номатълум табиий омиллар томонидан азалий белгиланиши тўғрисидаги тасавурларга қарши зарба беради.

Қобилиятнинг туғмалигини инкор қилиш абсолют табиатга эга эмас. Психологияда қобилиятнинг туғма эканлигини тан олинмас экан, бу билан мианинг тузилиши билан боғлиқ бўлган дифференциал хусусиятларнинг туғмалигини инкор қилмайди. Қобилият тараққиётининг дастлабки табиий шартли сифатида намоён бўладиган миё тузилишининг сезги аъзоларига ва функционал хусусиятларига **лаёқат** деб аталади. Лаёқат кўп қирралидир. Шахс томонидан қўйилган талабларнинг табиатига боғлиқ равишда айнан бир хил лаёқатлар асосида ҳар хил қобилиятлар ривожланиши мумкин.

Ф.А.Галлининг фикрича, одамнинг ҳамма қобилиятлари “ақл” ва “қобилият” сифатлари миё ярим шарларида ўзининг махсус қатъий марказларига эга, яъни бу сифатларнинг тараққиёт даражаси миё тегишли қисмларининг миқдорига тўғридан-тўғри боғлиқдир. Шунинг учун одамнинг қалла суягига бир қараш ёки бошидаги дўмбоқчаларни пунчаки пайпаслаб кўриш орқали гўё одамнинг қобилиятларини аниқласа бўлади. Лаёқатнинг миё миқдори, массаси ва оғирлигига боғлиқлиги ҳақидаги фарз ҳам бекор қилинган. Катта ёшдаги одам миёсининг ўртача оғирлиги 1400 граммга яқин бўлади. У.С. Тургенев миёсининг оғирлиги 2001 грамм, Д.Г. Байронники 1800 граммни, машҳур химик Ю.Либихники 1360 граммни, ёзувчи А.Франсники 1017 граммни ташкил қилган. Энг катта миё ақлий жиҳатдан нуксонли бор одамга тааллуқли эканлиги аниқланган.

1675 йилда Ф.Гальтоннинг “Талантнинг ирсиятга боғлиқлиги қонунлари ва оқибатлари” деган китоби нашр этилди. Бунда муаллиф бир неча юзлаб машҳур кишиларнинг қариндошлик алоқаларини ўрганиб, талант ота-онадан ирсият йўли орқали ўтади деган хулосага келган. Бироқ Гальтоннинг хулосалари илмий жиҳатдан асосланмаган эди. Бахлар оиласида мусиқага бўлган талант даставвал 1550 йилда маълум бўлган. Бу талант 1800 йилларда яплаган қандайдир Регина Сусанадан сўнг тамом бўлган. Умуман Бахлар оиласида 57 дан кўп мусиқачи бўлган. Уларнинг 20 таси машҳур бўлган.

Бенд деган скрипкачилар оиласида 9 та машҳур мусиқачи бўлган. Гойдон оиласида 2 та машҳур мусиқачи бўлган. Кўпчиликлари ҳолларда машҳур

одамларнинг насл-насабларини ўрганиш биологик ирсиятдан эмас, балки ҳаёт шароитининг наслдан наслга ўтишидан, яъни қобилиятлар тараққиётига ёрдам беришдан эканлиги маълум бўлади.

XX асрнинг иккинчи ярмида пайдо бўлган лаёқатни миянинг микротузилиши ва сезги аъзолари билан боғловчи фараз маҳсулдор бўлиб ҳисобланади. Мия ҳужайраларини тадқиқ этиш истеъдодли нерв ҳужайраларининг морфологик ва функционал хусусиятларида фарқ борлигини аниқлаш мумкинлиги фараз қилинади. Лаёқатлар билан нерв фаолиятининг айрим дифференциал хусусиятлари ҳамда олий нерв фаолиятининг типлари ўртасида боғлиқлик мавжудлиги тўғрисида фараз ҳам ҳақиқатга яқиндир.

Рус психологи Б.М.Теплов ва унинг шогирдлари ишларида олий нерв фаолияти типларининг хислатлари таъсири туфайли шахс қобилиятларининг тузилишида қандайдир сифат хусусиятлари пайдо бўлишини аниқлашга уринишган. Жумладан, нерв тизимининг алоҳида сезгирлиги маълум қобилият нишонаси сифатида вужудга келиши мумкин.

Қобилиятнинг табиий шарт, лаёқати нерв тизимининг тузилиши ва функцияларининг хусусиятлари таркибида эканлиги ҳақидаги барча морфологик ва функционаллик сифатлар сингари умумгенетика қонунарига бўйсуниб фаразининг ҳаққонийлигини далиллайди. Ф.Гальтоннинг ирсият қонунлари тўғрисидаги ғоя қобилиятнинг табиий шартланган хусусиятлари тавсифини очиб бера олмайди. Чунки унда далилга муҳтож жуда кўп ўринлар мавжуддир. Шунинг учун қобилият табиатини биологик ирсиятдан эмас, балки турмуш муҳитининг наслдан наслга ўтишидан қидириш мақсадга мувофиқдир, агарда инсоннинг тараққиёти ижтимоий-тарихий қонунлар билан бошқарилиши тан олинар экан, қобилиятнинг тараққиёти биологик ирсият қонунарига бўйсуниб мумкин эмас.

Юқоридаги мулоҳазаларга асосланган ҳолда хулоса қилиш мумкинки, қобилият ва лаёқатлар табиий заминга боғлиқ бўлса-да, лекин улар фақат табиатнинг инъоми эмас, балки инсоният тарихий тараққиётининг бебаҳо маҳсулидир. Худди шу боис қобилиятларнинг намоён бўлиши шахслар томонидан ижтимоий эҳтиёжларни қондириш давомида ижтимоий шартланган билimler ва қўниқмаларни таркиб топтиришнинг яққол усулларига бевосита боғлиқдир. Шунинг учун қобилиятлар тараққиётининг узлуқсиз таълим тизимига боғлиқ эканлигини таъкидлаб ўтиш муҳим аҳамиятга эга.

МАВЗУ БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

1. Қобилиятлар деганда ... тушунилади:
 - а) инсонни баҳолаш имконини берадиган ҳаракатлар;
 - б) воқеликни ўзгартирган ҳолатда акс эттириш жараёнидан бошқа нарса эмас;
 - в) билим ва малакалар орттиришга алоқадор бўлган инсоннинг индивидуал хусусиятлари;
 - г) у ёки бу фаолиятга яроқлилиқда намоён бўладиган ва ундаги самарани белгилайдиган индивидуал-психологик хусусиятлар.
2. Нишонлар қобилиятлар ривожланишининг анатомик-физиологик шартлари

сифатида:

- а) ҳаёт давомида шаклланади;
- б) кўпчилилик маънога эга;
- в) муайян фаолият мазмунига йўналтирилган;
- г) барча жавоблар нўғўри.

3. У ёки бу фаолият турига қобилиятнинг мавжудлигидан далолат берадилар:

- а) муайян фаолиятга ўқитишнинг паст мароми;
- б) ушбу фаолиятни бажаришда катта қувватнинг сарфланиши;
- в) фаолиятни бажаришнинг индивидуал ўзига хослиги;
- г) йўналганлик билан алоканинг мавжуд эмаслиги.

4. Ижодий қобилиятлар ривожланишининг юксак даражаси:

- а) қобилиятлилиқ;
- б) гениаллик;
- в) истёъдол;
- г) нишоналар.

ПСИХОЛОГИЯ ФАНИДАН ҚИСҚАЧА ИЗОҲЛИ ЛУҒАТ

ПСИХОЛОГИЯ - одамнинг объектив борлиқни сезги, идрок, тафаккур, туйғу-хиссийат ва бошқа психик ҳодисалар орқали ақс эттириш жараёнини ўрганадиган фандир.

Мавзу: "УМУМИЙ ПСИХОЛОГИЯ НАЗАРИЯСИ ВА АМАЛИЁТИ ФАНИНИНГ ПРЕДМЕТИ"

ФАОЛЛИК - тирик материянинг умумий хусусияти бўлиб, теварак атрофдаги муҳит билан ўзаро таъсирда бўлишда намоён бўлади. Психик фаоллик бу ўзаро таъсир этишда психик образ ярата олиш қобилиятининг мавжудлиги ва шу асосда фаоллик кўрсатиш билан характерланади.

ХАРАКАТ АКЦЕНТОРИ - марказий нерв системасининг бўладиган ҳаракатлар натижасини белгилаб берувчи нейродинамик моделдир. Бу модел ҳаракатларнинг асосий характеристикасини ўз ичига олиб, ҳаракатларни бошқаришда иштирок этади (П.К.Анохин).

АНАЛИЗАТОР - мураккаб нейрофизиологик тизим бўлиб, одамга таъсир этувчи кўзғалишларни идрок этиш ва уни таҳлил қилишни таъминлайди. Анализатор рецептор, нерв йўллари, миё билан боғланадиган қисми ва миёнинг махсус специфик бўлимларини ўз ичига олади (И.П.Павлов).

АНИМИЗМ - ибтидоий жамоа даврида ҳукм сурган ва табиий объектларни "рух" кучига эга деб эътироф этадиган оқим.

АССОЦИАЦИЯ - психик ҳодисаларнинг ўзаро боғланиши бўлиб, маълум қонунлар бўйича таркиб топади (жумладан, фазодаги ёндошлик, хронологик, ўхшашлик, қарама-қаршилик ва бошқа ассоциациялар).

АССОЦИАТИВ ПСИХОЛОГИЯ - XVII-XIX асрларда майдонга келган психология фани йўналиши бўлиб, кўпроқ Англияда тарқалган. Бу йўналишнинг асосий тушунтириш йўллари тарикасида ассоциациядан фойдаланилади.

АФФЕРЕНТ НЕРВ - нерв импульсларини сезги аъзоларидан марказий нерв тизимига таъсир этувчи нерв толасидир (сезувчан нерв).

АФФЕРЕНТАЦИЯ - периферик нерв учларидаги нерв кўзғалишларини бош миё қобилигидаги марказий нейроширга етказиб бериш.

ШАРТСИЗ РЕФЛЕКС - психиканинг И.М.Сеченов ва И.П.Павлов томонидан кашф этилган рефлекс назариясининг асосий тушунчаси бўлиб, ҳар қандай таъсирга инстинктив жавоб беришдан иборат туғма реакция (жавоб бериш).

БИХЕВИОРИЗМ - XX аср бошларида АҚШда майдонга келган психологиянинг механик йўналиши бўлиб, психологияни ўрганиш предмети қилиб фақат одамнинг ҳулқ-атвори олинган. Улар фақат одамнинг ташқи таъсирлар натижасида пайдо бўлган ҳатти-ҳаракатлари, ҳулқ-атвори ўрганиш мумкин деб ҳисоблайдилар. Бунада онгнинг роли инкор қилинади. Бу йўналишнинг асосчилари — Д.Уотсон, Э.Торндайклардир.

ВЮРЦБУРГ МАКТАБИ - XX аср бошларидаги немис психологлари

бирлашмаси бўлиб (К.Бюлер, Н.Ах, О.Кюльпе ва бошқалар), улар биринчи бўлиб махсус экспериментал тадқиқотнинг предмети қилиб тафаккурни ўргандилар.

ГЕШТАЛЬТПСИХОЛОГИЯ - ҳозирги замон чет эл психология мактабларидан бири бўлиб, XX асрнинг 30 йилларида Германияда ташкил этилган. Булар мураккаб психик ҳодисаларни тушунтириш учун ҳодисаларнинг бир бутунлиги принциpidан фойдаланадилар ("Гештальтлар"). Асосчилари: М.Вертхеймер, В.Келлер, К.Коффка.

ГИППОКАМП - бош миё қобитининг куйи қисмида жойлашган чизик бўлиб, ориентация реакцияси ва ўрганишнинг физиологик механизмларида иштирок этади.

ДИНАМИК СТЕРЕОТИП - ҳаёт жараёнида пайдо бўлган шартли рефлектор боғланишларнинг нисбатан барқарор тизимидир.

ДУАЛИЗМ - борлиқ ҳам моддий, ҳам руҳий бўлган икки асосдан ташкил топган деб ҳисобловчи фалсафий таълимот бўлиб, психофизик параллелизм концепциясининг асосидир.

ИНТРОСПЕКТИВ ПСИХОЛОГИЯ - интроспекцияни тадқиқотнинг асосий методи деб қаровчи психологик йўналишлар мажмуидир.

ИНТРОСПЕКТИВ МЕТОД - бу кишининг ўз-ўзини кузатишга асосланган психология методидир.

ЛАБИЛИК - нерв хужайраларининг тезлик билан қўзғалвиш ҳолатидан тормозланиш ҳолатига ва тормозланишдан қўзғалиш ҳолатига ўтиш қобилиятидир.

ҚАЙТАРМА АЛОҚА — барча мураккаб тизимлардан бошқариш ва ҳаракатларни тартибга солиб туришнинг муҳим принципи бўлиб, унинг моҳияти шундан иборатки, бошқарувчи ахборот органларига ҳаракат натижалари тўғрисида хабар келганда бажарувчи органларга буйруқ бериш шаклланади.

ОРИЕНТАЦИЯ РЕФЛЕКСИ - шартсиз рефлекснинг бир тури бўлиб ҳар қандай янги қўзғовчи таъсирига биринчи бўлиб жавоб бериш реакциясидир.

ПСИХИКА - юксак даражада ташкил топган материя (миё)нинг объектив борликни акс эттириш ва шунинг асосида шаклланган психик образлар орқали мақсадга мувофиқ субъектнинг фаолияти ва унинг хатти-ҳаракатларини бошқаришдан иборатдир.

ПАРАПСИХОЛОГИЯ - тадқиқот соҳаларидан бири бўлиб, сезги аъзолари иштирокисиз адрок қилиш формаларини, шу билан бирга тирик мавжудотнинг физик ҳодисаларга мушак кучсиз таъсир этиш турларини ўрганишга қаратилгандир. Парапсихология муаммоси баҳсга молик соҳадир.

БИЛИШ - психик акс эггириш жараёни бўлиб, билимларни эгаллаш ва уни ўзлаштиришни таъминлайди.

РЕТИКУЛЯР ФОРМАЦИЯ - бош миёнинг чуқур қисмидаги нерв хужайралари бўлиб, улар ўз тузилишига кўра қатъий тўрғи эслатадиган ўсимталарга эгадир. Қўзғоловчилар таъсири остида турли реценкторлардан бош миёга сигналлар олиб борадиган сезувчи нервларнинг ўсимталари ретикуляр формацияга туташган бўлиб, мавжуд сигналлар уни ҳам қўзғайди. Бош миёдаги

қўзғалиш эса ретикуляр формация фаолияти асосида ё кучайтирилади, ё сусайтирилади. Демак, ретикуляр формациянинг ҳар бир хужайраси сезги аъзоларидан кўп сигналларни қабул қилиб олиб, бош миёна ва орқа миёна фаолиятига умумий ҳолда таъсир этиб туради. Бу эса кишининг тегиклиги, қаяжонлиги ва диққатининг фооллиги билан боғлиқдир.

РЕФЛЕКСИЯ - киши билимларининг ўз-ўзига, ўзининг ички оламига, психик сифатлари ва психик ҳолатларига қаратилишидир.

СТИМУЛ - рецепторларда қўзғалишни вужудга келтирадиган ташқи ёки ички таъсирдир.

АКС ЭТТИРИШ НАЗАРИЯСИ - психик ҳодисаларга борлиқни акс эттиришининг формаларидан бири деб қарайдиган назариядир.

ФРЕЙДИЗМ (ПСИХОАНАЛИЗ) - XX асрда майдонга келган психологик йўналиш бўлиб, инсон хулқининг асосий ҳаракатлантирувчи кучи онгсиз, инстинктив майлдир деб ҳисоблаб, онгнинг етакчилик ролини камситадиган назария. Бу назариянинг асосчиси австриялик психиатр З.Фрейддир.

ФУНКЦИОНАЛ СИСТЕМА — ҳаётдаги нейродинамик янги тизим бўлиб, юксак психик функцияларнинг ва қобилиятининг моддий асосидан иборатидир (П.К.Анохин томонидан ишлаб чиқилган).

ФУНКЦИОНАЛ ПСИХОЛОГИЯ - психика ва шахсга айрим психик функцияларнинг йиғиндисидир деб қаровчи психология фанининг йўналиши.

ЭЛЕКТРОЭНЦЕФАЛОГРАММА (ЭЭГ) - махсус электроэнцефалограф асбоби ёрдамида миёнанинг биоэлектрик фаоллигини текшириш усулининг маҳсулооти.

ЭФФЕКТОР - рефлектор ёйининг (мушак ва томирлардаги) иш бажарувчи қисми бўлиб, қабул қилувчи рецептордан фарқ қилади.

ЭФФЕРЕНТ НЕРВ - нерв импульсларини марказий нерв тизимида иш бажарувчи аъзоларга элтувчи тола.

ЭТНОПСИХОЛОГИЯ - психология фанлари соҳасидан бири бўлиб, одам психикасининг этник хусусиятларини, миллий характери, миллий ўзлигини англаш, этник стереотип сингари функцияларнинг шаклланиш қонуниятларини ўрганади.

II. Мавзу: "ҲОЗИРГИ ЗАМОН ПСИХОЛОГИЯСИНING ТУЗИЛИШИ ВА ТАДҚИҚОТ МЕТОДЛАРИ"

АНКЕТА - олдиндан тайёрланган саволлар асосида жавоб олиш учун тайёрланган варақа.

АУТОГЕН МАШҚ - ўз-ўзини ишонтириш ва ўз-ўзини идора қилишга асосланган психотерапевтик усул.

СУХБАТ - психология методларидан бири бўлиб, нутқ мулоқоти ёрдамида бевосита ёки билвосита маълумот олишдан иборатдир.

БИОГРАФИК МЕТОД - кишининг таржимаи ҳоли билан боғлиқ бўлган ҳужжатлар орқали ўрганиш усули.

ВАЛИДЛИК - психологик тадқиқотда олинган натижалар объектив ташқи мезонларга мос келиши.

ЁШ ПСИХОЛОГИЯСИ - психология фани тармоқларидан бўлиб, турли ёшдаги одамларнинг психологик хусусиятларини ўрганади.

ГЕНЕТИК МЕТОД - психик ҳолатларнинг пайдо бўлиши ва уларнинг куйидан юқорига қараб ривожланиши жараёнини ўрганиш усули.

ДЕТЕРМИНИЗМ - табиатдаги барча нарсалар, шу жумладан психик ҳодисаларнинг рўй бериши объектив сабаблар ва қонунлар билан белгиланади деб қарашдир.

ПСИХИК ТАРАҚҚИЁТ ДИАГНОСТИКАСИ - психик тараққиёт даражаси ва яқка психологик хусусиятларини аниқлаш мақсадида одамни ҳар томонлама текшириб кўриш усули.

ОНГ ВА ФАОЛИЯТ БИРЛИГИ - психологиянинг онг билан фаолиятнинг бирлиги, унинг ўзаро узвий боғлиқлигини эътироф этувчи таъомил.

ТАБИЙ ЭКСПЕРИМЕНТ - текширилувчини ўзига билдирмаган ҳолда уни ўйин, ўқиш ёки меҳнат фаолиятида ўрганишдан иборат психологик тажрибадир.

МУХАНДИСЛИК ПСИХОЛОГИЯСИ - бу психология фани соҳаси бўлиб, киши меҳнатининг психологик хусусиятларини фаолият жараёнида техника воситалари билан муносабатда бўлишини ўрганади. Шу билан бирга бу соҳа машина ва ускуналар лойиҳасини яратишда инсон омилларини ҳисобга олиш талабларини ишлаб чиқади.

ИНТРОСПЕКДИЯ - кишининг ўз-ўзини кузатиши.

ИНТЕРВЬЮ, АХБОРОТ ОЛИШ - бу ижтимоий психология методи бўлиб, қўйилган саволларга берилган жавоб тарикасидаги ахборотларни тўплаш усулидир.

СУНЪЙ АҚЛ – бир одам ёки бир гуруҳ кишилар бажара оладиган мураккаб ақлий функцияларни бажарадиган сунъий яратилган қурилма.

КОРРЕЛЯЦИЯ - воқеликдаги ҳодисаларнинг ўзаро боғлиқлиги ёки экспериментдан олинган маълумотлар ва улар ўртасидаги ўзаро боғланишлар меъёридир.

ЛАБОРАТОРИЯ ЭКСПЕРИМЕНТИ - психология методларидан бўлиб, текширувчига таъсир этадиган барча омилларни қатъий назорат қилган ҳолда сунъий шароитда олиб борилади.

ШАХСІЙ МУНОСАБАТ - психология қоидаларидан бўлиб, одамга шахс ғарикасида, унинг воқеликни ақс эттирувчи ва барча психик ҳодисаларни белгилаб берувчи система эканлигини тушунган ҳолда яқиндан ёндашишдир.

ПСИХОЛОГИЯ МЕТОДЛАРИ - психик ҳодисаларни ва уларнинг қонуниятларини илмий томондан ўрганишнинг асосий йўл-йўриқ ва усуллари.

КУЗАТИШ - психология методларидан бўлиб, кишининг хатти-ҳаракатларида намоён бўладиган турли ҳодисаларни ҳисобга олиш ва субъектив психик ҳодисалар тўғрисида фикр олишдан иборатдир.

ЎРГАТУВЧИ ЁКИ ШАҚЛЛАНТИРУВЧИ ЭКСПЕРИМЕНТ – психология методи бўлиб, бу метод орқали шахсда зарурий психик жараён ёки

сифатлар режаси шакллантирилади.

ПАТОПСИХОЛОГИЯ - психология тармоқларидан бўлиб, турли касалликлар натижасида психик таракқиётнинг издан чиқишини ўрганади.

ПЕДАГОГИК ПСИХОЛОГИЯ - психология тармоқларидан бўлиб, таълим ва тарбия қонуниятларини ўрганади.

СОЦИОМЕТРИЯ - Ж.Морено томонидан таясия этилган бўлиб, ўзаро муносабатлар тузилиши билан психологик қовушувчанликни аниқлаш мақсадида гуруҳ ва жамоалардаги шахслараро муносабатларни ўрганишдан иборат психологик тадқиқот методидир.

ЎЗ-ЎЗИНИ КУЗАТИШ - субъектнинг ўз психик ҳолатлари билан ўз ҳатти-ҳаракатларини ўрганишидан иборат методдир.

СИСТЕМАЛИ ЁНДАШИШ (ПСИХОЛОГИЯДА) - психикани оддий элементлар йиғиндисига киритиб бўлмайдиган мураккаб бирлик деб қарашни талаб этувчи принцип.

"ОДАМ-МАШИНА" ТИЗИМИ - одам - оператор ва машинадан иборат система бўлиб, бунинг воситасида одамнинг меҳнат фаолияти амалга оширилади.

ТЕСТ - стандартлаштирилган психологик синов бўлиб, бунинг натижасида у ёки бу ҳилдаги психик жараёни баҳолашга ёки шахсни бир бутунлигича ўрганишга қаратилган усул.

ЭКСПЕРИМЕНТ - психологиянинг асосий методларидан бўлиб, ўзгарувчан мустақил психик ҳолатларнинг бошқа номустақил ҳолатларга таъсир этишдаги аниқ маълумотларга таянади.

Мавзу: ПСИХИКА ВА ОНГНИНГ ТАРАҚҚИЁТИ

АНТРОПОМОРФИЗМ - инсонга хос ҳислат ва хусусиятларни табиатдаги ҳодисаларга кўчириш (боғлаш). Жумладан, ҳайвонларда одам қобилияти ва сифатлари бор деб ҳисоблаш.

ОНГСИЗЛИК - киши онгига бориб етмаган психик жараёнлар мажмуидир.

ЗООПСИХОЛОГИЯ - психология тармоқларидан бўлиб, ҳайвон психикасининг таракқиётини ўрганадиган соҳадир.

ИНСТИНКТ - ҳуқ-атвор ёки ҳатти-ҳаракатларнинг олдиндан генетик шартланган усуллари.

АҚЛИЙ-ИНТЕЛЕКТУАЛ ҲАТТИ-ҲАРАКАТЛАР - ҳатти-ҳаракат турларидан бири сифатида ҳайвон психик таракқиётининг чуққиси ҳисобланади ва энг аввало ҳайвонларнинг айрим кўргазмали ҳаракатли вазифаларини бажара олишларида яққол ифодаланади.

МАЛАКА - машқ қилиш жараёнида иш-ҳаракатлар бажарилишининг автоматлашган усуллари.

ОНГ ОСТИ ҲОЛАТЛАРИ - актуал равишда англаб олинмайдиган психик жараёнлар ва психик ҳолатлар йиғиндиси бўлиб, кишининг ҳатти-ҳаракатлари ва унинг онг мазмунига таъсир этишга қодирлиги.

ҚЎЗГАЛУВЧАНЛИК - бу барча тирик материяга хос хусусият бўлиб, ташқи қўзғовчи омиллар таъсирида физиологик ҳолатларни ўзгартириб юбориш қобилиятига эгадир.

ОНГ - одамларнинг ижтимоий-тарихий фаолияти воситасида пайдо бўлиб, объектив борлиқни психик акс эттиришнинг фақат инсонгагина хос юқори усулидир.

ТРОПИЗМЛАР - муҳим биологик қўзғатувчилар таъсирида ўсимликлар ҳаракати йўналишининг ўзгариши.

СЕЗГИРЛИК - айрим тирик организмларнинг қўзғовчилар таъсирини қабул қилиш қобилияти бўлиб, сезгирлик қўзғоловчиларга нисбатан бевосита биологик аҳамиятга эга бўлган сигналлик вазифасини бажаради.

Мавзу: "ФАОЛИЯТ ВА МОТИВАЦИЯ"

АВТОМАТЛАШТИРИШ (ПСИХОЛОГИЯДА) - машқ қилиш орқали турли-малакаларини шакллантириш жараёни.

АВТОМАТИЗМ - ихтиёрсиз ёки англамаган ҳолда ошириладиган амаллар.

ЕТАКЧИ ФАОЛИЯТ - фаолият турларидан бири бўлиб, бунда маълум давр ичида шахснинг сифат жиҳатидан ўзгариши шаклланади. Масалан, боғча ёши давридаги ўйин фаолияти.

ИШ-ҲАРАКАТ (АМАЛЛАР) - фаолиятнинг нисбатан тугалланган элементи бўлиб, анланган маълум мақсадга эришишга қаратилган (ташқи ёки ички аклий) амаллардир.

ФАОЛИЯТ - инсонгагина хос, онг билан бошқариладиган эҳтиёжлар туфайли пайдо бўладиган ва ташқи олам билан кишининг ўз-ўзини билишига, уни қайта қуришга йўналтирилган фаоллигидир.

ЎЙИН - фаолият турларидан бири бўлиб, бу болаларнинг катталар фаолиятини, уларнинг иш ҳаракатларини, кишилар ўртасидаги ўзаро муносабатларни акс эттиришда ифодаланадиган ва теварак-атрофдаги борлиқни билишга қаратилган фаолиятдир.

ИНТЕРИОРИЗАЦИЯ - ташқи предметли ҳаракатларнинг ички аклий амалларга айланиши жараёнидир.

МАЛАКАЛАРНИНГ ИНТЕРФЕРЕНЦИЯСИ - аввал ҳосил қилинган малакаларнинг кейинчалик бошқа янги малакаларнинг ҳосил бўлиш жараёнига салбий таъсир кўрсатиши натижасида янги малакаларнинг сусайиб қолиши.

МАШҚЛАРНИНГ ЭГРИ ГРАФИГИ - малакалар ҳосил бўлиши жараёнини график усулда тасвирлайдиган эгри чизиқлар.

ОДАТЛАР - бажарилиши кишининг эҳтиёжига айланиб қолган хатти-ҳаракатлар ёки ҳулқ аъвор.

МЕҲНАТ - одамнинг маълум мақсадга, ўз эҳтиёжларини қондириш учун борлиқни билиш ва уни қайта қуришга, моддий ва маънавий бойликларни яратишга йўналтирилган фаолиятидир.

ҚЎНИКМА - кишининг маълум ишни бажариш қобилияти. Маҳоратнинг асосини ташкил қилади.

ЎҚИШ-ЎРГАНИШ - шахснинг билим ва фаолият усулларини эгаллаш ҳамда уни мустақкам эсда сақлаб қолиш жараёни. Ўқиш - ҳар қандай фаолиятнинг зарурий қисмларидан бўлиб, субъектни ўзгартириш жараёни ҳамдир.

Мавзу: "МУЛОҚОТ"

АФАЗИЯ - бош мия қобилигининг айрим қисмлари зарарланиши натижасида нутқнинг издан чиқишидан иборат психопатологик нуқсон.

ИЧКИ НУТҚ - нутқ фаолиятининг овоз чикармасдан гапириладиган алоҳида тури бўлиб, грамматик тузилиш ва мазмун атрофлича торлиги билан характерланади. Ички нутқ тафаккурнинг асосий куралидир.

ДИАЛОГИК НУТҚ - нутқ турларидан бўлиб, бунда гапирувчиларнинг барчаси баб-баравар тенг фаоллик кўрсатади.

БЕЛГИ - сезги аъзоларимиз орқали идрок қилинадиган нарса ва ҳодисалар, ёки маълум мулоқот жараёнидаги хатти-ҳаракатларнинг вакили-белгиси вазифасини ўтовчи предмет ёки ҳодисадир.

БЕЛГИ ТИЗИМИ - умумий қоидалари билан ўзаро боғлиқ ва амалда қўлланиладиган белгиларни бирлаштирувчи белгилар тўплами.

КОММУНИКАЦИЯ (ПСИХОЛОГИЯДА) - тил ва бошқа белгилар воситасида ахборот билан алмашиш.

МОНОЛОГИК НУТҚ - фикр баён қилиш, бир кишининг битта мураккаб фикр билан бирлаштирилган нутқи.

МУЛОҚОТ --- икки ёки ундан кўпроқ одамларнинг ўзаро бир-бирига таъсир этиши бўлиб, ундан фарқли ўлароқ яна кишилар ўртасида ахборот алмашиш, ўзаро таъсирнинг ягона йўлини ишлаб чиқиш, бошқа бировларни идрок қилиш ва тушуниб баҳолаш характериға эгадир.

НУТҚ - одамларнинг тил воситасида мулоқотда бўлиш жараёнидир.

ТРЕНИНГ - гуруҳдаги мулоқотнинг силлиқ, маданий, обрўли бўлиш пини ривожлантириш мақсадида олиб бориладиган психологик ишларнинг фаол методи (гуруҳ-гуруҳ бўлиб мунозара-баҳолаш, роллик ўйинлар ва бошқаларни ўтказиш).

ЭГОЦЕНТРИК НУТҚ - нутқ фаолияти бўлиб, боғча боласининг ўйини билан бирга олиб бориладиган ва боланинг ўз-ўзига қаратилган нутқи.

ТИЛ (ПСИХОЛОГИЯДА) - сўз белгилари тизими бўлиб, психик фаолиятни (ҳаммадан аввал ақлий фаолиятни ифодаловчи), шу билан бирга нутқда фойдаланиладиган алоқа воситасидир.

Мавзу: "ШАХС"

АССОЦИАЦИЯ (ИЖТИМОИЙ ПСИХОЛОГИЯДА) - мулоқотда шахслараро муносабатлар мазмунини - гуруҳ аъзолари ўртасида биргаликдаги фаолиятнинг йўқлиги ёки бунинг гуруҳ аъзолари ўртасидаги ўзаро муносабатларға таъсир этишини белгилаб берувчи гуруҳдир.

АУТСАЙДЕР - ижтимоий психология ибораси бўлиб, психологик қовушувчанлик муносабати билан рад этилган гуруҳ аъзосидир.

ПСИХОЛОГИК ТЎСИҚ, ҲОВ - маълум фаолният ёки иш-ҳаракатларни амалга оширишга, жумладан, биронга одам ёки кишилар гуруҳи билан муносабатда бўлишга тўсқинлик қиладиган мотивдир.

ГУРУҲ - одамларнинг биргаликдаги фаолият мазмуни ёки мулоқотда бўлиш характери каби қатор белгиларига асосланган ижтимоий жамоадир. Гуруҳлар реал ва шартли бўлиши мумкин.

ДИФФУЗ ГУРУҲ - биргаликдаги фаолият мазмуни билан белгиланмайдиган шахслараро муносабатларга кирувчи гуруҳ.

ИНДИВИД - биологик турга кирувчи алоҳида тирик мавжудот.

ИНДИВИДУАЛЛИК - ўз шахсий хусусиятларига эга бўлган шахс

ҚИЗИҚИШ - шахснинг билиш фаолияти билан боғлиқ ижобий эмоцияларга бой йўналишларидан биридир.

ЖАМОА - мақсадлари жамият мақсадига мос келадиган умумий фаолият билан бирлашган одамлар гуруҳидир.

КОНФОРМЛИК - индивиднинг гуруҳ фикрларига ташқи томондангина қўшилиб, унинг таъсирига ички томондан қўшилмай ўз фикрида қолиш, гуруҳга онгли равишда мослашибгина қолишлик.

КОРПОРАЦИЯ - фаолият мақсадлари ўз ичида сақланиб қолган, "факат ўзи учунгина ишлайдиган" гуруҳ.

ЛИДЕР - гуруҳнинг раҳбарлигини ўтовчи аъзоси.

ШАХС - шахслараро муносабатлар, ижтимоий муносабатлар ва онгли фаолият субъекти тариқасидаги одам индивидидир.

ШАХСИЙ МАЪНО - шахснинг объектив борликдаги ҳодисаларга субъектив муносабати.

КИЧИК ГУРУҲ - аъзолари биргаликдаги фаолият билан шуғулланувчи ва бевоқифа шахсий муносабатларда бўлувчи кишилар гуруҳидир.

МОТИВ - маълум эҳтиёжларни қондириш билан боғлиқ фаолиятга ундовчи кучдир.

МОТИВАЦИЯ - одамни фаол фаолиятга ундовчи мотивлар мажмуидир.

ШАХСЛАРАРО МУНОСАБАТЛАР - мулоқот жараёнидаги ўзаро таъсир этиш натижасида рўй берадиган ижтимоий-психологик ҳодисадир.

ДУНЁҚАРАШ - кишининг теварак-атрофдаги оламга ва унда ўзининг тутган ўрнига қарашларидан келиб чиққан тизимдир.

ЙЎНАЛИШ (ТУТИЛГАН ЙЎЛ, МАҚСАД) - шахснинг хатти-ҳаракат ва фаолиятини аниқ шароитлардан қатъий назар маълум йўлга йўналтирувчи барқарор мотивлар мажмуи бўлиб, асосий етакчи бой эҳтиёжлар, қизиқишлар, мойилик, эътиқод, идеал, дунёқарашлар билан характерланади.

ЭҲТИЁЖ - Организмнинг ҳаётини таъминловчи зарур шароитларни акс эттиришдан иборат фаолият мотиви, қондирилмаган эҳтиёжларни сезиш, кишиларнинг ҳаётини зарур нарсаларга муҳтожлиги.

РЕФЕРЕНТ ГУРУҲ - шахснинг ҳар томонлама ишонган, ўзини яқин тутган гуруҳи - "эталон гуруҳ". Бу гуруҳ ҳақиқий бўлиши ва шу билан бирга ҳаёлий бўлиши ҳам мумкин.

ИЖТИМОЙЛАШУВ - индивиднинг ижтимоий тажрибалар эгаллаши ва бунинг натижасида у тажрибаларни такрор ишлаб чиқаришда қўллаш жараёни. Ижтимоийлашувнинг асосий етакчи компоненти тарбиядир.

СОЦИОМЕТРИЯ - ижтимоий-психологик метод бўлиб, Ж.Морено томонидан тавсия этилган. Бу метод гуруҳ аъзоларининг бир-бирини ўзаро танлаши орқали шахслараро муносабатлар ҳолатини аниқлашга ёрдам беради.

ЎЗ-ЎЗИНИ НАЗОРАТ - шахснинг ўз ҳолатини тартибга солиш, уни бошқариб бориш.

ЎЗ-ЎЗИГА БАҲО БЕРИШ - шахснинг ўз-ўзига баҳо бериши.

СТАТУС - шахснинг шахслараро муносабатлар тизимида тутган ўрни. Бундай шахслараро муносабатларда кишининг гуруҳда тутган ўрни, унинг ҳуқуқи, вазифалари ва имтиёзли томонлари белгилаб берилади.

ТОЛЕРАНТЛИК - биронта ёқимсиз омилга эътибор бермаслик ёки кам эътибор бериш.

ИНТИЛИШ ДАРАЖАСИ - одамнинг ўзини қобилиятли деб ҳисоблайдиган даражада мақсадга эришишга интилиши (Бу эҳтимол, одамнинг ўзига хос имкониятларига ёки ўзини қизиқтирган, муқаддас мақсадлари бўлиши мумкин). Бу эса кишининг фаолият ва хатти-ҳаракатларига таъсир этади.

ШАРТЛИ ГУРУҲ - одамларнинг айрим белгилари (иши, касби ва ҳ.к.)га қараб бирлашуви.

УСТАНОВКА - кишининг теварак-атрофдаги одамларга ёки объектларга нисбатан қандай муносабатда бўлиш, уларни маълум даражада идрок қилиш, сезини, уларга баҳо бериш ва қандайдир ҳаракат қилишга тайёригини англамаган ҳолати.

ФРУСТРАЦИЯ - алданиш, хафагарчилик, режаларнинг издан чиқиши кишининг мақсадга эришиши йўлида учрайдиган объектив равишда енгиб бўлмайдиган ёки субъектив равишда шундай туюладиган қийинчиликлар тўғайли пайдо бўладиган психологик ҳолатидир.

ЭМПАТИЯ - бошқа кишиларнинг психик ҳолатларини тушуниш ва уларга ҳамдардлик қилиш қобилияти.

ОРИЕНТАЦИЯ - шахснинг ижтимоий-сиёсий ва жамиятнинг ахлоқ нормаларига муносабати тизими.

ЖАМОАНИНГ НЕГИЗИ (ЯДРОСИ) - умумий фикр, мақсад ва ишлаб чиқаришга тааллуқли қарорларни шакллантирувчи жамоа аъзолари гуруҳи.

Мавзу: "ДИҚҚАТ"

ДИҚҚАТ - бир вақтнинг ўзида онгнинг маълум бир объектдан иккинчи объектга йўналтирилиши ва тўпланиши бўлиб, ихтиёрсиз, ихтиёрий ва ихтиёрийдан кейинги турларга ажратилади.

ДОМИНАНТА - бош миё қобиғида вақтинча ҳукмрон қўзғалиш ўчоғи бўлиб, бу ҳукмрон марказ учун қўзғалишларни ўзига тўплаб, бошқа нерв марказларининг ишини тормозлаб туриш характерлидир. А.А.Ухтомскийнинг

фикрича, ҳукмрон доминанта диққатнинг физиологик асосидир.

ИНДУКЦИЯ (НЕЙРОФИЗИОЛОГИЯ) - марказий нерв системасининг бирон марказида қўзғалиш пайдо бўлса, у бошқа марказларда тормозланишининг келиб чиқишига, тормозланиш эса қўзғалишнинг келиб чиқишига сабабчи бўлишдан иборат қонуният. Нерв системасининг биронта жойида содир бўлган жараённинг иккинчи хилдаги жараённи келтириб чиқаришга бир вақтдаги индукция, нерв системасидаги маълум жараён таъсири тухташи биланоқ юзага келадиган жараёнга кетма-кетлик индукцияси дейилади. Тормозланишнинг қўзғалишни келтириб чиқаришига ижобий индукция ва қўзғалишнинг тормозланишни келтириб чиқаришига салбий индукция дейилади.

ДИҚҚАТНИНГ СИФАТЛАРИ:

- а) диққатнинг бирон объектга тўпланиш даражаси;*
- б) диққатнинг ҳажми - бир вақтнинг ўзида диққатнинг қанча объектни ўз ичига қамраб олиши;*
- в) Диққатнинг кўчиши - диққатни ихтиёрий равишда бир объектдан иккинчи объектга кўчириш;*
- г) диққатнинг тақсимланиши - диққатнинг бир вақтнинг ўзида бир қанча объектга қаратилиш имконияти;*
- д) диққатнинг барқарорлиги - диққатнинг маълум объектга узоқ вақт давомиди муътадил қаратилиши.*

Мавзу: "СЕЗГИ"

АДАПТАЦИЯ - ташқи шароитларга мослашish бўлиб, бунинг ўзи анализаторларнинг ўзидаги ўзгаришларни сезиш билан боғлиқ физиологик адаптация ва янги гуруҳлардаги янги фаолият турига мослашishдан ижтимоий-психологик адаптацияларга ажратилади.

АККОМОДАЦИЯ - кўзнинг турли масофадаги предметларни аниқ кўришга мослашуви бўлиб, бу кўз гавҳарининг ўзгариши ҳисобига пайдо бўлади.

БИНОКУЛЯР КЎРИШ - бир объектнинг ўзини ҳар иккала кўз билан баб-баробар кўриш (предметнинг теранлиги, узоқлиги ва ҳажмини идрок қилишни таъминлайди).

ВЕБЕР-ФЕХНЕР ҚОНУНИ - қўзғовчи кучини ўзгариши билан ҳосил бўлган муайян сезги кучининг ўзгариши ўртасидаги ўзаро муносабатни ифодалашдан иборат психофизик қонундир.

ВЕСТИБУЛЯР АППАРАТ - фазодаги ҳаракатларнинг ҳолати ва бутун ҳаракатлар йўналишининг ўзгаришини кузатиб баҳолаб туришга ёрдам берадиган анализатор.

ИНТЕРОРЕЦЕПТОРЛАР - ички аъзоларга жойлашган рецепторлар.

КИНЕСТЕТИК СЕЗГИЛАР - кишининг ўз гавдасидаги проприорецептив қўзғалишлар натижасида рўй берган ҳаракатларни сезиш.

ИНТЕРОРЕЦЕПТИВ СЕЗГИЛАР - тананинг ички аъзолари ҳолатидан дарак берувчи сезгилар.

МУШАК ТУЙГУЛАРИ - ташқи муҳитнинг вақтинчалик фазовий хусусиятларини англаш(И.М.Сеченов).

ХИД БИЛИШ СЕЗГИСИ - ҳидларни сезиш қобилияти.

ТАХМИНИЙ РЕАКЦИЯ - аъзоларнинг янги вазиятларга жавоб беришидан иборат мураккаб реакция.

СЕЗГИЛАР - психик акс эттиришнинг оддий усули тарикасида ҳайвонларга ҳам, одамларга ҳам хос хусусият бўлиб, воқеликда нарса ва ҳодисаларнинг айрим белги ва хусусиятларини билиб олишни таъминлайди.

ПРОПРИОРЕЦЕПТИВ СЕЗГИЛАР - тананинг турли қисмларидаги ҳолатлардан ва уларнинг ҳаракатларидан дарак берувчи сезгилар.

КЕТМА-КЕТ ОБРАЗ - аввалги қўзғовчилар таъсирида пайдо бўлган образ изларининг қисқа муддатга сақланиб қолиши.

СЕЗГИ ЧЕГАРАСИ (МУТЛАҚ ЧЕГАРА) - минимал кучга эга бўлган қўзғовчининг билинар-билинмас таъсирини сезишга сезгининг қуйи чегараси, қўзғовчининг иш юқори кучга эга бўлган таъсирини сезишга сезгининг юқори (максимал) чегараси дейилади.

ФАРҚ ҚИЛИШ ЧЕГАРАСИ - қўзғовчилар ўртасидаги билинар-билинмас фарқни сезиш. Бу аввалги қўзғовчилар билан кейинги қўзғовчилар ўртасида қандайдир фарқ борлигини сеза олишда ифодаланади.

РЕЦЕПТОРЛАР - нарсаларнинг ташқи ва ички қўзғовчилардан хос бўлган қўзғалишни қабул қилиб олувчи чекка учлари.

СЕНСОР СЕЗГИЛАР - сезги аъзоларига тааллуқли сезгилар бўлиб, сенсорика - сезги ва идрокни умумлаштирувчи тушунчадир.

СЕНСИБИЛИЗАЦИЯ - ички омиллар таъсири натижасида анализатор сезгирлигининг ортиб кетиши.

СИНЕСТЕЗИЯ - турли ҳилдаги сезгиларнинг ўзаро таъсири натижасида қўшилиб кетиши

СЕЗГИ АЪЗОЛАРИНИНГ ЎЗИГА ХОС ҚУВВАТИ - сезги аъзоларининг махсус қуввати ҳақидаги қонун бўлиб, бу қонунга биноан сезги аъзолари ташқи оламдаги нарса ва ҳодисаларнинг таъсирини акс эттирмай, балки сезги аъзоларининг ўзига хос қувватини қўзғатувчи ташқи турткини олади ҳолос (М.Мюллер).

СЕЗГИРЛИК - аъзоларнинг ўзига таъсир этиб турган қўзғовчиларнинг салгина ёки унчалик фарқ қилинмайдиган таъсирини ажрата олиш қобилияти.

ЭКСТЕРОРЕЦЕПТИВ СЕЗГИЛАР - ташқи оламдаги нарса ва ҳодисаларнинг турли таъсифи ҳақида дарак (сигнал) берувчи сезгилар.

Мавзу: "ИДРОК"

АППЕРЦЕПЦИЯ - шахс идрок қилишнинг аввалги билим ва тажрибаларга ҳамда унинг умумий қизиқиш-ҳавасларига боғлиқлиги.

АУДИОВИЗУАЛ ИДРОК - бир вақтнинг ўзида ҳам эшитиб, ҳам кўриб идрок қилиш.

ИДРОК - сезги аъзоларига таъсир этиб турган нарса ва ҳодисаларнинг бевосита яхлитлигича акс эттирилиши жараёни.

ТАНЛОВЧАНЛИК (ИДРОКДА) - идрокнинг сифати бўлиб, бу шахснинг йўналиши ёки унинг тажрибаси белгилаб беради.

ИЛЛЮЗИЯ - барқарор характерга эга бўлган борлиқ ҳақиқатни нотўғри идрок қилиш.

ИДРОКНИНГ КОНСТАНТЛИГИ - идрок шароити ўзгарсада, идрок қилишдан ҳосил бўлган предмет образлари (уларнинг шакли, ранги, ҳажми)нинг нисбатан ўзгармаслиги, турғунлиги ҳолати.

КУЗАТУВЧАНЛИК - шахс хусусиятларидан бўлиб, бу кишининг идрок қилиш жараёнида нарсаларнинг камдан-кам учрайдиган, аммо муҳим томонларини пайқай олиш қобилиятида намоён бўлади.

ТУЮШ - идрок турларидан бири бўлиб, бу тана ва мускул ҳаракат сезгиларидан иборатдир.

ПЕРЦЕПТИВ ҲАРАКАТЛАР - идрок жараёнининг асосий тузилиш бирлиги бўлиб, бу идрок объектларини билиб олиш ва уни хотира образлари билан солиштиришдан иборатдир.

ПЕРЦЕПТИВ ТИЗИМ - идрокнинг муайян актини таъминловчи анализаторлар йиғиндисидир.

ИДРОКНИНГ ПРЕДМЕТЛИГИ - ташқи оламдан олинган маълумотларни, ахборотларни ички олам объектига киритиш хусусияти.

ИДРОКНИНГ БУТУНЛИГИ - шахс хусусиятларидан бўлиб, бу сезги аъзоларига бевосита таъсир этиб турган объектларни уларнинг белги ва хусусиятлари билан биргаликда қўшиб идрок қилишдан иборатдир.

Мавзу: "ХОТИРА"

АМНЕЗИЯ — хотиранинг йўқлиги.

ЭСГА ТУШИРИШ - хотира жараёнларидан бири бўлиб, бунинг натижасида оддий эсда олиб қолинган билимларни фаоллаштириш юзага келади.

УНУТИШ - олдин эсда олиб қолинган маълумотларни кейинчалик қайта эсга тушира олиш йўқлиги жараёни.

ЭСДА ОЛИБ ҚОЛИШ - янги қабул қилинган ахборотларни олдин эгаллаган билим ва тажрибалар билан боғлаган ҳолда эсда сақлашга қаратилган психик фаолият.

МНЕМОНИКА - эсда олиб қолишни осонлаштирувчи усуллар йиғиндиси.

ХОТИРА - психик акс эттириш жараёнларидан иборат бўлиб, бу аввалги

билим ва тажрибаларни мустаҳкамлаш, эсда сақлаш ва қайта эсга туширишдан иборат жараёндир.

МЕХАНИК ХОТИРА - материални маъносига тушунмаган ҳолда такрорлашдан иборат хотира.

ОПЕРАТИВ ХОТИРА - хотира турларидан бири бўлиб, бу маълум фаолиятни бажариш жараёнида ифодаланади.

МАНТИКИЙ ХОТИРА -- хотира турларидан бўлиб, бу материални маъно томонидан ўзаро боғланган ҳолда тушуниб эсда қолдиришга асосланади.

ИХТИЁРСИЗ ХОТИРА - олдинга ҳеч қандай мақсад қўймаган ҳолда установаксиз эсда олиб қолиш.

ИХТИЕРИЙ ХОТИРА - олдинга муайян мақсад қўйган ҳолда установакли эсда олиб қолишдан иборат хотира.

УЗОҚ МУДДАТЛИ ХОТИРА - хотира турларидан бўлиб, бу билимларни, шу билан бирга кўникма ва малакаларни узоқ вақтгача эсда сақлашни таъминлайди ҳамда кўп ҳажмдаги ахборотларни эсда тутиш билан характерланади.

ҚИСКА МУДДАТЛИ ХОТИРА - хотира турларидан бўлиб, қисқа муддатга эсда қолдириш ва шу билан бирга бир қаторда узоқ муддатли хотирада сақланиб қолган маълумотларни тезлик билан эслаб ва қайта ишланни таъминлайдиган хотира гури.

ТАСАВВУР - олдин идрок қилишдан ҳосил бўлган образ.

ПРОАКТИВ ТОРМОЗЛАНИШ - аввалги фаолиятни, қайта-қайта кўп такрорлаш таъсири натижасида кейинги материални эсга туширишнинг ёмонлашуви.

РЕМИНИСЦЕНЦИЯ - аввал унутилган деб ҳисобланган материалнинг кейинчалик эсга тушишдан иборат хотира жараёни, яъни вақтинчалик упутиш ҳолати.

ТАНИБ ОЛИШ - олдин эсда қолдирилган предметларни қайта идрок қилиш орқали образ тарикасида эсга туширишдан иборат хотира жараёни.

ЭЙДЕТИЗМ - олдин идрок қилинган образларни барча белги ва хусусиятлари билан биргаликда узоқ вақтгача ёрқин эсда сақлаб тура олишдан иборат образ кўриш хотирасидир.

Мавзу: "ТАФАККУР"

АБСТРАКЦИЯ (МАВҲУМИЙЛИК) - нарсаларнинг ўзига хос белги ва хусусиятларини, улар ўртасидаги боғланишларни предметларнинг муҳим бўлмаган белги ва хусусиятларидан ажратиб олишга қаратилган фикрлаш операциясидир.

АНАЛИЗ (ТАҲЛИЛ) - мураккаб объектни турли таркибий қисмларга ажратиш ёки характеристика беришдан иборат фикрлаш операцияси.

ГИПОТЕЗА (ТАХМИН) — маълум масалани ечишнинг тахмини, унинг лойиҳаси.

ДЕДУКЦИЯ - умумий ҳукмлардан яқка ҳукмларга қарата бориш орқали мантикий қулоса чиқаришдан иборат тафаккур жараёни.

МАСАЛА - маълум шароитда берилган топширик мақсад.

АҚЛ - кишининг умумий билиш қобилияти бўлиб, унинг билим ва тажрибаларни эгаллашга ва уни амалда қўллашга тайёрлиги, шу билан бир қаторда киши муаммоли вазиятларда ақл-фаросат билан ўзини тута олишидир.

ИНДУКЦИЯ - тафаккур жараёнида якка ҳукмлардан умумий ҳукмларга қарата бориш орқали мантикий ҳулоса чиқариш.

ИНСАЙТ - айрим муаммоларни ҳал қилиш зарурлигини шу заҳотиёқ англаб етиш.

ЯҚҚОЛ-ҲАРАКАТЛИ ТАФАККУР - тафаккур турларидан бўлиб, бу предметлар билан ишлаш жараёнида уларни бевосита идрок қилишда ифодаланади.

ТАФАККУР - психик акс эттиришнинг анча умумий ва бевосита усули бўлиб, бу нарса ва ҳодисалар ўртасида ўзаро боғланиш ва муносабатларни билиб олишда ифодаланади.

КЎРГАЗМАЛИ-ОБРАЗЛИ ТАФАККУР - тафаккур турларидан бўлиб, бу тасаввур қилинаётган нарса ва ҳодисалар ҳақида фикрлашни характерлаб беради.

УМУМЛАШТИРИШ - воқеликдаги нарса ва ҳодисаларни умумий ва муҳим белгиларига қараб фикран бирлаштиришдан иборат тафаккур жараёни.

БАВОСИТАЛИК - борликдаги нарса ва ҳодисаларни ёрдамчи воситаларни қўллаш орқали билиш усули.

ТУШУНЧА - воқеликдаги нарса ва ҳодисаларнинг муҳим белги ва хусусиятларини битта сўз ёки сўзлар гуруҳи билан ифодалашдан иборат тафаккур усули.

МУАММОЛИ ВАЗИЯТ - интеллектуал фаолият билан боғлиқ масалаларни ҳал қилиш жараёнида юзага келадиган вазият.

АҚЛ-ФАРОСАТ - воқеликни назарий томондан ўзлаштиришнинг юксак формаси бўлиб, кишининг фикрлаш қобилиятида намоён бўлади.

СЕРИАЦИЯ - материални маълум белгилари бўйича кетма-кетлик изчилик билан жонлантиришдан иборат мантикий усул.

СЎЗ-МАНТИКИЙ ТАФАККУР - тафаккур турларидан бўлиб, бу мантикий операциялар, амаллар ёрдамида тушунчалар орқали ифодаланади.

СИНТЕЗ - тафаккурнинг ягона аналитик-синтегик жараёнида яккадан умумийга қараб фикр юритиш операциясидир.

ТАҚҚОСЛАШ - нарса ва ҳодисалар ўртасидаги ўхшашлик ва тафовутларни аниқлашга асосланган фикрлаш операциясидир.

ҲУКМ - тафаккур формаларидан бўлиб, бу нарса ва ҳодисалар ўртасида ўзаро бирон бир боғланишларнинг бор ёки йўқлигини, нарса ва ҳодисаларнинг айнан мавжудлигини тасдиқлаш ёки инкор қилишда ифодаланади.

ҲУЛОСА ЧИҚАРИШ - тафаккур формаларидан бўлиб, бунда бир қанча ҳукмлар асосида маълум ҳулоса чиқарилади. Ҳулоса чиқариш индуктив, дедуктив, ва анологик усулларга ажратилади.

ЭВРИСТИКА - самарали, маҳсулдор ижодий тафаккурни ўрганувчи фан.

Мавзу: "ХАЁЛ".

АГГЛЮТИНАЦИЯ - мавжуд образ ва тасаввур қисмларини бир-бирига "ёпиштириб" қўшиш асосида янги образларни яратишдан иборат ҳаёл фаолияти.

ГИПЕРБОЛИЗАЦИЯ - предметларнинг айрим қисм-ларини бошқа қисмларига нисбатан ҳаддан ташқари кичрайтириш ёки катталаштириш асосида янги образларни яратишдан иборат ҳаёл фаолияти.

ХАЁЛ - мавжуд тасаввурлар асосида янги образларни яратишдан иборат психик акс эттириш жараёнларидан бўлиб, бунга ўзи ихтиёрсиз ва ихтиёрий, репродуктив ва ижодий ҳаёл турларига ажратилади.

ОЛДИНДАН АКС ЭТТИРИШ - психик акс эттириш усулларидан бири бўлиб, маълум жараённинг ўсиб ривожланиб боришини олдиндан қўра билиш имкониятини яратади. Олдиндан акс эттириш механизми П.К.Анохин томонидан кашф этилган.

ИЖОДИЁТ - бирор инсон ёки кишилар жамоасининг ижтимоий аҳамиятга эга бўлган муҳим янги бойликларни яратишдан иборат фаолиятидир.

ИЖОДИЙ ХАЁЛ - ижтимоий аҳамиятга эга бўлган янги образларни яратишга қаратилган ҳаёл турларидан бўлиб, бу ижодиётнинг асосини ташкил қилади.

Мавзу: "ХИССИЁТ"

АСТЕНИК (КУЧСИЗ) ТУЙГУЛАР (ЭМОЦИЯ) - шахснинг фаоллигини сусайтирувчи кечинмалар.

АФФЕКТ - кучли, ғўшқин ва нисбатан қисқа муддатли эмоционал кечинмалар тарикасида рўй берадиган психологик ҳолат.

АМБИВАЛЕНТЛИК - кишининг бир вақтнинг ўзида бир-бирига қарама-қарши бўлган эмоция ва туйғуларни (жумладан, қувонч - мусибат, кулги ва қайғу-ҳасрат) кечинишидан иборат психик ҳолати.

АПАТИЯ - кишининг оғир кечинмалар, ёки касалликлардан толиқиш натижасида келиб чиқадиغان, ҳамда унинг теварак-атрофдаги оламга нисбатан ҳеч қандай қизиқишларсиз бефарқ қарашларда ифодаланадиган психик ҳолат.

РУҲЛАНИШ - психик ҳолатлардан бўлиб, бунга кишининг стеник (кучли) эмоциялари билан ижодий тафаккури киритилади.

ДЕПРЕССИЯ - тушқунлик кайфияти бўлиб, бу кишида интилишларнинг сусайиши, ҳаракатларнинг тормозланиши билан боғлиқ равишда юзага келадиган руҳий ҳолатдир.

ЛИМБИК ТИЗИМ - бош миyaning айрим эмоционал жараёнлар билан функционал боғлиқ қисмларининг умумийлиги.

БИЛИШГА ҚИЗИҚИШЛИК - ақлий-интеллектуал ҳислардан иборат бўлиб, бу кишининг теварак-атрофдаги оламни билиш эҳтиёжи тарикасида намоён бўлади.

СТЕНИК (КУЧЛИ) ҲИСЛАР (ЭМОЦИЯЛАР) - шахснинг фаоллигини оширувчи кечинмалар.

ЭХТИРОС - кишида иродавий йўналишлар билан характерланидиган эмоцияларнинг намоён бўлиши.

СТРЕСС (ТАНГЛИК ҲОЛАТИ) - кучли қўзғовчилар таъсирида юзага келадиган жиддийлик ҳолати.

КАЙФИЯТ - биронта эмоциянинг барқарор кечиниши.

ҲИССИЁТ - кишининг ўз юксак эҳтиёжларини қондириш ёки қондирмаслик натижасида унинг теварак-агрофдаги оламга бўлган муносабатларининг оғда акс эттирилишидан иборат жараёни.

ЭМПАТИЯ - бошқа кишиларнинг эмоционал ҳолатларига ҳамдардлик қилиш жараёни ва бошқаларнинг қайғу-ҳасратини тушуна билиш қобилияти.

ЭМОЦИЯ - одам ёки ҳайвонларнинг субъектив ифодаланган ички ёки ташқи қўзғовчилар таъсирига жавоб реакцияси.

Мавзу: "ИРОДА"

МОТИВЛАР КУРАШИ - қарор қабул қилиш билан боғлиқ иродавий ҳаракатлар босқичи

ИРОДАВИЙ ЗҶР БЕРИШ - иродавий ҳаракатларнинг субъектив компоненти бўлиб, кучли кечинмаларни кечиниши.

ИРОДА - психик акс эттириш жараёнларидан бўлиб, бу танқид ёки ички тўсиқларни енгиш билан боғлиқ ҳаракатларни танлаш қобилиятида намоён бўлади.

ИМПУЛЬСИВ ҲАРАКАТЛАР - ихтиёрсиз бажариладиган ва онг билан етарли даражада назорат қилинмайдиган иш ҳаракатлар.

ҚАРОР ҚАБУЛ ҚИЛИШ - масалани ҳал қилиш, ечиш вариантларидан, усулларидан бирини танлаш.

ИРОДА КУЧИ - мақсадга эришиш иродавий зўр беришнинг зарурий даражаси (қатъийлик, уддабуронлик ва ҳ.к.)

Мавзу: "ТЕМПЕРАМЕНТ ВА ХАРАКТЕР"

АБУЛИЯ - энг оддий, осон масалалар бўйича ҳам маълум қарорга келиш қобилияти йўқлигида намоён бўладиган ўта иродасизликдир.

ИНТРОВЕРТЛИК - бу ибора шахснинг тишини аниқлаш учун Г.Айзенк томонидан киритилган бўлиб, интровертлик кишида дилқашликнинг йўқлигида, ўзи билан ўзигина бўлиб қолишлигида, бошқа кишиларга мутлақо қизиқмаслигида ва ўзи устида чуқурроқ ўйлаб кўришга мойилликлик йўқлигида намоён бўлади.

МЕЛАНХОЛИК - темперамент типларидан бўлиб, бу тип тез таъсирланувчанлик, ҳатто, арзимаган нарсалар учун ҳам жуда чуқур ўйланиб юришга мойиллик билан характерланиди

СЕНЗИТИВЛИК - турли таъсирларга нисбатан ҳиссиётнинг тез ва кучли қўзғалиши билан характерланидиган тип.

САНГВИНИК — темперамент типларидан бўлиб, бу тип чаққон, ҳара-

катчан, таассуротлари тез-тез ўзгариб турадиган, бошқа кишиларга нисбатан дилкашлик ва меҳрибонлик қилиш ҳислатлари билан характерланади.

ОЛИЙ НЕРВ ФАОЛИЯТИ ТИПИ (ОНФ ТИПИ) - олий нерв фаолият хусусиятларининг барқарор йиғиндиси (қучи, назминлиги, ҳаракатчанлиги ва бошқалар) бўлиб, бу асосан нерв системаси хусусиятларининг йиғиндиси билан аниқланади.

ТЕМПЕРАМЕНТ - шахснинг яққа психологик хусусиятлари мажмуи бўлиб, бу киши фаолияти ва ҳуқ-атворининг динамик ҳамда эмоционал томонлари билан характерланади.

ФЛЕГМАТИК - темперамент типларидан бўлиб, бу ҳаракатларнинг секинлиги, барқарорлиги, эмоционал ҳолатларнинг ташқи кўринишлари қучли эмаслигида намоён бўлади.

ХАРАКТЕР - кишидаги барқарор психик хусусиятларнинг индивидуал бирлиги бўлиб, бу шахснинг меҳнатга, нарса ва ҳодисаларга, бошқа кишиларга, атрофдаги муҳитга ва ўз-ўзига бўлган муносабатларида ифодаланадиган унинг муайян шароитлардаги ҳатти-ҳаракатларини белгилаб берадиган барқарор, яққа психик хусусиятлари йиғиндисидир.

ХОЛЕРИК - темперамент тип бўлиб, бу эмоцияларнинг жўшқинлиги, қайфиятнинг бирданига тез ўзгариб қолиши ҳиссиётнинг мувозанатсизлиги ва умуман ҳаракатчанлик билан ифодаланади.

ЭКСТРОВЕРТЛИК - айрим кишиларнинг характерини белгилаб берувчи хусусият бўлиб, бу кишининг низоҳатда ҳушчакчақлиги, очик кўнгиллиги ва бошқа кишиларга завқ билан қарашларида, уларга қизиқишларида намоён бўлади.

Мавзу: "ҚОБИЛИЯТ"

ГЕНИАЛЛИК - шахснинг энг юксак даражадаги ижоди билан ўзини намоён қилиш ҳодисеси.

ДИФФЕРЕНЦИАЛ ПСИХОЛОГИЯ - психология фанининг бир қисми бўлиб, кишилар ўрасидаги яққа-психологик фарқларни ўрганади.

ЗЕҲН, ЛАЁҚАТ - нерв системасининг баъзи генетик детерминлашган анатом - физиологик хусусияти бўлиб, бу кишида қобилиятлар таркиб топиши ва ривожланишнинг дастлабки яққа туғма табиий заминидир.

КОММУНИКАТИВ ҚОБИЛИЯТЛАР - шахс қобилиятларидан бўлиб, бу кишининг бошқа одамлар билан бўладиган мулоқотини яқшилайдиган ва биргаликдаги фаолияти психологик қовушувчанликни таъминлайдиган қобилиятидир.

УМУМИЙ ИСТЕЪДОД - кишининг қобилиятлари бирлиги бўлиб, бу шахснинг ақлий-интеллектуал имкониятлари доираси билан фаолиятининг ўзига ҳослиги даражасини белгилаб беришда шартланади.

ОЛИГОФРЕНИЯ - ақли заифлик, психик функциялар тараққиётининг ортда қолиши.

ҚОБИЛИЯТЛАР - шахснинг маълум фаолиятдаги муваффақиятларини ва осонлик билан бирон фаолиятни эгаллай олишини таъминлайдиган яққа

психологик хусусиятларидир.

ТАЛАНТ - шахснинг маълум фаолиятида ифодаланадиган қобилиятларнинг юқори даражаси.

ФРЕНОЛОГИЯ - одамда у ёки бу хилдаги қобилиятларнинг ривожланганлигини бош суягининг тузилишига қараб аниқлаш мумкин деган назария бўлиб, бу назария австриялик врач Ф.Галл томонидан тавсия этилган.

Фойдаланилган адабиётлар

1. Каримов И.А. Жаҳон молиявий иқтисодий инкирози, Ўзбекистон шароитида уни баргараф этишнинг йўллари ва чоралари. Тошкент, Ўзбекистон нашриёти, 2010 й.
2. Болотова А.К, Макарова И.В. Прикладная Психология: Учебник для вузов.- М:Аспект Пресс, 2002 – 383 с.
3. Гамезо А. «Атлас по психологии» Москва, Питер, 2001й.
4. Гиппенрейтер Ю.Б Введение в общую психологию: Курс лекций: Учебное пособие для вузов –М.; ЧеРо 1997.
5. Давлетшин М. Г. Умумий психология. Т., ТДПУ, 2000
6. Давлетшин М.Г. Психологиядан лугат. Т.ТДПУ, 1998
7. Зимбардо Ф, Ляйппе М. Социальное влияние. - СПб, 2000.-448 с.
8. Каримова В.М. ва бошқ. Мустиқил фикрлаш. - Т.: Шарқ.-2000.- 112 б.
9. Климов Е.А. Общая психология. М., Питер, 2001
10. Климов Е.А. Психология. М., Питер, 2000
11. Майерс Д. Социальная психология. -СПб.: «Питер»,1999 - 688 с.
12. Маклаков А.Г. Общая психология. - М.: Питер. 2003.
13. Немов Р.С. Практическая психология познание себя: Влияние на людей:Пособие для уч-ся. -М:Гуманит. Изд.Центр ВЛАДОС, 2003. -320 с.
14. Прикладная социальная психология /Под. ред. А.Сухова и А.Дергача.- М, 1998 - 688 с.
15. Психология и педагогика. Под редакцией А.А.Радугина. Изд. “Центр” 2003
16. Психология: Учебник для гуманитарных вузов/ Подл. В.Дружинина. – СПб.: “Питер”, 2003.
17. Сушков И.Р. Психология взаимоотношений. - М.: Академический Проект, 1999.- 448с.
18. Югай А.Х., Мирашпирова Н.А. Общая психология. Т.ТДПУ, 2012
19. Ғозиев Э. Ғ. Умумий психология. 1-2 том. Т., Фан, 2002

Электрон таълим ресурслари

1. www.childpsy.ru
2. www.zivonet.uz
3. www.flogiston.ru
4. www.psychology.ru
5. www.psychology.net.ru
6. www.psychology.all.ru
7. www.psi-net.ru
8. www.psychology.ru
9. www.psychotest.ru
10. www.psychology.catalog.ru
11. www.psychology-online.net
12. www.koob.ru

МАВЗУЛАР БЎЙИЧА ТЕСТ ТОПШИРИҚЛАРИ

КАЛИТИ

1 мавзу	1 - в	2 - в	3 - б	4 - а
2 мавзу	1 - в	2 - г	3 - в	4 - б
3 мавзу	1 - б	2 - б	3 - г	4 - в
4 мавзу	1 - г	2 - б	3 - б	4 - в
5 мавзу	1 - г	2 - а	3 - в	4 - г
6 мавзу	1 - а	2 - а	3 - г	4 - г
7 мавзу	1 - в	2 - в	3 - а	4 - в
8 мавзу	1 - б	2 - а	3 - б	4 - б
9 мавзу	1 - в	2 - в	3 - г	4 - в
10 мавзу	1 - г	2 - в	3 - б	4 - г
11 мавзу	1 - в	2 - б	3 - г	4 - а
12 мавзу	1 - в	2 - а	3 - г	4 - а
13 мавзу	1 - б	2 - г	3 - г	4 - а
14 мавзу	1 - б	2 - в	3 - д	4 - б
15 мавзу	1 - б	2 - г	3 - в	4 - г
16 мавзу	1 - б	2 - г	3 - в	4 - г
17 мавзу	1 - б	2 - а	3 - а	4 - в

МУНДАРИЖА:

КИРИШ.....	3
УМУМИЙ ПСИХОЛОГИЯ НАЗАРИЯСИ ВА АМАЛИЁТИ	
ФАНИНИГ ПРЕДМЕТИ.....	5
ҲОЗИРГИ ЗАМОН ПСИХОЛОГИЯСИНИНГ ТУЗИЛИШИ ВА	
ТАДҚИҚОТ МЕТОДЛАРИ.....	16
ПСИХИКА ВА ОНГНИНГ ТАРАҚҚИЁТИ.....	33
ҲАВАС ВА МОТИВАЦИЯ.....	42
МУЛОҚОТ.....	64
ШАҲС.....	75
ДИҚҚАТ.....	79
С Е З Г И.....	90
ИДРОК.....	100
ХОТИРА.....	113
ТАФАККУР.....	124
ҲАЁЛ.....	137
ҲИССИЁТ.....	145
ИРОДА.....	155
ТЕМПЕРАМЕНТ.....	160
ХАРАКТЕР.....	166
ҚОБИЛИЯТ.....	173
ПСИХОЛОГИЯ ФАНИДАН ҚИСҚАЧА ИЗОҲЛИ ЛУҒАТ.....	182

**Буюрма № 83. 500 нусха. Ҳажми 12,6 б.т.
Низомий номидаги ТДПУ Ризографида нашр қилинди.**